

BORBA I HRABROST

ELLEN G. WHITE • BORBA I HRABROST

BORBA *i* HRABROST

ELLEN G. WHITE

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Conflict and Courage
by Ellen G. White
ISBN 9780828018258
Ellen G. White Estate, Inc.

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Dragana Todoran

Lektura
Marijan Malašić

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb, 2017.

Ellen G. White

BORBA I HRABROST

Sabrano iz djelâ Ellen G. White

“Uistinu, sve što je nekoć napisano,
napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utjehom,
koje daje Pismo, trajno imamo nadu.”

(Rimljanima 15,5)

*Ako nije drukčije naznačeno, svi biblijski tekstovi
navedeni su iz prijevoda Zagrebačke Biblije,
Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1999.*

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 000949406

www.nsk.hr

ISBN 978-953-183-258-8

Predgovor

Biblijski zapis o muškarcima i ženama iz prošlih vremena iznosi nam pozadinu njihovog karaktera tako široko i raznoliko da svatko može u nekom od opisanih prepoznati sebe. Onaj tko je mudar imat će koristi od proučavanja biblijskih izvještaja, jer će ga oni usmjeriti, obogatiti i unaprijediti njegov osobni život. Mudri čitatelj će crpsti hrabrost od onih koji su pobijedili, i nadamo se da će biti pošteđen tuge kakvu doživljavaju oni koji nisu načinili mudre izbore.

Božja riječ, koja opisuje život s padovima i uspjesima ljudi, često njihove karaktere opisuje samo nakratko. Suvremena tehnologija tiska doprinijela je uspješnijem obznanjivanju i još potpunijem upoznavanju biblijskih osoba prikazanih i kroz nadahnuto pero Ellen G. White. Načinom pisanja kakav se vrlo rijetko susreće, ona, s našim dubokim osvjedočenjem da je božanski vođena, iznosi i primjenjuje odgovarajuće pouke iz života pobožnih i grešnih ljudi iz svete povijesti. Iz tog opsežnog i bogatog izvora spisâ Ellen G. White odabrana je građa za ovih 365 kratkih prikaza koji su ušli u ovaj nadahnjujući izbor.

Ovdje nije bilo moguće prikazati potpuni život mnogih osoba. Opširnije sadržaje treba potražiti u nizu od pet knjiga zajedničkog naziva *Vjekovni sukob* (u tom nizu su: *Patrijarsi i proroci*, *Izraelski proroci i kraljevi*, *Djela apostolska*, *Isusov život i Velika borba*); *Svjedočanstvima za Crkvu* i drugim knjigama Ellen G. White, kao i u njezinim prilogima u *Adventističkom biblijskom komentaru* (*The S.D.A. Bible Commentary*). Pouke iz života biblijskih ljudi ovdje su nam prikazane kroz zbivanja u okolnostima u kojima su se nalazili. Pojavljuju se otprilike po kronološkom redu, ali bez dosljednog slijeda događaja, jer ga nije niti bila namjera prikazivati.

Biblijski navodi na početku stranica uvode u iskustvo iza kojeg slijedi pouka. Svakom odlomku je naveden izvor.* Pažljivim

* Pojedine dijelove štiva iz ove knjige preuzeli smo iz dosad objavljenih prijevoda na hrvatski jezik u izdanju Znaka vremena iz Zagreba, koje potpisuju njihovi prevoditelji.

pregledom popisa i kratica izvora navedenih tekstova na kraju knjige, može se utvrditi da je glavnina štiva prvobitno bila objavljena u poznatom knjižnom nizu *Vjekovni sukob* ili *Velika borba*, što je općenito najpotpunije i najbogatije izvješće o biblijskoj povijesti.

Posao odabira i uređivanja ovih događaja iz života biblijskih osoba obavljen je u uredu Povjerenstva za ostavštinu spisa Ellen G. White. Neka ova knjiga izvrši zadaću za koju je namijenjena — da donese hrabrost Božjem narodu u vrijeme izazova posljednjih dana.

*Povjerenstvo za ostavštinu spisa
Ellen G. White, Washington D.C.*

SIJEČANJ

1. siječnja

Da bismo bili ohrabreni

“Uistinu, sve što je nekoć napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utjehom, koje daje Pismo, trajno imamo nadu.” (Rimljanima 15,4)

“Izvještaji zabilježeni u Bibliji opisuju živote stvarnih osoba. Od Adama preko sljedećih naraštaja, sve do vremena apostola, imamo jasan, istinit izvještaj o stvarnim događajima i iskustvima biblijskih osoba. Činjenica da nadahnuta povijest iznosi pojedinih iz života koje kaljaju moralni karakter dobrih ljudi predmet je čuđenja mnogih. ... Nadahnuti pisci nisu spriječili da stranice svete povijesti budu potamnjene izvještajima o ljudskim slabostima i pogreškama. ...

Jedan od najboljih dokaza u prilog vjerodostojnosti Svetog pisma jest što se istina ne uljepšava pomoću obmana niti se prikrivaju grijesi velikih ljudi. ... Mnogo je stranica napisano o kršćanima bez mane koji u svojem svakidašnjem životu u domu i odnosima u crkvi svijetle kao primjeri besprijekorne pobožnosti. ... Ipak, da je izvještaj o njihovom životu napisalo nadahnuto pero, koliko bi bili drugačije prikazani! Bile bi otkrivene ljudske slabosti, borba sa sebičnošću, licemjerjem, ohološću, skrivenim grijesima i stalna borba između duha i tijela. ...

Da su Bibliju napisali nenadahnuti ljudi, bila bi sasvim drugačija, pružala bi obeshrabrenje grešnim smrtnicima koji se bore s urođenim slabostima i kušnjama lukavog neprijatelja. Međutim, budući da nije takva, imamo točan izvještaj o vjerskom iskustvu određenih osoba u biblijskoj povijesti. Ljudi koji su uživali Božju naklonost i kojima je On povjerio velike odgovornosti, bili su katkad svladani kušnjama i griješili su kao što i mi danas često griješimo, borimo se i kolebamo. Međutim, klonula srca ohrabrit će spoznaja da Božjom milošću mogu dobiti novu snagu da se izdignu iznad svoje zle urođene naravi; znajući ovo, bit će spremni nastaviti borbu.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 9–11)

Ima nade

“Sve se to njima dogodilo da bude za primjer, a napisano je za opomenu nama kojima je zapalo da živimo u posljednjim vremenima.” (1. Korinćanima 10,11)

“Gundanje Izraelaca u pustinji, njihove pobune i nezadovoljstvo, silna čuda učinjena u njihovu korist i kazne koje su primili zbog idolopoklonstva i nezahvalnosti prema Bogu, sve je to zapisano za naše dobro. Primjer Izraelaca zapisan je kao opomena Božjem narodu da ne bismo sličnim nevjerovanjem izazivali Božji gnjev kao i oni. Da u biblijskoj povijesti nisu zapisani grijesi Izraelaca, već samo njihove vrline, ona nam ne bi pružala takve sveobuhvatne pouke kakve danas imamo. ...

Kad bi pripadnici Božjeg naroda pravilno cijenili Njegovo postupanje s njima i prihvaćali Njegove pouke, pronašli bi siguran put i svjetlo koje bi ih vodilo kroz tamu i obeshrabrenje. Davida je Božje postupanje naučilo pravoj mudrosti i on se ponizio pred kaznom Svemogućega. Prorok Natan je Davidu vjerno prikazao njegovo pravo stanje, otkrio mu njegove grijehe i na taj mu način pomogao da ih prizna i odbaci. Ponizno je prihvatio savjet i ponizio se pred Bogom. ‘Zakon je Gospodnji savršen,’ uzviknuo je on, ‘osvjedočava i obraća dušu.’

Grešnici koji se kaju nemaju razloga očajavati zbog toga što im je ukazano na njihove prijestupe i što su upozoreni na opasnost. Ovi napori pokazuju koliko ih Bog voli i koliko ih želi spasiti. Da bi naslijedili vječni život, oni trebaju poslušati Njegov savjet i vršiti Njegovu volju. Bog predočava grijehe svojem zabludjelom narodu da bi pod svjetlom božanske istine mogao sagledati njihovu veličinu. Njegova je dužnost da ih zauvijek odbaci.

Bog je i danas moćan da spasi od grijeha kao i u vrijeme patrijarha, Davida, proroka i apostola. Brojni primjeri zabilježeni u svetoj povijesti kada je Bog izbavio svoj narod od njegovih prijestupa, trebaju potaknuti kršćane u današnje vrijeme da prime božanske pouke i usavrše karakter koji će izdržati pomno ispitivanje suda.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 11–15)

3. siječnja

Mjesto u nizu

“Pravednikove su usne hrana mnogima.” (Izreke 10,21)

“Unatoč sveopćoj pokvarenosti postojao je niz svetih ljudi, uzvišenih i oplemenjenih zajednicom s Bogom, koji su živjeli u zajednici s Nebom. Bili su to ljudi velikog intelekta, prekrasnih osobina. Njihova je zadaća bila velika i sveta — da razviju karakter pravednosti, da iznose pouku o pobožnosti, ne samo ljudima svog vremena već i budućim naraštajima. Samo je nekoliko najpoznatijih ljudi spomenuto u Svetom pismu, ali tijekom vjekova Bog je imao vjerne svjedoke, svetkovatelje iskrena srca.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 61)

“Koliko su se puta oni koji su vjerovali Božjoj riječi, iako sami po sebi potpuno bespomoćni, oduprli sili cijeloga svijeta — Henok, neporočan u srcu, svet u životu, držeći se čvrsto svoje vjere u pobjedu pravednosti nasuprot pokvarenom i ismijehivačkom naraštaju; Noa i njegov dom nasuprot ljudima svoga vremena, ljudima najveće fizičke i mentalne snage i najnižeg morala; djeca Izraelova kod Crvenog mora, bespomoćno, uplašeno mnoštvo robova, nasuprot najmoćnijoj vojsci najmoćnijeg naroda na kugli zemaljskoj; David, dječak pastir, kome je Bog obećao prijestolje, nasuprot Šaulu, tadašnjem vladaru, odlučnom da zadrži svoju vlast; Šadrak i njegovi drugovi u vatri, a Nabukodonozor na prijestolju; Daniel među lavovima, njegovi neprijatelji na visokim položajima u kraljevstvu; Isus na križu i hebrejski svećenici i glavari koji čak i rimskog namjesnika prisiljavaju da ispuni njihovu volju; Pavao u lancima, vođen da umre smrću zločinca i Neron, nemilosrdni vladar svjetskog imperija.

Ovakvi primjeri ne nalaze se samo u Bibliji. Njih ima mnogo u svakom zapisu o ljudskom napretku. Valdenzi i hugenoti, Wycliffe i Hus, Jeronim i Luther, Tyndale i Knox, Zinzendorf i Wesley, i mnoštvo drugih svjedočili su o sili Božje riječi nasuprot ljudskoj sili i politici koja podupire zlo. Oni pripadaju pravom plemstvu svijeta. To je Njegova prava kraljevska loza. Današnja je mlađež pozvana da zauzme svoje mjesto u toj lozi.” (*Odgoj*, str. 227)

4. siječnja

Kakav rod?

“Nesrećom tko ore i nevolju sije, nju će i požeti.” (Job 4,8)

“Najveću odgojnu vrijednost u cijeloj Bibliji imaju životopisi koji su u njoj zabilježeni. Ovi se životopisi razlikuju od svih ostalih po tome što su potpuno vjerni. Nemoguće je bilo kojem ograničenom umu da u svemu pravilno protumači postupke drugoga. Nitko osim Onoga koji poznaje srce, koji zna tajne izvore pobuda i djela ne može potpuno istinito opisati karakter ili dati vjernu sliku ljudskog života. Samo se u Božjoj riječi može naći takav opis.

Nijednu istinu Biblija ne uči jasnije od one da je što činimo rezultat onoga što jesmo. Životna iskustva u velikoj su mjeri plod naših vlastitih misli i djela.

‘Tako se i bezrazložna kletva ne ispunja.’ (Izreke 26,2) ‘Kažite: Blago pravedniku, hranit će se plodom djela svojih! Ja o opakome, zlo će mu biti, na nj će pasti djela ruku njegovih.’ (Izaija 3,10.11) ‘Čuj, Zemljo! Gle, dovodim zlo na ovaj narod, plod njihove pobune.’ (Jeremija 6,19) Strašna je ova istina i mora se duboko utisnuti u svijest. Svako djelo povratno djeluje na učinitelja. Ali neko ljudsko biće možda nikada neće shvatiti da su zla koja ga progone u životu samo plod onoga što je samo posijalo. Međutim, čak ni tada nije izgubljena svaka nada.

Da bi stekao pravo prvorodstva, koje je po Božjem obećanju već bilo njegovo, Jakov je pribjegao prijevari i požeo mržnju svoga brata. Tijekom dvadeset godina izgnanstva i sam je bio izigran i prevaren. ... Ali Bog kaže: ‘...Vidjeh putove njegove. Izlječit ću ga. ...’ (Izaija 57,18) Jakov u svojoj nevolji nije klonuo. Pokajao se i trudio da ispravi zlo koje je nanio svome bratu. I onda, kad mu je od Ezavovog gnjeva zaprijetila smrt, potražio je pomoć od Boga. ... ‘Plakao je i zaklinjao ga.’ (Hošea 12,5) ‘I tu ga blagoslovi.’ (Postanak 32,30) ... Sila zla u njegovoj vlastitoj prirodi bila je slomljena. Njegov karakter je bio preobražen. ...

Bog ne ukida svoje zakone. On ne radi nasuprot njima. Posljedice grijeha ne poništava. Ali On preinačuje. Njegovom milošću prokletstvo se pretvara u blagoslov.” (Odgoj, str. 131—133)

5. siječnja

Na Božju sliku

“Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.” (Postanak 1,27)

“Nakon što je stvorena zemlja sa životinjskim i biljnim svijetom, na pozornicu je doveden čovjek, krunsko djelo Stvoritelja, onaj za koga je ova prekrasna Zemlja bila namijenjena. Njemu je dana vlast nad svim što oko može vidjeti. ...

Bog je čovjeka stvorio na svoju sliku. Ovdje nema tajne. Nema osnove za pretpostavku da se čovjek postupno razvio od nižih oblika životinjskog i biljnog svijeta. Ovakva učenja spuštaju veliko Stvoriteljevo djelo na razinu čovjekovih ograničenih, zemaljskih zamisli. Ljudi su tako skloni isključiti Boga iz suvereniteta nad svemirom da ponižavaju čovjeka i lišavaju ga dostojanstva njegova podrijetla. Kad je Onaj koji je stvorio zvjezdane svjetove i umjetnički obojio poljsko cvijeće, koji je nebo i zemlju ispunio čudesima svoje sile, došao okruniti svoje slavno djelo i u njegovo središte postaviti nekoga tko će biti gospodar ove divne Zemlje, nije propustio stvoriti biće dostojno ruke koja mu je dala život. Rodoslovlje naše vrste, kao što ga iznosi nadahnuće, ide unatrag do velikog Stvoritelja, a ne do niza razvojnih klica, mekušaca i četveronožaca. Premda načinjen od praha, Adam je bio ‘sin Božji’.

Njegova je narav bila u skladu s Božjom voljom. Njegov je um bio osposobljen da shvati božanske predmete. Njegove su misli bile čiste, njegov apetit i želje pod nadzorom uma. On je bio svet i sretan što je stvoren na sliku Božju i za poslušnost Njegovoj volji.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 25,26)

“Bio je više nego dvostruko viši od ljudi koji sada žive na Zemlji i skladnih oblika. Njegova pojava bila je savršena i lijepa. ... Eva nije bila tako visoka kao Adam. Njezina glava dosezala je nešto iznad njegovih ramena. I ona je izgledala plemenito, savršeno skladno i bila je vrlo lijepa.

Ovaj bezgrešan par nije nosio nikakvu umjetnu odjeću. Bili su odjeveni pokrivalom svjetla i slave, kakvo nose anđeli.” (*The Story of Redemption*, str. 21)

Edenski vrt

“Jahve, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt, da ga obrađuje i čuva.” (Postanak 2,15)

“Iako je sve što je Bog stvorio bilo savršeno lijepo, iako je izgledalo da na Zemlji ništa ne nedostaje što bi Adama i Evu učinilo sretnima, On je ipak pokazao veliku ljubav prema njima zasativši vrt posebno za njih. Dio vremena trebali su provoditi u sretnom radu na uređivanju vrta, a dio u ugošćivanju anđela, u slušanju njihovih uputa i u sretnom razmišljanju. Njihov rad nije bio iscrpljujući, već ugodan i okrepljujuć. Ovaj predivni vrt trebao je biti njihov dom.

Bog je u ovaj vrt postavio raznovrsno korisno i lijepo drveće. Ono je obilovalo bujnim plodovima, snažnog mirisa, lijepima za oči i privlačnog okusa, koje je Bog odredio da budu hrana ovom svetom paru. Bilo je tu divne vinove loze koja je rasla u visinu i savijala se pod teretom plodova, i nije nalikovala ni na što što je čovjek ikada vidio nakon pada. Plodovi su bili krupni i različitih boja: skoro crni, ljubičasti, crveni, ružičasti i svijetlozeleni. Ovi divni i bujni plodovi na ograncima vinove loze nazvani su grožđe. Adamov i Evin posao, koji im je trebao pričinjavati radost, bio je da naprave divne sjenice oblikujući vinovu lozu i tako načine sebi stan od živog drveta prekrivenog lišćem i mirisnim plodovima.” (The Story of Redemption, str. 21,22)

“Bog je odredio da čovjek nađe sreću u njegovanju Božjih stvorenja, zadovoljavajući svoje potrebe plodovima s drveća u vrtu. ...

Da se sreća nalazila u besposlici, čovjek bi u stanju svete nevinosti bio ostavljen bez posla. Međutim, Onaj koji je stvorio čovjeka znao je što je potrebno za njegovu sreću. Čim ga je stvorio, Bog mu je odredio posao. Obećanje o budućoj slavi, i nalog da čovjek jedino radom može pribaviti sebi hranu, došli su s istog prijestolja.” (Temelji sretnog doma, str. 20)

Sloboda izbora

“Ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!” (Postanak 2,17)

“Naši su praroditelji, premda stvoreni bezgrešni i sveti, mogli pogriješiti. Bog ih je stvorio kao slobodna, moralna bića, sa sposobnošću da cijene mudrost i dobrotu Njegova karaktera i pravednost Njegovih zahtjeva, i da s potpunom sposobnošću poslušaju ili pak uskrate svoju poslušnost. Oni su trebali uživati u zajedništvu s Bogom i svetim anđelima, ali da bi se njihova sigurnost mogla ovjekovječiti, trebala je biti ispitana njihova odanost. Na samom je početku čovjekova postojanja njegova želja za popuštanjem vlastitim strastima stavljena pod nadzor, ta kobna želja koja je bila temelj Sotoninog pada. Drvo spoznaje dobra i zla koje je raslo u blizini drveta života nasred vrta trebalo je biti provjera poslušnosti, vjere i ljubavi naših praroditelja. Premda im je bilo dopušteno da slobodno jedu sa svakog drveta, po cijenu smrti bilo im je zabranjeno jesti s drveta spoznaje dobra i zla. Oni su također trebali biti izloženi Sotoninim kušnjama, ali ako izdrže ispit, naći će se izvan njegove moći i uživati u beskonačnoj Božjoj naklonosti. ...

Bog je mogao stvoriti čovjeka bez mogućnosti da prestupi Njegov Zakon, On je mogao zadržati Adamovu ruku da ne dodirne zabranjeno voće, ali u tom slučaju čovjek ne bi bio slobodno moralno biće, već puki automat. Bez slobode izbora njegova poslušnost ne bi bila dragovoljna, već prisilna. Razvitak karaktera ne bi bio moguć. ... To bi bilo nedostojno čovjeka kao razumnog bića i potvrdilo bi Sotonine optužbe o Božjoj samovoljnoj vladavini.

Bog je stvorio poštena čovjeka, dao mu je plemenite karakterne crte, bez sklonosti k zlu. Obdario ga je visokom intelektualnom moći i dao mu najsnažniji mogući povod da ostane odan. Poslušnost, savršena i beskonačna, bila je uvjet vječne sreće. On je uz taj uvjet trebao imati pristup drvetu života. ...

Sve dok su ostali vjerni božanskom Zakonu, njihova sposobnost da spoznaju, uživaju i ljube trebala je rasti. Oni bi neprekidno stjecali nova blaga znanja, otkrivali nove izvore sreće i stjecali sve jasniju, potpuniju predodžbu o nemjerljivoj, nepresušnoj Božjoj ljubavi.” (Patrijarsi i proroci, str. 29—31)

“Pomoćnica“

“Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoć kao što je on.” (Postanak 2,18)

“Nakon stvaranja Adama sva su stvorenja dovedena pred nje-ga da ih on imenuje, i on se pobrinuo da svaka ima druga, ali među njima ‘čovjeku se ne nađe pomoć kao što je on’. Među svim stvorenjima koja je Bog stvorio na zemlji nijedno nije bilo jedna-ko čovjeku. ‘I reče Jahve, Bog: Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoć kao što je on.’ Čovjek nije stvoren da živi sam, on je trebao biti društveno biće. Bez druga prekrasni prizori i ugodan posao u Edenu ne bi mu donijeli savršenu sreću. Čak i zajednica s anđelima nije mogla zadovoljiti njegovu čežnju za razumijevanjem i društvom. Nije bilo nikoga s istom naravi koga bi on volio i tko bi volio njega.

Sam je Bog dao Adamu druga. Dao mu je ‘pomoć’ — pomoć-nika koji mu je odgovarao, nekoga tko mu je odgovarao kao drug, nekoga tko će biti jedno s njim u ljubavi i razumijevanju. Eva je stvorena od rebra uzeta iz Adamovih prsa, upućujući na to da ga ona ne treba nadzirati kao gospodar, niti treba biti podređena, već jednaka s njim, da je voli i štiti. Kao dio čovjeka, kost od njegovih kostiju, meso od njegova mesa, ona je bila njegova druga narav iskazujući usko zajedništvo i nježnu odanost koja je trebala obi-lježavati ovaj odnos. ‘Bez sumnje, nitko nikada nije mrzio svoga tijela. Naprotiv, hrani ga i njeguje.’ (Efežanima 5,29) ‘Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu, i bit će njih dvoje jedno tijelo.’ (Postanak 2,24)

Bog je proslavio prvi brak. Tako je Stvoritelj svemira bio ute-meljitelj ove ustanove. ‘Ženidba neka bude u časti.’ (Hebrejima 13,4) Brak je bio jedan od prvih Božjih darova čovjeku, i jedna od dviju ustanova što ih je nakon pada Adam ponio sa sobom izvan rajskih vrata. Kad se njegova načela uvide i slušaju, brak je bla-goslov, on čuva čistoću i sreću ljudskog roda, ispunjava čovjekove društvene potrebe i uzdiže njegovu tjelesnu, umnu i moralnu narav.” (Patrijarsi i proroci, str. 26,27)

Prevareni!

“Ona reče ženi: ‘Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?’” (Postanak 3,1)

“Bog je čovjeku, krunskom djelu stvaranja, dao moć da razumije Njegove zahtjeve, shvati pravednost i dobrotu Njegova Zakona i Njegove svete zapovijedi, te da se od čovjeka očekuje nepokolebljiva poslušnost.

Poput anđela, i stanovnici Edena su stavljeni na ispit; svoj su sretni posjed mogli zadržati samo vjernošću Stvoriteljevu Zakonu. Oni su mogli poslušati i živjeti ili ne poslušati i umrijeti.

...

Anđeli su upozorili Evu da se ne odvađa od svojeg muža dok je on bio zaokupljen dnevnim radom u vrtu; s njim je opasnost od kušnje bila manja nego kad je bila sama. Ali zaokupljena svojim ugodnim zadatkom, nesvjesno je odlutala od njega. ... Ubrzo je promatrala zabranjeno drvo s mješavinom radoznalosti i divljenja. Plodovi su bili prekrasni i ona se pitala zašto ih je Bog zabranio. To je bila kušačeva prigoda. Obratio joj se kao da čita njezine misli: ‘Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?’ ...

Kušač joj je dao na znanje da se božansko upozorenje zapravo neće ispuniti, jer je njegova svrha samo zastrašivanje. ...

Takvo je Sotonino djelo od Adamova vremena do danas i on ga obavlja s velikim uspjehom. On kuša ljude da ne vjeruju Božjoj ljubavi i sumnjaju u Njegovu mudrost. On neprekidno pokušava potaknuti duh neograničene radoznalosti, nemirne znatiželje da se prodre u tajne božanske mudrosti i moći. U naporima da istraže ono što je Bog odlučio zadržati, mnoštvo previđa istine bitne za spasenje koje je On otkrio. ...

Eva je doista vjerovala Sotoninim riječima, ali je njezina vjera nije spasila od kazne grijeha. Ona nije vjerovala Božjim riječima, i to je prouzročilo pad. Ljudi na sudu neće biti osuđeni jer su svjesno vjerovali laži, već stoga što nisu vjerovali istini, što su zanemarili mogućnost da spoznaju istinu.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 33—35)

Iskorišteni od strane Sotone

“Ubere ploda njegova i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo.” (Postanak 3,6)

“I sada, budući da je pogriješila, ona je postala Sotonino oruđe u djelu uništenja svojeg muža. U stanju čudesnog, neprirodnog uzbuđenja, s rukama punim zabranjena voća, ona ga je potražila i ispričala sve što se dogodilo.

Izraz žalosti prekrio je Adamovo lice. Izgledao je zapanjen i oprezan. Na Evine riječi on je odgovorio da to mora biti neprijatelj na kojeg su bili upozoreni te da prema božanskoj presudi ona mora umrijeti. Ona ga je svejedno nagovarala da jede ponavljajući zmijine riječi da oni zasigurno neće umrijeti. Smatrala je to istinom jer nije primjećivala znakove Božjeg nezadovoljstva, već, naprotiv, iskusila je divan, osvježavajući utjecaj koji njezine sposobnosti prožima životom kakav, zamišljala je ona, nadahnjuje nebeske vjesnike.

Adam je shvatio da je njegova družica prekršila Božju zapovijed, zanemarila jedinu zabranu koja im je dana da ispita njihovu vjernost i ljubav. U njegovom se umu odvijala strašna borba. Žalio je što je dopustio da Eva odluta od njega. Ali djelo je bilo učinjeno, on će morati biti odvojen od osobe čije mu je društvo donosilo radost. Kako se pomiriti s tim? Adam je uživao u druženju s Bogom i svetim anđelima. Promatrao je Stvoriteljevu slavu. Razumio je sudbinu koja je stajala pred ljudskim rodом ako ostane vjeran Bogu. Ipak, izgubio je iz vida sve ove blagoslove u strahu da će izgubiti jedan dar koji je u njegovim očima bio vredniji od drugih. Ljubav prema Evi je nadjačala sve — ljubav, zahvalnost i odanost Stvoritelju. Ona je bila dio njega i on nije mogao izdržati pomisao da se rastavi od nje. ... Odlučio je dijeliti njezinu sudbinu, umrijet će s njom. Možda su, razmišljao je on, riječi mudre zmije istinite? Eva je bila pred njim, lijepa i očito nevina kao i prije čina neposlušnosti. Izrazila je veću ljubav prema njemu nego prije. Na njoj se nije vidio znak smrti i on je odlučio snositi posljedice. Uzeo je plod i brzo ga pojeo.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 36)

Kada je bolje ne znati

**“Mudrost pomnjivo proučih, a tako i glupost i ludost.”
(Propovjednik 1,17)**

“Adam i Eva okusili su plod i stekli znanje koje, da su bili poslušni Bogu, nikada ne bi imali — iskustvo nevjerovanja i neposlušnosti Bogu, znanje da su nagi. Odjeća nevinosti, pokrivalo koje im je Bog dao, nestala je; i oni su tu nebesku odjeću zamijenili haljinama od smokvinog lišća.

Ovo pokrivalo prijestupnici Božjeg zakona koriste još od vremena neposlušnosti Adama i Eve. ... Lišće smokvinog drveta prikazuje opravdanja kojima se ljudi služe kako bi prikrili svoju neposlušnost. ...

Međutim, golotinja grešnika nije pokrivena. ...

Da su Adam i Eva ostali poslušni svojem Stvoritelju, da nisu skrenuli sa staze savršene ispravnosti, oni bi i dalje upoznavali Boga. Međutim, kada su poslušali zavodnika i sagriješili protiv Njega, svjetlo nebeske odjeće nevinosti kojom su bili zaogrnuti iščezla je. Lišeni odjeće nevinosti, zaodjenuli su mračne haljine neznanja o Bogu. Jasno i savršeno svjetlo koje ih je dotada okruživalo, osvjetljavalo je sve na njihovom putu; ali lišeni tog nebeskog svjetla, Adamovi budući naraštaji više nisu mogli pronaći Božji karakter u Njegovim djelima stvaranja.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1084)

“Da Adam i Eva nisu dotaknuli zabranjeno drvo, Bog bi im dao znanje — znanje na kojem nije počivalo prokletstvo grijeha, znanje koje bi im podarilo vječnu radost. ...

Vremenom je radoznalost navela ljude da traže drvo spoznaje; oni često smatraju da beru najvažnije plodove, dok, poput Salomona, ne shvate da je sve ništavno i bezvrijedno u usporedbi s pravom svetošću koja će im otvoriti vrata Božjeg grada. Čovjek u svojem slavljublju teži za znanjem koje će mu donijeti slavu, samouzvišenje i nadmoć. Tako su Adam i Eva postupili pod Sotoninim utjecajem.” (Isto, sv. 1, str. 1083)

Prokleti!

“A ženi reče: ‘Trudnoći tvojoj muke ću umnožit. ... Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodarit nad tobom.’ A čovjeku reče: ‘Zemlja neka je zbog tebe prokleta: s trudom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svog!’” (Postanak 3,16.17)

“Evi je prikazana žalost i bol koja je morala biti njezin udio. ... Bog je Evu prigodom stvaranja izjednačio s Adamom. Da su ostali poslušni Bogu — u skladu s Njegovim Zakonom ljubavi — oni bi uvijek bili u međusobnom skladu, ali grijeh je unio neslogu, i sada se njihovo zajedništvo i sklad može očuvati samo pokoravanjem jedne ili druge strane. Eva je prva sagriješila i popustila kušnji time što se odvojila od svojeg druga protivno božanskoj uputi. Adam je sagriješio zbog njezinog moljenja i ona je sada bila podređena svojem mužu. ...

Eva je bila savršeno sretna pokraj svojeg muža u njihovom domu u Edenu, ali poput nemirnih suvremenih Eva, zanosila se nadom da će zakoračiti u višu sferu postojanja od one koju joj je Bog odredio. Pokušavajući se uzdignuti iznad prvotne razine, ona je pala niže. Sličan će rezultat ostvariti svi oni koji nisu voljni radosno preuzeti svoje životne dužnosti u skladu s Božjim planom. U svojim naporima da dostignu položaj za koji ih On nije osposobio, mnogi ostavljaju prazna mjesta na kojima bi mogli biti blagoslov. ...

Kad je Bog načinio čovjeka, postavio ga je vladarom nad Zemljom i svim živim stvorenjima. Dok god je Adam bio odan Nebu, cijela mu je priroda bila podložna. Ali kad se pobunio protiv božanskog Zakona, niža su se stvorenja pobunila protiv njegove vladavine. Tako je Gospodin u svojoj velikoj milosti pokazao čovjeku svetost svojih zakona i naveo ga da u vlastitom iskustvu uvidi opasnost napuštanja Zakona, čak i u najmanjoj sitnici.

Život napora i briga koji je otada trebao biti čovjekovo naslijeđe određen je iz ljubavi. To je bila disciplina koju je zahtijevao grijeh, da bi se nadziralo popuštanje apetitu i nagonima te da bi se razvila navika samokontrole. Bio je to dio Božjeg plana za čovjekovu obnovu od uništenja i poniženja prouzročenih grijehom.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 38,39)

Pouke iz prirode

“Ali, pitaj zvijeri, i poučit će te; ptice nebeske pitaj, i razjasnit će ti. Gušteri zemlje to će ti protumačiti, ribe u moru ispričaju ti. Od stvorenja svijeta, koje ne bi znalo da je sve to Božja ruka učinila.” (Job 12,7-9)

“Iako je Zemlja sada bila pokvarena prokletstvom, priroda je i dalje trebala biti čovjekov udžbenik. Ona sada nije mogla predstavljati samo dobro, jer je zlo bilo svuda prisutno kvareći zemlju, more i zrak svojim nečistim dodirom. ...

U uvelom cvijeću i opalom lišću Adam i njegova družica vidjeli su prve znake propadanja. Jasno su shvatili gorku činjenicu da će sve živo morati umrijeti. Čak i zrak, o kojem je ovisio njihov život, nosio je klice smrti.

Također su bili stalno podsjećani na svoju izgubljenu vlast. Među nižim stvorenjima Adam je stajao kao kralj i dok je bio vjeran Bogu, sva je priroda priznavala njegovu vladavinu; ali kad je sagriješio, izgubio je tu vlast. Duh pobune, kojemu je sam otvorio vrata, proširio se po cijelom životinjskom carstvu. ...

Ali čovjek nije bio prepušten posljedicama zla koje je izabrao. U presudi izgovorenoj nad Sotonom nalazio se nagovještaj otkupljenja. ... Ova osuda, izgovorena u prisutnosti naših praroditelja, bila je za njih obećanje. Prije nego što su slušali o trnju i korovu, o mučnom radu i o žalosti koja će im pasti u dio, ili o prahu u koji će se vratiti, čuli su riječi koje su im sigurno ulile nadu. Sve što je bilo izgubljeno popuštanjem Sotoni, moglo se ponovno steći u Kristu.” (*Odgoj*, str. 21,22)

“Nakon Adamovog prijestupa Bog je mogao uništiti svaki pupoljak i procvali cvijet, ili im oduzeti miris, tako ugodan našim osjetilima. Na Zemlji pokvarenoj prokletstvom, u trnju, korovu i kukolju možemo uočiti zakon prokletstva; ali u nježnoj boji i mirisu cvijeća možemo zapaziti da nas Bog i dalje voli, da Njegova milost nije u potpunosti povučena sa Zemlje.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1085)

Zajednica između Boga i čovjeka

**“Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih.”
(Hebrejima 7,25)**

“Gospodin u Adama i Evu nije ugradio sklonost k padu i neposlušnosti, nego povjerenje, odanost i istinu. ... Nagrada Neba nije darovana prekršiteljima. ...

Adamove i Evine oči doista su se otvorile, ali za što? Da vide svoju sramotu i propast, da shvate da više nisu zaodjenuti odjećom nebeske svjetlosti koja ih je štitila. Oči su im se otvorile i oni su vidjeli da je golotinja plod prijestupa. Kada su čuli Božji glas u vrtu, sakrili su se od Njega jer su očekivali ono za što do pada nisu znali — Božju osudu. ...

Bog je objavio da čovjek može steći sigurnost jedino potpunom poslušnošću svakoj Njegovoj riječi. Ne trebamo isprobavati zle putove sa svim njegovim posljedicama. Ovakvo postupanje u neposlušnosti donijet će slabost. Božji plan bio je da čovjeku pruži razboritost u svemu što čini. ...

Između Boga i čovjeka trebala je vladati suradnja. Međutim, ovaj plan bio je u velikoj mjeri ugrožen Adamovim prijestupom. Sotona ga je naveo na grijeh i nakon što je Adam sagriješio, Bog više nije imao istu zajednicu s njim kao u vrijeme kada je bio bez grijeha.

Krist je nakon pada postao Adamov učitelj. Preuzeo je na sebe službu posrednika. Adamu i Evi bilo je dano vrijeme milosti tijekom kojeg su se mogli vratiti i postati vjerni Bogu. Ovim planom bio je obuhvaćen cijeli njihov naraštaj.” (*Letter 91*, 1900.)

“Bez pomiriteljske žrtve Božjeg Sina, Bog nije mogao izliti blagoslove spasenja na čovjeka. Bog je branio čast svojeg Zakona. Prijestup tog Zakona doveo je do strašnog razdvajanja Boga i čovjeka. Adamu je u njegovoj nevinosti bila darovana neposredna, slobodna i sretna zajednica sa Stvoriteljem. Nakon njegovog prijestupa, Bog je uspostavio odnos s čovjekom samo preko Krista i anđela.” (*The Signs of the Times*, 30. siječnja 1879.)

Skupa pogreška

“Otkrih ovo: Bog stvorio čovjeka jednostavnim, a on snuje nebrojene spletke.” (Propovjednik 7,29)

“Knjiga Postanka daje prilično određen izvještaj o društvenom životu i životu pojedinaca, pa ipak ne postoji nijedan izvještaj o tome da je novorođenče rođeno slijepo, gluho, hromo ili slaboumno. Nema nijednog primjera prirodne smrti dojenčeta, djeteta ili osobe u ranoj zrelosti. Nema izvještaja da su muškarac ili žena umrli zbog bolesti. Objavljivanje smrti u Postanku glasi ovako: ‘Adam poživje u svemu devet stotina i trideset godina. Potom umrije.’ ‘Šet poživje u svemu devet stotina i dvanaest godina. Potom umrije.’ ...

Bog je obdario čovjeka tako velikom životnom snagom da je podnio širenje bolesti koje su došle na ljudski rod zbog izopačenih navika, i opstao šest tisuća godina. Ova činjenica sama po sebi je dovoljna da posvjedoči o snazi i energiji koju je Bog podario čovjeku prigodom stvaranja. ... Da Adam prigodom stvaranja nije bio obdaren dvadeset puta jačom životnom snagom od današnjih ljudi, ljudski rod sa svojim sadašnjim navikama kojima krši prirodni zakon, već bi nestao. ...

Bog nije stvorio ljudski rod u sadašnjem slabom stanju. Ovakvo stanje nije djelo Providnosti, već čovjekovo djelo, koje je nastalo kao posljedica loših navika i zloupotreba, kršenja zakona koje je Bog stvorio da upravljaju ljudskim životom.” (Svjedočanstva za Crkvu, sv. 3, str. 138,139)

“Bog je stvorio čovjeka radi svoje slave kako bi nakon ispita i kušnji ljudska obitelj mogla postati jedno s nebeskom obitelji. Božja je namjera bila da uveća nebesku obitelj ljudskom ako bude poslušna svakoj Njegovoj riječi.” (The S.D.A. Bible Commentary, sv. 1, str. 1082)

“Evi se činilo da je neposlušnost Bogu, kušanje ploda sa zabranjenog drveta nevažna stvar, kao i navođenje muža na grijeh, ali njihov je grijeh otvorio brane jada u svijetu. Tko u trenutku kušnje može znati strašne posljedice koje će doći kao rezultat jednog pogrešnog koraka?” (Patrijarsi i proroci, str. 40)

Usmenom riječju

“Adam poživje u svemu devet stotina i trideset godina. Potom umrije.” (Postanak 5,5)

“Adamov život bio je ispunjen tugom, poniženjem i neprestanim kajanjem. Dok je poučavao djecu i unuke o strahu Gospodnjem, često je bio oštro ukoravan zbog grijeha koji je njegovim potomcima donio veliki jad i bijedu. Kada je napustio prelijepi Edenski vrt, užasavala ga je misao da mora umrijeti. Gledao je na smrt kao na strašnu nesreću. ... Najoštrije je sam sebe prekoračio zbog svojeg prvog velikog prijestupa. Molio je Boga za oprost pozivajući se na obećanu Žrtvu. Duboko je osjećao Božji gnjev zbog grijeha koji je počinio u raj. Bio je svjedok opće pokvarenosti koja je na kraju nagnala Boga da stanovnike Zemlje uništi potopom. Iako mu se smrtna kazna koju je proglasio njegov Stvoritelj činila strašnom u početku, nakon nekoliko stotina godina smatrao ju je pravednom i milostivom jer je okončavala nesretan život.

Kada je Adam ugledao prve znakove propadanja u lišću koje opada i cvijeću koje vene, žalio je više nego što ljudi sada žale za svojim mrtvima. Uvenulo cvijeće nije toliko bilo uzrok boli zato što je bilo nježno i osjetljivo; ali kada je visoko i veličanstveno drveće odbacilo suho lišće, pred njim se pojavila slika općeg propadanja prelijepa prirode, koju je Bog stvorio na posebnu korist čovjeku.

Svojoj djeci, i djeci njihove djece, sve do devetog naraštaja, Adam je u pojedinosti opisivao savršenstvo edenskog doma kao i svoj pad i strašne posljedice. ... Objavio im je da će grijeh biti kažnjen u kakvom god obliku postojao; i molio ih je da slušaju Boga koji će s njima milostivo postupati ako budu njegovali ljubav prema Njemu i strah Gospodnji.

Adamu je bilo naloženo da svoje potomke uči strahu Gospodnjem i da ih svojim primjerom poniznosti i poslušnosti potakne da cijene žrtve koje su prikazivale Spasitelja koji je trebao doći. Adam je brižno njegovao ono što mu je Bog otkrio, i to je usmenim putem prenosio svojoj djeci i djeci svoje djece. Na ovaj se način sačuvalo znanje o Bogu.” (*The Signs of the Times*, 6. veljače 1879.)

Ponovno kod kuće!

“Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će u Kristu svi oživjeti. Svaki u svom redu: prvenac Krist, potom, u vrijeme njegova dolaska, Kristovi pripadnici.” (1. Korinćanima 15,22.23)

“Usred posrtnja Zemlje, bljeskova munja i tutnjave gromova, glas Božjeg Sina poziva svete koji spavaju. ... Uzduž i poprijeke cijele Zemlje mrtvi će čuti ovaj glas i oni koji ga čuju, oživjet će. Čitava će zemlja odzvanjati koracima iznimno velike vojske iz svakog naroda i plemena, jezika i puka. ...

Svi oni izlaze iz svojih grobova rastom kakvi su bili kad su ušli u grob. Adam, koji stoji usred uskrsnulog mnoštva, visok i veličanstvena izgleda, po rastu je tek nešto niži od Božjega Sina. On predstavlja znakovitu suprotnost ljudima kasnijih naraštaja; već se po tome vidi koliko je ljudski rod degenerirao. Ali svi ustaju u svježini i snazi vječne mladosti. ...

Svi su nedostaci i deformiteti ostali u grobu. Budući da imaju pristup k drvetu života u dugo izgubljenom Edenu, otkupljeni će izrasti do pune visine ljudskog roda u njegovoj prvotnoj ljepoti. ...

Dok su spašeni pozdravljani dobrodošlicom u Božjem gradu, zrakom se prolama radostan usklik obožavanja. To je susret dvojice Adama. Božji Sin stoji raširenih ruku da primi oca našeg roda — biće koje je On stvorio, koje je sagriješilo protiv svoga Stvoritelja i zbog čijeg grijeha Spasitelj nosi znakove raspeća. Kad Adam opazi tragove okrutnih klinova, on ne pada na grudi svojega Gospodina, već se u poniznosti baca pred Njegove noge s uzvikom: ‘Dostojno je, dostojno je Janje koje je zaklano!’ Spasitelj ga nježno podiže i poziva da još jednom pogleda edenski dom iz kojega je toliko dugo bio prognan. ...

Ovaj ponovni susret promatraju anđeli koji su plakali kad je Adam pao i radovali se kad je Isus nakon svojeg uskrsnuća uzašao na Nebo i time otvorio grob svima koji će uzvjerovati u Njegovo ime. Sad vide djelo otkupljenja dovršeno i svoje glasove ujedinjuju u pjesmi hvale.” (*Velika borba*, str. 507—510)

Ovisi o vama

“Vjerom Abel prinese Bogu bolju žrtvu nego Kajin. Po njoj primi svjedočanstvo da je pravedan kad Bog zbog njegovih darova daje svjedočanstvo. Po vjeri on, premda mrtav, još govori.” (Hebrejima 11,4)

“Kajin i Abel, Adamovi sinovi, karakterno su se veoma razlikovali. Abel je imao duh vjernosti Bogu, on je u Stvoriteljevu postupanju prema palom čovječanstvu vidio pravednost i milost i sa zahvalnošću je prihvatio nadu u otkupljenje. Ali Kajin je njegovao osjećaj pobune i prigovarao je Bogu zbog prokletstva što ga je izrekao nad zemljom i ljudskim rodом nakon Adamova grijeha. On je dopustio da njegov um pođe istim putem koji je doveo do Sotoninog pada — popuštajući želji za samouzvišenjem i dovodeći u pitanje božansku pravednost i autoritet. ...

Dva su brata podigla svoje žrtvenike i svaki je donio svoju žrtvu. Abel je prinio žrtvu od stada u skladu s Božjom uputom. ‘Bog milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu.’ Vatra se spustila s neba i spalila žrtvu. Ali Kajin je, zanemarujući Božju jasnu i izravnu zapovijed, prinio samo žrtvu od zemaljskih plodova. Nije bilo znaka s neba koji je pokazivao da je žrtva prihvaćena. ...

Abel je shvatio velika načela otkupljenja. On se smatrao grešnikom i uvidio je da grijeh i njegova kazna stoje između njegove duše i zajednice s Bogom. Donio je zaklanu žrtvu, žrtvovani život i time priznao zahtjeve Zakona koji je bio pogažen. U prolivenoj krvi promatrao je buduću žrtvu, Krista koji umire na križu Golgote i vjerujući u pomirenje koje će tamo biti ostvareno, primio je svjedočanstvo da je opravdan, a njegova žrtva prihvaćena.

Kajin je kao i Abel imao istu mogućnost da nauči i prihvati ove istine. On nije bio žrtva samovoljne namjere. Jedan brat nije bio predodređen da ga Bog prihvati, a drugi da ga Bog odbaci. Abel je izabrao vjeru i poslušnost, a Kajin nevjeru i pobunu. U tome je bila sva razlika.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 50—52)

Dva puta

“Jahve milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu, a na Kajina i žrtvu njegovu ni pogleda ne svrati. Stoga se Kajin veoma razljuti, i lice mu se namrgodi.” (Postanak 4,4.5)

“Kajin je izišao pred Boga sa srcem punim nezadovoljstva i nevjernosti u vezi s obećanom žrtvom i nužnosti prinošenja žrtva. Njegov dar nije izražavao pokajanje zbog grijeha. On je smatrao, kao što mnogi i danas smatraju, da bi točno slijeđenje Božjeg plana, povjerenje u Njegovo spasenje i pomirenje u obećanom Spasitelju, bilo priznanje slabosti. Izabrao je put oslanjanja na sebe. Došao je s osobnim zaslugama. Nije donio janje i njegovu krv pomiješao sa žrtvom, već je prinio svoje plodove, proizvode svojeg rada. Prinio je svoju žrtvu kao uslugu koju je činio Bogu, kako bi uz njezinu pomoć dobio Božje odobrenje. Kajin je poslušao kad je izgradio žrtvenik, poslušao kad je prinio žrtvu, ali pokazao je samo djelomičnu poslušnost. Izostavio je ključni dio, priznanje potrebe za Otkupiteljem. ...

Kajin i Abel predstavljaju dvije skupine koje će postojati na svijetu sve do kraja vremena. Jedna se skupina koristi propisanim žrtvom za grijeh, a druga se osmjelila osloniti na vlastite zasluge, njihova je žrtva bez vrijednosti božanskog posredovanja te stoga ne može čovjeka dovesti u sklad s Bogom. Naš prijestup može biti oprošten samo Isusovim zaslugama. ...

Neki tvrde da čovječanstvu ne treba otkupljenje, već razvitak, da se može oplemeniti, uzdići i obnoviti. Kao što je Kajin mislio da će steći božansku naklonost žrtvom kojoj je nedostajala žrtvena krv, tako i oni očekuju da će uzdignuti čovječanstvo do razine božanskog mjerila bez pomirenja. Kajinova povijest pokazuje kako će to rezultate donijeti. Ona pokazuje što će čovjek postati bez Krista. Čovječanstvo nema snage da se samo obnovi. Ono ne napreduje, već nazaduje prema onom što je sotonsko. Krist je naša jedina nada. ‘Spasjenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.’ (Djela 4,12)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 51,52)

Vaše lice sve govori

“I Jahve reče Kajinu: ‘Zašto si ljut? Zašto ti je lice namr-godeno? Jer ako pravo radiš, vedrinom odsijevaš. A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu.’” (Posta-nak 4,6.7)

“Gospodin je vidio Kajinov gnjev. Primijetio je da mu se mi-jenja izraz lica. Ovo je pokazatelj koliko pažljivo Gospodin zapaža svaku pojedinost, sve namjere i ciljeve, da, čak i izraz lica. Iako čovjek možda ne izgovori nijednu riječ, ono izražava njegovo odbacivanje Gospodnjih putova i volje.” (*The S.D.A. Bible Com-mentary*, sv. 1, str. 1086)

“Zapazite Gospodnje riječi ... ovo pitanje može biti upućeno svakom mladiću i djevojci koji, poput Kajina, otkrivaju svoje sna-žne osjećaje ... kada postupaju prema Sotoninim poticajima koji se neposredno suprotstavljaju Božjim zahtjevima.” (*Manuscript 77, 1897.*)

“Ako odbaciš sveti utjecaj istine, Sotona će te zarobiti i voditi po svojoj volji. Doći ćeš u opasnost da se prepustiš svojim pro-htjevima i strastima, da pustiš uzde lakomosti i zlim željama. Umjesto da ti se na licu, kao kod Henoka, ogleda izraz smirene vedrine u kušnjama i patnjama i da zrači nadom i smirenošću, na njemu će se zapažati pečat tjelesnih misli i želja. Ti ćeš nositi Sotonin pečat umjesto božanskog.” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 2, str. 92)

“Karakter mnoge djece i mladih napisan je na licu. Povijest svojeg života nose na crtama lica. ... Ako Krist postane trajno načelo u njihovom srcu, na crtama njihovog lica moći ćemo čitati neporočnost, plemenitost, mir i ljubav. Na drugim licima zao karakter kao da je ostavio svoj pečat; sebičnost, lukavstvo, prije-vara, laž, neprijateljstvo i zavist kao da se čitaju s tog lica. A kako teško istina utječe na srca i lica osoba takvog karaktera. ...

Krist se pobrinuo da Njegovoj djeci na raspolaganju stoji sva duhovna njega. Ako Isus bude prebivao u duši, srce će biti puno svetih vrlina Njegovog Duha, što će se pokazati u promjeni izraza lica. Ako želite steći ljepotu i privlačnost karaktera, u vašem srcu mora biti napisan božanski zakon i primijenjen u životu.” (*Coun-sels on Sabbath School Work*, str. 112,113)

21. siječnja

Kajinov odlazak

“Kajin ode ispred lica Jahvina.” (Postanak 4,16)

“Bog je dao Kajinu priliku da prizna svoj grijeh. ... On je znao težinu djela koje je počinio i neistine koju je izrekao da ga prikrije, ali je i dalje bio neposlušan i presuda se više nije mogla odgoditi. ...

Unatoč tome što je Kajin zbog svojeg zločina zaslužio smrtnu presudu, milostivi Stvoritelj je poštediti njegov život i pružio mu mogućnost pokajanja. Ali Kajin je živio tako da mu je srce još više otvrdnulo, poticao je pobunu protiv božanskog autoriteta i postao otac naraštaju drskih, odbačenih grešnika. Ovaj otpadnik kojim je upravljao Sotona, postao je kušač drugih, a njegov primjer i utjecaj vršili su izopačujuću silu sve dok zemlja nije postala tako pokvarena i prepuna nasilja da je morala biti uništena.

...

Nakon što je čuo Božje prokletstvo, Kajin je otišao iz kuće svojega oca. ... Napustio je Božju prisutnost, odbacio obećanje o obnovljenom Edenu da bi potražio materijalna dobra i uživanje na zemlji pod prokletstvom grijeha, i time se stavio na čelo velike skupine ljudi koji obožavaju boga ovoga svijeta. Njegovi su potomci postali poznati po svemu što se odnosi na zemaljski i materijalni napredak. Međutim, oni se nisu obazirali na Boga i protivili su se Njegovim namjerama za čovjeka.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 55–58)

“Kad je poštediti život ubojici Kainu, Bog je svijetu primjedom pokazao što bi se dogodilo kad bi se grešniku dopustilo da nastavi putem neobuzdane zloće. Zahvaljujući utjecaju Kainova učenja i primjera, mnoštvo je njegovih potomaka navedeno na grijeh, dok ‘čovjekova pokvarenost na zemlji’ nije postala velikom ‘i svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća.’” (*Postanak 6,5*) (*Velika borba*, str. 428)

“Kao što je Kajin otišao iz Božje blizine da potraži sebi dom; kao što je izgubljeni sin odlutao u ‘daleku zemlju’, tako i grešnici misle da će naći sreću ako zaborave Boga.” (*Isusove usporedbe*, str. 131)

On je hodio s Bogom

“Kad je Henoku bilo šezdeset i pet godina, rodi mu se Metušalah. Henok je hodio s Bogom. Po rođenju Metušalahovu Henok je živio trista godina.” (Postanak 5,21.22)

“O Henoku je zapisano da je nakon šezdeset i pet godina života dobio sina. ... Tijekom svojih ranih godina Henok je ljubio i bojao se Boga i vršio Njegove zapovijedi. ... Ali nakon rođenja prvog sina Henok je doživio još dublje iskustvo jer je produbio svoj odnos s Bogom. Potpunije je shvatio svoje vlastite obveze i odgovornosti kao Božjeg sina. Dok je gledao dječju ljubav prema ocu i njegovo jednostavno povjerenje u njegovu zaštitu, dok je osjećao duboku, čeznutljivu nježnost vlastitog srca prema svojem prvorodenom sinu, on je naučio dragocjenu pouku o prekrasnoj Božjoj ljubavi prema ljudima u daru Njegova Sina i o povjerenju što ga Božja djeca mogu imati u svojega nebeskog Oca. Neograničena, neshvatljiva Božja ljubav preko Krista postala je predmetom njihova razmišljanja danju i noću, i sa žarom u svojoj duši on je nastojao otkriti ovu ljubav ljudima među kojima je prebivao.

Henok nije hodio s Bogom u zanosu ili viđenju, već u dužnostima svakidašnjeg života. On nije postao pustinjač izoliravši se u cijelosti od svijeta, jer je u svijetu morao obaviti posao za Boga. U obitelji i osobnom ophođenju prema ljudima, kao otac, suprug, prijatelj i građanin on je bio postojan i nepokolebljiv sluga Gospodnji. ... I ovaj je sveti hod trajao tri stotine godina. Malo je kršćana koji ne bi bili daleko revniji ili posvećeniji kad bi znali da je život kratak ili da Krist samo što nije došao. Ali kako su vjekovi prolazili, Henokova je vjera postajala snažnija, a njegova ljubav vatrenija.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 61,62)

“Henokov um bio je usklađen s Božjim. ... Ako je naš um usklađen s Božjim, naša volja bit će pod utjecajem Božje volje i mi ćemo poći kamo god nas Bog povede. Kao što dijete koje voli svojega oca stavlja ruku u očevu i hoda s njim sa savršenim povjerenjem bez obzira na to je li oko njih tama ili svjetlo, tako i Božji sinovi i kćeri trebaju hoditi s Isusom u radosti i tuzi.” (*Review and Herald*, 3. prosinca 1889.)

Bog ga je uzeo

**“Henok je hodio s Bogom, potom iščeznu; Bog ga uze.”
(Postanak 5,24)**

“Henok je, kako čitamo, hodio s Bogom tri stotine godina. To je bilo dugačko razdoblje. ... Njegovao je zajednicu s Bogom zato što mu je bila draga ... volio je biti u Božjoj blizini.” (*Manuscript 16, 1887.*)

“Henok je imao poseban karakter i mnogi smatraju da je njegov život daleko iznad onoga što obični smrtnik može postići. Međutim, Henokov život i karakter ... predstavlja život i karakter svih koji će biti uzeti na Nebo prigodom Kristovog dolaska. Njegov život je bio onakav kakav može biti život svakog pojedinca ako njeguje blisku zajednicu s Bogom. Mi moramo imati na umu da je Henok bio izložen tako nesvetim utjecajima da je Bog pustio vode potopa da unište stanovnike svijeta zbog njihove pokvarenosti.” (*The Signs of the Times, 30. listopada 1879.*)

“Živimo u zlom vremenu. Oko nas se gomilaju opasnosti posljednjih dana. Kako se bezakonje umnožava, ohladnjuje ljubav mnogih. ...

Pred nama je Henokov primjer. Živio je u pokvarenom vremenu, okružen moralnom izopačenošću; pa ipak je težio za pobožnošću i čistoćom. Govorio je o nebeskim stvarima. Odgajao je svoj um u tom smjeru, nosio je pečat božanskog duha. Lice mu je bilo obasjano svjetlom koje je sjalo s Isusovog lica.

Henok je imao kušnje kao i mi. Ljudi oko njega nisu bili naklonjeniji pravdi od ljudi iz našeg okruženja. Zrak koji je udisao bio je zaražen grijehom i pokvarenošću, kao i danas. Ipak, on je živio svetim životom. Nije bio okaljani sveopćim grijesima vremena u kojem je živio. Tako i mi možemo ostati čisti i neokaljani. On je predstavljao svete koji žive u opasnostima i pokvarenosti posljednjih dana. Bio je uzet na Nebo zbog svoje vjerne poslušnosti. Isto će tako biti uzet i vjerni ostatak i prenesen iz grešnog i pokvarenog svijeta da uživa u čistim nebeskim radostima.” (*Svjedočanstva za Crkvu, sv. 2, str. 121,122*)

“Naš je sadašnja zadaća da izidemo iz svijeta, da se odvojimo od njega. Jedino na taj način možemo hoditi s Bogom kao Henok.” (*Testimonies for the Church, sv. 5, str. 535*)

Gledati u Krista

“A mi svi, koji otkrivena lica odrazujemo kao ogledalo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tu istu sliku, uvijek sve slavniju, jer dolazi od Gospodina, od Duha.” (2. Korinćanima 3,18)

“U životu ispunjenom radom Henok je ustrajno održavao zajednicu s Bogom. Što je veći i teži bio njegov posao, njegove su molitve bile žarče i ozbiljnije. S vremena na vrijeme povlačio se iz društva. Nakon što bi neko vrijeme boravio među ljudima, djelujući među njima primjerom i poučavanjem, povlačio bi se na neko vrijeme u osamu, gladan i žedan božanskog znanja koje jedino Bog može dati. Odražavajući zajedništvo s Bogom, Henok je sve više odražavao božanski lik. Njegovo je lice zrcalilo svetom svjetlošću, svjetlošću kojom svijetli Kristovo lice. Kad bi se nakon susreta s Bogom vraćao među ljude, čak su i bezbožnici sa strahopoštovanjem promatrali otisak Neba na njegovu licu.” (*Pro-povjednici Radosne vijesti*, str. 38,39)

“Henok je pred sobom neprestano imao Gospodina. ... Krist je bio njegov stalni pratilac. On je bio u svijetu i vršio je svoje dužnosti prema svijetu; ali je neprekidno bio pod Isusovim utjecajem. Odražavao je Kristov karakter pokazujući iste osobine, dobrotu, milost, nježno suosjećanje, strpljenje, krotkost, poniznost i ljubav. Njegova povezanost s Kristom iz dana u dan ga je preobražavala u Njegovo obličje. Svakim danom se u svojim mislima i osjećajima udaljavao od vlastitih putova i približavao Kristovom, nebeskom, božanskom putu.” (*The S.D.A. Bible Commentary* sv. 6, str. 1097,1098)

“Ako pred sobom stalno imamo Gospodina, ako dopuštamo svojem srcu da Mu se obraća s hvalom i zahvaljivanjem, naš vjerski život stalno će se osvježavati. Naše molitve će dobiti oblik razgovora s Bogom kao što se razgovara s prijateljem. On će nam sam objavljivati svoje tajne. Vrlo često imat ćemo radosnu svijest o Isusovoj prisutnosti. Često će naše srce gorjeti u nama kad se On bude približavao da razgovara s nama kao što je to činio s Henokom. Kad se to ostvari u iskustvu kršćanina, u njegovom će se životu zapažati jednostavnost, skromnost, krotkost i poniznost srca, osobine koje će svima s kojima dolazi u dodir pokazati da je bio s Isusom i da je naučio od Njega.” (*Isusove usporedbe*, str. 84)

Otvorena vrata

“Vjerom je Henok prenesen tako da nije vidio smrti; i više se ne nađe, jer ga Bog bijaše prenio. Prije, naime, nego bijaše prenesen, primi svjedočanstvo da je ugodio Bogu.” (Hebrejima 11,5)

“Kad naučimo hoditi s vjerom a ne s osjećajima, imat ćemo Božju pomoć upravo kada nam je potrebna i Njegov će mir ući u naša srca. Upravo je ovakvim životom povjerenja i poslušnosti živio Henok. Ako naučimo tu lekciju jednostavnog povjerenja, dobit ćemo svjedočanstvo kao i on — da smo ugodili Bogu.” (*Moj život danas*, str. 18)

“Na svakom stupnju izgradnje svojeg karaktera trudite se da ugodite Bogu. To svakako možete postići, jer i Henok je ugodio Bogu iako je živio u pokvareno doba. I danas, u naše vrijeme, ima mnogo Henoka.” (*Isusove usporedbe*, str. 223)

“Tijekom tri stoljeća hodio je s Bogom. Dan za danom težio je za prisnijom zajednicom; ova je zajednica postajala sve prisnija, dok ga Bog nije uzeo k sebi. Stajao je na pragu vječnog svijeta, samo ga je korak dijelio od zemlje blagoslova; sada su se dveri otvorile i hod s Bogom, koji je tako dugo trajao na Zemlji, nastavio se i on je prošao kroz vrata svetoga grada kao prvi od ljudi koji je tamo ušao.” (*Propovjednici Radosne vijesti*, str. 40)

“S Božjom riječju u ruci, svako ljudsko biće, ma u kakav ga položaj život bacio, može izabrati društvo koje želi. Uz pomoć njezinih stranica ono može razgovarati s najplemenitijim i najboljim predstavnicima ljudskog roda, može slušati glas Vječnoga dok govori s ljudima. ... Može u ovom svijetu boraviti u ozračju Neba dajući nadu žalosnima i kušanima na Zemlji, budeći u njima čežnju za svetošću ... i slično onome koji je u davna vremena hodio s Bogom, prilazit će sve bliže i bliže pragu vječnoga svijeta, sve dok se vrata ne otvore i on ne uđe. Tamo se neće osjećati strancem. Glasovi koji će ga pozdraviti, glasovi su svetih koji su na Zemlji bili njegovi nevidljivi prijatelji — glasovi koje je on ovdje prepoznao i ljubio. Onaj koji je preko Božje riječi živio u zajednici s Nebom, osjećat će se ugodno u nebeskom društvu.” (*Odgoj*, str. 114,115)

Bog ili idoli?

“Idoli su njihovi srebro i zlato, ljudskih su ruku djelo. ... Takvi su i oni koji ih napraviše i svi koji se u njih uzdaju.” (Psalam 115,4-8)

“U Noino vrijeme nad Zemljom je počivalo dvostruko prokletstvo kao posljedica Adamova prijestupa i Kajinova ubojstva. Ipak, to nije u velikoj mjeri promijenilo vanjski izgled prirode. ... Ljudski je rod ipak zadržao veći dio svoje prvotne snage. Prošlo je svega nekoliko naraštaja otkad je Adam mogao pristupiti drvetu koje je produljivalo život, a dužina se čovjekova života još uvijek mjerila stoljećima. Da su se ti dugovječni ljudi posvetili službi Bogu, proslavili bi ime svojega Stvoritelja po cijelom svijetu. ... Međutim, oni to nisu učinili. ...

Budući da nisu željeli spoznavati Boga, ubrzo su počeli poricati Njegovo postojanje. Divili su se prirodi umjesto Bogu prirode. ... Prostrane zimzelene lužove posvećivali su obožavanju lažnih bogova. ... Ljudi su zanemarili znanje o Bogu i obožavali djela vlastitog uma, a posljedica je bila da su postajali sve pokvareniji.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 66,67)

“Nisu svi ljudi tog naraštaja bili u punom smislu riječi idolopoklonici. Mnogi su tvrdili da obožavaju Boga. Tvrđili su da su njihovi kipovi predodžbe božanstva, te da preko njih ljudi mogu dobiti jasniju predodžbu o božanskom Biću. Ova je skupina ljudi prednjačila u odbacivanju Noina propovijedanja. Dok su nastojali Boga prikazati materijalnim sredstvima, njihovi su umovi bili slijepi za Njegovo veličanstvo i silu te su prestali shvaćati svetost Njegova karaktera, ili svetu, nepromjenjivu narav Njegovih zah-tjeva.” (Isto, str. 69)

“Ljudi se neće uzdići više od svojeg koncepta istine, čistoće i svetosti. Ako se um nikada ne uzdigne iznad razine čovječanstva, ako ga vjera ne uzdigne da razmišlja o beskonačnoj mudrosti i ljubavi, čovjek će neprekidno tonuti sve dublje. Obožavatelji lažnih bogova pridavali su svojim božanstvima ljudske osobine i strasti, i tako je mjerilo njihova karaktera srozano do oblička grešnog čovječanstva.” (Isto, str. 67)

Divovi na zemlji

“U one dane, a i kasnije, bijahu na zemlji divovi.” (Postanak 6,4 — Varaždinska Biblija)

“Prvi ljudi na Zemlji primali su pouke od beskonačnog Boga koji je stvorio svijet. Oni koji su primali znanje neposredno od beskrajne mudrosti nisu oskudijevali u znanju. ...

U današnje vrijeme ima mnogo pronalazaka i otkrića, strojeva koji ubrzavaju rad, koje ljudi u davna vremena nisu imali. Nisu im bili potrebni. ...

Pretpotopni ljudi živjeli su nekoliko stotina godina i smatraju se mladima sa stotinu godina. Ovi dugovječni ljudi imali su zdrav razum i zdravo tijelo. ...” (*Spiritual Gifts*, sv. 4, 1. dio, str. 154—156)

“Bilo je i mnogo divova, ljudi visoka rasta i velike snage, poznatih po svojoj mudrosti, vještih izumitelja prekrasnih i umješnih djela, ali njihova krivnja zbog popuštanja uzdama pokvarenosti bila je razmjerna njihovoj vještini i umnim sposobnostima.

Bog je ove pretpotopne ljude obasuo bogatim darovima, ali oni su iskoristili Njegovu darežljivost da proslave sebe i pretvorili je u prokletstvo usmjeravajući svoju ljubav na darove umjesto na Darodavca. Oni su upotrebljavali zlato i srebro, dragocjeno kamenje i probrano drveće za gradnju svojih domova nastojeći nadmašiti jedan drugog, uljepšavajući svoje domove najumješnijim djelima. Nastojali su zadovoljiti ponos vlastitog srca i uživati u prizorima zadovoljstva i bezbožnosti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 66,67)

“Njihove misli postale su iskvarene zato što su isključili Boga iz svojih planova i nisu primali Njegove savjete. Svoju mudrost upotrebljavali su za ono što im Bog nikada nije rekao, činili su zlo. ... Vrijeme milosti koje im je tako milostivo dano provodili su rugajući se Noi. Ismjeivali su ga i kritizirali. Smijali su mu se zbog ozbiljnosti i snažnih osjećaja u vezi sa sudovima koje je objavljivao i za koje je bio siguran da će ih Bog ispuniti. Govorili su o znanosti i zakonima koji upravljaju prirodom. Smijali su se njegovim riječima i nazivali ga nerazumnim zanesenjakom.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1090)

Zloupotrijebljeni darovi

“Bratu mu bijaše ime Jubal. On je praotac svih koji sviraju na liru i sviralu. Sila rodi Tubal-Kajina, praoca onih koji kuju bakar i željezo.” (Postanak 4,21.22)

“U potopu su nestala veća umjetnička djela i izumi koji su plod ljudskih sposobnosti od onih koje svijet danas poznaje. Uništena umjetnost dostigla je višu razinu od umjetnosti kojom se ljudi danas hvale. ...

Promatrajući svijet, Bog je vidio da se razum koji je dao ljudima izopačio, da su misli njihovog srca stalno zle. On je ovim ljudima dao znanje. Dao im je dragocjene ideje da bi mogli izvršavati Njegov plan. Međutim, Gospodin je vidio da oni koji trebaju posjedovati mudrost, taktičnost i sposobnost prosuđivanja, koriste svoje umne sposobnosti da proslave sebe. On je potopnim vodama uništio ovaj dugovječni ljudski rod sa Zemlje, i s njim je nestalo znanje koje je koristio na zlo. Kada su se ljudi ponovno namnožili na Zemlji, Gospodin im je povjerio svoju mudrost na umjereniji način, dajući im samo sposobnosti kojima će izvršiti Njegov veliki plan.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1089)

“Svijet danas s velikim zadovoljstvom govori o napretku svog vremena. Međutim, Bog ne uživa u tome. Za ljude ovog vremena možemo reći isto što i za pretpotopne ljude, da su došli do mnogih otkrića. U pretpotopnom svijetu bilo je mnogo divnih umjetničkih i znanstvenih djela. Ovi Adamovi potomci, tek izišli iz Božjih ruku, posjedovali su sposobnosti i snagu koje ne možemo ni zamisliti.” (*Manuscript 16*, 1898.)

“Oni koji su živjeli prije potopa bili su samo nekoliko koraka udaljeni od Boga, Stvoritelja svijeta i njegovih stanovnika. Dug život i velike umne sposobnosti darovane ovim ljudima mogle su biti upotrijebljene u Božjoj službi. Međutim, njihova umna snaga, ta moćna sila, izopačila se i sramotila je Boga. ...

Kada su se ljudi odvojili od Boga, stavili su se pod Sotonin utjecaj. Darovi su im bili dani da ih upotrijebe u službi Bogu. ... Postoji samo jedan siguran put za svakog čovjeka, put poslušnosti riječima: ‘Tako govori Gospodin.’” (*Manuscript 31a*, 1898.)

Imućno društvo

**“Jer kao što su u danima prije potopa jeli i pili ... a da nisu ništa ni znali dok nije došao potop i odnio sve.”
(Matej 24,38.39 — Varaždinska Biblija)**

“U Noino vrijeme vladao je grijeh neumjerenosti, a i danas je grijeh u obliku neumjerenosti u hrani i piću toliko izražen da ga Bog neće zauvijek podnositi. ... Čovjek pretjeruje u onome što mu je dopušteno i njegovo cijelo biće pati zbog posljedica kršenja zakona koje je Bog uspostavio.

Neumjerenost u jelu i piću sve je raširenija. Na stolovima je postavljena raznovrsna hrana kojom ljudi zadovoljavaju svoj veliki apetit. Ovakvo postupanje donosi određene posljedice. Životna snaga ne može izdržati pod nametnutim teretom, i na kraju se slama.

Bog ... neće činiti čuda da onemogućí loše djelovanje izopačenog kršenja zakona zdravlja i života. ... Čovjek treba gledati na svoju vrijednost prema cijeni koja je plaćena za njega. Kada postane svjestan ove vrijednosti, on neće svjesno zloupotrebjavati svoje tjelesne i umne sposobnosti. Čovjek vrijeđa nebeskog Boga kada zloupotrebjava svoju dragocjenu snagu i stavlja je pod utjecaj Sotoninih oruđa, i kada se omamljuje odajući se onome što je štetno po zdravlje, pobožnost i duhovnost.” (*Letter 73a*, 1896.)

“Iako je zlo ovoga svijeta bilo vrlo veliko, Gospodin je ljudima ipak dao vrijeme milosti od stotinu dvadeset godina, kada su se, da su htjeli, mogli pokajati. Međutim, bez obzira na strpljenje dobrog i milostivog Boga, ljudi se nisu promijenili. U početku su osjećali strahopoštovanje. Bojali su se nastaviti s nemarnim načinom života. Ali onda su izopačene navike nadvladale suzdržanost. U onoj mjeri u kojoj su se ljudi odupirali uvjerenjima, u toj mjeri je njihovo prosuđivanje bilo pomračeno, a njihova želja da slijede put bezbožnosti pojačana.” (*Manuscript 88*, 1897.)

“Mi se moramo hraniti i piti da bismo imali tjelesnu snagu služiti Gospodinu, ali kada prekomjerno unosimo hranu ne razmišljajući o tome hoćemo li ugoditi našem nebeskom Ocu, hranu koja isključivo zadovoljava naš ukus, činimo upravo ono što su ljudi činili u Noino vrijeme.” (*Manuscript 16*, 1895.)

“Ženili se i udavali”

“Jer kao što su u danima prije potopa ... ženili se i udavali sve do dana kad Noa uđe u korablju.” (Matej 24,38 — Varaždinska Biblija)

“U Noino vrijeme grubom silom vršen je sveopći utjecaj u svijetu. Ljudi su zastrašivali jedni druge prijeteci određenim kaznama.” (*Manuscript 29*, 1911.)

“Umjesto da postupaju pošteno prema svojim susjedima, ispunjavali su svoje grešne želje. Muškarci su imali po nekoliko žena, što je bilo suprotno Božjem mudrom planu. Bog je u početku dao Adamu jednu ženu pokazujući na taj način svima koji će živjeti na Zemlji kakav je s tim u vezi Njegov nalog i Zakon. Prijestup i pad Adama i Eve donijeli su grijeh i nesreću ljudskom rodu. Čovjek je slijedio svoje tjelesne želje i promijenio Božji nalog. Što su muškarci imali više žena, rasla je njihova pokvarenost i nezadovoljstvo. Ako bi netko odlučio uzeti ženu, stoku ili nešto drugo što je pripadalo susjedu, nije mario za pravdu i poštenje, već ako je mogao nadjačati svojeg susjeda, ili ga usmrтити, to je i učinio i likovao je u svojim nasilničkim djelima. Voljeli su uništavati život životinja. Koristili su ih kao hranu, što je poticalo njihovu okrutnost i nasilje i učinilo da gledaju ljudsku krv sa zapanjujućom ravnodušnošću.” (*Spiritual Gifts*, sv. 3, str. 63,64)

“Šetovi potomci nazvani su sinovima Božjim, a Kajinovi potomci sinovima čovječjim. Budući da su se sinovi Božji miješali sa sinovima čovječjim, iskvarili su se i međusobnim sklapanjem brakova izgubili su preko utjecaja svojih žena svoj poseban, svet karakter ujedinivši se s Kajinovim sinovima u idolopoklonstvu. Mnogi su odbacili strah Božji i pogazili Njegove zapovijedi. Malo njih je postupalo pravedno, plašilo se i poštovalo Stvoritelja. Noa i njegova obitelj bili su među pravednom manjinom.” (*The Story of Redemption*, str. 62)

“Mnogoženstvo je rano uhvatilo korijene. To je bio jedan od grijeha koji je navukao Božji gnjev na pretpotopni svijet. Ipak, ono se ponovno raširilo nakon potopa. Sotonin smišljeni napor bio je da iskvari ustanovu braka, oslabi njegove obveze i umanjí njegovu svetost, jer nije mogao naći sigurniji način da obeščasti Božje obličje u čovjeku i otvori vrata jadu i porocima.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 275)

Do dana...

“Ako nije poštedio staroga svijeta, već samo Nou, glasnika pravednosti, sa sedam drugih sačuvao kad je naveo potop na svijet bezbožnika.” (2. Petrova 2,5)

“Bog je upozorio stanovnike prepotopnog svijeta što namjerava učiniti da bi očistio Zemlju od nečistoće. Međutim, oni su se smijali ovoj opomeni i smatrali je praznovjernim proročanstvom.” (*Manuscript 161*, 1897.)

“Činilo se da su u početku mnogi prihvatili upozorenje, a ipak se nisu obratili Bogu i istinski se pokajali. Oni se nisu bili voljni odreći svojih grijeha. Tijekom vremena koje je prethodilo dolasku potopa, njihova je vjera bila iskušana i oni nisu izdržali kušnju. Svladani sveopćom nevjerom, naposljetku su se pridružili svojim bivšim istomišljenicima u odbacivanju ove svečane poruke. Neki su bili duboko osvjedočeni i obratili bi pozornost na opomene, ali poruga i ismijavanje bili su tako snažni da su i oni podlegli istom duhu ... i uskoro se našli među najsmjelijim i najprkosnijim rugačima, jer nitko nije tako bezobziran i ne ide tako daleko u grijeh kao oni koji su nekada imali svjetlost, ali su odbacili uvjerenja Božjeg Duha.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 69)

“Nastavili su sa svojim proslavama i pohlepnim gozbama, jeli su i pili, sadili i gradili te planirali držeći na umu dobit koju su namjeravali ostvariti u budućnosti, i pošli su i korak dalje u svojoj bezbožnosti i prkosnom omalovažavanju Božjih zahtjeva pokazujući da se ne boje Beskonačnoga. ...

Da su prepotopni ljudi vjerovali upozorenju i pokajali se zbog svojih zlih djela, Gospodin bi zaustavio svoj gnjev kao što je poslije učinio s Ninivom. Ali ovaj je naraštaj svojim tvrdoglavim odupiranjem ukorima savjesti i upozorenjima Božjeg poroka narvršio mjeru svoje pokvarenosti i sazrio za uništenje.” (Isto, str. 71)

“Gospodin nam je preko svojih glasnika poslao vijesti opomene objavljujući da je kraj blizu. Neki ljudi će poslušati ove opomene, ali većina će ih zanemariti.

Tako će biti i prigodom Kristovog dolaska. Seljaci, kupci, pravnici i trgovci bit će obuzeti svojim poslovima i njima će Gospodnji dan doći kao zamka.” (*Manuscript 161*, 1897.)

VELJAČA

1. veljače

Gradnja korablje

“Reče Bog Noi: ‘Odlučio sam da bude kraj svim bićima jer se zemlja napunila opaćinom; i, evo, uništiti ću ih zajedno sa zemljom. Napravi sebi korablju ...’” (Postanak 6,13.14)

“Bog je Noi dao točne mjere korablje i jasne, detaljne upute u vezi s njezinom gradnjom. Ljudska mudrost nije mogla izmisliti lađu tako velike čvrstoće i trajnosti. Bog je bio njezin dizajner, a Noa glavni graditelj. Sagrađena je tako da je izgledala više kao trup broda koji može ploviti, ali je u nekim detaljima bila sličnija kući. ... Za gradnju korablje korišten je čempres, drvo koje se moglo stotinama godina oduprijeti truljenju. Gradnja je ovakve goleme korablje zahtijevala dug i naporan rad.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 68,69)

“Ljudi koji su živjeli u to vrijeme bili su vrlo visokog rasta i posjedovali su golemu snagu. Drveće je bilo mnogo više i po ljepoti i savršenoj građi daleko je nadmašivalo sve što smrtno oko sada može vidjeti. Drvena grada dobivena od ovog drveća imala je finu i čvrstu teksturu — bila je više nalik kamenu. Čak su ovako snažni ljudi morali uložiti mnogo više vremena i truda u obradu drveta nego što je u ovom izopačenom razdoblju potrebno za pripremu građe od drveća koje sada raste na Zemlji, premda ljudi sada ne posjeduju takvu snagu.” (*Spiritual Gifts*, sv. 3, str. 61)

“Svaka greda brižno je obrađena i svaki spoj pokriven smolom. Ljudi su činili sve što je bilo u njihovoj moći da sve bude besprijekorno urađeno; ipak, bez obzira na sve to, samo je Bog svojom čudesnom silom mogao sačuvati korablju od razbjensjelih visokih valova.” (*The Story of Redemption*, str. 64)

“Metušalah i njegovi sinovi i unuci živjeli su u vrijeme gradnje korablje. Oni su zajedno s još nekolicinom primili upute od Noe i pomagali mu u gradnji.” (*Spiritual Gifts*, sv. 3, str. 59,60)

“Dok je Noa propovijedao svijetu vijest upozorenja, njegovo je djelo svjedočilo o njegovoj iskrenosti. Tako je on usavršavao i obznanjivao svoju vjeru. Svijetu je dao primjer vjere u ono što Bog kaže. Sve što je posjedovao uložio je u lađu. ... Svaki udarac na lađu bio je svjedočanstvo narodu.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 69)

Sigurni u korablji

“Onda Jahve reče Noi: ‘Udi ti i sva tvoja obitelj u korablju, jer sam uvidio da si ti jedini preda mnoom pravedan u ovom vremenu.’” (Postanak 7,1)

“Noa je vjerno slijedio upute što ih je primio od Boga. Svaki dio korablje bio je izrađen onako kako je Gospodin naredio i ona je bila napunjena hranom za ljude i životinje. Onda je Božji sluga ljudima uputio posljednji, svečani poziv. Sa žarkom čežnjom koju riječi ne mogu izraziti, preklinjao ih je da potraže zaklon dok ga mogu naći. I oni su ponovno odbacili njegove riječi i podigli glas ruganja i podsmijeha. Onda je među rugačima iznenada zavladao tišina. Sve vrste životinja, najljuće kao i one najpitomije, dolazile su s planina i iz šuma i tiho prilazile lađi. Začula se buka poput dolazećeg vjetrova i ptice su doletjele iz svih smjerova prekrivši nebo, i u savršenu redosljednu prišle su lađi. Životinje su poslušale Božju zapovijed, a ljudi su ostali neposlušni.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 71)

“Premda su vidjeli kako iz šume dolaze životinje, prilaze vratima korablje i Noa ih uvodi, oni su se tako dugo opirali, tako dugo odbacivali poruku koju im je Bog slao da ... im je savjest potpuno otupjela.” (*Letter 108*, 1896.)

“Milost je prestala moliti grešni ljudski rod. Poljske su životinje i ptice ušle u zaklon. Noa i njegova obitelj bili su u korablji i: ‘Onda Jahve zatvori za njim vrata.’ ... Masivna vrata, koja oni unutra nisu mogli zatvoriti, polako su zatvorile nevidljive ruke. Noa je bio zatvoren, a oni koji su odbacili Božju milost, ostali su vani. Na vratima je bio Božji pečat, Bog ih je zatvorio i samo ih je On mogao otvoriti. Isto će se tako zatvoriti vrata milosti kada Krist prije dolaska na nebeskim oblacima okonča svoje posredovanje za ljude. Tada božanska milost više neće zadržavati bezbožnike, a Sotona će imati potpunu vlast nad onima koji su odbacili milost. Oni će pokušati uništiti Božji narod, ali kao što je Noa bio zatvoren u korablji, tako će pravednike štititi božanska sila.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 72)

3. veljače

Sedam dana poslije

**“A sedmoga dana zapljušte potopne vode po zemlji.”
(Postanak 7,10)**

“Sedam dana nakon što su Noa i njegova obitelj ušli u koračnju, nije bilo znaka dolazeće oluje. Ovo je razdoblje bilo ispit njihove vjere. Za vanjski je svijet to bilo vrijeme pobjede. Odgađanje je potvrdilo njihovo vjerovanje da je Noina vijest bila obmana te da potop nikada neće doći. Unatoč tome što su bili svjedoci svečanim prizorima ... oni su nastavili sa svojim zabavama i bučnim pijankama, rugajući se čak i jasnim prikazima Božje sile. Mnoštvo se okupilo oko koračnje ismijavajući one unutra s drskostima koje se nikada prije nisu usudili činiti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 72)

“Pred kraj sedmog dana počeli su se nakupljati oblaci. Bio je to potpuno nov prizor za ljude, jer oni nikada prije nisu vidjeli oblake. ... Uskoro je počela padati kiša. Ljudi su još uvijek uvjerali sami sebe da nema razloga za uznemirenost. ... Neko vrijeme zemlja je sve upijala, a onda je voda počela rasti, i iz dana u dan rasla je sve više. Ljudi su se svakog jutra zgledali u očaju vidjevši da kiša još uvijek pada, i svake noći su primjećivali: ‘Još uvijek pada!’” (*The Signs of the Times*, 10. travnja 1901.)

“Ljudi su prvo promatrali uništenje djela vlastitih ruku. Murne s neba uništavale su sjajne građevine, prekrasne vrtove i lugove u kojima su držali svoje kipove, a ruševine su bile razbacane nadaleko. ... Strah ljudi i životinja bio je neopisiv. Jauk ljudi koji su prezirali Božji autoritet nadjačavao je urlanje oluje. ... U tom strašnom trenutku oni su uvidjeli da je prijestup Božjeg zakona prouzročio njihovu propast. Ipak, premda su zbog straha od kazne priznali svoj grijeh, nisu osjećali istinsko pokajanje ili gađenje prema zlu. Da je kazna bila uklonjena, oni bi ponovno prkosili Nebu. Kad Božji sudovi snađu Zemlju, nepokajani će prije vatrene stihije znati kada i što je bio njihov grijeh — prijezir prema Njegovom svetom Zakonu. Ipak, oni se neće istinski pokajati kao ni grešnici starog svijeta.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 73)

4. veljače

Kao što je bilo u Noino doba

***“U vrijeme kada dođe Sin Čovječji bit će kao što je bilo u Noino doba, kad se jelo i pilo, ženilo i udavalo sve do dana kada Noa uđe u lađu i dođe potop te ih sve uništi.”
(Luka 17,26.27)***

“Bog nije osudio prepotopne ljude zbog jedenja i pijenja; On im je dao zemaljske plodove u velikom obilju da bi zadovoljio njihove tjelesne potrebe. Njihov se grijeh sastojao u uzimanju ovih darova bez zahvalnosti prema Davaocu i obeščašćivanju samih sebe neograničenim popuštanjem apetitu. Ženidba je bila zakonita. Brak je bio Božja uredba, bila je to jedna od prvih ustanova što ih je On uspostavio. On je dao posebne uredbe u vezi s ovim obredom odijevajući ga u svetost i ljepotu, ali ove su uredbe zaboravljene, brak je bio izopačen te se koristio kao sluga strastima.

Slično je i danas. Ono što je samo po sebi zakonito, pretvara se u razuzdanost. Apetitu se popušta bez ikakva ograničenja. ... Mnoštvo ne osjeća moralnu obvezu da obuzdava svoje tjelesne strasti i oni postaju robovi požude. Ljudi žive za zadovoljstva, samo za ovaj svijet i ovaj život. ... Slika prepotopnog svijeta koju daje Nadahnuće, istinsko je stanje prema kojem ide suvremeno društvo. ...

Kako se bližio kraj kušnje, prepotopni su se ljudi predali uzbudljivim zabavama i bučnim proslavama. Oni koji su imali utjecaj i vlast, nastojali su zaokupiti umove ljudi zadovoljstvima i smijehom kako posljednje svečano upozorenje ne bi utjecalo na njih.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 75,76)

“Prije potopa Bog je poslao Nou da upozori svijet, da povede ljude putem pokajanja kako bi izbjegli prijetnji uništenja. Kako se bliži vrijeme drugoga Kristovog dolaska, Gospodin svijetu šalje svoje sluge s upozorenjem da se pripreme za ovaj veliki događaj. Mnoštvo prestupa Božji Zakon i On ga sada milostivo poziva da poslušna Njegove svete uredbe. Svima koji vjerom u Krista ostave svoje grijehe i pokaju se pred Bogom, nudi se oprost.” (Isto, str. 75,76)

Jahve se spusti da vidi

“Onda rekoše: ‘Hajde da sebi podignemo grad i toranj s vrhom do neba! Pribavimo sebi ime, da se ne raspršimo po svoj zemlji!’” (Postanak 11,4)

“Noini su potomci za neko vrijeme nastavili prebivati u planinama gdje je korablja stala. Kako je njihov broj rastao, otpad je uskoro doveo do podjele. Onima koji su nastojali zaboraviti svojega Stvoritelja i odbaciti ograničenja Njegovog Zakona, neprekidno je smetalo učenje i primjer njihovih sunarodnjaka koji su se bojali Boga i nakon nekog vremena oni su se odlučili odvojiti od onih koji su štovali Boga. U skladu s tim otišli su u dolinu Šinear, na obali rijeke Euftrat. ... Tu su odlučili sagraditi grad, a u gradu kulu takve zapanjujuće veličine da ona postane svjetsko čudo. ...

Stanovnici ravnice Šinear nisu vjerovali Božjem savezu da neće opet potopom uništiti Zemlju. Mnogi su među njima poricali Božje postojanje, a potop pripisali djelovanju prirode. Drugi su vjerovali u nadnaravno Biće i da je to Biće uništilo pretpotopni svijet, a njihova su se srca, kao i Kajinovo, pobunila protiv Njega. Jedan je cilj gradnje kule bio da se očuva vlastita sigurnost u slučaju drugog potopa. Dižući građevinu iznad razine koju je dosegao potop, oni su mislili da će biti izvan dohvata opasnosti. I budući da bi tako trebali dospjeti do oblaka, nadali su se da će utvrditi i uzrok potopa. ...

I u našem vremenu postoje graditelji kula. Nevjernici grade svoje teorije na temelju navodnih znanstvenih zaključaka i odbacuju otkrivenja Božje riječi. ... U takozvanom kršćanskom svijetu mnogi odbacuju jasan biblijski nauk, stvaraju svoj kredo na temelju ljudskih spekulacija i ugodnih priča, i oni upućuju na svoju kulu kao put do Neba. ...

Blizu je vrijeme Božje istrage. Svevišnji će sići s Neba da vidi što su sinovi čovječji sagradili. Otkrit će se Njegova kraljevska vlast, a djela ljudskog ponosa će biti zbačena.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 91—95)

Smeteni i rasijani

“Tako ih Jahve rasu odande po svoj Zemlji, te ne sazidaše grada.” (Postanak 11,8)

“Stanovnici doline Šinear uspostavili su svoje kraljevstvo da bi uzdigli sebe, a ne da bi proslavili Boga. Da su uspjeli, nastala bi moćna sila koja bi prognala pravdu i osnovala neku novu religiju. U svijetu bi bio uništen moral. ... Ali Bog nikad ne ostavlja svijet bez svojih svjedoka. U to vrijeme bilo je ljudi koji su ponizili svoje srce i zavapili Njemu. ‘O Bože,’ molili su, ‘Ti se umiješaj i stani između svojeg djela i ljudskih planova i metoda.’” (*Testimonies for the Church*, sv. 8, str. 213,214)

“Kad je kula bila djelomično gotova, jedan su njezin dio nastanili graditelji, a ostali stanovi, bogato namješteni i ukrašeni, bili su posvećeni njihovim kipovima. ...

Međutim, posao koji je tako dobro napredovao, iznenada je stao. Anđeli su bili poslani da osujete namjere graditelja. Kula je sezala u visine te je tako radnicima na vrhu bilo nemoguće izravno komunicirati s onima u podnožju. Stoga su na različitim točkama postavljeni ljudi da primaju poruke i onima ispod sebe prenose zapovijedi o potrebnom materijalu ili ostale upute u vezi s poslom. Dok su vjesnici prenosili poruke jedan drugom, njihov se jezik pomiješao tako da su tražili građu koja nije bila potrebna, a često su je slali u suprotnom smjeru. Nastala je zbnunjenost i pometnja. Cijeli je posao stao. ...

Sve do tog trenutka ljudi su govorili istim jezikom, a sada su se oni koji su se međusobno mogli razumjeti, udružili u skupine i otišli u jednom ili drugom smjeru. ‘Tako ih Jahve rasu odande po svoj zemlji.’ Ovo raseljavanje je bilo način da se Zemlja naseli i time ostvari Gospodnji cilj na onaj isti način na koji su ljudi pokušavali spriječiti njegovo ispunjenje.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 92,93)

“Gospodin i danas želi da se Njegov narod razide širom Zemlje. Ne treba se nastanjivati na jednom mjestu. Isus je rekao: ‘Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju!’ (Marko 16,15)” (*Testimonies for the Church*, sv. 8, str. 215)

Bez postavljanja pitanja

“Vjerom se Abraham pokori kad primi poziv da ode u zemlju koju je imao primiti u baštinu. Ode, iako nije znao kamo ide.” (Hebrejima 11,8)

“Abraham je odrastao usred praznovjerja i poganstva. Čak su i ukućani u domu njegova oca, koji su sačuvali znanje o Bogu, popuštali varljivim utjecajima koji su ih okruživali i ‘služili drugim bogovima’ osim Jahve. ...

Bog je Abrahamu uputio poruku: ‘Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u krajeve koje ću ti pokazati.’ Da bi Bog mogao osposobiti Abrahama za djelo čuvanja svetih proročanstava, morao se odvojiti od prijašnjeg načina života. ... Abrahamova neupitna poslušnost jedan je od najočitijih dokaza vjere u cijeloj Bibliji. ...

Ispit koji je Abraham prošao nije bio lagan, od njega se nije zahtijevala mala žrtva. Snažne su ga veze vezale uz zemlju, rođake i dom. Ali on nije oklijevao odazvati se pozivu. On nije postavljao pitanja o obećanoj zemlji, je li zemlja plodna a klima zdrava; ima li zemlja ugodan okoliš i pruža li mogućnost za bogaćenje. Bog ga je pozvao i njegov je sluga morao poslušati; za njega je naj-sretnije mjesto na svijetu bilo ono mjesto gdje je Bog želio da bude. ...

Poput Abrahama, mnogi prolaze kroz iste kušnje. ... Od njih će se možda očekivati da napuste karijeru koja obećava bogatstvo i čast, da ostave korisne i prikladne veze i rastanu se od svojih rođaka te pođu putem samoodricanja, teškoća i žrtve. Bog za njih ima posao koji trebaju obaviti. ...

Tko je spreman na poziv Providnosti odreći se omiljenih planova i prisnih veza? Tko će prihvatiti nove dužnosti i poći u nova polja? ... Onaj tko je spreman to učiniti ima Abrahamovu vjeru i dijelit će s njim ‘izvanredno veliku i vječnu slavu’ zbog koje ‘patnje sadašnjeg vremena nisu dostojne usporedbe’ (2. Korinćanima 4,17; Rimljanima 8,18).” (*Patrijarsi i proroci*, str. 96—98)

Postoji razlog

“Da se vrijednost vaše vjere, dragocjenija od propadljivog zlata koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu, slavu i čast u času kad se objavi Isus Krist.” (1. Petrova 1,7)

“Dok je Abraham putovao prema jugu, njegova je vjera ponovno bila iskušana. Nebo je uskratilo kišu, dolinama su prestali teći potoci, a na brdima se osušila trava. Stada nisu mogla naći pašnjaka te je glad zaprijetila cijelom taboru. Je li patrijarh dovodio u pitanje vodstvo Providnosti? Je li s čežnjom promatrao bogatstva kaldejskih ravnica? Dok su se teškoće nizale, svi su znatiželjno gledali da vide što će Abraham učiniti. Sve dok se njegovo povjerenje činilo čvrsto, oni su se nadali. ...

Abraham nije mogao objasniti vodstvo Providnosti, njegova se očekivanja nisu ostvarila, ali on se čvrsto držao obećanja: ‘Blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličat, i sam ćeš biti blagoslov.’ Revno se molio i razmišljao kako da sačuva život svojih ljudi i stada, ali nije dopustio da okolnosti uzdrmaju njegovu vjeru u Božju riječ. Da bi izbjegao glad, otišao je u Egipat. On nije odbacio Kanaan ili se okrenuo prema kaldejskoj zemlji iz koje je došao, gdje kruha nije nedostajalo, već je tražio privremeni zaklon što bliže obećanoj zemlji namjeravajući se uskoro vratiti tamo gdje ga je Bog postavio.

Gospodin je u svojoj providnosti pustio ovu kušnju na Abrahama da bi ga poučio pokornosti, strpljenju i vjeri. ...

Bog dopušta da kušnje pogode Njegov narod da se obogati postojanošću i poslušnošću te da njegov primjer bude primjer drugima. ‘Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam — riječ je Jahvina — naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu.’ (Jeremija 29,11) One iste kušnje koje najviše kušaju našu vjeru, približavaju nas Kristu kako bismo svoj teret položili pred Njegove noge i iskusili mir koji nam On daje u zamjenu.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 99,100)

Bog štiti svoj narod

“Ali ne dopusti nikom da ih tlači, kažnjavaše zbog njih kraljeve: ‘Ne dirajte u moje pomazanike, ne nanosite zla mojim prorocima!’” (Psalam 105,14.15)

“Bog disciplinira svoje sluge pokusnim kušnjama. On vidi da neki imaju sposobnosti koje se mogu upotrijebiti za napredak Njegovog djela i kuša ove osobe. On ih u svojoj providnosti dovede u položaj u kojem kuša njihov karakter i otkriva nedostatke i slabosti koji su skriveni od našeg znanja. Pruža im mogućnost da isprave ove nedostatke i pripreme se za službu Njemu. Pokazuje im njihove vlastite slabosti i uči ih da se oslone na Njega jer je On jedina njihova pomoć i čuvar. Tako On postiže svoj cilj. Oni su obrazovani, poučeni, disciplinirani i pripremljeni za ispunjenje velikog cilja zbog kojeg su i dobili te sposobnosti. ...

Tijekom boravka u Egiptu Abraham je pružio dokaz da on nije slobodan od ljudskih slabosti i nesavršenstva. Prikrivajući činjenicu da je Sara njegova žena, iznevjerio je božansko povjerenje i pokazao nedostatak uzvišene vjere i hrabrosti što ih je svojim životnim primjerom tako često i plemenito pokazivao. ... Smatrao je da nije kriv za laž ako Saru predstavi kao svoju sestru jer je ona bila kći njegovog oca, ali ne i njegove majke. Međutim, prikrivanje je stvarnog stanja bilo prijevara. Bog ne može odobriti odstupanje od strogo poštenja. Sara se našla u velikoj opasnosti zbog Abrahamovog nedostatka vjere. Kad je saznao za njezinu ljepotu, egipatski ju je kralj doveo u svoju palaču namjeravajući je uzeti za ženu. Ali je Gospodin u svojoj velikoj milosti zaštitio Saru poslavši kaznu na kraljeve ukućane. ...

Upozorenje koje je dobio faraon pokazalo se kao zaštita u njegovim kasnijim odnosima s neznabošcima, jer se ta stvar nije mogla držati tajnom. Tako se vidjelo da će Bog kojega je Abraham štovao, zaštititi svojeg slugu te da će zlo koje mu se nanese biti osvećeno. Opasno je nanijeti zlo djetetu nebeskog Kralja.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 100,101)

Održavanje mira

“Neka ne bude svađe između mene i tebe, između pastira mojih i tvojih — tà mi smo braća! Nije li sva zemlja pred tobom? Odvoji se od mene! Kreneš li ti nalijevo, ja ću nadesno; ako ćeš ti nadesno, ja ću nalijevo.” (Postanak 13,8.9)

“Abraham se vratio u Kanaan ‘veoma bogat stokom, srebrom i zlatom’. Lot je još uvijek bio s njim i oni su ponovno došli u Betel, podigli svoje šatore pokraj žrtvenika koji su prije sagradili. Uskoro su uvidjeli da više imetka donosi više teškoća. Za vrijeme teškoća i kušnji oni su živjeli zajedno u skladu, ali u blagostanju je ležala opasnost od sukoba. Nije bilo dovoljno pašnjaka za stada obojice. ... Postalo je očito da se moraju rastati. Abraham je bio stariji, pravo prvenstva je imao po položaju i po bogatstvu, a ipak je on bio prvi koji je predložio plan za očuvanje mira. Premda mu je sam Bog dao cijelu zemlju, velikodušno se odrekao tog prava. ...

Ovdje se pokazao Abrahamov plemenit, nesebičan karakter. Koliko njih bi se u sličnim okolnostima, usprkos svim opasnostima, držalo svojih osobnih prava i sklonosti! Koliko se domova upravo zbog toga raspalo! Koliko se crkava podijelilo, a istina je među neznabošcima postala primjer nečeg lošeg i sramotnog! ‘Neka ne bude svađe između mene i tebe,’ rekao je Abraham, ‘tà mi smo braća’, ne samo rodbinski već i kao obožavatelji istinitog Boga. Božja su djeca u cijelom svijetu jedna obitelj i treba ih voditi isti duh ljubavi i pomirenja. ‘Ljubite srdačno jedan drugoga bratskom ljubavi’ (Rimljanima 12,10), učenje je našeg Spasitelja. Prijateljska naklonjenost, voljnost da drugima činimo ono što želimo da drugi čine nama uklonile bi polovinu zala u životu. Duh samouzvišenja Sotonin je duh, a srce koje njeguje Kristovu ljubav imat će milost koja ne traži svoje. Takvi će obratiti pozornost na božanski nalog: ‘Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih!’ (Filipljanima 2,4)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 102,103)

Prema Sodomi

“Abram ostade u kanaanskoj zemlji, dok je Lot živio po mjestima u dolini i razapeo svoje šatore do Sodome. A žitelji Sodome bijahu veoma opaki, sami grešnici protiv Jahve.” (Postanak 13,12,13)

“Jordanska je dolina bila najplodniji dio Palestine. ... Tamo je bilo i gradova, lijepih i bogatih, čije su krcate tržnice obećavale učinkovitu trgovinu. Zaslijepljen prizorom svjetovnog dobitka Lot je previdio moralna i duhovna zla s kojima će se tamo sučeliti. ... On ‘izabere za se svu Jordansku dolinu’ i ‘razape šatore svoje do Sodome’. Kako je slabo predvidio strašne posljedice tog sebičnog izbora!” (*Patrijarsi i proroci*, str. 103)

“Lot je izabrao Sodomu za svoj dom zato što je uvidio da tamo može steći određene ovozemaljske koristi. Međutim, kada se smjestio i stekao zemaljska blaga, uvjerio se da je pogriješio što nije uzeo u obzir moralno stanje zajednice u kojoj je trebao izgraditi svoj dom.

Stanovnici Sodome bili su pokvareni; izopačeni razgovori svakodnevno su dopirali do njegovih ušiju i njegova pravedna duša bila je uznemirena nasiljem i zločinima koje nije mogao spriječiti. Njegova djeca postajala su slična ovim zlim ljudima jer je druženje s njima izopačilo njihova moralna načela. Uzimajući sve ovo u obzir, ovozemaljska blaga koja je stekao činila su se nevažnim i bezvrijednim u odnosu na cijenu koju je platio za njih. Njegove su se obiteljske veze proširile kada su djeca stupila u brak sa stanovnicima Sodome. Gospodnji gnjev se konačno raspalio na zle stanovnike grada i Božji anđeli došli su u Sodomu da bi izveli Lota kako ne bi poginuo prigodom uništenja grada.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 110)

“Da nije bilo vjernih pouka koje je primio od Abrahama, utjecaj njegove žene i veze s tim bezbožničkim gradom navele bi ga na otpad od Boga. Lotov brak i izbor Sodome kao svojeg doma bili su prve karike u nizu događaja koji su u idućim naraštajima svijetu donosili zlo.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 138)

“Sotonina je namjera da privuče ljude u gradove. Da bi stigao svoj cilj, on pronalazi različite oblike zabave i uzbuđenja. Današnji gradovi postaju nalik na gradove prije potopa.” (*Selected Messages*, sv. 2, str. 355)

Dom koji Bog može blagosloviti

“Njega sam izlučio zato da pouči svoju djecu i svoju buduću obitelj kako će hoditi putem Jahvinim, radeći što je dobro i pravedno.” (Postanak 18,19)

“U Božjim očima čovjek je upravo ono što izražava u svojoj obitelji. Život Abrahama, prijatelja Božjeg, bio je obilježen strogim poštovanjem riječi Gospodnje. On je njegovao vjeru u domu. Strah Božji prožimao je cijelo njegovo kućanstvo. On je bio svećenik u svojem domu. Na svoju je obitelj gledao kao na sveto povjerenje koje mu je ukazano. Njegovo kućanstvo brojilo je više od tisuću duša i on ih je sve, i roditelje i djecu, upućivao božanskom Vladaru. Nije podnosio roditeljsko tlačenje na jednoj strani niti dječju neposlušnost na drugoj. Udruženim utjecajem ljubavi i pravednosti, vladao je svojim kućanstvom u strahu Božjem i Gospodin je posvjedočio o njegovoj vjernosti.” (*Letter 144, 1902.*)

“On će ‘poučiti svoju djecu i svoju buduću obitelj’. Neće grešno zapostavljati svoju dužnost da obuzdava zle sklonosti svoje djece, neće pokazivati slijepu, nerazumnu, popustljivu pristranost, neće svijest o dužnosti žrtvovati zahtjevima pogrešno shvaćene ljubavi. Abraham neće davati samo pravilne pouke, već će sačuvati i autoritet pravednih i nepristranih zakona.

Kako je malo onih koji u naše vrijeme slijede ovaj primjer! Mnogi roditelji boluju od slijepe i sebične sentimentalnosti koju pokazuju tako što djeci, čije je prosuđivanje još nezrelo i strasti neobuzdane, dopuštaju da čine sve što žele. To je najveća okrutnost prema mladima i nepravda prema svijetu! Roditeljska popustljivost izaziva nered u obitelji i društvu. Ona potiče mlade da se povode za svojim sklonostima, umjesto da se pokore božanskim zahtjevima.” (*Manuscript 22, 1904.*)

“Roditelji i djeca podjednako pripadaju Bogu i Njegovoj vlasti. Abraham je u svojem domu vladao ravnotežom između ljubavi i autoriteta. Božja riječ nam daje pravila koja trebamo slijediti. Ona su mjerilo od kojeg ne smijemo zastraniti ako se želimo održati na putu Gospodnjem. Božja volja mora biti na prvom mjestu. Pitanje koje sebi trebamo postaviti nije: ‘Što su drugi učinili? Što će misliti moji rodaci?’ ili: ‘Što će reći o meni ako budem slijedio ovaj put?’ već: ‘Što Bog kaže?’ Ni dijete ni roditelj ne mogu istinski napredovati osim na putu Gospodnjem.” (*Testimonies for the Church, sv. 5, str. 548*)

13. veljače

Gostoljubivost ukazana strancima

“Gostoljubivosti ne zaboravljajte, jer su njom neki, a da nisu znali, pogostili anđele!” (Hebrejima 13,2)

“Bog je Abrahamu dao veliku čast. Nebeski su anđeli hodali i razgovarali s njim kao prijatelj s prijateljem. Kad je trebalo izvršiti kaznu nad Sodomom, ta činjenica nije skrivena od njega i on je postao posrednik pred Bogom za grešnike. Njegov razgovor s anđelima također pruža i prekrasan primjer gostoljubivosti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 107,108)

“U izvještajima iz Postanka vidimo patrijarha kako se u vrelu ljetno podne odmara na vratima svojeg šatora u sjenci hrastova u Mamri. Nedaleko su prolazila tri putnika ne tražeći gostoprinstvo niti bilo kakvu uslugu. Ali Abraham nije dopustio da oni nastave put neosvježeni. On je bio star čovjek, dostojanstven, bogat, visoko poštovan i naviknut da naređuje, ali ipak, kad je ugledao ove strance, on ‘potrča s ulaza šatora njima u susret. Pade ničice na zemlju.’ Obraćajući se vođi, rekao je: ‘Gospodine moj, ako sam stekao milost u tvojim očima, nemoj mimoći svoga sluge!’ (Postanak 18,2.3) Vlastitim rukama donio im je vodu da speru prašinu od puta sa svojih nogu. Sam je osobno izabrao hranu za njih. Dok su se oni odmarali u svježoj hladovini, njegova žena Sara spremala je jelo kojim će ih ugostiti, a Abraham je učtivo stajao pokraj njih dok su oni uživali njegovo gostoprinstvo. Ukazivao im je ovu pažnju kao običnim prolaznicima i strancima koji mu možda nikada više neće ponovno doći. Ali u razgovoru njegovi gosti su se otkrili. On nije ugostio samo nebeske anđele, nego i njihovog slavnog Zapovjednika, svojeg Stvoritelja, Otkupitelja i Kralja. Abrahamu su otkriveni savjeti Neba i on je nazvan ‘prijateljem Božjim’. ...

Prednost koju su imali Abraham i Lot nije ni nama uskraćena. Ukazivanjem gostoljubivosti Božjoj djeci, mi također možemo primiti Njegove anđele u svoj dom. Čak i u naše dane anđeli u ljudskom obliku ulaze u domove ljudi i uživaju njihovo gostoprinstvo. A kršćane koji žive u svjetlu Božjeg odobravanja prate uvijek nevidljivi anđeli, i ta sveta bića ostavljaju za sobom blagoslov u našim domovima.” (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 341,342)

Posljednji dani Sodome

“Nato se Abraham primače bliže i reče: ‘Hoćeš li iskorijeniti i nevinoga s krivim? ... Daleko to bilo od tebe, da ubijaš nevinoga kao i krivoga. Zar da ni Sudac svega svijeta ne radi pravo?’” (Postanak 18,23.25)

“Abraham je poštovao Boga i Gospodin je poštovao njega upućujući ga u svoje namjere i otkrivajući mu svoje ciljeve. ‘Zar da skrivam od Abrahama što ću učiniti?’ rekao je Gospodin. ...

Čovjek vjere molio je za stanovnike Sodome. On ih je jednom spasio svojim mačem, a sada ih je pokušao spasiti molitvom. ... S dubokim poštovanjem i poniznošću on je iznio svoju molbu. ... Premda je sam bio grešnik, molio se za grešnike. Takvim duhom trebaju biti nadahnuti svi oni koji izlaze pred Boga. Abraham je pokazao povjerenje djeteta koje moli voljena oca. Približio se nebeskom vjesniku i gorljivo iznio svoju molbu.

Premda je Lot stanovao u Sodomi, on nije sudjelovao u pokvarenosti njezinih stanovnika. Abraham je mislio da u tom gusto naseljenom gradu mora biti drugih štovatelja istinitog Boga. U svjetlu ovoga on se molio: ‘Daleko to bilo od tebe, da ubijaš nevinoga kao i krivoga, tako da i nevini i krivi prođu jednako! Daleko bilo od tebe! Zar da ni sudac svega svijeta ne radi pravo?’ Abraham nije pitao samo jednom, već mnogo puta. Postajući sve hrabriji kako su mu zahtjevi ispunjavani, on je nastavio dok se nije uvjerio da će grad biti pošteđen ako se nađe samo deset pravednika.

Abrahamovu je ljubav nadahnjivala ljubav prema dušama koje su propadale. Premda je mrzio grijeh tog pokvarenog grada, čeznuo je za tim da grešnici budu spašeni. Njegovo iskreno zanimanje za Sodomu pokazuje brigu koju mi trebamo imati prema nepokajanima. Mi trebamo mrziti grijeh, a sažalijevati i voljeti grešnike.

Svuda oko nas su duše koje odlaze u propast jednako beznadnu i strašnu kao ona koja je zadesila Sodomu. Svakog je dana za neke kušnja okončana. Svakog sata neki se nađu izvan dosega milosti. Gdje su glasovi upozorenja i moljenja koji pozivaju grešnike da bježe od ove strašne sudbine? Gdje su ispružene ruke da ih otrgnu od smrti? Gdje su oni koji se poniznošću i ustrajnom vjerom mole Bogu za njih?” (*Patrijarsi i proroci*, str. 108,109)

Nesigurne ulice

“Ona dva anđela stignu navečer u Sodomu dok je Lot sjedio na vratima Sodome. Kad ih Lot ugleda, ustade i pođe im u susret. ... A onda im reče: ‘Molim, gospodo, svrnite u kuću svoga sluga da noć provedete...’” (Postanak 19,1.2)

“Lot, Abrahamov nećak, iako se nastanio u Sodomu, bio je ispunjen patrijarhovim duhom ljubaznosti i gostoljubivosti. Vidjevši uvečer dva stranca na gradskim vratima i znajući da će sigurno biti izloženi opasnostima u bezbožnom gradu, Lot ih je uporno pozivao u svoj dom. Pritom nije mislio na opasnost kojoj će izložiti sebe i svoju obitelj. Dio njegovog životnog zadatka bio je da štiti ugrožene i da se brine o beskućnicima, a ljubaznošću ukazanoj dvojici nepoznatih putnika doveo je anđele u svoj dom. Oni koje je on htio zaštititi, zaštitili su njega. On ih je uvečer radi sigurnosti poveo u svoj dom; u zoru su oni njega i njegovu obitelj izveli radi sigurnosti iz osuđenog grada.” (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 342)

“Lot nije znao njihovu istinsku narav, ali ljubaznost i gostoljubivost bile su njegove navike, dio njegove vjere — pouke što ih je naučio iz Abrahamovog primjera. Da nije njegovao duh ljubaznosti, on bi, zajedno sa Sodomom, bio prepušten uništenju. Zatvarajući vrata strancima, mnogi domovi su zatvorili vrata Božjim vjesnicima koji bi tom domu donijeli blagoslov, nadu i mir.

Svako djelo u životu, naoko malo, utječe na dobro ili zlo. Vjernost ili nemarnost u naizgled malim dužnostima mogu otvoriti vrata najbogatijim blagoslovima i najvećim nesrećama u životu. Male stvari provjeravaju karakter. Bog se raduje malim, nehinjenih djelima svakidašnjeg odricanja, učinjenim iz radosna, dragovoljna srca. Mi ne trebamo živjeti samo za sebe, već i za druge. Svoj život možemo učiniti blagoslovom jedino samoodricanjem, njegujući duh ljubaznosti i pomaganja. Mala djela, mala, jednostavna djela ljubaznosti uvelike pridonose životnoj sreći, a njihovo zanemarivanje ljudskoj bijedi.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 125)

Posljednja noć

“Ako je osudio na propast gradove Sodomu i Gomoru, pretvorio ih u pepeo i postavio ih za primjer budućim bezbožnicima.” (2. Petrova 2,6)

“Plamen koji je progutao gradove u ravnici baca svjetlost upozorenja sve do današnjih dana. To nas uči zastrašujućoj i svečanoj pouci da premda Božja milost dugo trpi prijestupnike, postoji granica preko koje ljudi više ne mogu grijешiti. Kad se napuni mjera, povlače se ponude milosti i počinje izvršenje presude.

Otkupitelj svijeta objavljuje da postoje veći grijesi od onih zbog kojih su uništeni Sodoma i Gomora. Krivnja onih koji čuju kako Evanđelje poziva grešnike na pokajanje i ne obraćaju pozornost na njega, veća je pred Bogom od stanovnika Sitimske doline. A još je veći grijeh onih koji tvrde da poznaju Boga i drže Njegove zapovijedi, a ipak svojim karakterom i svakidašnjim životom nijeću Krista. U svjetlu Spasiteljeva upozorenja, sudbina Sodome je svečan ukor ne samo onima koji su krivi za širenje grijeha, već svima koji se igraju sa svjetlošću i prednostima što su im upućene s Neba.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 162)

“Božji sudovi uskoro se trebaju izliti na Zemlju. Božji anđeli upućuju upozorenje: ‘Izbavi dušu svoju.’ Drugi glasovi govore: ‘Ne brinite se; nema razloga za uznemirenost.’ Oni koji su spokojni na Sionu, uzvikuju: ‘Mir je i nema se čega bojati’, dok Nebo objavljuje da će prijestupnici uskoro biti uništeni. Mladi, nerazumni, oni koji vole zadovoljstva, smatraju ove opomene praznim pričama i okreću se od njih s podsmijehom. Tako je bilo i prigodom uništenja starog svijeta i kada su Sodoma i Gomora bile spaljene ognjem. U noći uoči uništenja ovi su se gradovi prepustili razuzdanim zadovoljstvima. Lota su ismijavali zbog njegovih strahova i opomena. Međutim, upravo su ti rugači nestali u plamenu. Te noći zauvijek su se zatvorila vrata milosti za bezbožne, neodgovorne stanovnike Sodome.” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 233,234)

“Isti glas koji je upozorio Lota da napusti Sodomu, poziva i nas: ‘Zato izidite između njih i odvojite se. ... Ne dotičite se ničega nečista.’ (2. Korinćanima 6,17) Oni koji poslušaju ovu opomenu, pronaći će utočište.” (*Selected Messages*, sv. 2, str. 354)

Ne zaboravite

“Sjetite se Lotove žene.” (Luka 17,32)

“Međutim, jedan se bjegunac usudio pogledati na osuđeni grad i on je postao spomenik Božjeg suda. Da Lot nije oklijevao poslušati božansko upozorenje, i da je pobjegao u planine bez riječi moljenja ili primjedbe, i njegova bi žena pobjegla. Utjecaj njegovog primjera spasio bi je od grijeha koji je zapečatio njezinu sudbinu. Ali njegovo oklijevanje i neodlučnost nju su naveli da olako shvati božansko upozorenje. Iako je tijelom bila u ravnici, njezino je srce bilo u Sodomi, a ona je zajedno s njom uništena. Pobunila se protiv Boga jer je Njegova kazna obuhvatila njezino bogatstvo i njezinu djecu. Premda joj je bila pokazana velika naklonost time što je pozvana iz bezbožnog grada, smatrala je da se prema njoj oštro postupalo jer je njezino bogatstvo, koje je godinama stjecano, moralo biti prepušteno uništenju. Umjesto da zahvalno prihvati oslobođenje, ona se drsko okrenula žaleći za životom onih koji su odbacili božansko upozorenje. Njezin je grijeh pokazao da je ona nedostojna života jer nije bila zahvalna što joj je život bio sačuvan.

Moramo paziti da ne postupamo olako prema Božjem milostivom planu za naše spasenje. Postoje kršćani koji kažu: ‘Nije me briga hoću li biti spašen ako moja žena i djeca ne budu spašeni zajedno sa mnom.’ Oni misle da za njih Nebo neće biti Nebo bez onih koji su im tako dragi. Ali imaju li oni koji ovako misle ispravnu predodžbu o vlastitom odnosu s Bogom u svjetlu Njegove velike dobrote i milosti prema njima? Jesu li oni zaboravili da ih za službu njihovom Stvoritelju i Otkupitelju vežu naj snažnije veze ljubavi, časti i odanosti? Poziv milosti upućen je svima i budući da naši prijatelji odbacuju Spasiteljevu ljubav koja moli, hoćemo li se i mi okrenuti?

Otkupljenje duše je dragocjeno. Krist je platio beskonačnu cijenu za naše spasenje i tko cijeni vrijednost ove velike žrtve ili vrijednost duše, neće prezirati Božju ponudenu milost zato što su drugi odlučili tako učiniti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 128)

Bolja zemlja

“A sad oni teže za boljom, to jest za nebeskom (domovinom). Zato ih se Bog ne stidi, ne stidi se nazivati se njihovim Bogom. Zbilja im je pripravio grad.” (Hebrejima 11,16)

“Kad je Lot došao u Sodomu, on se u cijelosti namjeravao suzdržavati od pokvarenosti i zapovijedati svojoj obitelji da ga slijedi. Međutim, očito nije uspio. ...

Mnogi još uvijek čine istu pogrešku. ... Njihova su djeca okružena kušnjama i ona prečesto stvaraju prijateljstva koja nisu pogodna za razvitak njihove pobožnosti i oblikovanje pravednog karaktera. Okruženje raspuštenog morala, nevjerovanja i ravnodušnosti prema vjeri obično djeluje protiv roditeljskog utjecaja. Primjeri pobune protiv roditeljskog i božanskog autoriteta uvijek su pred mladima, a mnogi postaju bliski s nevjernicima i neznaočcima i udružuju se s Božjim neprijateljima.

Kad biramo dom, Bog želi da prvo razmatramo moralne i vjerske utjecaje koji će okruživati nas i našu obitelj. Možda ćemo biti u kušnji jer mnogi ne mogu naći okruženje koje žele, a kad nas dužnost poziva, Bog će nas osposobiti da ostanemo nepokvareni ako pazimo i molimo se vjerujući u Kristovu milost. Međutim, mi se ne trebamo nepotrebno izlagati utjecajima koji su nepovoljni za razvitak kršćanskog karaktera. ...

Oni koji svojoj djeci osiguravaju bogatstvo i čast na štetu njihovog vječnog dobitka, na kraju će uvidjeti da su ove prednosti bile strašan gubitak. Poput Lota, mnogi gledaju propast svoje djece i jedva uspijevaju spasiti svoju vlastitu dušu. Njihovo je životno djelo izgubljeno, njihov je život žalostan neuspjeh. Da su slušali istinsku mudrost, njihova su djeca mogla imati manje svjetovnog blagostanja, ali bi stekla pravo na besmrtnu baštinu.

Baština koju je Bog obećao svojem narodu ne pripada ovom svijetu. ...

Mi ovdje moramo živjeti kao stranci i putnici kao da ćemo primiti ‘bolju, to jest nebesku domovinu.’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 132—134)

Ništa nije tako dragocjeno

“Vjerom je Abraham, kad je bio stavljen na kušnju, prinio Izaka, i taj koji je jedinorođenca prinomio bio je onaj koji je primio obećanje. ... Mislio je da Bog može i mrtvace uskrisivati.” (Hebrejima 11,17-19)

“Bog je pozvao Abrahama da bude otac vjernih, a njegov je život stajao kao primjer vjere budućim naraštajima. Ali ova vjera nije bila savršena. On je pokazao nepovjerenje u Boga kad je prikrio činjenicu da je Sara njegova žena i ponovno svojim brakom s Hagarom. Da bi dosegao najviše mjerilo, Bog ga je podvrgnuo drugom ispitu, jednom od najtežih kojima je čovjek bio izložen.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 116)

“Bog mu se obratio: ‘Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš ... pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu.’ Srce ovog starca stegnulo se od užasa. Gubitak tog sina zbog bolesti ili nesretnog slučaja slomio bi srce nježnog oca, bol bi pognula njegovu sijedu glavu; ali njemu je bilo rečeno da krv toga sina prolije svojom rukom! Sve mu je to izgledalo užasno i nemoguće. Ipak, Bog mu je dao nalog i Njegovu je riječ morao poslušati. Abraham je bio u visokim godinama, ali ga to nije oslobodilo dužnosti. Sve je prihvatio vjerom i u nijemoj agoniji uzeo je dijete za ruku, dijete koje je krasila ljepota, zdravlje i mladost, i odlučio poslušati Božju riječ. ...

Abraham se nije zaustavljao pitajući se kako će se Božje obećanje ispuniti ako Izak bude žrtvovan. Nije zastajao da se prepire sa svojim bolnim srcem, već je odlučio izvršiti božansku zapovijed do samog kraja, dok mu, baš u trenutku kada je nož trebao zariti u drhtavo tijelo svoga djeteta, nije došla riječ: ‘Ne spuštaj ruku na dječaka. ... Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga.’” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 144,145)

“Ovaj čin Abrahamove vjere zabilježen je radi nas. Pruža nam značajnu pouku o povjerenju u Božje zahtjeve, koliko god oni bili neposredni i oštri; i djecu uči savršenoj pokornosti svojim roditeljima i Bogu. Abrahamova poslušnost uči nas da ništa nije toliko dragocjeno da to ne bismo dali Bogu.” (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 368)

Biranje žene

“Da te zakunem ... da mome sinu nećeš nabaviti za ženu ni jednu od kćeri Kanaanaca, među kojima boravim, nego ćeš otići u moj rodni kraj i dobiti ženu mom sinu Izaku.” (Postanak 24,3.4)

“Abrahamova vjera u Boga i pokoravanje Njegovoj volji odražavali su se u Izakovu karakteru, ali osjećaji ovog mladog čovjeka bili su snažni, a on je bio blage i popustljive naravi. Ako bi se udružio s onima koji se nisu bojali Boga, on bi bio u opasnosti da zbog sloge žrtvuje načela. U Abrahamovu umu izbor žene za njegova sina bio je pitanje od najvećeg značenja. Nastojao je da se on oženi osobom koja ga neće odvoditi od Boga. ...

Abraham je znao za posljedice sklapanja brakova između onih koji su se bojali Boga i onih koji nisu, od Kajinova do njegova vremena. Pred njim su bile posljedice njegovog braka s Hagarom, kao i bračnih veza Jišmaela i Lota. Abrahamov i Sarin nedostatak vjere doveo je do rođenja Jišmaela, do miješanja pravednog potomstva s bezbožnicima. Utjecaj majčinog idolopokloničkog roda i Jišmaelove veze s poganskim ženama sprečavale su očev utjecaj na sina. ...

Lotova žena bila je sebična i nevjerna, a njezin utjecaj je njezinog muža razdvojio od Abrahama. Da nije bilo nje, Lot ne bi ostao u Sodomi, lišen savjeta mudrog patrijarha koji se bojao Boga. ...

Nitko tko se boji Boga ne može se bez opasnosti povezivati s onima koji Ga se ne boje. ‘Idu li dvojica zajedno da se ne dogovore?’ (Amos 3,3) Sreća i blagostanje bračnog odnosa ovise o jedinstvu obiju strana, a među vjernicima i nevjernicima postoji radikalna razlika u ukusima, sklonostima i ciljevima. Oni služe dvojici gospodara među kojima ne može biti sloge. Bez obzira na to koliko su nečija načela čista i ispravna, utjecaj nevjernog bračnog druga uvijek će odvoditi od Boga. ... Gospodnja zapovijed glasi: ‘Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim jarmom.’ (2. Korinćanima 6,14.17.18)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 135—139)

Sretan brak

“Jahve, Bog nebesa, koji me odveo iz kuće moga oca i rodnog kraja i koji mi je pod zakletvom obećao: ‘Tvome ću potomstvu dati ovu zemlju’, pred tobom će poslati svog anđela, i odande ćeš ti dovesti ženu mome sinu.” (Postanak 24,7)

“Bog je Izaku ukazao veliku čast time što ga je učinio baštinikom obećanja preko kojeg je svijet trebao biti blagoslovljen, a ipak kad je navršio četrdeset godina, pokorio se očevoj odluci kad je on odredio iskusnog, bogoboječnog slugu da mu izabere ženu. Posljedica je tog braka, kako ga Biblija opisuje, nježna i divna slika obiteljske sreće: ‘Tada Izak uvede Rebeku u svoj šator i uze je sebi za ženu. U ljubavi prema njoj Izak je nalazio utjehu nakon smrti svoje majke.’

Kakva suprotnost između Izakovog načina života i života koji vode mladi današnjeg vremena, čak i kršćani! Mladi ljudi prečesto smatraju da je davanje njihovih osjećaja pitanje o kojem isključivo oni moraju odlučiti, odluka koju ni Bog ni njihovi roditelji ne trebaju nadzirati. Prije nego što postanu muškarci ili žene, oni sebe smatraju sposobnim da donose vlastite odluke, bez pomoći svojih roditelja. ... Mnogi su tako uništili svoju sreću u ovom životu i nadu u život koji će doći.

Roditelji nikada ne trebaju izgubiti iz vida vlastitu odgovornost za buduću sreću svoje djece. Izakova je pokornost očevoj odluci bila posljedica odgoja koji ga je naučio voljeti život poslušnosti. Dok je Abraham zahtijevao da njegova djeca poštuju roditeljski autoritet, njegov svakidašnji život svjedočio je da taj autoritet nije bila sebično ili samovoljno nadziranje, već da je utemeljen na ljubavi, a cilj mu je bio sreća i dobrobit.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 139)

“Ako postoji neko pitanje koje treba pažljivo razmatrati i za koje treba tražiti savjet starijih i iskusnijih osoba, to je pitanje braka. Ako je ikada Biblija bila potrebna kao savjetnik, ako se ikada treba tražiti božanski savjet u molitvi, onda je to prije no što napravimo korak koji dvije osobe veže zajedno za cijeli život.” (Isto, str. 139)

Neka se pokaže vaša vjera

“Da budete besprijeckorni i čisti, neporočna djeca Božja usred nastranog i pokvarenog naraštaja u kojem svijetlite kao zvezde u svemiru.” (Filipljanima 2,15)

“Okolni su narodi poštovali Abrahama kao moćnog kneza, mudrog i sposobnog vođu. On svojim susjedima nije uskraćivao svoj utjecaj. Njegov je život i karakter, sasvim različit od života obožavatelja kipova, vršio očit utjecaj u prilog istinitoj vjeri. Njegova je odanost Bogu bila nepokolebljiva, dok je njegova mudrost i dobrohotnost nadahnjivala povjerenje i prijateljstvo, a njegova nehinjena veličina ulijevala poštovanje i čast.

On nije čuvao svoju vjeru kao dragocjeni kamen koji treba ljubomorno čuvati i u kojem isključivo uživa onaj koji ga posjeduje. Istinska se vjera tako ne može čuvati jer se takav duh protiviti načelima Evandjelja. Sve dok Krist stanuje u srcu nemoguće je prikriti svjetlost Njegove prisutnosti ili je ugaziti. Naprotiv, ona će postajati sve sjajnija i sjajnija kako dan za danom blistave zrake Sunca Pravednosti rastjeruju magle sebičnosti i grijeha koje okružuju našu dušu.

Božji je narod Njegov predstavnik na Zemlji i On želi da njegovi pripadnici budu svjetlost u moralnoj tami ovoga svijeta. Rasuti diljem Zemlje, u gradovima, velegradovima i selima oni su Božji svjedoci, kanali preko kojih On nevjernom svijetu prenosi znanje o svojoj volji i čuda svoje milosti. Njegov je plan da svi oni koji sudjeluju u spasenju budu Njegovi misionari. Kršćanska pobožnost mjerilo je prema kojemu svijet prosuđuje o Evandelju. Kušnje koje se strpljivo podnose, blagoslovi koji se primaju sa zahvalnošću, krotkost, ljubaznost, milost i ljubav koji se redovito pokazuju jesu svjetlost kojom pred svijetom blista karakter otkrivajući suprotnost tami koja dolazi iz sebičnosti srca.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 103,104)

Na svijet dolaze blizanci

“Kad su dječaci odrasli, Ezav postane vješt lovac, čovjek pustare. Jakov je bio čovjek krotak i boravio je u šatorima.” (Postanak 25,27)

“Jakov i Ezav, Izakovi blizanci, predstavljaju očitu suprotnost u karakteru i životu. ... Ezav je odrastao uživajući u samozadovoljstvu i usredotočivanju svih svojih interesa na sadašnjost. Ne podnoseći ograničenja, on je uživao u divljoj slobodi lova te je rano izabrao život lovca. Ipak, bio je očevo miljenik. Tihog, mirosljubivog pastira privukla je smjelost i snaga starijeg sina, koji je bez straha prolazio planinama i pustinjom vraćajući se kući s ulovom za svojeg oca i uzbudljivim izvješćima o svojem pustolovnom životu.

Jakov, ozbiljan, marljiv, brižan, uvijek razmišljajući više o budućnosti nego o sadašnjosti, bio je zadovoljan životom kod kuće, zaokupljen brigom oko stada i obradom zemlje. Njegova je majka cijenila njegovu strpljivu ustrajnost, marljivost i oprez. Njegovi su osjećaji bili duboki i snažni, a njegova nježna, neprekidna pozornost više je pridonosila njezinoj sreći nego Ezavova plahovita i povremena ljubaznost. ...

Jakov je od svoje majke saznao o božanskom nagovještaju da bi prvorodstvo trebalo pripasti njemu i to ga je ispunilo neizrecivom željom za prednostima što ih je ono donosilo. On nije težio za očevim bogatstvom, već je predmet njegove čežnje bio duhovno prvorodstvo. Razgovarati s Bogom kao pravedni Abraham, prinositi žrtve pomirenja za svoju obitelj, biti praotac izabranog naroda i obećanog Mesije, naslijediti vječno blago obuhvaćeno blagoslovom Saveza — to su bile prednosti i čast koje su zapalile njegove najdublje čežnje. ...

Ali premda je vječne blagoslove cijenio više od zemaljskih, Jakov nije iz iskustva poznao Boga koga je poštovao. Božanska milost nije preobrazila njegovo srce. On je vjerovao da se obećanje koje se odnosilo na njega nije moglo ispuniti sve dok pravo prvorodstva pripada Ezavu, te je neprekidno razmišljao o načinu na koji bi mogao osigurati blagoslove što ih je njegov brat tako olako uzimao, a koji su njemu bili tako dragocjeni.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 141—143)

Obrnute vrijednosti

“Tako Ezav pogazi svoje prvorodstvo.” (Postanak 25,34)

“Ezav nije ljubio pobožnost i nije imao sklonosti prema vjerskom životu. Zahtjeve koji su dolazili s duhovnim prvorodstvom smatrao je nepoželjnim, čak i mrskim ograničenjima. Božji Zakon, koji je bio uvjet božanskog saveza s Abrahamom, Ezav je smatrao ropskim jarmom. Sklon samozadovoljstvu, on ni za čim nije toliko težio kao za slobodom da čini ono što želi. Sreća je za njega bila u moći i bogatstvu, slavlju i uživanju. Uživao je u neograničenoj slobodi divljeg, skitničkog života.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 142)

“Ima mnogo onih koji su kao Ezav. On predstavlja ljude koji nadohvat ruke imaju posebne, dragocjene blagoslove — besmrtno nasljedstvo, život koji je tako vječan kao što je život Boga, Stvoritelja svemira, neprocjenjivu sreću i vječnu slavu — ali koji su tako dugo popuštali apetitu, strastima i sklonostima da je oslabjela njihova sposobnost razlikovanja i procjenjivanja vrijednosti vječnog.

Ezav je imao posebnu, snažnu želju prema određenoj vrsti hrane i tako je dugo popuštao sebi da nije osjećao potrebu da ostavi to jelo koje ga je kušalo i koje je želio. On je razmišljao o njemu ne čineći neki posebni napor da obuzda svoj apetit, dok njegova sila nije potisnula svako drugo razmišljanje i zavladala njim. On je zamišljao da će doživjeti velike neugodnosti, čak i smrt ako ne bude mogao dobiti to posebno jelo. Ukoliko je više razmišljao o tome, utoliko je njegova želja bivala jača, dok njegovo sveto prvorodstvo nije izgubilo svoju vrijednost i svetost.” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 2, str. 38)

“Ezav je proživio krizu svojeg života, a da to nije ni primijetio. Ono što je smatrao pitanjem koje jedva da zaslužuje da se o njemu razmišlja, bilo je čin koji je otkrio prevladavajuće crte njegovog karaktera. Time se pokazao njegov izbor, pokazalo se koliko cijeni ono što je sveto i što treba najvećom pozornošću njegovati. Prodao je svoje prvorodstvo radi zadovoljenja trenutčnih potreba i to je odredilo smjer njegovog života.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1094,1095)

“Ezav predstavlja one koji nisu iskoristili prednosti koje su im dane, koje su kupljene za njih po visokoj cijeni, već su prodali svoje prvorodstvo zbog udovoljavanja apetitu i ljubavi prema dobitku.” (Isto, 1095)

Zamjena prvorodstva

“Prepušti Jahvi putove svoje, u njega se uzdaj, i on će sve voditi.” (Psalam 37,5)

“Izak je više volio Ezava nego Jakova. Kada je osjetio da će ubrzo umrijeti, zatražio je od Ezava da mu pripremi jelo od mesa i da ga blagoslovi prije nego što umre. ... Rebeka je čula Izakove riječi i sjetila se što je rekao Gospodin: ‘Stariji će služiti mlade-mu’, a ona je znala da Ezav slabo cijeni svoje prvorodstvo i da ga je prodao Jakovu. ...

Rebeka je znala da je Izak naklonjeniji Ezavu. Umjesto da se osloni na Boga koji upravlja događajima, nagovarajući Jakova da prevari svojeg oca, pokazala je da nema dovoljno vjere. ...

Da je Ezav primio očev blagoslov koji je bio namijenjen prvorodenom djetetu, njegov napredak mogao je doći samo od Gospodina; On bi ga blagoslovio blagostanjem ili bi mu donio nevolje u skladu s njegovim djelima. Da je ljubio i poštovao Boga poput pravednog Abela, Bog bi ga prihvatio i blagoslovio. Da poput zlog Kajina nije poštovao Boga ni Njegove zapovijedi, već da je slijedio svoj pokvareni put, ne bi primio blagoslov od Boga, već bi ga Bog odbacio kao što je odbacio Kajina. Da je Jakovljevi put bio pravedan, da je ljubio i bojao se Boga, Bog bi ga blagoslovio i Božja ruka bila bi uz njega pružajući mu napredak, čak i da nije primio blagoslove i prednosti koje se obično daju prvorodenom djetetu.” (*The Story of Redemption*, str. 88,89)

“Jakov i Rebeka su uspjeli u svojoj namjeri, ali prijevara im je donijela samo teškoće i žalost. Bog je objavio da Jakov treba primiti prvorodstvo, i Njegova bi se riječ ispunila u vrijeme kad On odluči da su oni vjerom čekali da radi za njih. Poput mnogih koji danas tvrde da su Božja djeca, oni nisu bili voljni prepustiti stvari u Njegove ruke. Rebeka se gorko kajala zbog pogrešnog savjeta koji je dala sinu, a to je dovelo i do njihova rastanka i ona ga nikada više nije vidjela.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 144)

Gorka cijena

“Jer nije našao mogućnost za promjenu odluke, iako ju je sa suzama tražio.” (Hebrejima 12,17)

“Čim je Jakov izišao iz očeva šatora, ušao je Ezav. Premda je prodao svoje prvorodstvo i prijenos potvrdio svečanom zakletvom, želio je osigurati njegove blagoslove bez obzira na bratovo pravo. S duhovnim su prvorodstvom bili povezani i zemaljski blagoslovi koji bi mu donijeli što poglavarstvo u obitelji, što dvostruko veći dio očeva bogatstva. To su bili blagoslovi koje je on cijenio. ...

Ezav je malo cijenio blagoslov kad mu je bio nadohvat ruke, ali je sada, kad ga je zauvijek izgubio, čeznuo za njim. Probudila se sva snaga njegove neobuzdane, osjećajne naravi i njegova žalost i bijes bili su strašni. Kriknuo je glasno i bolno: ‘I mene blagoslovi, oče!’ ...

Prvorodstvo koje je tako nepromišljeno prodao, sada nije mogao vratiti. ‘Za jedno jelo’, za trenutačno zadovoljenje apetita koji nikada nije obuzdavao, Ezav je prodao svoje naslijeđe, ali kad je uvidio svoju ludost, bilo je prekasno da povratu svoj blagoslov.

Ezav nije bio lišen prednosti da pokajanjem zatraži Božju milost, ali on nije mogao povratiti prvorodstvo. Njegova žalost nije dolazila iz svijesti o grijehu i nije težio za pomirenjem s Bogom. Žalio je zbog posljedica grijeha, ali ne i zbog samog grijeha.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 144,145)

“U pokajanje je uključeno žaljenje zbog grijeha i odvajanje od njega. Mi nećemo odbaciti grijeh ako ne uvidimo njegovu pokvarenost; ali sve dok se naše srce ne odrekne grijeha, neće biti nikakve stvarne promjene u našem životu.

Mnogi ne uspijevaju shvatiti pravu bit pokajanja. Takvi žale što su grijeshili, čak se prividno mijenjaju samo zato što se boje da će zbog svojih zlih čina morati trpjeti. Ali to nije pokajanje u biblijskom smislu. Oni žale zbog patnji — umjesto zbog grijeha. Takva je bila i Ezavova bol kad je shvatio da je zauvijek izgubio prvorodstvo.” (*Put Kristu*, str. 21,22)

Nada za bjegunca

“I usni san: ljestve stoje na zemlji, a vrhom do neba dopiru, i anđeli Božji po njima se penju i silaze.” (Postanak 28,12)

“Jakovu je prijela smrt zbog Ezavova gnjeva te je otišao iz očeva doma kao bjegunac, ali je sa sobom ponio očev blagoslov. Izak mu je ponovio zavjetno obećanje i zapovjedio da kao nasljednik ženu potraži u majčinoj obitelji u Mezopotamiji. Jakov je pošao na put s dubokim nemirom u srcu. Sa samo nekoliko stvari u rukama on je morao putovati tisućama kilometara područjem u kojem su živjela divlja, skitnička plemena. Zbog griznje savjesti i plahosti on je nastojao izbjegavati ljude da ga njegov gnjevni brat ne bi našao. Strahovao je da je zauvijek izgubio blagoslov koji mu je Bog namjeravao dati, a Sotona je bio pokraj njega da ga pritišće kušnjama. ...

Tama očaja pritiskala je njegovu dušu i on se jedva usudio moliti. Bio je tako usamljen da je kao nikada prije osjećao potrebu za Božjom zaštitom. S plaćem i dubokom poniznošću priznao je svoj grijeh i usrdno molio za dokaz da nije u cijelosti odbačen. ... Ali Bog nije napustio Jakova. Njegova je milost još uvijek bila nad Njegovim grešnim, nepovjerljivim slugom. Gospodin je milosrdno otkrio upravo ono što je Jakov trebao — Spasitelja. ...

Iscrpljen od putovanja, lotalica je legao na zemlju, s kameonom umjesto jastuka. Dok je spavao, ugledao je ljestve, svijetle i blještave, čije je podnožje bilo na zemlji, a vrh je sezao do neba. Po ljestvama su se penjali i silazili anđeli, iznad njih je stajao Gospodin slave. ...

U dubokoj tišini noći Jakov se probudio iz sna. Nestao je blještavi prizor njegova viđenja. Pred njegovim su očima bili samo nejasni obrisi usamljenih brda, a iznad njih nebo osvijetljeno zvijezdama. Ali on je imao svečan osjećaj da je Bog bio s njim. Nevidljiva je prisutnost ispunila njegovu samoću. ‘Zaista se Jahve nalazi na ovome mjestu, ali ja nisam znao! Zaista, ovo je kuća Božja, ovo su vrata nebeska.’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 147—149)

Povratak Bogu

“A ovaj kamen koji sam uspravio kao stup, bit će kuća Božja. A od svega što mi budeš davao, za te ću odlagati desetinu.” (Postanak 28,22)

“U skladu s običajem obilježavanja važnih događaja, Jakov je podigao spomenik Božjoj milosti tako da kad prođe ovim putem, može zastati na ovom svetom mjestu da služi Gospodinu. I on je ovo mjesto nazvao Betelom ili ‘kućom Božjom’. S dubokom zahvalnošću on je ponovio obećanje da će Božja prisutnost biti s njim, a zatim izrekao svečanu zakletvu: ‘Ako Bog ostane sa mnom i ušćuva me na ovom putu kojim idem, dade mi kruha da jedem i odijela da se oblačim te se zdravo vratim kući svoga oca, Jahve će biti moj Bog. A ovaj kamen koji sam uspravio kao stup, bit će kuća Božja. A od svega što mi budeš davao, za te ću odlagati desetinu.’

Jakov se ovdje nije pokušao pogoditi s Bogom. Gospodin mu je već obećao blagostanje te je ova zakletva potekla iz srca ispunjena zahvalnošću za jamstva Božje ljubavi i milosti. Jakov je smatrao da Bog ima posebne zahtjeve prema njemu koje on mora ispuniti te da na posebne znake božanske milosti treba nečim uzvratiti. Svaki blagoslov koji primamo poziva nas da uzvratimo Tvorcu svake dobrote. Kršćani bi često trebali preispitati svoj prošli život i sa zahvalnošću se prisjetiti dragocjenih Božjih izbavljenja, potpore u kušnjama, otvaranja izlaza kad je sve izgledalo mračno i odvratno, osvježavajući ih kad su gubili snagu. Oni ih sve trebaju smatrati dokazom brige nebeskih anđela. U svjetlu ovih bezbrojnih blagoslova oni se često trebaju pitati s poniznim i zahvalnim srcem: ‘Što da uzvratim Jahvi za sve što mi je učinio?’ (Psalam 116,12)

Naše vrijeme, darovi i sredstva trebali bi biti posvećeni Onome koji nam je s povjerenjem dao ove blagoslove. Kad god nas Bog izbavi, ili kad primimo nove, neočekivane blagoslove, mi trebamo odati priznanje Božjoj dobroti i izraziti zahvalnost ne samo riječima, već, kao i Jakov, darovima i prinosima za Njegovo djelo. Dok neprekidno primamo Božje blagoslove, mi trebamo i neprekidno davati.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 149,150)

OŽUJAK

1. ožujka

Sedam kratkih godina

“Tako je Jakov služio za Rahelu sedam godina, ali mu se učinile, zbog ljubavi prema njoj, kao nekoliko dana.” (Postanak 29,20)

“Ali kako je njegov dolazak bio različit od Abrahamova poslanika prije gotovo stotinu godina! Sluga je došao s pratiocima koji su jahali na devama, i s bogatim darovima u zlatu i srebru, a sin je bio usamljeni putnik ranjavih nogu, bez imetka, osim osobne prtljage. Kao i Abrahamov sluga, Jakov je zastao pokraj izvora i tu je susreo Rahelu, Labanovu mlađu kćer. Sada je Jakov bio taj koji se ponudio da ukloni kamen s izvora i napoji stada. Kad je obznanio svoje podrijetlo, Laban ga je dobrodošlicom pozvao u svoj dom. Premda je došao bez pratnje i imetka, za nekoliko tjedana pokazao je svoju marljivost i vještinu i pozvan je da ostane. Dogovoreno je da za Rahelinu ruku služi Labanu sedam godina.

U stara vremena običaj je zahtijevao da mladenac, prije nego što se potvrde zaručke, ocu buduće žene plati novčani iznos ili isti iznos u imetku, ovisno o okolnostima. To se smatralo zaštitom bračne veze. ... Međutim, postojalo je i pravilo za one koji nisu imali čime platiti za ženu. Njima se dopuštalo da rade kod oca čiju su kćer voljeli, a dužina se vremena određivala prema vrijednosti miraza. Ako je prosac bio vjeran u poslu i pokazao se vrijedan u drugim područjima života, dobivao je kćer za ženu, a miraz je otac obično davao prigodom vjenčanja. ...

Stari je običaj, premda se nekad zloupotrebljavao, kao u Labanovom slučaju, donosio dobre rezultate. Zahtjev da prosac služi da bi dobio zaručnicu sprečavao je nepromišljene brakove, a bilo je i prilike da se provjeri dubina njegovih osjećaja kao i sposobnost da se brine za obitelj. Mnoga su zla nastala u naše vrijeme jer se radi upravo suprotno. Čest je slučaj da se osobe prije braka imaju malo prilike upoznati s navikama i sklonostima jedno drugoga, a s obzirom na današnji način života, oni su stranci kad se njihov život ujedini pred oltarom. Mnogi shvate, ali prekasno, da nisu prilagođeni jedno drugome i doživotna nesreća rezultat je njihove zajednice.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 150,151)

2. ožujka

Pitanje života i smrti

“Potom reče: ‘Pusti me, jer zora sviće!’ Ali on odgovori: ‘Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.’” (Postanak 32,26)

“U odlučujućem trenutku svojega života Jakov se povukao na molitvu. Bio je ispunjen samo jednom mišlju — izmoliti preobražaj karaktera.” (*Misli s Gore blaženstava*, str. 121)

“Bilo je to u pustom, planinskom predjelu, lovištu divljih zvijeri i mjestu gdje su vrebali ubojice i pljačkaši. Sam i nezaštićen, Jakov se sagnuo do zemlje duboko potresen. ... On se s usrdnim povicima i suzama molio Bogu. Iznenada ga je dotaknula snažna ruka. Pomislio je da mu neprijatelj pokušava oduzeti život te se pokušao othrvati stezi napadača.

Njih su se dvojica borila u tami. Nisu rekli nijednu riječ, ali Jakov je upotrijebio svu snagu ne popuštajući ni trenutak u svojim naporima. Dok se tako borio za život, njegovu dušu pritiskao je osjećaj krivnje, a pred njim su se pojavili njegovi grijesi da bi ga odvojili od Boga. Ali on se i u ovom najtežem trenutku sjetio Božjih obećanja i cijelim je srcem zatražio Njegovu milost. Borba se nastavila sve do svanuća, kad je stranac dotaknuo njegovo bedro i odmah ga uguanio. Patrijarh je tada razabrao narav svojeg protivnika. Znao je da se bori s nebeskim vjesnikom i zato njegovi gotovo nadljudski naponi nisu donijeli pobjedu. Jakovu se otkrio sam Krist, ‘Anđeo Saveza’. Patrijarh je sada bio onespособljen pateći od žestokih bolova, ali nije posustajao. ...

Anđeo se pokušao osloboditi rekavši: ‘Pusti me, jer zora sviće!’ ali Jakov je odgovorio: ‘Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.’ Da je to bila hvalisava, drska uvjerenost, Jakov bi trenutačno poginuo, ali on je ovim riječima priznavao vlastitu nedostojnost, dok je istodobno imao povjerenje u Boga koji drži Savez.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 157,158)

“Ono što je Jakov uzalud nastojao postići vlastitom snagom, stekao je predanošću i čvrstom vjerom.” (*Misli s Gore blaženstava*, str. 121,122)

3. ožujka

Vrijeme nevolje za Jakova

“Jao, jer velik je dan ovaj, sličan mu nè bi! Vrijeme je nevolje za Jakova, al' će se izbaviti iz nje.” (Jeremija 30,7)

“Kad Krist završi svoju posredničku službu u čovjekovu korist, počet će vrijeme nevolje. Tada će se odlučivati o slučaju svake duše, a krv pomirenja više neće čistiti od grijeha. ...

Tada će Božji Duh biti povučen sa Zemlje. Kao što je gnjevni brat Jakovu prijetio smrću, tako će i Božji narod biti u opasnosti od bezbožnika koji će ih nastojati uništiti. Kao što se patrijarh cijelu noć borio za izbavljenje iz Ezavovih ruku, tako će i pravednici vikati Bogu noću i danju za izbavljenje od neprijatelja koji ih okružuju. ...

Kad je izmučeni Jakov uhvatio Anđela i sa suzama zavapio, nebeski ga je Vjesnik, da bi iskušao njegovu vjeru, podsjetio na njegov grijeh i pokušao otići od njega. Međutim, Jakova se nije moglo odvratiti. On je naučio da je Bog milostiv i prepustio se Njegovoj milosti. Istaknuo je svoje pokajanje za grijeh i molio za izbavljenje. Kritičko preispitivanje njegovog života natjeralo ga je u očaj, ali on se čvrsto držao Anđela i gorljivim, molećivim uzvicima ponavljao svoju molbu dok nije nadvladao.

Takvo će biti iskustvo Božjeg naroda u posljednjoj bici sa silama zla. Bog će ispitati njihovu vjeru, njihovu ustrajnost i njihovo povjerenje u Njegovu silu da ih izbavi. Sotona će ih nastojati prestrašiti mislima da je njihov slučaj beznadan, da su njihovi grijesi preveliki da bi im bilo oprosteno. Oni će biti duboko svjesni svojih nedostataka i dok budu promatrali svoj život, njihova će nada tonuti. Međutim, prisjećajući se veličine Božje milosti i vlastitog iskrenog pokajanja, oni će tražiti obećanja što ih je On dao preko Krista bespomoćnim, pokajničkim grešnicima. Njihova vjera neće popustiti, premda neće odmah primiti odgovor na svoje molitve. Uхватit će se za Božju snagu kao što se Jakov držao Anđela, i riječi će njihove duše biti: ‘Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 160,161)

4. ožujka

Obećana sila

**“Jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si.”
(Postanak 32,29)**

“Da se Jakov nije pokajao za svoje grijehе kad je prijevarom dobio prvorodstvo, Bog ne bi čuo njegovu molitvu i milostivo sačuvao njegov život. Ako u vrijeme nevolje u Božjem narodu bude nepriznatih grijehа dok ih bude mučio strah i briga, oni će biti svladani, očaj će uništiti njihovu vjeru i neće imati vjeru da mole Boga za izbavljenje. Premda će imati dubok osjećaj nedostojnosti, oni neće imati skrivenih grijehа koje treba otkriti. Kristova krv pomirenja obrisat će njihove grijehе i oni ih se neće moći sjetiti. ...

Sotona će pobijediti sve one koji nastoje prikriti ili opravdati svoje grijehе i dopuštaju da ostanu u nebeskim knjigama nepriznati i neoprosteni. Što se više smatraju pobožnima, a njihov je položaj veći, veće je njihovo prokletstvo u Božjim očima, a pobjeda velikog neprijatelja sigurnija.

Ipak Jakovljeva povijest pruža sigurnost da Bog neće odbaciti one koji su navedeni na grijeh, a koji su Mu se vratili i istinski se pokajali. Jakov je osobnom predajom i iskrenom vjeronom dobio ono što nije dobio svojom snagom u borbi. Bog je svojeg slugu poučio da mu samo božanska milost i sila mogu dati blagoslov za kojim je težio. Tako će biti i s onima koji budu živjeli u posljednjim danima. Kad ih okruže opasnosti i očaj obuzme dušu, oni moraju isključivo ovisiti o zaslugama Otkupitelja. ... Tko ovo čini, nikada neće propasti. ...

Jakov je nadvladao jer je bio ustrajan i odlučan. ... Mi sada moramo naučiti pouku o ustrajnoj molitvi, nepopustljivoj vjeri. Najveće pobjede Kristove Crkve ili kršćana pojedinaca nisu one koje se postižu darovitošću ili znanjem, bogatstvom ili uslugama ljudi, već su to pobjede ostvarene u razgovoru s Bogom, kad se gorljiva, usrdna vjera drži moćne ruke.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 161,162)

Susret

“Mjesto toga budite jedan prema drugom prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu!” (Efežanima 4,32)

“Dok se Jakov borio s Anđelom, drugi je nebeski vjesnik poslan Ezavu. Ezav je u snu vidio svojeg brata koji je dvadeset godina bio prognan iz kuće njihova oca, vidio ga je okružena božanskim vjesnicima. Ezav je vojnicima ispričao san zajedno sa zapovijedi da ne povrijedi Jakova jer je s njim Bog njegovih otaca.

Dvije skupine su se napokon susrele, pustinjски glavar koji je vodio svoje vojnike, i Jakov sa svojim ženama i djecom, kojeg su pratili pastiri i slugе, kao i duga karavana ovaca i goveda. Oslanjajući se na svoj štap, patrijarh je izišao u susret skupini vojnika. Bio je blijed i onesposobljen zbog nedavne borbe te je hodao polako i s bolom, zastajkujući na svakom koraku, ali je njegovo lice bilo ozareno radošću i mirom.

Kad je ugledao ovog osakaćenog mučenika, ‘Ezav mu potrčа u susret. Zagrlj ga padnuvši mu oko vrata, poljubi ga i zaplaka.’ Promatrajući ovaj prizor, čak su i srca Ezavovih vojnika bila pokrenuta. Unatoč tome što im je ispričao san, oni nisu mogli objasniti promjenu koja se dogodila njihovom vodi. Premda su vidjeli patrijarhovu nemoć, nisu ni pomišljali da je njegova slabost bila njegova snaga.

U noći patnje pokraj Jaboka, kad se uništenje činilo na domaku, Jakov je naučio kako je čovječja pomoć uzaludna, kako je povjerenje u ljudsku moć neutemeljeno. On je uvidio da mu pomoć mora doći od Onoga protiv koga je tako teško sagriješio. Bespomoćan i nedostojan, molio je za Božje obećanje milosti prema pokajničkom grešniku. Obećanje je bilo njegova sigurnost da će mu Bog oprostiti i prihvatiti ga. Prije bi nebo i zemlja prošli nego što bi Njegova riječ ostala neispunjena, i upravo ga je to održavalo tijekom ovog strašnog sukoba.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 158,159)

6. ožujka

Različiti putovi

“Tko vjeruje u Sina, ima život vječni; a tko ne vjeruje Sinu, neće vidjeti života, već gnjev Božji ostaje na njemu.” (Ivan 3,36)

“Jakov i Ezav sreli su se na smrtnoj postelji svojeg oca. Stariji brat je nekada gledao na ovaj događaj kao priliku da se osveti, ali otada su se njegovi osjećaji uvelike promijenili. A Jakov, zadovoljan duhovnim blagoslovima prvorodstva, prepustio je starijem bratu očevo bogatstvo — jedino naslijeđe što ga je Ezav tražio i cijenio. ...

Ezav i Jakov primili su istu spoznaju o Bogu, obojica su imala slobodu da slijede Njegove zapovijedi i prime Njegovu milost, ali nisu obojica odlučila to učiniti. Dva brata su hodila različitim putovima koji su se sve više i više razilazili.

Bog nije donio proizvoljnu odluku kojom je Ezav bio lišen blagoslova spasenja. Dar Njegove milosti u Kristu besplatan je za sve. Nema predestinacije, osim osobne odluke zbog koje svatko može propasti. ... Izabrana je svaka duša koja gradi svoje spasenje sa strahom i drhtanjem. Izabran je onaj koji će obući oklop i boriti se u dobroj borbi vjere. Izabran je onaj koji straži s molitvom, koji proučava Sveto pismo i bježi od kušnji. Izabran je onaj koji ima ustrajnu vjeru i koji je poslušan svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta. Plan otkupljenja je besplatan za sve, a u plodovima otkupljenja uživat će oni koji su se pokorili ovim uvjetima.

Ezav je prezreo blagoslove Saveza. On je više cijenio prolazno od duhovnog i primio je ono za čim je težio. Odvojio se od Božjeg naroda svojom vlastitom odlukom. Jakov je izabrao naslijeđe vjere. Pokušao ga je dobiti lukavstvom, prijevarom i lažima, ali Bog je dopustio da ga njegov grijeh potakne na promjenu. ... Niske osobine njegova karaktera izgorjele su u ognjenoj peći, istinsko je zlato prečišćeno dok se u Jakovu nije pojavila nepomućena vjera Abrahama i Izaka.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 166,167)

Dom u nevolji

“Kako njegova braća opaze da ga njihov otac voli više od svih drugih svojih sinova, zamrže ga toliko da mu nisu mogli ni prijaznu riječ progovoriti.” (Postanak 37,4)

“Jakovljevi grijeh i niz događaja koji su ga prouzročili, izvršili su svoj utjecaj na zlo, utjecaj koji je svoje gorke plodove pokazao u karakteru i životu njegovih sinova. Kad su sinovi odrasli, pokazali su ozbiljne nedostatke. U njihovim su domovima bile očite posljedice mnogoženstva. Ovo strašno zlo isušuje izvore ljubavi, a njegov utjecaj slabi i najsvetije odnose. Ljubomora nekoliko majki zagorčala je obiteljske odnose i kad su djeca odrasla, bila su svadljiva i nepodložna nadzoru, a očev je život bio pomračen brigom i jadom.

Međutim, karakter Rahelinog sina Josipa, čija je rijetka osobna ljepota odražavala nutarnju ljepotu uma i srca, bio je sasvim različit. Čist, vrijedan i radostan, ovaj je mladić pružao dokaze o moralnoj čvrstoći i ozbiljnosti. On je slušao očeve pouke, a volio je slušati Boga. ... Budući da je njegova majka umrla, njegovi osjećaji bili su vezani za njegovog oca, a Jakovljevo je srce u starosti bilo privrženo ovom djetetu. On je ‘volio Josipa više nego ijednog svog sina’.

Međutim, ovi su osjećaji poslije postali uzrok problema i žalosti. Jakov nije bio mudar kad je pokazao naklonost prema Josipu i time izazvao ljubomoru ostalih sinova. ... Njima se očev nepromišljeni dar Josipu, skupa haljina, kakvu su obično nosile samo ugledne osobe, činio kao dokaz pristranosti te je izazvao sumnju da namjerava zaobići stariju djecu i prenijeti pravo prvorodstva na Rahelinog sina. Njihova se zloba dodatno povećala kad im je jednog dana mladić ispričao san koji je usnio. ...

Dok je mladić stajao pred svojom braćom lica ozarenog Duhom Nadahnuća, oni nisu mogli zadržati svoje divljenje, ali se nisu željeli odreći svojih zlih putova te su mrzili čistoću koja je ukoravala njihove grijeha. Isti duh koji je poticao Kajina, gorio je i u njihovim srcima.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 167,168)

8. ožujka

Nadahnuta odluka

“Josip je stablo plodno, plodno stablo kraj izvora, grane svoje grana preko zida.” (Postanak 49,22)

“Josip je smatrao da je njegova prodaja u Egipat najveća nesreća koja ga je mogla snaći, ali je uvidio da se mora mnogo više osloniti na Boga nego u vrijeme kada je bio zaštićen očevom ljubavlju.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1096)

“Dok je karavana putovala na jug prema granicama Kanaana, mladić je u daljini mogao vidjeti brda na kojima se nalazio šator njegova oca. Gorko je plakao pri pomisli na patnju i usamljenost voljenog oca. U sjećanje mu se ponovno vratio prizor iz Dotana. Vidio je gnjevnu braću i na sebi osjetio njihove ljutite poglede. U njegovim su ušima odzvanjale poruge i uvrede kojima su oni odgovarali na njegova prestrašena preklinjanja. Sa strepnjom je gledao u budućnost. Kakva promjena okolnosti — od brižno njegovana sina do prezrena, bespomoćna roba! ...

Međutim, u Božjoj providnosti čak je i to iskustvo za njega trebalo biti blagoslov. On je za nekoliko sati naučio ono za što bi mu možda trebale godine. Očeva snažna i nježna ljubav nanijela mu je zlo svojom pristranošću i popustljivošću. Ova nerazumna naklonost razljutila je njegovu braću i izazvala ih na okrutno djelo koje ga je razdvojilo od njegova doma. Njezini su se učinci očitovali i u njegovu vlastitu karakteru, jer su podupirani nedostaci koji su sada morali biti ispravljeni. ...

A onda su se njegove misli okrenule Bogu njegova oca. U djetinjstvu je bio naučen da ljubi i boji se Boga. Često je u šatoru svojeg oca slušao priče o viđenju što ga je Jakov primio dok je bježao iz doma kao bjegunac i izgnanik. ... Njegova je duša bila uzbuđena zbog odlučnosti da ostane vjeran Bogu i da u svim okolnostima djeluje kao podanik nebeskog Kralja. Odlučio je služiti Bogu nepodijeljena srca, hrabro se suočiti sa životnim kušnjama i vjerno vršiti sve dužnosti. Iskustvo tog dana donijelo je prekretnicu u Josipovom životu. Životna je nesreća omiljeno djetete pretvorila u promišljenog, hrabrog i samostalnog čovjeka.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 171,172)

Blagoslovljena suradnja

“Jahve je bio s Josipom, zato je u svemu imao sreću. ... Vidje njegov gospodar da je Jahve s njim i da svemu što mu ruka poduzme Jahve daje uspjeh.” (Postanak 39,2.3)

“Stigavši u Egipat, Josip je bio prodan Potifaru, zapovjedniku faraonove tjelesne straže, u čijoj je službi ostao deset godina. Tu je bio izložen posebnim kušnjama. Naudio se u središtu idolo-poklonstva. Lažna su bogoslužja bila praćena kraljevskom ras-koši, bogatstvom i kulturom najciviliziranijeg naroda koji je tada postojao. Ipak, Josip je očuvao svoju jednostavnost i povjerenje u Boga. Posvuda su oko njega bili prizori i zvuci poroka, ali on kao da ništa nije čuo ni vidio. Nije dopuštao mislima da počivaju na zabranjenim predmetima. Želja da stekne naklonost Egipćana nije ga navela da prikrije svoja načela. Da je bio u kušnji da to učini, kušnja bi ga nadvladala, ali on se nije stidio vjere svojih otaca i nije ulagao napore da prikrije činjenicu da je štovatelj Jahve. ... Potifarovo povjerenje u Josipa svakodnevno je raslo i on ga je naposljetku imenovao za svojeg dvoranina i upravitelja svega svojeg imetka. ...

Očit napredak koji je pratio sve što je bilo u Josipovoj brizi nije bilo posljedica izravna čuda, već njegove marljivosti i brige, a njegovi su naponi bili okrunjeni božanskim blagoslovima. Josip je svoj uspjeh pripisao Božjoj milosti, a čak je i njegov idolo-poklonički gospodar prihvatio to kao tajnu njegova besprimjerna napretka. Bez ustrajnih, dobro usmjerenih napora, nikada ne bi postigao uspjeh. Bog je bio proslavljen vjernošću svojeg sluga. Božja je namjera bila da se vjernik u Boga razlikuje čistoćom i pravednošću od obožavatelja idola i da nebeska milost svijetli u tami poganstva.

Josipova plemenitost i vjernost zadobili su srce zapovjednika faraonove tjelesne straže, koji ga je počeo smatrati više sinom nego robom. Upoznao je mladića s uglednim i učenim ljudima i on je tako stekao znanja iz znanosti, jezika i poslovnih odnosa — obrazovanje koje je bilo nužno za budućeg upravitelja Egipta.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 172,173)

Kako bih mogao to učiniti?

“Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!” (Postanak 39,9)

“Uvijek je presudno razdoblje u životu jednog mladića kada se odvaja od utjecaja svojeg doma i mudrih savjeta i ulazi u nova zbivanja i nepoznate kušnje. Ako sam sebe ne bude izlagao opasnostima i uklanjao se od roditeljskih ograničenja, ako bez svoje volje i izbora bude postavljen na opasno mjesto i oslanjao se za snagu na Boga — njegujući Božju ljubav u srcu — bit će sačuvan od popuštanja kušnji silom Boga koji ga je stavio na takvo mjesto da bude okušan. Bog će ga zaštititi da ne bude iskvaren žestokim kušnjama. Bog je bio s Josipom u njegovom domu dok se nalazio na putu dužnosti pateći zbog nepravde, ali ne čineći je. Bog ga je volio i štitio dok se pridržavao svojih vjerskih načela u svemu što je poduzimao.” (*Letter 3*, 1879.)

“Josipova blagost i vjernost trebali su biti provjereni u vatri kušnje. Žena je njegova gospodara pokušala navesti mladića da prestupi Božji zakon. On je dotada ostao neuprljan pokvarenošću koja je vrvjela u toj poganskoj zemlji, ali kako se suprotstaviti ovoj kušnji, tako iznenadnoj, tako snažnoj, tako zavodljivoj? Josip je dobro znao kakve će biti posljedice suprotstavljanja. S jedne su strane bili prikrivanje, milost i nagrade, a s druge nemilost, zatvor, a možda i smrt. Njegov je cijeli budući život ovisio o trenutnoj odluci. Hoće li načela pobijediti? Hoće li Josip i dalje ostati vjeran Bogu? Anđeli su s neopisivom brigom promatrali ovaj prizor.

Josipov odgovor otkriva silu vjerskih načela. On nije želio iznevjeriti povjerenje svojega zemaljskog gospodara, a bez obzira na posljedice želio je ostati vjeran svojem Gospodaru na Nebu. Mnogi pred budnim očima Boga i njegovih anđela uzimaju sebi slobodu da učine nešto što nikada ne bi učinili pred svojim bližnjima, ali Josip je prvo pomislio na Boga: ‘Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga?’

Kad bismo mi njegovali uvjerenje da Bog vidi i čuje sve što činimo i vjerno zapisuje naše riječi i djela i da ćemo se s njima morati suočiti, bojali bismo se griješiti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 173)

Poučavanje u tamnici

“Sputaše uzama noge njegove, u gvožđe mu vrat staviše, dok se ne ispuni proroštvo njegovo, Jahvina ga riječ potvrdi.” (Psalam 105,18.19)

“Josip je zbog svoje vjernosti i poštenja izgubio ugled i slobodu. Ovo je najžešća kušnja s kojom se suočavaju bogobojažni plemeniti ljudi, kada se čini da nemoralnost napreduje dok se vrlina gazi u prašini. ... Josipova vjera učinila je njegov temperament privlačnim, a njegovo suosjećanje prema ljudima toplim i snažnim, usprkos svim njegovim nedaćama. ... Čim je započeo svoj zatvorenički život, počeo je unositi sjaj svojih kršćanskih načela u svakodnevicu; nastojao je biti od koristi drugima. ... Bio je vedar jer je bio pravi kršćanski gospodin. Bog ga je ovom disciplinom pripremao za veće odgovornosti, časti i za veću korisnost, a on je bio spreman da uči. Radosno je primao pouke kojima ga je Gospodin učio. Naučio je nositi jaram u svojoj mladosti. Naučio je vladati drugima tako što je prvo naučio slušati.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1097)

“Međutim, Josipov je stvarni karakter svijetlio čak i u mraku tamnice. On se čvrsto držao svoje vjere i strpljenja, i premda mu je okrutno uzvrćeno za godine vjerne službe, njega to ipak nije razočaralo niti je izgubio vjeru. Imao je mir koji dolazi kao posljedica nevinosti i on je svoj slučaj povjerio Bogu. ... On je i u zatvoru našao posao koji je trebao obaviti. Bog ga je pripremao u školi patnje da bude korisniji i on nije odbacio discipliniranje koje mu je bilo potrebno. Gledajući posljedice tlačenja i tiranije i učinke zločina, u zatvoru je naučio pouku o pravdi, suosjećanju i milosti, koja ga je pripremila da vlada s mudrošću i sažaljenjem. ... Njegov rad u zatvoru — čestitost njegovog svakidašnjeg života i sućut prema onima koji su bili u teškoćama i mucu — otvorio mu je put za budući napredak i čast. Svaka zraka svjetla kojom osvjetljujemo druge odražava se u nama. Svaka ljubazna i suosjećajna riječ izgovorena ožalošćenima, svaki čin kojim pomazemo drugima i svaki dar onima koji su u potrebi, ako ga potiču prave pobude, donijet će blagoslove darodavcu.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 174)

Uvijek isto

“Jesi li vidio čovjeka vična poslu svom: takav ima pristup kraljevima i ne služi prostacima.” (Izreke 22,29)

“Josip je iz tamnice doveden na mjesto vladara cijele egipatske zemlje. Bio je to položaj od visoke časti, ali i opterećen teškoćama i opasnostima. Nitko ne može stajati na visokom položaju bez opasnosti. Kao što oluja ostavlja netaknutim mali cvijet u dolini dok iz korijena čupa visoko stablo na vrhu planine, tako i oni koji su očuvali čestitost u životu poniznosti mogu zbog kušnji koje prate svjetovni uspjeh i čast pasti u duboki ponor. Ali Josipov karakter je izdržao ispit nevolja i napredovanja. On je u faraonovoj palači pokazao istu vjernost Bogu kao i u zatvoreničkoj samici. Još uvijek je bio stranac u neznabožačkoj zemlji, odvojen od svojeg roda, obožavatelja Boga, ali je u cijelosti vjerovao da božanska ruka vodi njegove korake i neprekidnim oslanjanjem na Boga vjerno je vršio dužnosti na svojem položaju. Josip je pozornost kralja i velikih ljudi u Egiptu usmjerio na istinitog Boga i premda su se oni i dalje držali svojeg idolopoklonstva, naučili su poštovati načela otkrivena u životu i karakteru obožavatelja Jahve.

Kako je Josip uspio postići takvu čvrstoću karaktera, pravednost i mudrost? On je u svojim ranim godinama slijedio dužnost radije nego sklonosti, a čestitost, jednostavno povjerenje i plemenita narav u mladosti donose plodove u djelima zrelog čovjeka. Jednostavan i čist život pridonio je i snažnom razvitku tjelesnih i umnih sposobnosti. Zajednica s Bogom u Njegovim djelima i razmišljanje o velikim istinama povjerenima baštinici- ma vjere, uzdigli su i oplemenili njegovu duhovnu narav razvijajući i jačajući njegov um više od bilo kakvog proučavanja. Savjestan i vjeran dužnosti na svakom položaju, od najniže do najuzvišenije, vježbao je sve svoje sposobnosti za najveću dužnost. Onaj tko živi u skladu sa Stvoriteljevom voljom, osigurava sebi najčišći i najplemenitiji razvitak karaktera.” (*Patrijarsi i pro- roci*, str. 177,178)

Sve po Božjem planu

“Strah Gospodnji — eto što je mudrost; Zla se kloni — to ti je razumnost.” (Job 28,28)

“Josipov život pun tako neočekivanih obrata nije bio puka slučajnost, nego namjera Božje providnosti. Ali što ga je osposobilo da pruži primjer takve čvrstine karaktera, takve ispravnosti i mudrosti? To je bio rezultat brižljivog odgoja u ranoj mladosti. On se nije povodio za svojim trenutačnim sklonostima, nego je slijedio dužnost; i čistoća i jednostavno povjerenje dječaka donijeli su plod u odlučnim postupcima zrelog muškarca. Najblistaviji talenti nisu ni od kakve vrijednosti ako se pravilno ne koriste; navike marljivosti i čvrstine karaktera stječu se samo odgojem. Plemeniti karakter i visoke umne i moralne sposobnosti nisu rezultat slučajnosti. Bog daje prednosti, dok uspjeh ovisi o tome kako ćemo ih iskoristiti. Mogućnosti koje nam Providnost pruža treba brzo prepoznati i zdušno ih prihvatiti.” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 321)

“Bog se preko Josipa otkrio ne samo Egipćanima, nego i svim narodima koji su bili u vezi s moćnim kraljevstvom. On ga je želio učiniti nositeljem svjetla svim narodima i postavio ga je uz samo prijestolje tada najvećeg kraljevstva na svijetu, kako bi se nebesko svjetlo svuda prostiralo.” (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 219)

“Malo je onih koji razumiju utjecaj malih stvari u životu na razvoj karaktera. Ništa čime se mi bavimo nije beznačajno. Različite okolnosti s kojima se suočavamo svakog dana dane su da ispituju našu vjernost i osposobe nas za veće odgovornosti. Vjernošću načelima u obavljanju zadataka u svakidašnjem životu, um se navikava da zahtjeve dužnosti smatra većim od zahtjeva zadovoljstava i sklonosti. Umovi koji su tako poučeni ne kolebaju se između dobra i zla kao trska koja se ljulja na vjetru, već su vjerni dužnosti jer su stekli naviku pouzdanja i vjernosti. Vjernošću u onome što je najmanje, oni stječu snagu da budu vjerni u velikim stvarima. Pravedan karakter ima veću vrijednost od ofirskog zlata. Bez njega nitko ne može postati dostojanstven čovjek. Ali karakter se ne nasljeđuje. On se ne može kupiti. Moralna vrsnoća i plemenite umne odlike nisu posljedica slučajnosti. Najdragocjeniji darovi su bezvrijedni ako ih se ne unapređuje.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 178)

Bio je sličan Kristu

“Strijelci njega saletjeli, strijeljali ga, opljačkali. Ali luk mu čvrst ostaje.” (Postanak 49,23.24)

“Josipov život pokazuje Kristov život. Josipovu je braću zavist potaknula da ga prodaju kao roba, nadajući se kako će spriječiti da postane veći od njih. A kad je odveden u Egipat, oni su sebi laskali da ih više neće uznemiravati njegov san i otklonili su svaku mogućnost da će se ispuniti. Međutim, Bog je promijenio njihove postupke i ostvario upravo ono što su pokušali spriječiti. Isto tako su i židovski svećenici i starješine zavidjeli Isusu strahujući da će im preoteti pozornost naroda. Ubili su Ga kako bi spriječili da postane kralj, ali su upravo time pridonijeli da On to postane.

Josip je svojim ropstvom u Egiptu postao spasitelj očeve obitelji, ali ova činjenica nije umanjila krivnju njegove braće. Tako su Kristovi neprijatelji raspećem Njega učinili Otkupiteljem čovječanstva, Spasiteljem palog ljudskog roda i Vladarom cijeloga svijeta, ali zločin Njegovih ubojica bio je jednako podmukao kao da Božja ruka providnosti nije upravljala događajima za Njegovu vlastitu slavu i dobro čovjeka.

Kao što su Josipa njegova vlastita braća prodala neznabošcima, tako je i Isusa jedan od Njegovih učenika prodao Njegovim najgorčnijim neprijateljima. Josip je bio lažno optužen i bačen u zatvor zbog svojih vrlina, a Krist je bio prezren i odbačen jer je Njegov pravedni život samoodricanja bio ukor grijehu, premda nije griješio. Optužen je na temelju svjedočanstva lažnih svjedoka. Josipovo strpljenje i poniznost unatoč nepravdi i tlačenju, njegova spremnost da oprost i njegova dobrota prema braći, prikazuje Spasiteljevo neupitno trpljenje zlobe i zlostavljanja zlih ljudi i Njegov oprost ne samo svojim ubojicama, već svima koji Mu dolaze priznajući svoje grijehe i traže oprost.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 193,194)

“Onaj koji živom vjerom primi Krista, uspostavio je živu vezu s Bogom. ... Takav je okružen ozračjem Neba, Božjom milošću, blagom koje svijet ne može kupiti. Onaj koji je uspostavio živu vezu s Bogom, može zauzimati skroman položaj, ali je njegova moralna vrijednost ipak dragocjena kao i Josipova.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1097,1098)

Majka robinja

“Upućuj dijete prema njegovu putu, pa kad i ostari, neće odstupati od njega.” (Izreke 22,6)

“Jokabeda je bila žena i robinja. Njezin dio u životu je bio skroman, a teret težak. Ali nijedna druga žena, osim Marije iz Nazareta, nije svijetu donijela veći blagoslov. Znajući da se uskoro više neće moći brinuti o svojem djetetu jer će biti povjereno na čuvanje onima koji ne poznaju Boga, ona je još ozbiljnije nastojala njegovu dušu povezati s Nebom.” (*Odgovj*, str. 53)

“Ona je nastojala usaditi u njegov um strah Božji, ljubav prema istini i pravdi te se žarko molila da bude sačuvan od pokvarenih utjecaja. Pokazala mu je ludost i grijeh idolopoklonstva, i rano ga naučila da se klanja i moli živom Bogu koji ga može čuti i pomoći mu u svakoj teškoći.

Zadržala je dječaka dok je mogla, ali se obvezala da će ga dati kad navrší oko dvanaest godina. Iz svojega skromnog doma on je odveden u kraljevsku palaču, faraonovoj kćeri ‘koja ga posini’. Ipak, on nije izgubio znanje što ga je primio u djetinjstvu. Pouke što ih je naučio kod svoje majke nisu se mogle zaboraviti. One su bile štit od ponosa, nevjernosti i poroka koji su cvali u raskoši dvora.

Koliko je po svojim posljedicama bio dalekosežan utjecaj te Hebrejke, žene prognanice i robinje? Cijeli budući Mojsijev život, velika zadaća koju je on obavio kao vođa Izraela, svjedoči o važnosti utjecaja kršćanske majke. Nema drugog posla koji se s njim može izjednačiti. Majka u velikoj mjeri u svojim rukama drži sudbinu svoje djece. Ona se bavi umom i karakterom u razvitku i radi ne samo za sadašnje vrijeme, već i za vječnost. Ona sije sjeme koje će izniknuti i donijeti plodove na dobro ili na zlo. Ona ne mora naslikati prekrasni lik na platnu ili ga isklesati u mramoru, već u ljudsku dušu usaditi božanski lik. ...

Neka svaka majka smatra da su njezini trenuci neprocjenjivi, a njezino će djelo biti ispitano u svečani dan suda.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 197,198)

Pravi izbor

“Vjerom Mojsije, kad odraste, odbi da ga nazivaju sinom faraonove kćeri. Radije je odabrao da bude zlostavljan zajedno s Božjim narodom nego da ima časovito grešno uživanje.” (Hebrejima 11,24.25)

“U egipatskim školama Mojsije je stekao najviše građansko i vojničko obrazovanje. Obdaren velikom osobnom privlačnošću, plemenite pojave i stasa, profinjenog duha, kneževskog držanja i slavan kao vojskovođa, postao je ponos kraljevstva.” (*Odgoj*, str. 53)

“Prema egipatskim zakonima, svi oni koji su trebali sjesti na faraonovo prijestolje morali su postati članovi svećeničke kaste, a Mojsije je, kao zakoniti prestolonasljednik, trebao upoznati tajne nacionalne religije. Ova je dužnost prepuštena svećenicima. Međutim, premda je on bio neumoran i revan učenik, nisu ga mogli pridobiti da sudjeluje u obožavanju bogova. Prijetili su mu gubitkom krune i upozorili ga da će ga se princeza odreći ako ostane privržen svojoj hebrejskoj vjeri. Ali on je bio nepokolebljiv u svojoj odluci da ne obožava nikoga osim jednog Boga, Stvoritelja neba i zemlje. ...

Mojsije je bio osposobljen da zauzme istaknuto mjesto među velikanima na Zemlji, da blista na dvoru najslavnijeg kraljevstva i drži žezlo njegove sile. Njegova umna snaga uzdiže ga iznad velikih ljudi svih vjekova. Kao povjesničar, pjesnik, filozof, vojni zapovjednik i zakonodavac, njemu nema ravna. Ipak, premda je svijet bio pred njim, imao je moralne snage da odbije laskavu priliku da stekne bogatstvo, veličinu i slavu. ...

Mojsije je bio poučen konačnoj nagradi koju će primiti ponižni i poslušni Božji sluga, i svjetovni je dobitak u usporedbi s njom postao beznačajan. Veličanstvene faraonove palače i kraljevsko prijestolje koristili su kao mamac za Mojsija, ali on je znao da se u tim kraljevskim odajama nalaze grešna zadovoljstva zbog kojih čovjek zaboravlja Boga. On je gledao iznad blistave palače, iznad kraljevske krune na visoke časti koje će primiti sveci Svevišnjega u kraljevstvu neuprlijanom grijehom. Vjerom je vidio neprolaznu krunu koju će Kralj Neba staviti na glave pobjednika.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 199,200)

Pogrešan put

“Tako Mojsije bijaše poučen u svoj mudrosti egipćanskoj. I bijaše silan u svojim riječima i djelima.” (Djela 7,22)

“Mojsije je pomislio da ga je obrazovanje u egipatskom duhu u potpunosti osposobilo da izvede Izrael iz ropstva. Zar nije bio poučen svemu što je jedan vojskovođa trebao znati? Zar nije stekao najveće prednosti u najboljim školama u zemlji? Da — smatrao je da ih može izbaviti. Prvo je pokušao zadobiti naklonost svojega naroda ispravljanjem nepravdi s kojima su se Izraelci suočavali. Ubio je Egipćanina koji je tlačio jednog od njegove braće. Tim postupkom je pokazao duh onoga koji je od početka bio ubojica i pokazao se nespremnim da predstavlja Božju milost, ljubav i nježnost. Učinio je tragičnu pogrešku u svojem prvom pokušaju da oslobodi narod. Kao i mnogi drugi, odmah je izgubio povjerenje u Boga i okrenuo leđa zadatku koji mu je povjeren; pobjegao je od faraonovog gnjeva. Zaključio je da mu zbog njegove pogreške ... Bog neće dopustiti da sudjeluje u izbavljanju Njegovog naroda iz okrutnog ropstva. Međutim, Bog je dopustio da se ovo dogodi kako ga bi mogao poučiti nježnosti, dobroti i strpljenju, osobinama koje svaki Gospodnji radnik treba posjedovati. ...

Kada je Mojsije dostigao vrhunac ljudske slave, Gospodin mu je dopustio da otkrije bezumlje čovjekove mudrosti i slabost ljudske snage kako bi mogao spoznati svoju potpunu bespomoćnost i nesposobnost ako nije poduprt od strane Gospodina Isusa.” (*Fundamentals of Christian Education*, str. 342—344)

“Ubojstvom Egipćanina Mojsije je pao u istu zabludu koju su tako često činili njegovi oci, u zabludu preuzimanja u vlastite ruke djela što ih je Bog obećao izvršiti. Božja volja nije bila da ratovanjem izbavi svoj narod, kao što je Mojsije mislio, već vlastitom moćnom silom tako da se slava može pripisati samo Njemu. Ipak, Bog je i ovaj preuranjeni postupak iskoristio da ostvari svoj cilj. Mojsije nije bio spreman za svoje veliko djelo. On je tek morao naučiti istu pouku vjere koju su Abraham i Jakov naučili, da se za ispunjenje Božjih obećanja ne oslanja na ljudsku snagu ili mudrost, već na Njegovu silu.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 201)

Božja škola

“Jer je mudrost ovoga svijeta ludost pred Bogom! Stoji na pisano: ‘On hvata mudrace njihovom lukavštinom.’” (1. Korinćanima 3,19)

“U naporima da postanu Božji suradnici, ljudi često sebe stavljaju u položaj koji će im potpuno onemogućiti da dožive oblikovanje i promjenu kakvu Bog želi. Zbog toga se njihov karakter ne izgrađuje po božanskom uzoru kao Mojsijev. Pokoravajući se Božjem odgoju, Mojsije je postao posvećeni kanal preko kojega je Bog mogao djelovati. On je bez oklijevanja zamijenio svoj put Božjim putem, iako ga je vodio nepoznatim i neoprobanim stazama. ...

Znanje koje je stekao u egipatskim školama nije osposobilo Mojsija da pobijedi svoje neprijatelje, već stalna, postojana vjera, vjera koja nije posustala u najtežim okolnostima. ... Mojsije se ponašao kao da vidi Nevidljivoga.

Bog ne traži ljude koji su stekli savršeno obrazovanje. ... Gospodin želi ljude koji cijene prednost što surađuju s Njim, ljude koji će Ga poštovati pokazivanjem bezrezervne poslušnosti Njegovim uputama bez obzira na prethodno usvojeno znanje. ...

Mnogi koji žele postići uspjeh u Božjem uzvišenom djelu usavršavajući svoje obrazovanje u ovozemaljskim školama, uvidjet će da su propustili mnogo važnije lekcije koje bi ih Gospodin naučio. Ne pokoravajući se utjecaju Duha Svetoga, ne pokazujući poslušnost svim Božjim zahtjevima, njihova duhovna spremnost slabi. ... Budući da su izbivali iz Kristove škole, zaboravili su glas Učitelja i On ne može upravljati njihovim putem. Mnogi ljudi stječu sve moguće znanje od strane ovozemaljskih učitelja, ali ipak Bog traži od njih uzvišeniju mudrost. Kao i Mojsije, moraju se naučiti krotkosti, poniznosti srca i da se ne oslanjaju na sebe. Naš Spasitelj, koji je podnio kušnje radi ljudskog roda, priznao je da bez Boga ne može činiti ništa. Moramo naučiti da snaga ne leži isključivo u ljudskom rodu. Čovjek postaje uspješan u radu samo ako postane dionik božanske naravi.” (*Fundamentals of Christian Education*, str. 345—347)

Veće bogatstvo

“Sramotu Kristovu smatrao je većim bogatstvom od egipatskog blaga, jer je gledao na (obećanu) nagradu.” (Hebrejima 11,26)

“Mojsije je bio obrazovan čovjek. Stekao je dobro obrazovanje u egipatskim školama, ali to nije bilo jedino iskustvo koje će ga pripremiti za njegovo životno djelo. Prema Božjoj providnosti, on se trebao naučiti strpljenju, svladavati žestinu svojih osjećaja. U školi samoodricanja i nevolja trebao je primiti odgoj koji će za njega biti od najvećeg značenja. Ove teškoće pripremile su ga da pokaže očinsku brigu prema svima kojima je bila potrebna pomoć. Nikakvo znanje, nikakva učenost, nikakva govornička vještina nisu mogli biti zamjena za ovakvo iskustvo stečeno u teškoćama, potrebno onome koji se trebao brinuti o dušama za koje je morao položiti račun. Radeći posao skromnog pastira, odričući se sebe i brinući se za stado koje mu je bilo povjereno, trebao se osposobiti za najuzvišeniji zadatak koji je ikada bio povjeren smrtniku, postati pastir Gospodnjeg stada.

Oni koji se boje Boga u ovom svijetu moraju biti povezani s Njim. Krist je najsavršeniji Učitelj kojega je ovaj svijet ikada upoznao. Mojsiju je bila dragocjenija mudrost i znanje od Njega nego sve egipatsko znanje. ...

Mojsijeva vjera omogućila mu je da vidi ono što se ne vidi, što je vječno. Napustio je blistave privlačnosti dvorskog života zato što je njime vladao grijeh. Žrtve koje je Mojsije podnio zapravo nisu bile žrtve. Odrekao se sadašnjeg, prividnog, laskavog dobra radi sigurnog, uzvišenog, neprolaznog dobra.

Mojsije je podnio sramotu radi Krista, smatrajući tu sramotu većim bogatstvom od svih egipatskih blaga. Vjerovao je u ono što je Bog rekao i nikakva poniženja od strane ovoga svijeta nisu ga mogla navesti da se odrekne svojeg ispravnog puta. Hodao je Zemljom kao slobodno Božje biće. ... Usmjerio je pogled na ono što se ne vidi i nije oklijevao. Njega je privlačila nagrada koja ga na kraju čeka, a koja i nas treba privući. Održavao je prisnu zajednicu s Bogom.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 343—345)

Vidjeti Onoga koji se ne vidi

“Vjerom ostavi Egipat, ne bojeći se kraljeve srdžbe. Ostade, naime, postojan kao da promatra Nevidljivoga.” (Hebrejima 11,27)

“Mojsije je imao dubok osjećaj Božje prisutnosti. On Kristovo pojavljivanje u tijelu nije gledao samo unaprijed kroz vjekove, već je na poseban način vidio Krista kako prati izraelski narod na svim putovanjima. Bog mu je bio stvaran, uvijek prisutan u njegovim mislima. Kada su ga pogrešno razumjeli, kada je bio pozvan da se suoči s opasnošću i da nosi uvrede radi Krista, podnio je sve bez osвете. Mojsije je vjerovao u Boga kao u Onoga koji mu je potreban i koji će mu pomoći u njegovoj potrebi. Bog mu je bio stalna pomoć.

Vjera mnogih ljudi samo je to po imenu; stvarna, ustrajna vjera puna povjerenja je retka. Mojsije je u svojem iskustvu doživio ispunjenje obećanja da će Bog nagraditi one koji Ga traže. On je cijenio obećanu nagradu. Evo još jedne točke u pogledu vjere koju želimo proučiti; Bog će nagraditi čovjeka vjere i poslušnosti. Ako je ova vjera ugrađena u životno iskustvo, ona će osposobiti svakoga tko se boji i ljubi Boga da izdrži kušnju. Mojsije je bio pun povjerenja u Boga zato što je imao pravu vjeru. Bila mu je potrebna pomoć, on se molio za nju, primio ju je vjerom i utkao u svoje iskustvo uvjerenje da se Bog brine o njemu. Vjerovao je da Bog vlada njegovim životom. Vidio je i priznao Boga u svakom detalju svojeg života i osjećao da ga prati oko Svevidećeg, Onoga koji ocjenjuje pobude i ispituje srce. Gledao je u Boga očekujući s povjerenjem snagu da neiskvaren prođe kroz svaku kušnju. ... Božja prisutnost bila je dovoljna da ga provede kroz najizazovnije prilike u kojima se čovjek može naći.

Mojsije nije samo razmišljao o Bogu; on Ga je vidio. Bog je neprestano bio pred njegovim očima. Nikada nije gubio iz vida Njegovo lice. Vidio je Isusa kao svojeg Spasitelja i vjerovao da su Spasiteljeve zasluge pripisane njemu. Ova vjera za Mojsija nije bila nagađanje. Bila je stvarnost. Takva je vjera potrebna i nama, vjera koja će izdržati ispit. O, koliko često padamo u kušnji jer naše oči nisu usmjerene na Isusa!” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 651,652)

Stjecanje i napuštanje navika

“Jer Jahve daje mudrost, iz njegovih usta dolazi znanje i razboritost.” (Izreke 2,6)

“U divljini Midjana Mojsije je proveo četrdeset godina kao čuvar ovaca. Iako je izgledalo da je zauvijek odvojen od svoje životne misije, on je u stvari dobivao odgoj neophodan za njeno ispunjenje.” (*Odgoj*, str. 54)

“Mojsije je naučio mnogo toga od čega se morao odučiti. Utjecaji koji su ga okruživali u Egiptu, ljubav prema njegovoj drugoj majci, prema vlastitom uzvišenom položaju kraljeva unuka, raspustan život, istančanost, suptilnost i misticizam lažne religije, sjaj idolopokloničkog bogoslužja, svečano veličanstvo arhitekture i kipova, sve je to ostavilo dubok dojam na razvitak njegova uma i oblikovalo do određene mjere njegove navike i karakter. Vrijeme, promjena okoline i zajednica s Bogom mogli su izbrisati ove dojmove. Od Mojsija se očekivala borba, poput borbe za život, da bi se odrekao zabluda i prihvatio istinu, ali Bog je trebao biti njegov pomoćnik kad je sukob postao jači od ljudske sile. ...

Da bi primio Božju pomoć, čovjek mora prepoznati svoje slabosti i nedostatke, on svoj um mora prilagoditi velikoj promjeni koja se u njemu događa. ... Mnogi nikada ne dosegnu položaj koji bi mogli zauzeti jer čekaju da Bog za njih učini ono za što im je On dao silu da sami učine. ...

Okružen bedemom planina, Mojsije je bio sam s Bogom. Praznovjerje i zablude veličanstvenih egipatskih hramova više nisu utjecali na njegov um. U svečanom veličanstvu vječnih planina on je promatrao veličanstvo Svevišnjega i shvatio kako su egipatski bogovi bespomoćni i beznačajni. Posvuda je bilo napisano Stvoriteljevo ime. Činilo se da Mojsije stoji u Njegovoj prisutnosti zasjenjen Njegovom silom. Ovdje je nestao njegov ponos i samodostatnost. U jednostavnosti pustinjskog života nestale su posljedice lakog i raskošnog života u Egiptu. Mojsije je postao strpljiv, bogobožan i ponizan, ‘veoma skroman čovjek, najskromniji čovjek na zemlji’ (Brojevi 12,3), a ipak je imao čvrstu vjeru u moćnog Boga Jakovljevog.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 201,202)

Bog ga šalje

“Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta.” (Izlazak 3,10)

“Došlo je vrijeme za Izraelovo izbavljenje. Međutim, Božja namjera trebala se ostvariti tako da se ponizi ljudska oholost. Izbavitelj je trebao doći kao ponizni pastir, samo sa štapom u rukama, ali Bog je ovaj štap trebao pretvoriti u simbol svoje sile.

...

Božanska je zapovijed Mojsija zatekla bez povjerenja u sebe, sprog na jeziku i malodušnog. Svladao ga je osjećaj nesposobnosti da bude Božji glasnogovornik u Izraelu. Ali kad je prihvatio ovo djelo, on ga je otpočeo s cijelim srcem, s potpunim povjerenjem u Gospodina. ... Bog je blagoslovio njegovu spremnost da posluša i on je postao rječit, pun nade, pribran i osposobljen za najveće djelo koje je ikada dano čovjeku. Ovo je primjer onoga što Bog čini da osnaži karakter onih koji Mu se u potpunosti povjere i bez suzdržavanja se predaju Njegovim zapovijedima.

Čovjek će dobiti silu i učinkovitost kad prihvati odgovornosti koje mu Bog daje i kad se cijelim bićem nastoji osposobiti da ih ispravno nosi. Bez obzira na ograničenost njegovih sposobnosti ili položaja, ta će osoba postati istinska veličina koja, vjerujući u božansku snagu, nastoji vjerno obaviti svoj posao. ...

Na putu iz Midjana Mojsije je primio zapanjujuće i strašno upozorenje o Gospodnjem nezadovoljstvu. Pred njim se pojavio anđeo u prijetećem stavu, kao da će ga odmah uništiti. Nije dobio objašnjenje, ali Mojsije se sjetio da nije ... izvršio obred obrezanja na svojem najmlađem sinu. ... Zbog zadaće koju je trebao obaviti pred faraonom, Mojsije se trebao naći u velikoj opasnosti i samo su anđeli mogli sačuvati njegov život. Ali dok je zanemarivao poznatu dužnost, on nije bio siguran jer ga Božji anđeli nisu mogli štiti.

U vrijeme nevolje, pred sam Kristov dolazak, pravednike će spasiti služba nebeskih anđela, ali za prijestupnike Božjeg zakona neće biti zaštite. Anđeli ne mogu zaštititi one koji zanemaruju jednu od božanskih uredbi.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 203—207)

“Tko je taj Jahve?”

“Ne varajte se: Bog se ne da ismijevati! Što tko sije, to će i žeti.” (Galaćanima 6,7.8)

“Faraon je posijao sjeme tvrdokornosti i zato je pozeo tvrdokornost. On je osobno stavio ovo sjeme u zemlju. Nije bilo potrebe da se Bog nekom novom silom miješa u rast ovog sjemena, kao što se nije trebao miješati ni u rast sjemena žitarica. Samo treba ostaviti sjeme da proklija, izraste i donese rod. Žetva otkriva kakvo je sjeme bilo posijano.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1000)

“Faraon je vidio moćno djelovanje Božjeg Duha. Vidio je čuda koja je Gospodin činio preko svojeg sluga. Ali svejedno nije poslušao Božju zapovijed. Buntovni vladar je ponosito pitao: ‘Tko je taj Jahve da ga ja poslušam — odvrati faraon — i pustim Izraelce?’ (Izlazak 5,2) I dok su ga Božji sudovi pogadali sve teže i teže, on je ustrajavao u svojem opiranju. Odbacujući nebesko svjetlo, postao je tvrdokoran i nedokazan. ... Svi koji vlastite zamisli uzdižu iznad jasno izražene Božje volje, govore isto kao i faraon: ‘Tko je taj Jahve da ga ja poslušam?’ Svako odbacivanje svjetla otvrdnjava srce i pomračuje razumijevanje. Na taj način ljudi sve teže i teže uočavaju razliku između dobra i zla, i oni postaju sve drskiji u odupiranju Božjoj volji.” (Isto, sv. 1, str. 1099,1100)

“Čovjek koji je nekada popuštao kušnji, drugi put će biti još spremniji. Svako ponavljanje grijeha umanjuje njegovu sposobnost da mu se odupre, osljepljuje oči i guši uvjerenje. Svako sjeme popustljivosti rodit će plodove. Bog ne čini čuda da bi spriječio žetvu. ... Onaj koji pokaže drskost nevjernika, ravnodušnost prema božanskoj istini, samo žanje žetvu koju je sam posijao. Tako se događa da mnoštvo sa stoičkom ravnodušnošću dolazi slušati istine koje su nekada pokretale njihovu dušu. Oni su posijali nemar i odbacivanje istine, i takva je žetva koju žanju.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 217)

Otvrdnjavanje srca

**“Ali je Jahve otvrdnuo srce faraonu, i ne pusti on Izraelaca.”
(Izlazak 10,20)**

“Kako Gospodin otvrdnjava srca ljudi? Na isti način na koji je otvrdnulo faraonovo srce. Bog je poslao ovom vladaru poruku opomene i milosti, ali je on odbio priznati nebeskog Boga i pokazati poslušnost Njegovim zapovijedima. Upitao je: ‘Tko je taj Jahve da ga ja poslušam?’

Gospodin mu je pružio dokaz svoje sile čineći znake i čudesa pred njim. Uzvišeni Ja Jesam upoznao je faraona sa svojim silnim djelima pokazujući mu da je On vladar Neba i Zemlje, ali faraon je odlučio prezreti nebeskog Boga. Nije želio slomiti svoj ponos i svoje tvrdokorno srce čak ni pred Kraljem nad kraljevima da bi mogao primiti svjetlo; bio je odlučan u namjeri da pođe svojim putem i ostvari svoju pobunu. Odlučio je izvršiti svoju volju i odbaciti Božju zapovijed, i svaki dani dokaz u prilog tome da je Gospodin iznad svih egipatskih bogova, iznad svih mudraca i vračeva, samo je još više zaslijepio njegov um i otvrdnuo njegovo srce.

Da je faraon prihvatio dokaz Božje sile koji je vidio u prvom zlu, bio bi pošteđen svih sudova koji su uslijedili. Međutim, njegova velika tvrdoglavost izazvala je još veće očitovanje Božje sile i zla su se nizala jedno za drugim, dok na kraju nije morao pogledati u mrtvo lice svojeg prvorodenog djeteta, dok djecu Izraelovu, koju je on smatrao robovima, zla nisu ozlijedila i anđeo smrti nije dotaknuo. Bog je pokazao na kome počiva Njegova naklonost, tko je Njegov narod.” (*Letter 31, 1891.*)

“Svaki novi dokaz Božje sile kojem se egipatski vladar odupro, nagnao ga je da još snažnije i upornije odbaci Boga. ... Ovaj primjer jasno pokazuje djelovanje grijeha protiv Duha Svetog. ‘Što tko sije, to će i žeti.’ Gospodin je postupno povukao svojeg Duha. Povlačeći silu koja obuzdava, On je stavio faraonu u ruke najgorog od svih tlačitelja — njegovo ‘ja’.” (*The S.D.A. Bible Commentary, sv. 1, str. 1100*)

Napokon slobodni!

**“Puk svoj s klicanjem izvede i s veseljem izabrane svoje.”
(Psalam 105,43)**

“Opasani, sa sandalama na nogama i štapom u ruci, izraelski je narod stajao i tiho i sa strahopoštovanjem čekao kraljevsku naredbu o polasku. Krenuli su prije svanuća. ... Tog se dana okončala povijest koja je stoljećima ranije otkrivena Abrahamu u proročkom viđenju: ‘Dobro znaj da će tvoji potomci biti stranci u tuđoj zemlji; robovat će i biti tlačeni četiri stotine godina, ali narodu kojem budu služili ja ću suditi; i konačno će izaći s velikim blagom.’ (Postanak 15,13.14)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 226,227)

“Izvedeći Izraelce iz Egipta, Gospodin je ponovno pokazao svoju moć i svoju milost. Njegovo veličanstveno djelo njihovog izbavljenja iz ropstva i Njegovo postupanje prema njima tijekom putovanja kroz pustinju nisu bili samo njima na blagoslov. Sve je trebalo poslužiti kao zorna pouka okolnim narodima. Gospodin se objavio kao Bog koji daleko nadvisuje sve ljudske autoritete i veličine. Znakovi i čuda koja je učinio za svoj narod prikazali su Njegovu vlast nad prirodom i nad najvećim obožavateljima prirode.

Bog je prošao kroz oholu egipatsku zemlju kao što će proći kroz cijelu Zemlju u posljednje dane. Služeći se ognjem i olujom, potresom i smrću, veliki Ja Jesam izbavio je svoj narod. Izveo ih je iz zemlje ropstva. Vodio ih je ‘kroz onu veliku i strašnu pustinju, kroz zemlju plamenih zmija i štipavaca, suhim i bezvodnim krajem’ (Ponovljeni zakon 8,15). On je udario ‘u hrid i voda poteče’, nahranio ih je ‘kruhom nebeskim’ (Psalam 78,20.24). Mojsije je izjavio: ‘Tad Jahvu njegov narod zapade, Jakov bi njegova baština. U zemlji stepskoj on ga je našao, u pustinijskoj jezivoj pustoši. Obujmio ga, gajio ga i čuvao kao zjenu oka svoga. Poput orla što bdi nad gnijezdom, nad svojim orlicima lebdeći, tako on krila širi, uzima ga, pa ga na svojim nosi perima. Jahve sâm njega je vodio, tuđeg boga s njima ne bijaše.’ (Ponovljeni zakon 32,9-12) Tako ih je doveo k sebi da mogu boraviti kao da se nalaze u sjenci Najvišega.” (*Isusove usporedbe*, str. 193)

Oblak i oganj

**“Rasprostro je oblak kao pokrov, i oganj da se obnoć sja.”
(Psalam 105,39)**

“Rasprostro je oblak kao pokrov, i oganj da se obnoć sja.” (Psalam 105,39; vidi također 1. Korinćanima 10,1.2) Stup njihovog nevidljivog Vođe uvijek je bio pred njima. Oblak je danju usmjeravao njihovo putovanje ili se širio kao svod nad mnoštvom. On je služio kao zaštita od sunčane žege, a svojim hladom i vlagom pružao je osvježenje u isušenoj, žednoj pustinji. Noću je postajao stup od ognja koji je osvijetljavao tabor i neprekidno svjedočio o božanskoj prisutnosti.

U jednom od najljepših i najutješnijih ulomaka u Izaijinim proročanstvima, spominje se stup od oblaka i ognja koji prikazuje Božju brigu za Njegov narod u posljednjoj velikoj borbi protiv sila zla: ‘Sazdat će Jahve nad svom Gorom sionskom i nad svima što ondje budu zborovali oblak s dimom danju, a noću sjaj ognja žarkoga. Jer, vrh svega Slava će biti zaklon i sjenica da zasjenjuje danju od pripeke, štiti i utočište od pljuska i oluje.’ (Izaija 4,5.6)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 227,228)

“U vremenu kušnje koje je pred nama, Božje obećanje o sigurnosti odnosit će se na one koji održe riječ Njegovog trpljenja. Krist će reći vjernima: ‘Hajde, narode moj, uđi u sobe i vrata za sobom zatvori. Sakrij se časkom dok jarost ne prođe.’ (Izaija 26,20) Lav od koljena Judina, tako strašan za one koji odbacuju Njegovu milost, bit će Janje Božje za poslušne i vjerne. Stup od oblaka koji prijestupnicima Božjeg zakona objavljuje gnjev i užas, svjetlo je, milost i spasenje onima koji drže Njegove zapovijedi. Ruka dovoljno jaka da uništi pobunjenike bit će jaka da oslobodi odane. Svi vjerni sigurno će biti sabrani. ‘I on će poslati anđele svoje s glasnom trubom da skupe izabranike njegove od četiri vjetra, od jednoga kraja nebesa do drugoga.’ (Matej 24,31)” (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 404)

Sigurna staza

“Zašto zapomažete prema meni? — reče Jahve Mojsiju. — Reci Izraelcima da krenu na put.” (Izlazak 14,15)

“Bog je u svojoj providnosti doveo Izraelce u planinski usjek blizu mora da bi u njihovom izbavljenju mogao prikazati svoju silu i poniziti ponos njihovih tlačitelja. On ih je mogao spasiti na drugi način, ali je izabrao ovaj način da bi ispitao njihovu vjeru i ojačao njihovo povjerenje u Njega. Narod je bio iscrpljen i preplašen, ali da nisu pošli naprijed kad im je Mojsije naredio da pođu, Bog im nikada ne bi otvorio put. Oni ‘vjerom prijedose Crveno more kao po suhoj zemlji’ (Hebrejima 11,29). Stupajući prema hladnoj vodi, pokazali su da vjeruju Božjoj riječi koju je Mojsije izrekao. Učinili su sve što je bilo u njihovoj moći, a Sve-mogući Bog Izraelov je onda podijelio more da utre put njihovim nogama.

Velike pouke koje se ovdje uče pouke su za sva vremena. Kršćanski je život mnogo puta pritisnut opasnošću, a dužnost je naizgled nemoguće obaviti. Mašta stvara sliku propasti, ropstva ili smrti koja slijedi. Ipak, Božji glas jasno kaže: ‘Pođite naprijed!’ Mi trebamo poslušati ovu zapovijed, premda naše oči ne mogu vidjeti kroz tamu dok oko stopala osjećamo hladne valove. Prepreke koje sprečavaju naš napredak nikada neće nestati pred duhom koji sumnja i oklijeva. Oni koji ne slušaju sve dok ne iščezne i posljednja sjena nesigurnosti, nikada neće ni poslušati. Nevjera šapće: ‘Čekajmo dok nestanu prepreke i jasno vidimo naš put’, ali vjera nas hrabri da napredujemo — ona ‘sve vjeruje, svemu se nada’.

Oblak koji je Egipćanima bio zid tame, za Hebreje je bio velika rijeka svjetlosti koja je obasjavala cijeli tabor i rasvjetljavala put pred njima. Djelovanje Providnosti na sličan način nevjernicima donosi tamu i očaj, dok duši koja vjeruje ono je puno svjetlosti i mira. Put kojim nas Bog vodi može voditi kroz pustinju ili more, ali to je siguran put.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 232,233)

Pjesma Mojsija i Janjeta

“Moja je snaga, moja pjesma — Jahve jer je mojim postao izbaviteljem. On je Bog moj, njega ja ću slaviti, on je Bog oca moga, njega ću veličati.” (Izlazak 15,2)

“Jedna noć bila je dovoljna da nakon najstrašnije opasnosti dođe potpuno izbavljenje. Golemo, bespomoćno mnoštvo, robovi nenavikli na borbu, žene, djeca, stoka — a more pred njima i moćna egipatska vojska iza njih — vidjeli su kako im se otvara put kroz vode i slom njihovih neprijatelja u trenutku kad su oni očekivali pobjedu. Sam Jahve je donio izbavljenje i njihova su se srca sa zahvalnošću i s povjerenjem okrenula Njemu. Njihovi osjećaji našli su svoj izričaj u pjesmi hvale. Božji je Duh sišao na Mojsija i on je poveo narod u pobjedničkoj pjesmi zahvalnosti, najranijoj i najuzvišenijoj od svih pjesama poznatih ljudima. ...

Ova pjesma ne pripada samo izraelskom narodu. Ona upućuje na propast svih neprijatelja pravde i na konačnu pobjedu Božjeg Izraela. Prorok s Patmosa gleda mnoštvo obučeno u bijelo, ‘pobjednike’ kako stoje na ‘staklenom moru s citrama Božjim. Oni pjevaju pjesmu Mojsija, sluge Božjega i pjesmu Janjeta.’ (Otkrivenje 15,2.3) ...

Oslobađajući naše duše iz ropstva grijeha, Bog nam je dao veće izbavljenje od izbavljenja Hebreja kod Crvenog mora. Kao i izraelsko mnoštvo, mi dušom, srcem i glasom trebamo hvaliti Gospodina za ‘dobrotu njegovu, za čudesa njegova sinovima ljudskim’. One koji razmišljaju o velikoj Božjoj milosti i ne zaboravljaju mala djela dobrote, On će opasati radošću i u njihova srca staviti pjesmu Gospodnju. Svakodnevni blagoslovi koje primamo iz Božje ruke, a iznad svega Isusova smrt koja nam donosi radost, a Nebo stavlja nadohvat ruke, trebali bi biti predmet trajne zahvalnosti. ...

Svi stanovnici Neba udružuju se u hvaljenju Boga. Naučimo sada pjesmu anđela da je možemo pjevati kad se pridružimo njihovim redovima.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 230—232)

Narod se opet žali

“U pustinji sva izraelska zajednica počne mrmljati protiv Mojsija i Arona.” (Izlazak 16,2)

“Mnogi promatraju Izraelce i čude se njihovu nevjerovanju i mrmljanju misleći da oni ne bi bili tako nezahvalni, ali kad njihova vjera dođe u kušnju, oni ne pokazuju više vjere i strpljenja od drevnih Izraelaca.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 236)

“Bog je obećao da će biti njihov Bog, da će ih uzeti kao svoj narod i odvesti u prostranu i dobru zemlju, ali oni su se obeshrabivali na svakoj prepreci na koju su nailazili na putu do te zemlje. ... Zaboravili su gorčinu robovanja u Egiptu. Zaboravili su Božju dobrotu i silu koju im je pokazao kad ih je izbavio iz ropstva. Zaboravili su kako su njihova djeca bila pošteđena kad je anđeo pobio sve prvorođence u Egiptu. Zaboravili su velika očitovanja božanske sile kod Crvenog mora. Zaboravili su da je neprijateljsku vojsku koja ih je pokušala slijediti preplavila morska voda, dok su oni sigurno hodili putem koji im se otvorio. Oni su vidjeli i osjećali samo trenutačne teškoće i kušnje i umjesto da kažu: ‘Bog je učinio velike stvari za nas dok smo bili robovi, On od nas stvara velik narod’, govorili su o teškoćama i pitali se kad će se njihovo putovanje završiti.

Povijest izraelskog života u pustinji zapisana je za nauk Božjem Izraelu do kraja vremena. Zapis o Božjem postupanju s putnicima u pustinji, njihovom napretku i nazadovanju, izloženosti gladi, žeđi i iscrpljenosti i očitom prikazu Njegove sile za njihovo oslobođenje, prepuno je upozorenja i uputa za Njegov narod u svim vremenima. Različita su izraelska iskustva bila škola pripreme za njihov obećani dom u Kanaanu. Bog želi da Njegov narod u ovom vremenu s poniznim srcem i otvorenim duhom razmišlja o kušnjama kroz koje je prolazio stari Izrael, kako bi se pripremio za nebeski Kanaan.” (Isto, str. 235,236)

Ruke uzdignute prema Nebu

“Hoću, dakle, da ljudi mole na svakome mjestu, podižući čiste ruke prema nebu, bez srdžbe i prepirke.” (1. Timoteju 2,8)

“Zbog neposlušnosti i napuštanja Boga, Bog je dopustio da se Izrael nađe u teškim okolnostima i da trpi nevolje; njegovim je neprijateljima bilo dopušteno da zarate protiv njega, da ga ponize i nagnaju da u svojoj nevolji i mucu potraži Boga. ...

Kad su Amalečani napali Izrael, Mojsije je uputio Jošuu da krene u borbu s njihovim neprijateljem.” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 2, str. 90,91)

“Dok su Mojsije, Aron i Hur stajali na uzvišici s koje su mogli promatrati bojno polje, s rukama uzdignutim prema nebu, držeći Božji štap u ruci, Mojsije se molio za uspjeh izraelske vojske. Kako je bitka napredovala, primijetili su da je Izrael pobjeđivao sve dok su njegove ruke bile podignute, a kad bi ih spustio, pobjeđivao je neprijatelj. Kad se Mojsije iscrpio, Aron i Hur držali su njegove ruke sve do zalaska sunca kad je neprijatelj natjeran u bijeg.

Podupiranjem Mojsijevih ruku Aron i Hur su pokazali narodu svoju dužnost da ga podupru u njegovom napornom poslu, dok je on trebao primati i iznositi riječ od Boga. Mojsijev čin je također bio značajan jer je time pokazao da Bog u svojoj ruci drži njihovu sudbinu. Dok su Mu oni ukazivali povjerenje, On se borio za njih i pokoravao njihove neprijatelje, ali kad se oni nisu držali Njega i vjerovali su u svoju vlastitu snagu, postali bi slabiji od onih koji nisu poznavali Boga i njihovi bi ih neprijatelji pobjeđivali.

Kao što su Izraelci pobjeđivali dok je Mojsije pružao ruke prema nebu i posredovao za njih, tako je Božji Izrael pobjeđivao kad se vjerom držao sile svojega moćnog Pomoćnika. Ipak, božanska snaga treba se udružiti s čovječjom. Mojsije nije vjerovao da će Bog pobijediti njihove neprijatelje ako Izrael ostane neaktivan. Dok je njihov veliki vođa vapijao Gospodinu, Jošua i njegovi hrabri sljedbenici ulagali su najveće napore da poraze Božje i izraelske neprijatelje.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 241)

Dvije ruke za Gospodina

“Kao njegovi suradnici mi vas opominjemo da ne primete uzalud milosti Božje.” (2. Korinćanima 6,1)

“Gospodin je dao važnu pouku svojem narodu u svim vjekovima kada je Mojsiju na gori dao uputu o gradnji Svetišta. U tom je poslu zahtijevao savršenstvo u svakoj pojedinosti. Mojsije je stekao mnoge vještine u Egiptu; poznao je Boga i Božje namjere bile su mu otkrivene u viđenjima; ali nije znao klesati i raditi fine radove na tkanini.

Izrael je mnogo vremena proveo u ropstvu u Egiptu, pa iako je među narodom bilo umješnih ljudi, nisu bili upoznati s rijetkim vještinama potrebnim u izgradnji Svetišta. Znali su praviti opeku, ali nisu znali raditi sa srebrom i zlatom. Kako će posao biti obavljen? ...

Bog je osobno objasnio kako se posao treba ostvariti. On je po imenu pozvao osobe koje je želio da izvrše određeni zadatak. Besalel je trebao biti graditelj. On je pripadao Judinom plemenu — plemenu kojem je Bog radosno odao čast. ...

‘Dodao sam još Oholiaba, sina Ahisamakova iz Danova plemena; vještinom sam obdario sve sposobne ljude da mogu napraviti sve što sam ti naredio.’ (Izlazak 31,6)” (*Councils to Parents, Teachers and Students*, str. 59,60)

“Među mnoštvom bilo je Egipćana koji su nadgledali posao i koji su vrlo dobro znali kako ga treba obaviti. Međutim, rad nije ovisio samo o njima. Gospodin se ujedinio s ljudskim oruđima dajući im mudrost da vješto rade.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1108)

“Vještina u zanatu Božji je dar. Bog pruža dar, ali i mudrost da bi se dar ispravno upotrijebio.” (*Letter 60*, 1907.)

“Da bi ovozemaljsko Svetište moglo prikazivati nebesko, moralo je biti savršeno u svim pojedinostima i do najsitnijih detalja poput nebeskog uzora.” (*Councils to Parents, Teachers and Students*, str. 60)

“Neka se radnici u Božjoj službi danas mole Bogu za mudrost i pronicavost da bi svoj posao mogli savršeno uraditi.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1108)

TRAVANJ

1. travnja

Kriza u Izraelu

“Načiniše tele na Horebu, klanjahu se liku od zlata slivenu. Zamijeniše Slavu svoju likom bika što proždire travu.” (Psalam 106,19.20)

“U Mojsijevoj odsutnosti sudska je vlast predana Aronu te se golemo mnoštvo okupilo pred njegovim šatorom sa zahtjevom: ‘Napravi nam boga, pa neka on pred nama ide! Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem.’ ... Oblak, kazali su oni, koji ih je dotad vodio, sada trajno stoji na brdu i više ih neće predvoditi u njihovim putovanjima. ...

Ovakva je kriza zahtijevala čovjeka čvrste, odlučne, nepromjenjive hrabrosti, nekoga tko bi štovanje Boga smatrao vrednijim od popularnog javnog mišljenja, osobne sigurnosti i vlastitog života. Ali tadašnji izraelski vođa nije imao takav karakter. Aron je neodlučno prigovorio narodu, a njegovo oklijevanje i bojažljivost u odlučnom trenutku njih je učinilo još odlučnijima. ... Bilo je i onih koji su ostali vjerni Savezu s Bogom, ali veći dio naroda pridružio se otpadu. ...

Aron se uplašio za svoj život i umjesto da plemenito ustane u obranu Božje časti, popustio je zahtjevima mnoštva. ... Izlio je tele, imitaciju egipatskog boga. Narod je povikao: ‘Ovo je tvoj bog, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske.’ Aron je nečasno dopustio ovu uvredu Jahve. A onda je otišao još dalje. Vidjevši s kakvim je zadovoljstvom zlatno tele prihvaćeno, pred Izraelcima je izgradio žrtvenik i objavio: ‘Sutra neka se priredi svečanost u čast Jahvi!’ Trubači su diljem tabora, od plemena do plemena najavljivali svečanost. ... Pod izgovorom da održavaju svečanost u čast Jahvi, prepustili su se jedenju i razvratnom uživanju.

Kako se često u današnje vrijeme ljubav prema zadovoljstvima prikriva ‘obličjem pobožnosti’! Vjera koja ljudima dopušta da se istodobno s obavljanjem svojih bogoslužnih rituala posvete sebičnim ili tjelesnim zadovoljstvima i danas godi mnoštvu kao i u Izraelovo doba. Još uvijek postoje popustljivi Aroni koji će, dok obnašaju odgovorne dužnosti u crkvi, popustiti željama neposvećenih i tako ih ohrabriti na grijeh.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 257,258)

2. travnja

Iznevjerio je svojeg brata

“Što ti je ovaj puk učinio — reče Mojsije Aronu — da si tako veliki grijeh na nj svalio?” (Izlazak 32,21)

“Aron se pokušao zaštititi objašnjavajući zahtjeve naroda On je s pravom smatran glavnim krivcem.

Ono što je njegov grijeh činilo tako mrskim jest činjenica da je Aron bio blagoslovljen i počašćen daleko više od ostalog naroda. Aron je bio taj ‘koga posveti Jahve’ (Psalam 106,16), a on je načinio kip i proglasio svečanost. Bio je imenovan Mojsijevim glasnogovornikom, a sam je Bog posvjedočio o njemu: ‘Znam da je on vrlo rječit.’ (Izlazak 4,14) Nije spriječio idolopoklonike u njihovoj namjeri da izazivaju Nebo. On, preko koga je Bog donio kaznu na Egipćane i njihove bogove, ravnodušno je slušao izjavu pred livenim kipom: ‘Ovo je tvoj Bog, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske.’ On je bio s Mojsijem na planini i tamo promatrao Gospodnju slavu, on je vidio da u prikazu te slave nije bilo ničega prema čemu se mogao načiniti kip. On je bio taj koji je tu slavu pretvorio u kip teleta. On, kome je Bog predao vodstvo naroda u Mojsijevoj odsutnosti, podupirao je njihovu pobunu. ‘I na Arona se Jahve silno rasrdio, htio ga uništiti.’ (Ponovljeni zakon 9,20) Međutim, kao odgovor na Mojsijevo predano posredovanje, pošteđen mu je život. Kajanjem za svoj veliki grijeh i poniznošću on je ponovno stekao Božju milost.

Da je Aron imao hrabrosti izložiti se za pravdu bez obzira na posljedice, mogao je spriječiti otpad. Da je nepokolebljivo ustrajao u svojoj odanosti Bogu, da je podsjetio narod na odgovornost preuzetu na Sinaju, na svečano obećanje Bogu da će slušati Njegov Zakon, zlo bi bilo zaustavljeno. Ali njegovo udovoljavanje željama naroda i sigurnost s kojom je nastavio izvršavati njihove planove, ohrabrilo ih je da u svojem grijehu idu dalje nego što su prvotno namjeravali. ...

Od svih grijeha koje će Bog kazniti, nijedan nije teži u Njegovim očima od onoga koji ohrabruje druge da čine zlo.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 261,162)

Licem u lice

“Tako bi Jahve razgovarao s Mojsijem licem u lice, kao što čovjek govori s prijateljem.” (Izlazak 33,11)

“Kada je Izrael prestupio Božju izričitu zapovijed i načinio zlatno tele, Mojsije se u molitvi ponovno zauzeo kod Boga za svoj narod. ... On je iz iskustva naučio da može uspješno utjecati na narod samo ako bude naoružan silom dobivenom od Boga. Čitajući iskrenost i nesebičnost u srcu svojega slugu, Gospodin se spustio i s njim kao sa slabim smrtnikom razgovarao ‘licem u lice’, kao što čovjek razgovara sa svojim prijateljem. Zajedno sa svim teretom koji ga je tištao, Mojsije se bacio pred Boga i otvoreno izlio svoju dušu pred Njim. Gospodin nije prekorio svojega slugu, već se sagnuo da bi čuo njegovu skrušenu molitvu. ...

Odgovor je uslijedio odmah: ‘Ja ću osobno s tobom poći — odgovori Jahve — i počinak ti priuštiti.’ Međutim, Mojsije je osjećao da se ne može zaustaviti na ovome. Dobio je mnogo, ali se ipak još više želio približiti Bogu da bi se još dublje osvjedočio u Njegovu stalnu prisutnost. On je nosio breme izraelskog naroda; nosio je veliki teret odgovornosti; patio je od griznje savjesti kada su Izraelci grijehili kao da on sam snosi krivnju za to; i sada mu je dušu pritiskao osjećaj strašnih posljedica ako Bog prepusti Izraelce okorjelosti i neobraćenosti njihovih srca. ... Svoju molbu Mojsije je iznio s takvom usrdnošću i takvim žarom da je odmah uslijedio očekivani odgovor: ‘I ovo što si zatražio, učinit ću — odgovori Jahve Mojsiju. — Ta ti uživaš moju blagonaklonost, jer te po imenu poznajem.’

Sada bismo očekivali da prorok prestane sa svojim zalaganjem; ali ne, ohrabren uspjehom, on se još više približava Bogu u svetoj prisnosti koja gotovo nadilazi granice našeg razumijevanja. On je zatražio ono što nijedno ljudsko biće nikada nije zatražilo: ‘Pokaži mi svoju slavu.’ Kakvog li zahtjeva od jednog ograničenog smrtnika! Je li bio odbijen? Ukorava li ga Bog zbog drskosti? Ne, nego je čuo milostive riječi: ‘Dopustit ću da ispred tebe prođe sav moj sjaj.’

Iz Mojsijevog iskustva vidimo da je prisno održavanje veze s Bogom prednost koju čovjek može imati.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 531—533)

Neobična vatra

“A sinovi Aronovi Nadab i Abihu uzmu svaki svoj kadionik; stave u nj vatre i na nju metnu tamjana da prinesu pred Jahvom neposvećenu vatru, koju im on ne bijaše propisao.” (Levitski zakonik 10,1)

“Nadab i Abihu zauzimali su najviši položaj uz Mojsija i Aro-
na. Gospodin ih je posebno uzvisio tako što im je dopustio da sa
sedamdeset starješina promatraju Njegovu slavu na gori Sinaj.
Zbog toga se preko njihovog grijeha nije moglo olako prijeći ili
naći izgovor. Sve ovo je njihov grijeh učinilo još težim. Neka si
ljudi ne laskaju da mogu nekažnjeno grijешiti, te da Bog neće
strogo kazniti njihovo bezakonje jer su bili posebno uzvišeni, jer
su primili veliku svjetlost i, kao izraelski starješine, bili na gori
i imali prednost razgovarati s Bogom i boraviti u svjetlosti Nje-
gove slave. To je kobna prijevara. Darovanje velike svjetlosti i
prednosti zahtijeva da uzvratimo vrlinama i svetošću u skladu s
primljenim svjetlom. Bog ne može prihvatiti ništa manje od toga.
Veliki blagoslovi i prednosti nikada nam ne trebaju davati lažnu
sigurnost ili nas činiti bezbrižnima. Oni nam nikada ne smiju
dati odobrenje da grijешimo ili navesti njihove primatelje da sma-
traju kako Bog prema njima neće biti savjestan. ...

Nadab i Abihu nisu u svojoj mladosti stekli naviku samo-
svladavanja. ... Navike popuštanja sebi toliko su zagospodarile
njima da to nisu mogle promijeniti ni odgovornosti najsvetije
službe. Oni nisu naučili poštovati svojega oca i nisu razumjeli
nužnost stroge poslušnosti Božjim zahtjevima. Aronovo grešno
popuštanje sinovima pripremilo ih je da postanu meta božanskog
suda.

Bog je htio poučiti narod da Mu mora pristupati sa stra-
hopoštovanjem i na način koji je On odredio. On ne može prihva-
titi djelomičnu poslušnost. Nije bilo dovoljno da u tom svečanom
razdoblju bogoslužja gotovo sve bude učinjeno onako kako je On
naredio. ... Neka se nitko ne zavarava vjeronjajem da neka Božja
zapovijed nije bitna ili da će On prihvatiti zamjenu za ono što
zahtijeva.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 293,294)

5. travnja

Previše pijan da bi se brinuo

“Vino je podsmjever, žestoko piće bukač, i tko se njima odaje, neće steći mudrosti.” (Izreke 20,1)

“Nadab i Abihu nikada ne bi počinili taj kobni grijeh da se prethodno nisu djelomično opili obilnim uzimanjem vina. Oni su razumjeli da je prije ulaska u Svetište, gdje se ukazivala božanska prisutnost, potrebna najpozornija i najsvečanija priprema, ali ih je njihova neumjerenost onesposobila za ovu svetu službu. Misli su im bile pomućene, a moralno opažanje otupjelo, tako da nisu mogli razlučiti između svetog i običnog. Aronu i njegovim preživjelim sinovima upućeno je upozorenje: ‘... Nemojte piti vina niti opojnoga pića ... da možete lučiti posvećeno od običnoga, čisto od nečistoga.’ Upotreba alkoholnih pića slabi tijelo, pomućuje misli i unižuje moral. Ono prijeći ljude da shvate svetost svetih stvari ili obveze Božjih zahtjeva. Svi koji zauzimaju položaj svete odgovornosti moraju biti strogo umjereni da bi im prilikom razlučivanja pravde od nepravde um bio bistar, da mogu biti načelni i posjedovati mudrost za izvršenje pravde i pokazivanje milosti.

Ista obveza počiva i na svakom Kristovom sljedbeniku. ... Kristovoj crkvi u svim vjekovima upućena je svečana i strašna opomena: ‘Ako tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti, jer je svet hram Božji, a taj ste vi.’ (1. Korinćanima 3,17)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 295,296)

“Slučaj Aronovih sinova zabilježen je radi Božjeg naroda. Iz tog slučaja se trebaju poučiti posebno oni koji se pripremaju za Kristov drugi dolazak. Popuštanje izopačenom apetitu uništava fine osjećaje duše i utječe na moć prosuđivanja koju je Bog dao čovjeku, kako ono što je duhovno i sveto ne bi izgubilo svoju svetost. Neposlušnost se čini privlačnom umjesto sramnom.” (*Temperance*, str. 361)

6. travnja

Ljubav pokazana na pogrešan način

“Mojsija posla, slugu svoga, Arona, kog odabra.” (Psalam 105,26)

“Aron je bio dobrodušan čovjek kojega je Bog izabrao da stoji uz Mojsija i govori umjesto njega. ... Bog je mogao izabrati Arona za vođu, ali Onaj koji poznaje srca, koji razumije karakter, znao je da je Aron popustljiv i da mu nedostaje moralne hrabrosti da u svim okolnostima stane u obranu prava bez obzira na posljedice. Aronova želja da ga narod voli katkad ga je navela da učini veliko zlo. ... Isti nedostatak odlučnosti za ono što je pravo u njegovoj obitelji izazvao je smrt dvojice njegovih sinova. ... Nadab i Abihu nisu poštovali Božju zapovijed da u svojim kadionicama s tamjanom prinose svetu vatru pred Njim.

Međutim, ovdje se vide posljedice slabe discipline. Budući da ovi Aronovi sinovi nisu bili odgojeni da poštuju i cijene zapovijedi svojeg oca i budući da se nisu obazirali na roditeljski autoritet, nisu shvatili potrebu da izričito slijede Božje zahtjeve. ... Nasuprot Božjoj izričitoj uputi, oni su Ga sramotili prinošenjem obične umjesto svete vatre. Bog ih je pohodio svojim gnjevom; vatra je sišla od Njega i uništila ih.

Aron je svoju veliku nevolju podnosio sa strpljenjem i poniznom pokornošću. Dušu mu je rastrzala žalost i velika patnja. Bio je svjestan zanemarivanja svoje dužnosti. Bio je svećenik Najuzvišenijeg Boga koji je vršio pomirenje za grijeha naroda. Bio je svećenik u svojem domu, ali je prelazio preko ludosti svoje djece. Zanemario je svoju dužnost i nije ih poučavao i odgajao u poslušnosti, samoodricanju i poštovanju roditeljskog autoriteta. Zbog pogrešnog popuštanja nije oblikovao njihov karakter da visoko poštuju ono što je vječno. Aron nije vidio, kao što ni mnogi kršćanski roditelji danas ne vide, da pogrešno usmjerena ljubav i popuštanje kad je riječ o zlu, priprema njegovu djecu za neizbježno Božje negodovanje ... da su njegovi blagi prigovori bez čvrstih roditeljskih ograničenja, kao i njegova nerazborita nježnost prema sinovima, zapravo bili izuzetna okrutnost.” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 3, str. 257—259)

7. travnja

Nenahranjene duše

“Zaboraviše brzo djela njegova, ne uzdaše se u volju njegovu. Pohlepi se daše u pustinji, iskušavahu Boga u samoći. I dade im što iskahu, al’ u duše njine on groznicu posla.” (Psalam 106,13-15)

“Kad god je njihov prohtjev za jelom nailazio na ograničenja, Izraelci su bili nezadovoljni, žalili su se i gundali protiv Mojsija i Arona i protiv Boga.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 1, str. 1102)

“Bog je dao Izraelcima ono što nije bilo za njihovo najveće dobro zato što su oni to ustrajno željeli. Oni nisu bili zadovoljni onim stvarima koje bi im koristile. Njihove su pobunjeničke želje bile ispunjene, ali su morali snositi posljedice. Jeli su bez ograničenja i njihova je neumjerenost ubrzo kažnjena. ... Velik broj ljudi je umro od groznice dok su najveći krivci među njima pobijeni čim su okusili hranu za kojom su žudjeli.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 314)

“Bog im je jednostavno mogao dati meso kao što im je dao manu, ali je ovo ograničenje bilo za njihovo dobro. Njegova je namjera bila da im dâ hranu koja je prikladnija za njihove potrebe od teške hrane na koju su se navikli u Egiptu. Iskvareni apetit trebalo je učiniti zdravijim da mogu uživati u hrani koja je prvotno dana čovjeku, u plodovima zemlje što ih je Bog dao Adamu i Evi u Edenu. To je bio razlog zbog kojeg je Izrael u velikoj mjeri bio lišen hrane životinjskog podrijetla.

Sotona ih je kušao da ovo ograničenje smatraju nepravednim i okrutnim. Poticao ih je da žude za zabranjenim stvarima, jer je vidio da neobuzdano popuštanje apetitu doprinosi odavanju osjetljivim zadovoljstvima, a na taj način može lakše nadzirati ljude. Tvorac bolesti i jada hvata ljude tamo gdje može ostvariti najveći uspjeh. Kušnjama apetita on je u velikoj mjeri naveo ljude na grijeh od vremena kad je naveo Evu da jede sa zabranjenog drveta. Na isti način na koji je navodio Izraelce da popuštaju niskim strastima, on priprema put da ljudi zanemare svoje moralne obveze. Kad ih napadnu kušnje, oni nemaju snage oprijeti im se.” (Isto, str. 310,311)

Dvoje protiv jednog

“Kako se onda niste bojali govoriti protiv sluge moga Mojsija?” (Brojevi 12,8)

“Prema naklonosti naroda i časti Neba, Mirjam je bila druga do Mojsija i Arona. Ali zlo koje je unijelo neslogu na Nebu pojavilo se u srcu ove izraelske žene i ona je potražila pristaše u svojem nezadovoljstvu. ...

Da je Aron odlučno stao na stranu pravde, mogao je spriječiti zlo; ali umjesto da ukaže Mirjami na grešnost njezinog ponašanja, on je suosjećao s njom, slušao njezine prigovore i tako postao sudionik u njezinoj zavisti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 315,316)

“Mirjam i Aron nisu pitani za savjet prigodom imenovanja sedamdeset starješina i to je izazvalo njihovu zavist prema Mojsiju. ... Mirjam i Aron nikada nisu iskusili teret brige i odgovornosti koja je počivala na Mojsiju, ali budući da su oni bili izabrani da mu pomognu, smatrali su da jednako dijele teret vodstva te su imenovanje dodatnih pomoćnika smatrali nepotrebnim. ...

‘Zar je samo Mojsiju govorio Jahve? — rekoše mu. — Zar i nama nije govorio?’ Smatrajući da im je Bog odao jednaku čast, oni su smatrali da imaju pravo na isti položaj i autoritet. ...

Bog je izabrao Mojsija i dao mu svojeg Duha, a Mirjam i Aron su svojim mrmljanjem bili nevjerni ne samo prema svojem izabranom vodi, već i prema samom Bogu. ...

Onaj koji je vođama i učiteljima svojeg naroda povjerio težak teret odgovornosti, pozvat će na odgovornost ljude zbog načina na koji su postupali prema njegovim slugama. Mi moramo poštovati one kojima je Bog ukazao čast. Kazna koja je snašla Mirjam treba biti ukor svima koji popuštaju ljubomori i govore protiv onih kojima je Bog povjerio teret svojeg djela.” (Isto, str. 315—318)

9. travnja

Najgora Sotonska osobina

“Jarost je okrutna i srdžba žestoka, a tko će odoljeti ljubomoru?” (Izreke 27,4)

“Mojsije je bez pogovora podnio njihove optužbe. Bilo je to iskustvo koje je stekao tijekom godina rada i čekanja u Midjanu, gdje je razvio duh poniznosti i strpljivog čekanja, koji je Mojsija pripremio da se strpljivo suoči s nepovjerenjem i mrmljanjem naroda, ponositošću i zavišću onih koji su trebali biti njegovi nepokolebljivi pomoćnici. Mojsije ‘je bio veoma skroman čovjek, najskromniji čovjek na zemlji’, i stoga je njemu od svih drugih darovana božanska mudrost i vodstvo. Sveto pismo kaže: ‘On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome.’ (Psalam 25,9) Gospodin vodi ponizne jer prihvaćaju pouke, jer su voljni učiti. ...

‘U stupu oblaka siđe Jahve te stade na ulazu u Šator. Zovnu Arona i Mirjamu. ... Uskipjevši gnjevom na njih, Jahve ode.’ Oblak je nestao iz Šatora kao znak Božjeg nezadovoljstva, a Mirjam je oboljela. ‘Mirjam ogubavi, kao snijegom posuta.’ ... Sada kad je njihov ponos bio slomljen, Aron je priznao njihov grijeh i molio da Bog ne dopusti da njegova sestra umre od ove odvratne i smrtonosne bolesti. Kao odgovor na Mojsijeve molitve guba je očišćena. Međutim, Mirjam je sedam dana bila izdvojena iz tabora. ...

Ovo očitovanje Božjeg nezadovoljstva imalo je za svrhu da opomene cijeli Izrael i spriječi širenje duha nezadovoljstva i nepokornosti. Da Mirjamina zavist i nezadovoljstvo nisu bili vidljivo kažnjeni, to bi uzrokovalo veliko zlo. Zavist je jedna od najpodlijih osobina ljudskog srca i jedna s najpogubnijim učincima. ... Zavist je prva izazvala neslogu na Nebu, a popuštanje njoj ljudima je donijelo neizrecivo zlo. ‘Jer gdje je zavist i sebičnost, ondje je javni nered i svaka vrsta zla djela.’ (Jakov 3,16)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 316,317)

Proturječan izvještaj

“Ali ljudi što su s njim išli odvratit će: ‘Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas.’” (Brojevi 13,31)

“Gospodin je zapovjedio Mojsiju da pošalje uhode da istraže kanaansku zemlju, koju će dati djeci Izraelovoj. ... Nakon što su ih izvijestili o plodnosti zemlje, svi osim dvojice počeli su govoriti vrlo obeshrabrujuće o osvajanju te zemlje. ... Kada je narod saslušao ovaj izvještaj, dao je oduška svojem razočaranju gorko prigovarajući i jadikujući. Nisu zastali i trijezno razmislili da će im Bog, koji ih je dotle doveo, sigurno dati tu zemlju. ...

Kaleb se tada probio naprijed i jasnim i prodornim glasom nadjačao bučno negodovanje mnoštva. Suprotstavio se kukavičkom gledištu ostalih uhoda, koje je oslabilo vjeru i hrabrost cijelog Izraela. Zatražio je njihovu pozornost i oni su na trenutak stišali svoje negodovanje da bi ga saslušali. ... Međutim, nevjerni uhode su ga prekinuli uzvikujući: ‘Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas.’

Krenuvši pogrešnim putem, ovi ljudi su podigli svoje srce protiv Boga, Mojsija, Arona, Kaleba i Jošue. Svaki daljnji korak na tom pogrešnom putu učvrstio ih je u namjeri da spriječe svaki pokušaj osvajanja kanaanske zemlje. Iskrivili su istinu da bi ostvarili svoje pogubne namjere. Klimu su prikazali nepovoljnom za zdravlje, a sve stanovnike opisali kao ljude divovskog stasa. ...

Njihov izvještaj nije bio samo negativan, već i lažan. Bio je proturječan; da je ta zemlja bila toliko nezdrava, i da ‘proždire svoje stanovnike’, kako su oni mogli dostići toliku visinu? Kada ljudi na odgovornim položajima predaju srce nevjerovanju, nema granica zlu koje mogu učiniti. ... Da su samo dvojica uhoda donijela negativan izvještaj, a da su ostala desetorica hrabrila narod da osvoje zemlju u ime Gospodnje, narod bi ipak radije prihvatio savjet dvojice uhoda zbog svojeg silnog nevjerovanja.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 148–151)

11. travnja

Zašto čekati?

“Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!” (Brojevi 13,30)

“Kalebova vjera u Boga dala mu je hrabrost i ... omogućila da hrabro i nepokolebljivo ustane u obranu prava. S istog uzvišenog izvora, od moćnog Vojskovođe nebeske vojske, svaki pravi vojnik Kristovog križa mora primiti snagu i hrabrost da nadvlada prepreke koje često izgledaju nepremostive. ... Oni koji žele obaviti svoju dužnost, uvijek moraju biti spremni da progovore riječi koje im Bog daje, a ne riječi sumnje, obeshrabrenja i očaja. ...

Dok sumnjalice govore o nemogućnostima, dok drhte pri pomisli na visoke zidove i snažne divove, neka vjerni Kalebi, koji ‘imaju drugi duh’, izidu naprijed. Božja istina koja donosi spasenje, ići će dalje k ljudima ako joj propovjednici i vjernici po ime-nu ne prepriječe put kao nevjerni uhode. ...

U ovom radu trebaju biti zaposlene ljudske snage. Revnost i snaga moraju se pojačati, talenti koji hrđaju zbog neaktivnosti moraju se upotrijebiti u službi. Glas koji će reći: ‘Čekaj, ne dopusti sebi da ti bude nametnut teret’, glas je kukavičkih uhoda. Želimo sada Kalebe koji će povesti starješine u Izraelu naprijed, koji će odvažnim riječima dati snažan izvještaj u korist neposrednog djelovanja. Kada sebični ljubitelji lagodnosti, ljudi pogođeni strahom, bojeći se divova i visokih, nepristupačnih zidova, viču predlažući povlačenje, neka se začuje glas Kaleba, čak ako kukavice stoje s kamenjem u rukama, spremni da ih zaspu zbog njihovog vjernog svjedočanstva.” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 378—383)

“Vjerni Kalebi su pozvani i kada nevjernici šire prijezir prema Božjoj riječi. Oni će tada stajati čvrsto na mjestu dužnosti, bez razmetanja i bez kolebanja pred prigovorima. Nevjerni uhode bili su spremni uništiti Kaleba. On je vidio kamenje u rukama onih koji su donijeli lažan izvještaj, ali ga to nije odvratilo; imao je poruku i on će je prenijeti. Oni koji su vjerni Bogu danas, pokazat će isti duh.” (*Selected Messages*, sv. 2, str. 369)

Pobuna u taboru

“Oni, objesni i drski, ne boje se uvredljivim riječima napadati Slave.” (2. Petrova 2,10)

“Teško da ljudi mogu više uvrijediti Boga nego prezreti i odbaciti oruđa koja On želi upotrijebiti za njihovo spasenje. ...

U Korahovoj se pobuni u manjem opsegu vidi djelovanje istog duha koji je doveo do Sotonine pobune na Nebu. Ponos i ambicije potakli su Sotonu da prigovara protiv Božje vladavine i pokuša srušiti red koji je bio uspostavljen na Nebu. Njegov cilj nakon pada jest da umove ljudi nadahne istim duhom zavisti i nezadovoljstva, istim ambicijama prema položaju i časti. On je tako utjecao na umove Koraha, Datana i Abirama da bi stvorio želju za samouzvišenjem, potaknuo zavist, nepovjerenje i pobunu. Sotona ih je naveo da odbace Boga kao svojeg vođu tako što su odbacili ljude koje je Bog imenovao. Dok su svojim prigovorima protiv Mojsija i Arona hulili na Boga, oni su se tako obmanuli da su sebe smatrali pravednima, a one koji su vjerno ukoravali njihov grijeh smatrali da ih vodi Sotona.

Zar i danas ne postoje ista zla koja su bila korijen Korahove propasti? Ponos i ambicije posvuda su rašireni, a popuštanje ovim sklonostima otvara put zavisti i borbi za prevlast, duše se otuđuju od Boga i nesvjesno se pridružuju Sotoninim redovima. ... Dok nastoje uništiti povjerenje naroda u ljude koje je Bog imenovao, oni doista vjeruju da rade dobro djelo i vjerno obavljaju Božji posao. ...

Ljudi svojim grešnim popuštanjem daju Sotoni pristup svojem umu i tako tonu u sve veće bezakonje. Odbacivanje istine pomračuje um i otvrdnjuje srce, tako da im je lakše načiniti sljedeći korak u grijeh i odbaciti veću svjetlost dok se ne ukorijeni i posljednja od njihovih grešnih navika. Grijeh im prestaje izgledati kao grijeh.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 333—335)

13. travnja

Izgubio je strpljenje

“Samo neka ta postojanost urodi savršenim djelom da budete savršeni i neporočni: bez ikakva nedostatka!” (Jakov 1,4)

“Bez obzira na činjenicu da je Mojsije bio najkrotkiji čovjek na Zemlji, jednom je prigodom izazvao Božje negodovanje. ... Nezasluženi prijekori koje mu je uputio narod, na trenutak su ga naveli da zaboravi da njihovo gundanje nije bilo upućeno njemu, već Bogu; i umjesto da se ražalosti što je Božjem Duhu nanesena uvreda, on se razljutio, uvrijedio i na sebičan i nestrpljiv način udario u stijenu dvaput govoreći: ‘Čujte buntovnici! Hoćemo li vam iz ove pećine izvesti vodu?’ ...

Mojsije je tom prigodom pokazao veliku slabost pred narodom. Pokazao je očit nedostatak samokontrole, duh koji su posjedovali oni koji su gundali. Trebao je biti primjer suzdržavanja i strpljenja pred mnoštvom, koje je jedva čekalo da svoje pogreške, nezadovoljstvo i nerazborito gundanje pravda na osnovi njegovog pogrešnog postupka. Najveći Mojsijev grijeh sastojao se u tome što se usudio zauzeti mjesto koje pripada samo Bogu. Častan položaj koji je Mojsije dotada zauzimao nije umanjio njegovu krivnju, već ju je učinio znatno težom. Čovjek koji je dotada bio bez krivnje, sada je pao. Mnogi bi u sličnom položaju smatrali da će se preko njihovog grijeha lako prijeći zbog dugogodišnje nepokolebljive vjernosti. Međutim, nije tako. Mnogo je ozbiljnije kada čovjek kojem Bog ukazuje čast pokaže slabost karaktera, nego kada to učini osoba koja zauzima manje odgovoran položaj. Mojsije je bio Kristov predstavnik, ali kako je žalosno što je Njegov lik tada bio narušen! Mojsije je sagriješio i njegova prijašnja vjernost nije mogla pokriti sadašnji grijeh. ... Mojsije i Aron morali su umrijeti ne ušavši u Obećanu Zemlju, podložni istoj kazni koja je snašla one koji su bili na nižim položajima. Pokorili su joj se, iako je bol u njihovom srcu bila neizreciva. Međutim, njihova ljubav prema Bogu i povjerenje u Njega bili su nepokolebljivi. ... Malo njih shvaća pravu narav grijeha. ... Slučaj Mojsija i Arona ... pokazuje koliko je opasno griješiti riječju, mislima ili djelom.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 369,370)

Nema izgovora za grijeh

“Razjariše ga opet kraj voda meripskih, i Mojsija zlo pogodi zbog njih, jer mu duh već ogorčiše, nesmotrenu riječ izusti.” (Psalam 106,32.33)

“Da su Mojsije i Aron imali visoko mišljenje o sebi ili da su popuštali strastima usprkos božanskom upozorenju i ukoru, njihova bi krivnja bila daleko veća. Ali njih se nije moglo optužiti za samovoljan i planiran grijeh, oni su popustili pred iznenadnom kušnjom i odmah se iz srca pokajali. Gospodin je prihvatio njihovo pokajanje, premda zbog štete koju je njihov grijeh mogao nanijeti narodu On nije mogao povući kaznu za grijeh. ...

Bog je oprostio narodu veće prijestupe, ali nije mogao jednako postupati prema grijehu vođa kao i onih koji su bili vođeni. Bog je uzvisio Mojsija više nego bilo kojeg drugog čovjeka na zemlji. ... Činjenica da je Mojsije primio veliko svjetlo i znanje učinilo je njegov grijeh težim. Vjernost u prošlosti ne može iskupiti jedan pogrešan čin. Što je veća svjetlost i prednosti koje čovjek prima, veća je odgovornost, veći je njegov prijestup, a kazna oštrija.

Mojsije nije u očima ljudi učinio veliki grijeh. ... Ali ako je Bog tako oštro postupio prema grijehu svojeg najvjernijeg i najpoštovanijeg sluga, On ga neće opravdati ni u drugima. ... Svi pobožni imaju najsvetiju obvezu da čuvaju svoj duh i vladaju sobom i u najvećim kušnjama. Teret koji je Mojsije nosio bio je vrlo velik. Malo će ljudi ikada biti tako oštro iskušano kao što je on bio, a ipak se nije moglo dopustiti da to bude izgovor za grijeh. Bog se pobrinuo za svoj narod i ako se oslanja na Njegovu silu, on nikada neće postati žrtva okolnosti. Najsnažnije kušnje ne mogu biti izgovor za grijeh. Bez obzira kako je velik pritisak kušnje na dušu, prijestup je uvijek naš vlastiti čin. Ni zemlja ni pakao nemaju vlast prisiliti nikoga da čini zlo. Sotona napada naše slabe točke, ali mi ne moramo biti pobijeđeni. Bez obzira na to kako su oštri ili neočekivani napadi, Bog je osigurao pomoć i Njegovom silom mi možemo pobijediti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 347—349)

Od groba do slave

“Tada zamolih milost u Jahve: ‘Gospodine moj, ... Dopusti mi da odem onamo i pogledam onu blaženu zemlju preko Jordana, onaj krasni gorski kraj i Libanon!’ Ali je Jahve, zbog vas, bio na me ljut, pa me nije uslišao. ‘Dosta — reče mi Jahve — ne govori mi više o tom!’” (Ponovljeni zakon 3,23-26)

“Sve dok nisu protumačene u Kristovoj žrtvi, Božja pravda i ljubav nikada nisu bile očitije iznesene nego u Njegovom postupanju s Mojsijem. Bog je spriječio Mojsija da uđe u Kanaan da bi iznio pouku koja nikada ne smije biti zaboravljena, da On zahtijeva strogu poslušnost i da se ljudi moraju čuvati da ne prisvoje slavu koja pripada njihovom Stvoritelju. On nije mogao ispuniti Mojsijevu molitvu da uđe u Izraelovu baštinu, ali nije zaboravio ili odbacio svojega slugu. Bog nebeski razumio je patnje koje je Mojsije pretrpio. On je zamijetio svaki čin vjerne službe tijekom dugih godina sukoba i kušnji. Bog je na vrhu Pisge pozvao Mojsija u baštinu koja je bezgranično slavnija od zemaljskog Kanaana.

Mojsije je bio prisutan na Gori preobraženja s Ilijom koji je također bio uznesen. Otac ih je poslao kao vjesnike svjetlosti i slave Njegovom Sinu. Tako je Mojsijeva molitva, izrečena stoljećima ranije, bila najposlije ispunjena. On je stajao na ‘blaženoj zemlji’ s baštinom svojeg naroda, svjedočeći o Onome u kome su se nalazila sva Izraelova obećanja. ...

Mojsije je bio predlika Krista. ... Bog je smatrao prikladnim da poduči Mojsija u školi patnje i siromaštva prije nego što će biti spreman povesti izraelski narod u zemaljski Kanaan. Božji Izrael na putu u nebeski Kanaan ima Zapovjednika kojemu ne treba ljudska poduka da bi Ga pripremila za zadaću božanskog vođe. Ipak, On je usavršen u patnjama, ‘da patnjama učini savršenim vođu njihova spasenja’ (Hebrejima 2,10.18). Naš Otkupitelj nije pokazao ljudske slabosti ili nesavršenstvo, a ipak je umro da bi nama omogućio ulazak u Obećanu Zemlju.

‘I Mojsije je, istina, bio vjeran u svoj kući Božjoj u svojstvu sluge, da svjedoči za ono što je Bog imao objaviti, dok je Krist vjeran u svojstvu Sina i stoji nad kućom Božjom. A njegova smo kuća mi, ako čvrsto sačuvamo (do kraja) pouzdanje i slavni ponos nade.’ (Hebrejima 3,5.6)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 398,399)

Plaća za nepravdu

“Ostavili su pravi put i zastranili. Pošli su putem Bosorova sina Bileama, koji je volio plaću (koja se daje) za nepravdu.” (2. Petrova 2,15)

“Bileam je nekada bio dobar čovjek i Božji prorok, ali je otpao i predao se lakomstvu, a ipak je i dalje tvrdio da je sluga Svevišnjega. Nije mu bilo nepoznato što je Bog učinio za Izraela, a kad su poslanici objasnili svoju zadaću, on je dobro znao da je njegova dužnost odbiti Balakovu nagradu i otpustiti njegove poslanike. Ali on se usudio igrati s kušnjom i pozvao vjesnike da ostanu s njim te noći, objašnjavajući da ne može dati određen odgovor dok Gospodina ne pita za savjet. Bileam je znao da njegovo proklinjanje nije moglo nanijeti štetu Izraelu. Bog je bio na njihovoj strani i sve dok su Mu bili vjerni, ni neprijateljska sila na zemlji ni na nebu nije ih mogla pobijediti. Ali njegovom su ponosu laskale riječi poslanika: ‘A znam da je blagoslovljen onaj koga blagosloviš, a proklet onaj koga prokuneš.’ Mito od skupih darova i izgledi za položajem pobudili su njegovu pohlepu. On je lakomo prihvatio ponuđeno blago, a onda, dok je izražavao strogu poslušnost Božjoj volji, pokušao je udovoljiti i Balakovim željama. ...

Griješ pohlepe, koji je Bog proglasio idolopoklonstvom, učinio ga je dvoličnom osobom i Sotona je preko ove jedne pogreške zadobio potpunu vlast nad njim. Upravo je to prouzročilo njegovu propast. Kušač uvijek prikazuje svjetovni dobitak i čast da odvrati ljude od službe Bogu. On im kaže da ih njihova pretjerana savjesnost priječi da se obogate. Tako su mnogi navedeni da napuste put strogog poštenja. Jedan pogrešan korak čini sljedeći lakšim i oni postaju sve smjeliji i smjeliji. Kad se predaju pohlepi i želji za vlašću, oni će se usuditi činiti najstrašnije stvari. Mnogi si laskaju da mogu za neko vrijeme napustiti put strogog poštenja ... a kad ostvare svoj cilj, promijenit će način ponašanja kad to zažele. Takvi se upliću u Sotonine zamke i rijetko kad uspijevaju pobjeći.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 366,367)

17. travnja

Dužnost ili želja

“Nego ste odbacili svaki moj savjet i niste poslušali moje opomene.” (Izreke 1,25)

“Božji anđeo je noću došao Bileamu s porukom: ‘Nemoj ići s njima! Nemoj proklinjati onaj narod, jer je blagoslovljen.’ ...

Bileam je bio kušan po drugi put. U odgovoru na zahtjeve poslanika on je pokazao veliku savjesnost i poštenje tvrdeći kako ga nikakva količina zlata i srebra ne može navesti da se suprotstavi Božjoj volji. Ali on je želio prihvatiti kraljev zahtjev i premda mu je već jasno bila obznanjena Božja volja, pozvao je vjesnike da ostanu kako bi ponovno zapitao Gospodina, kao da je Beskonačni čovjek kojeg se može nagovoriti.

Gospodin se noću pojavio pred Bileamom i rekao: ‘Ako su ti ljudi došli da te pozovu, ustani, pođi s njima! Ali da činiš samo što ti ja reknem!’ Tako je sada Bog dopustio Bileamu da slijedi svoju vlastitu volju jer je on tako odlučio. On nije nastojao činiti Božju volju, već je izabrao vlastiti put pa tek onda nastojao osigurati Gospodnje odobrenje.

Danas postoje tisuće ljudi koji slično postupaju. Njima nije teško razumjeti njihovu dužnost kad je u skladu s njihovim sklonostima. Ona je jasno iznesena u Bibliji ili okolnosti i razum jasno na njih ukazuju. Međutim, budući da se ovi dokazi protive njihovim željama i težnjama, oni ih često odbacuju i pristupaju Bogu da bi saznali svoju dužnost. Oni s naizgled velikom savjesnošću mole dugo i revno za prosvjetljenje. Ali Bog ne dopušta da se s Njim poigravamo. On često takvim osobama dopušta da slijede vlastite želje i snose posljedice. ‘Ali moj narod ne slušaše glasa moga. ... Zato ga pustih okorjelom srcu njegovu: neka hodi kako mu se hoće.’ (Psalam 81,11.12) Kad netko jasno spozna svoju dužnost, neka ne dolazi k Bogu s molitvom da mu On dopusti da je ne izvrši. Radije bi trebao s poniznim, pokornim duhom tražiti božansku silu i mudrost da izvrši njezine zahtjeve.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 366—368)

Dvije slične osobe

“Pazite! Čuvajte se svake pohlepe, jer ni onomu tko je u izobilju nije život osiguran njegovim imanjem!” (Luka 12,15)

“Ali prokletstvo što ga Bileam nije uspio izgovoriti protiv Božjeg naroda uspio je na koncu ipak navesti na njih kad ih je zaveo u grijeh.” (*Velika borba*, str. 418)

“Bileam je bio svjedok uspjeha ovog đavolskog plana. Vidio je kako Božje prokletstvo stiže Njegov narod, tisuće koje su pobijene Njegovom kaznom, ali božanska pravednost koja je kaznila grijeh u Izraelu nije dopustila da kušači pobjegnu. Bileam je ubijen u ratu između Izraelaca i Midjanaca. ...

Bileamova sudbina slična je Judinoj, a njihovi karakteri međusobno su slični. Oba ova čovjeka pokušala su istodobno služiti Bogu i đavolu i očito propala. Bileam je priznavao istinitog Boga i tvrdio da Mu služi. Juda je vjerovao u Isusa Mesiju i pridružio se Njegovim sljedbenicima. Ali Bileam je mislio da će mu služba Jahvi postati stepenica k stjecanju bogatstva i svjetovnih časti, a kad u tome nije uspio, spotaknuo se, pao i bio je uništen. Juda je očekivao da će mu njegova veza s Kristom osigurati bogatstvo i napredak u zemaljskom kraljevstvu koje je, prema njegovom uvjerenju, Mesija trebao uskoro uspostaviti. Neispunjenje njegovih nada natjeralo ga je u otpad i propast. I Bileam i Juda primili su veliko svjetlo i uživali u posebnim prednostima. Ali samo jedan grijeh koji su njegovali otrovao je cijeli karakter i odveo ih u propast. ...

Jedan grijeh koji negujemo postupno će iskvariti karakter i sve plemenite sile podrediti zlim željama. Uklanjanjem jednog čuvara savjesti, popuštanjem jednoj zloj navici, zanemarivanjem visokih zahtjeva dužnosti, ruše se obrambeni zidovi duše i otvara put Sotoni da uđe i zavede nas. Jedini je siguran put da se naše molitve svakodnevno uzdižu iz iskrenog srca, kao što je činio David: ‘Korak mi čvrsto prionu za tvoje staze, ne zasta mi noga na putima tvojim.’ (Psalam 17,5)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 376)

Griješni koji ostavljaju ožiljak

“Jer je zapovijed svjetiljka, pouka je svjetlost, opomene stege put su života; da te čuvaju od zle žene, od laskava jezika tuđinke.” (Izreke 6,23.24)

“Razvrat je bio zlo koje je na Izrael donijelo Božje sudove. Nastojanje žena da u zamke uhvate duše nije se ugasilo kod Baal Peora. Ovo zlo ponovilo se mnogo puta usprkos kazni koja je snašla grešnike u Izraelu. Sotona je neumorno radio na potpunom uništenju Izraela. Balak je na Bileamov nagovor postavio zamku. Izraelci bi se hrabro sukobili sa svojim neprijateljima u bici, pružili im otpor i izišli kao pobjednici; ali kada su žene privukle njihovu pozornost, ponudile im svoje društvo i zaslijepile ih svojim čarima, nisu odoljeli kušnji. Bili su pozivani na idolopokloničke gozbe, a uživanje u vinu dalje je pomračilo njihov pomućen um. Nisu sačuvali snagu samokontrole i svoju vjernost Božjem zakonu. Osjetila su im toliko bila pomućena vinom, nesvete strasti toliko su uzele maha svladavajući svaku prepreku, da su podlegli kušnji i odlazili na ove idolopokloničke gozbe. Oni koji nikada nisu ustuknuli u borbi, koji su bili hrabri ljudi, nisu ogradili svoju dušu da bi se oduprli kušnji, već su popustili svojim niskim strastima. ... Oni su prvo uprljali svoju savjest bludom, a zatim se još više udaljili od Boga zahvaljujući idolopoklonstvu pokazujući tako prijezir prema izraelskom Bogu.

Pred sam kraj povijesti ove Zemlje Sotona će raditi svim silama na isti način i s istim kušnjama kojima je kušao stari Izrael neposredno prije ulaska u Obećanu Zemlju. On će postaviti zamke onima koji tvrde da drže Božje zapovijedi i koji su skoro na granicama nebeskog Kanaana. Poslužiti će se svom svojom silom da bi uhvatio duše i napao Božji izabrani narod u njegovim najslabijim točkama. ...

Dužnost je ljudi koji drže Božje zapovijedi da se mole i bdiju, da marljivo proučavaju Sveto pismo, da Božju riječ sakriju u svoje srce kako ne bi griješili Bogu u svojim idolopokloničkim mislima i iskvarenim navikama, kako Božja crkva na taj način ne bi bila demoralizirana.” (*Review and Herald*, 17. svibnja 1887.)

20. travnja

Jedini način da se dođe do pobjede

“Neka knjiga Zakona bude na ustima tvojim: razmišljaj o njoj danju i noću, kako bi vjerno držao sve što je u njoj napisano: samo ćeš tada biti sretan i uspjet ćeš u pothvatima.” (Jošua 1,8)

“Ako ljudi budu hodili putem koji im je Bog obilježio, imat će savjetnika čija je mudrost daleko iznad svake ljudske mudrosti. Jošua je bio mudar vojskovođa jer je Bog bio njegov vodič. Prvi mač koji je Jošua koristio bio je mač Duha, mač Riječi Božje. ...

Zbog toga što će protiv načela pravednosti ubrzo biti upotrijebljeni najsnažniji utjecaji, Gospodin ga je u svojoj milosti upozorio da ne skreće ni desno ni lijevo. Trebao je pratiti tok najstrožeg poštenja. ... Da pred Jošuom nije bilo opasnosti, Bog mu ne bi iznova i iznova napominjao da bude hrabar. Usred svih svojih briga, Jošua je imao Boga koji ga je vodio.

Ne postoji veća prijevara nego da čovjek pomisli da u bilo kojoj teškoći može pronaći boljeg vodiča od Boga, mudrijeg savjetnika u neodgodivim događajima, jaču obranu u bilo kojim okolnostima. ...

Gospodin ima veliki posao koji treba biti obavljen na našem svijetu. Svakom čovjeku On je odredio poseban zadatak. Čovjek nipošto ne bi trebao za svojeg vodiča pozvati drugog čovjeka, jer bi mogao biti zaveden; to je uvijek nesigurno. Dok biblijska vjera utjelovljuje načela djelovanja u službi, u isto vrijeme postoji potreba za svakidašnjim traženjem mudrosti s Izvora mudrosti. U čemu je bila Jošua pobjeda? Razmišljanje o Božjoj riječi dan i noć. Riječ Gospodnja došla je Jošui neposredno prije nego što je prešao preko Jordana. ... To je bila tajna Jošua pobjede. On je Boga činio svojim vodičem.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 993)

“Oni koji se nalaze u ulozi savjetnika, trebaju biti nesebični ljudi vjere, ljudi molitve, ljudi koji se neće oslanjati na vlastitu, ljudsku mudrost, već će od Boga iskreno tražiti prosvjetljenje i mudrost u pronalaženju najboljeg načina za obavljanje posla. Jošua, zapovjednik Izraela, marljivo je istraživao knjige u kojima je Mojsije vjerno zabilježio pravila ponašanja dobivena od Boga — Njegove zahtjeve, ukore i ograničenja — da ne bi krenuo bez savjeta.” (Isto, str. 993,994)

21. travnja

Nevidljivi saveznik

“Ja ću biti s tobom ... i nikada te neće napustiti niti ću te ostaviti.” (Jošua 1,5)

“Pomno proučavajte iskustva izraelskog naroda koja je stekao na putu u Kanaan. ... Svoje srce i um trebamo stalno vježbati, sjećajući se pouka kojima je Gospodin učio svoj narod u prošlim vremenima. Tada će nam, u skladu s Njegovom zamisli za izraelski narod, pouke Njegove riječi biti zanimljive i dojmive.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 994)

“Kada je Jošua izašao dan prije zauzimanja Jerihona, pred njim se pojavio ratnik potpuno opremljen za bitku. Jošua je upitao: ‘Jesi li ti s nama ili s našim neprijateljima?’ Čovjek je odgovorio: ‘Ne, ja sam vođa vojske Jahvine, i upravo sam došao.’ Da su Jošuine oči mogle biti otvorene ... da je mogao izdržati prizor, vidio bi Gospodnje anđele utaborene oko sinova Izraelovih; jer se uvježbana nebeska vojska došla boriti za Božji narod, a zapovijedao je Vojskovođa Gospodnje vojske. ... Nije Izrael, već je Vojskovođa vojske Gospodnje zauzeo Jerihon! Ali i Izrael je morao odigrati svoju ulogu da bi pokazao vjeru u Zapovjednika svojega spasenja.

Bitke se moraju voditi svakoga dana. Oko svake duše vodi se velika borba između kneza tame i Kneza života. Vodi se velika bitka ... ali glavnu borbu u njoj nećeš voditi ti! Kao Božje oruđe ti se moraš predati Njemu da bi On mogao planirati, usmjeravati i voditi bitku za tebe, uz tvoju suradnju. Knez života nalazi se na čelu svojeg djela. On treba biti s tobom u tvojoj svakidašnjoj borbi sa samim sobom kako bi ostao vjeran načelima; da strasti, kad se počnu boriti za prevlast, budu svladane Kristovom milošću; da postaneš i više nego pobjednik u Onome koji nas je ljubio. Isus je pregledao bojno polje. On poznaje snagu svake kušnje. On zna kako se treba suprotstaviti svakoj kušnji, On zna kako nas provesti svim opasnim putovima. Zašto onda ne bismo imali povjerenje u Njega?” (Isto, str. 994,995)

22. travnja

Samo je Bog mogao to učiniti

“Neka sav narod, čim čuje glas trube, podigne silnu bojnu viku. I srušit će se gradski bedemi.” (Jošua 6,5)

“Prigodom osvajanja Jerihona moćni Vojskovođa isplanirao je bitku s takvom jednostavnošću da nijedno ljudsko biće nije moglo sebi pripisati slavu. Nijedna ljudska ruka nije smjela srušiti gradske zidove da ne bi čovjek sebi pripisao slavnu pobjedu. Tako ni danas nijedno ljudsko biće ne treba sebi pripisati slavu za djela koja izvršava. Samo Gospodina treba veličati. O, kad bi ljudi uvidjeli potrebu da se oslone na Boga u onome što čine! ...

Gospodin je rasporedio svoju vojsku oko osuđenog grada; nijedna ljudska ruka nije bila podignuta na njega; nebeske vojske su srušile njegove zidove, da bi samo Božje ime moglo biti proslavljeno. Bio je to ponosit grad čije su moćne zidine utjerale strah nevjernim uhodama. Sada, uoči samog osvajanja grada, Bog je objavio Hebrejima da su njihovi očevi mogli zauzeti ovaj grad prije četrdeset godina da su imali povjerenja u Njega.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 995)

“Ljudska će slabost u svakom oštrom sukobu dobiti nadnaravnu silu i pomoć da čini djela Svemogućega, a ustrajnost u vjeri i savršeno pouzdanje u Boga osigurat će ljudima uspjeh. Dok se savez zlih svrstava protiv njih, On ih poziva da budu hrabri i jaki i da se neustrašivo bore, zato što je pred njima Nebo koje treba zadobiti, jer je u njihovim redovima i više nego jedan anđeo, jer moćni Gospodin nad vojskama vodi nebeske vojske. Kao i prigodom zauzimanja Jerihona, nijedan pripadnik izraelskih vojski nije se mogao pohvaliti da je svojom ograničenom snagom srušio gradske zidine, već je Vojskovođa vojske Gospodnje planirao bitku s najvećom jednostavnošću, tako da se samo Gospodinu može pripisati slava i da se čovjek ne može uzvisiti. Bog nam je obećao svu snagu jer se obećanje odnosi na tebe i na tvoju djecu, kao i na sve koji su daleko i na mnoge koje će pozvati Gospodin, naš Bog.” (Isto, str. 995,996)

“Moramo imati neprestanu vjeru i povjerenje u Zapovjednika našeg spasenja. Moramo izvršavati Njegove naloge. Jerihonski zidovi su se srušili zahvaljujući poslušnosti naredbama.” (Isto, str. 996)

23. travnja

Jedan čovjekov grijeh

“Neka vaše vladanje bude bez pohlepe za novcem! Budite zadovoljni onim što imate.” (Hebrejima 13,5)

“Akan je njegovao lakomost i obmanu u srcu, sve dok njegovo razumijevanje grijeha nije postalo pomućeno, a on pao kao lak plijen kušnji. Oni koji se izlažu opasnosti i popuštaju poznatom grijehu, bit će mnogo brže svladani sljedeći put. Prvi prijestup otvara vrata kušaču i on postupno slama otpor i preuzima vlast nad tvrdavom duše. Akan je često slušao opomene protiv grijeha pohlepe. Božji zakon, jasan i određen, zabranjivao je krađu i svaku prijevaru, ali on je nastavio njegovati grijeh. Budući da nije bio razotkriven i javno ukoren, postajao je sve bestidniji; opomene su imale sve manji utjecaj na njega, sve dok njegova duša nije bila svezana lancima tame.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 997)

“Sramota, poraz i smrt došli su na Izrael zbog grijeha jednog čovjeka. Zaštita koja je Izraelce štitila u vrijeme bitke bila je povučena. Različiti grijesi koje njeguju i čine takozvani kršćani donose Božji gnjev na Crkvu. ...

Utjecaj kojeg se Crkva treba najviše plašiti ne vrše otvoreni protivnici, nevjernici i bogohulnici, već nedosljedni Kristovi sljedbenici. Oni su ti koji udaljavaju blagoslov Boga Izraelova i slabe Crkvu, nanose sramotu koja se ne može lako izbrisati. ...

Kršćanstvo ne treba samo pokazivati u subotu u crkvi, već svakoga dana u tjednu na svakom mjestu. Njegovi zahtjevi moraju se prepoznati i poštovati u radionici, kod kuće, u poslovnoj suradnji s braćom i ljudima iz svijeta. ...

Bolje je umrijeti nego griješiti; bolje je nemati nego varati; bolje je gladovati nego lagati. Neka svi koji se nađu u kušnji dočekaju Sotonu sljedećim riječima: ‘Blago svakome koji se Jahve boji, koji njegovim hodi stazama! Plod ruku svojih ti ćeš uživati, blago tebi, dobro će ti biti.’ (Psalam 128,1.2)” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 493—495)

24. travnja

Od Boga se ne može sakriti

“Ja ne mogu više biti s vama ako iz svoje sredine ne maknete proklete.” (Jošua 7,12)

“Zbog grijeha jednog čovjeka Izrael je bio poražen od strane neprijatelja. Bilo je potrebno više od molitve. Trebali su ustati i očistiti izraelski tabor.” (*Manuscript 12*, 1893.)

“Jeste li razmišljali zašto su svi koji su bili povezani s Akanom doživjeli Božju kaznu? Zato što nisu bili poučavani i odgajani u skladu s uputama i uzvišenim mjerilima Božjeg zakona. Akanovi roditelji odgajali su svojeg sina na takav način da se osjetio slobodnim da ne poslušá Gospodnju riječ; načela koja su prožimala njegov život navela su ga da postupa sa svojom djecom tako da i ona postanu pokvarena. ... Kazna ... otkriva činjenicu da su svi sudjelovali u prijestupu.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 998)

“Priča o Akanu pruža nam svečanu pouku da zbog grijeha jednog čovjeka Božje nezadovoljstvo počiva na plemenu ili narodu sve dok se prijestup ne otkrije i ne kazni. Grijeh po svojoj naravi kvári ljude. Jedan čovjek, zaražen tom smrtonosnom gubom, može prenijeti zlo na tisuće. Oni koji zauzimaju odgovorne položaje kao čuvari naroda, iznevjerit će povjerenje koje im je ukazano ako vjerno ne istraže okolnosti i ne ukore grijeh. ...

Božja ljubav nikada nas neće navoditi da omalovažavamo grijeh; ona nikad neće prikrivati nepriznato zlodjelo. ... Akan je prekasno naučio da je Božji zakon nepromjenjiv. ... On se odnosi na sva naša djela, misli i osjećaje. On nas prati i prodire do svake tajne pobude. Popuštajući grijehu, ljudi su navedeni da olako shvate Božji zakon. Mnogi kriju svoje prijestupe pred bližnjima i laskaju sebi da Bog neće biti tako strog u razobličavanju bezakonja. Ali Njegov zakon je veliko mjerilo pravednosti, i s njim će se svako djelo u životu suočiti na dan kada će Bog svako djelo izvesti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla. Čistoća srca dovodi do čistoće života. Svi izgovori za grijeh su uzaludni. Tko će se zauzeti za grešnika kada Bog bude svjedočio protiv njega?” (Isto, str. 996,997)

Prekasno

“Tko krije svoje grijehе, nema blagoslova, tko ih priznaje i ostavlja, dobit će oprostеnje.” (Izreke 28,13 — Šarić)

“Akan je priznao svoju krivnju, ali tada je bilo prekasno da bi se spasio. On je vidio kako se izraelska vojska vraća iz Aja poražena i obeshrabrena, a ipak nije došao i priznao svoj grijeh. Vidio je Jošuu i izraelske starješine kako se klanjaju do zemlje u neizrecivoj boli. Da ga je tada priznao, pružio bi dokaz o istinskom pokajanju, ali je šutio. Slušao je izjavu da je učinjen veliki grijeh i čuo kako je točno opisan njegov karakter. Međutim, njegove su usne ostale zatvorene. Onda je uslijedila svečana istraga. Kako se ovaj čovjek tresao od straha kad je vidio da je izdvojeno njegovo pleme, onda njegova obitelj i dom! Ali on još uvijek nije priznavao svoj grijeh sve dok Božji prst nije ukazao na njega. Kad ga više nije mogao sakriti, priznao je istinu. Kako se često čuju slična priznanja! Postoji velika razlika između priznavanja činjenica nakon što su dokazane i priznavanja grijeha koji su poznati samo nama i Bogu. Akan ne bi priznao da se nije nadao kako će time ukloniti posljedice svojeg zločina. Njegovo je priznanje služilo samo da ukaže na pravednost njegove kazne. Nije bilo iskrenog pokajanja zbog grijeha, nije bilo skrušenosti, promjene namjera ili odvratnosti prema grijehu.

Ovakva će priznanja izreći grešnici dok budu stajali pred Bogom na sudu, kad svaki slučaj bude odlučен za život ili smrt. ... Kad se nebeske knjige otvore, Sudac neće riječima obznaniti čovjekovu krivnju, već će uputiti oštar, prodoran pogled i svako životno djelo, svaki postupak oživjet će u sjećanju prijestupnika. Ljudi neće kao u Jošuuino doba trebati istraživati od plemena do obitelji, već će njihove vlastite usne priznati grijeh. Tada će se cijelom svijetu objaviti grijesi skriveni od ljudske spoznaje.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 413,414)

“Ako postoje grijesi koje trebate priznati, ne gubite vrijeme. Ovi trenuci su dragocjeni. ‘Ako priznajemo grijehе svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehе naše, i očisti nas od svake nepravde.’ (1. Ivanova 1,9)” (*Selected Messages*, sv. 1, str. 352)

Cijena laži

**“Mrske su Jahvi usne lažljive, a mili su mu koji zборе istinu.”
(Izreke 12,22)**

“Od Šekema Izraelci su se vratili u svoj tabor u Gilgalu. Tu ih je uskoro posjetilo čudno izaslanstvo koje je s njima željelo sklopiti savez. Predstavnici su izjavili da su došli iz daleke zemlje, a njihov je izgled to naoko i potvrđivao. Njihova je odjeća bila stara i pohabana, sandale pokrpane, zalihe pljesnive, mjehovi koje su koristili za vino bili su poderani i podvezani, kao da su ih brzo popravili tijekom putovanja. ...

Ovo je svjedočenje bilo presudno. ... ‘Jošua uglavi s njima mir, i sklopi savez s njima da će ih poštediti. I glavari se na to zakunu.’ Tako je savez bio sklopljen. ...

Ali Gibeoncima bi bilo bolje da su pošteno postupili prema Izraelcima. Iako su pokoravanjem Jahvi sačuvali život, njihova im je prijevara donijela samo sramotu i robovanje. Bog je uveo uredbu da svi koji se odreknu poganstva i stupe u zajednicu s Izraelom, dijele blagoslove Saveza. Oni su bili obuhvaćeni uredbom o ‘strancu i gostu’ i osim nekoliko izuzetaka, ova je skupina trebala uživati iste naklonosti i prednosti kao i Izrael. Gospodnja uredba je glasila: ‘Ako se stranac nastani u vašoj zemlji, nemojte ga ugnjetavati. Stranac koji s vama boravi neka vam bude kao sunarodnjak; ljubi ga kao sebe samoga.’ (Levitski zakonik 19,33.34)

...

Gibeonci su mogli biti prihvaćeni uz ovaj uvjet da nisu pobjegli prijevari. Za stanovnike i građane ovog ‘kraljevskog grada’ čiji ‘žitelji ... bijahu ratnici’ bilo je veliko poniženje biti drvosječe i vodonoše u budućim naraštajima. Ali oni su prihvatili odjeću siromaštva da bi prevarili, a sada im je ono dano kao znak doživotne službe. Tako je njihov ropski položaj tijekom naraštaja trebao svjedočiti o Božjoj mržnji prema neistini.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 419–421)

27. travnja

“Daj mi sada ovo gorje“

“Ali sam još i danas snažan, kao što sam bio onoga dana kad me Mojsije poslao kao uhodu. ... Daj mi sada ovo gorje.” (Jošua 14,11.12)

“Prije nego što se počelo s podjelom zemlje, Kaleb je u pratnji glavara svojega plemena izišao s posebnim zahtjevom. Osim Jošue, Kaleb je tada bio najstariji čovjek u Izraelu. Kaleb i Jošua bili su jedini od uhoda koji su donijeli dobro izvješće o obećanoj zemlji hrabreći narod da pođe i osvoji zemlju u ime Gospodnje. Kaleb je sada podsjetio Jošuu na obećanje koje mu je tada dano kao nagrada za njegovu vjernost: ‘Zemlja kojom je stupala noga tvoja pripast će tebi i sinovima tvojim u vječnu baštinu, jer si vršio volju Jahve, Boga mojega.’ On je stoga iznio zahtjev da dobije Hebron u posjed. ... Njegovom je zahtjevu odmah bilo udovoljeno. Nikome se s većom sigurnošću nije moglo povjeriti osvajanje ove goleme utvrde. ...

Kalebova je vjera sada bila ista kao kad se svojim svjedočanstvom usprotivio zlim izvještajima uhoda. On je vjerovao Božjem obećanju da će svojem narodu dati Kanaan i u tome je u potpunosti slijedio Gospodina. Izdržao je s narodom dugo lutanje u pustinji dijeleći razočaranja i teret krivaca, a ipak nije zbog toga prigovarao, već je uzdizao Božju milost koja ih je sačuvala u pustinji kad su njegova braća propadala. ... Hrabri stari ratnik želio je narodu dati primjer koji će veličati Boga i ohrabriti plemena da u potpunosti pokore zemlju koju su njihovi oci smatrali neosvojivom. Kaleb je primio nasljedstvo za kojim je njegovo srce žudjelo četrdeset godina i uzdajući se da će Bog biti s njim, ‘protjera odatle tri sina Anakova’. ...

Kukavice i pobunjenici su pomrli u pustinji, a pravedni uhode okusili su grožđe iz Doline Eškola. Svatko je primio prema svojoj vjeri. Nevjerni su gledali kako se njihovi strahovi ispunjavaju. Usprkos Božjem obećanju, oni su izjavili da je nemoguće naslijediti Kanaan i nisu ga osvojili. Ali oni koji su vjerovali u Boga ne gledajući toliko na teškoće s kojima su se mogli suočiti, već na snagu njihovog svesilnog Pomoćnika, ušli su u obećanu zemlju.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 425—427)

Željezna kola

“Obratite se tada Josipovi sinovi Jošui i upitaju: ‘Zašto si nam dao u baštinu prema jednom ždrijebu, samo jedan dio, kad smo mnogobrojni?’” (Jošua 17,14)

“Još jedan zahtjev za podjelu zemlje otkrio je duh sasvim različit od Kalebovog. Iznijela su ga Josipova djeca, pleme Efrajimovo s polovinom plemena Manašeova. Imajući u vidu svoju brojnost, ova su plemena zahtijevala dvostruki dio teritorija. Ždrijeb im je dodijelio najplodnije područje u cijeloj zemlji, uključujući doline, ali su mnogi ključni gradovi u dolini i dalje ostali u posjedu Kanaanaca, a plemena su ustuknula pred naporima i opasnostima osvajanja svoje baštine, želeći dodatni dio teritorija koji je već bio osvojen. Efrajimovo je pleme bilo jedno od najbrojnijih u Izraelu, a njemu je pripadao i Jošua te su njegovi članovi smatrali da imaju pravo na poseban položaj. ‘Zašto si nam dao u baštinu prema jednom ždrijebu, samo jedan dio, kad smo mnogobrojni?’ Međutim, nepokolebljivog vođu nije se moglo navesti da odstupi od stroge pravde.

Njegov je odgovor glasio: ‘Kad ste narod mnogobrojan, pođite u šumu i krčite ondje sebi zemlje u periškoj i refaimskoj krajini, ako vam je pretijesna gora Efrajimova.’

Njihov je odgovor otkrio pravi razlog za prigovor: nedostajalo im je vjere i hrabrosti da istjeraju Kanaance. ‘Gora nam ova neće biti dosta,’ rekli su, ‘a svi Kanaanci koji žive u ravnici imaju željezna kola.’

Izraelskom je narodu obećana sila njihovog Boga i da su Efrajimci imali Kalebovu hrabrost i vjeru, nijedan neprijatelj ne bi mogao opstati pred njima. Jošua se odlučno suprotstavio njihovoj želji da se ne izlažu teškoćama i opasnostima. ‘Vi ste brojnan narod i imate silnu snagu’, rekao je. ‘Istjerat ćeš sigurno Kanaance ako i imaju željezna kola, ako i jesu jaki.’ Tako su njihovi vlastiti dokazi upotrijebljeni protiv njih. Budući da su bili velik narod, kao što su tvrdili, oni su sebi mogli u cijelosti otvoriti put, kao što su učinila njihova braća. S Božjom pomoći oni se nisu trebali bojati željeznih kola.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 427,428)

“Ja i moj dom“

“Onda danas izaberite kome ćete služiti.” (Jošua 24,15)

“Kad je Jošua osjetio da ga obuzima staračka nemoć i shvatio da njegovo djelo uskoro mora završiti, ispunila ga je briga za budućnost njegovog naroda. Kad su se ponovno okupili oko svojeg ostarjelog vođe, on im se obratio riječima očinske ljubavi. ...

Na Jošuinu zapovijed iz Šila je donesen Kovčeg. Prigoda je bila vrlo svečana, a ovaj simbol Božje prisutnosti produbio je dojam koji je on želio ostaviti na narod. Nakon što je prikazao Božju dobrotu prema Izraelcima, pozvao ih je da u ime Jahve izaberu kome će služiti. Oni su još uvijek donekle tajno obožavali idole i Jošua ih je sada nastojao potaknuti na odluku da uklone grijeh iz Izraela. ... Želio ih je navesti da služe Bogu, ne prisilno, već dragovoljno. ...

‘Ja i moj dom’, dodao je Jošua, ‘služit ćemo Jahvi.’ Ista sveta revnost koja je nadahnula vođu, prenesena je na narod. Njegovi su pozivi izazvali pripravan odgovor: ‘Daleko neka je od nas da ostavimo Jahvu a služimo drugim bogovima.’ ... Jošua je nastojao potaknuti svoje slušatelje da dobro izvažuju riječi i suzdrže se od zakletvi koje nisu bili spremni ispuniti. Oni su s velikom revnošću ponovili izjavu: ‘Ne, mi ćemo služiti Jahvi.’ Svečanim pristankom da budu svjedoci protiv samih sebe, oni su izabrali Jahvu i još jednom ponovili obećanje o odanosti: ‘Služit ćemo Jahvi, Bogu svojem, i glas ćemo njegov slušati.’ ... Nakon što je napisao izvještaj o ovom svečanom događaju, on ga je zajedno s knjigom Zakona stavio pokraj Kovčega. ...

Jošua je ovim obavio posao za Izrael. On je ‘vršio volju Jahve’, a u Božjoj knjizi je zapisano: ‘sluga Jahvin’. Najplemenitije svjedočanstvo o njegovom karakteru kao narodnog vođe jest povijest naraštaja koji je uživao u njegovim djelima: ‘Izrael je služio Jahvi svega vijeka Jošuinu i svega vijeka starješina koje su Jošuu nadživjele.’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 435—438)

“Ne šaljem li te ja?”

“Jahve se tad okrenu prema njemu i reče mu: ‘Idi s tom snagom u sebi. ... Ne šaljem li te ja?’” (Suci 6,14)

“Gideon je primio božanski poziv da izbavi svoj narod. On je u to vrijeme bio zaposlen vršenjem pšenice. Sakrio je malu količinu žita i budući da se nije usudio vršiti je na uobičajenom gumnu, pribjegao je vršidbi u blizini vinske muljače jer je sezona zrenja grožđa još bila daleko i stoga se vinogradu posvećivalo malo pozornosti. Dok je Gideon radio u tajnosti i tišini, ožalošćen je razmišljao o stanju Izraela i o tomu kako se može slomiti tlačiteljski jaram na njegovu narodu.

Iznenada se pojavio ‘anđeo Jahvin’, obrativši mu se riječima: ‘Jahve s tobom, hrabri junače!’

‘Oh, gospodar’, odgovorio je on, ‘ako je Jahve s nama, zašto nas sve ovo snađe? Gdje su sva ona čudesa njegova o kojima nam pripovijedahu oci naši govoreći: Nije li nas Jahve iz Egipta izveo? A sada nas je Jahve ostavio, predao nas u ruke Midjancima.’

Nebeski vjesnik je odgovorio: ‘Idi s tom snagom u sebi, i izbavit ćeš Izraela iz ruke Midjanaca. Ne šaljem li te ja?’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 459)

“Gideon je bio duboko svjestan svoje nesposobnosti za veliko djelo koje je bilo pred njim. ... Gospodin za svoje djelo ne bira uvijek najdarovitije ljude, već one koje može najbolje upotrijebiti. Pojedinci koji obavljaju dobru službu za Boga, mogu određeno vrijeme biti u sjenci, neprimjetni i nezaposleni od strane svojeg Učitelja. Međutim, ako vjerno izvršavaju svoje dužnosti na svojem skromnom položaju, spremni da rade i da podnesu žrtvu za Njega, On će im povjeriti veće dužnosti kada za to dođe vrijeme.

Prije časti dolazi poniznost. Gospodin najuspješnije djeluje preko onih koji su najsvjesniji svoje nesposobnosti. On će ih naučiti da pokažu hrabrost u vjeri. Učinit će ih jakima sjedinjujući njihovu nemoć sa svojom snagom, i razumnima povezujući njihovo neznanje sa svojom mudrošću.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1003)

SVIBANJ

1. svibnja

Previše vojnika

“Tada Jahve reče Gideonu: ‘Previše je naroda s tobom a da bih predao Midjance u njegove ruke. Izrael bi se mogao pohvaliti i reći: Vlastita me ruka izbavila.’” (Suci 7,2)

“U Izraelu je postojao zakon da se prije polaska u bitku u vojsci trebala dati sljedeća izjava: ‘Ima li koga da je sagradio novu kuću a nije se u nju uselio? Neka se vrati kući svojoj, da ne pogine u boju pa da se tko drugi u nju ne useli. Ima li koga da je zasadio vinograd a još ga nije brao? Neka se vrati domu svome, da u boju ne pogine te da mu drugi roda ne obere. Ima li koga da se zaručio a nije se oženio? Neka se vrati domu svome, da u boju ne pogine te da mu tko drugi zaručnice ne odvede. Neka nadglednici nastave te narodu kažu: Tko se boji i kome srce trne, neka se vrati domu svome, da ne trne srce njegovoj braći kao njemu.’ (Ponovljeni zakon 20,5-8)

Budući da ih je brojčano bilo tako malo u usporedbi s njihovim neprijateljima, Gideon se suzdržao i nije dao ovu uobičajenu izjavu. Zaprepastio se na izjavu da je njegova vojska prevelika. Ali Gospodin je vidio ponositost i nevjeru u srcima svojeg naroda. Potaknuti snažnim Gideonovim pozivima, oni su se spremno uvojačili, ali mnoge je ispunjavao strah kada su vidjeli midjansko mnoštvo. Ipak, da su Izraelci pobijedili, oni bi sebi pripisali slavu umjesto da pobjedu pripisu Bogu.

Gideon je poslušao Božju zapovijed i s teškim srcem gledao kako dvadeset dvije tisuće ljudi, ili više od dvije trećine njegove vojske, odlazi kući.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 461)

“Gospodin je spreman učiniti velika djela za nas. Mi pobjedu nećemo postići brojem, već potpunom predajom duše Isusu. Trebamo ići naprijed u Njegovoj sili, uzdajući se u moćnog Boga Izraelova. U izvještaju o Gideonovoj vojsci nalazi se pouka za nas. ... Gospodin je i danas isto tako spreman ostvariti velika djela preko slabih ljudskih predstavnika.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1003)

Još ih je mnogo

“Jahve reče Gideonu: ‘Još je previše naroda. Povedi ih na vodu, i ondje ću ih iskušati. Za koga ti kažem: Neka ide s tobom, taj će s tobom ići. A za koga ti kažem: Neka ne ide s tobom, taj neće ići.’” (Suci 7,4)

“Narod je odveden do vode očekujući da će odmah napasti neprijatelja. Nekolicina je brzo zahvatila vodu u ruku i popila je u hodu, ali gotovo su svi kleknuli na koljena i lagano pili vodu s površine potoka. Onih koji su rukom zahvatili vodu bilo je oko tri stotine od deset tisuća i oni su bili izabrani, a svima je ostalima bilo rečeno neka se vrate kući.

Karakter se često kuša na provjeravani način. Na one koji su u vrijeme opasnosti bili skloni ispunjavanju vlastitih potreba, nije se moglo pouzdati u krizi. Gospodin nema mjesta u svojem djelu za nemarne i one koji udovoljavaju sebi. Ljudi koje je On izabrao bilo je malo, ljudi koji nisu dopuštali da ih njihove vlastite potrebe uspore u izvršenju dužnosti. Tri stotine izabranih ljudi ne samo što su imali hrabrost i samokontrolu, već su bili i ljudi vjere. Oni nisu bili okaljani idolopoklonstvom. Bog ih je mogao voditi i preko njih je mogao izbaviti Izraela. Uspjeh ne ovisi o broju. Bog može izbaviti s malim brojem kao i s velikim. Njega ne uzvisujemo brojem, koliko karakterom onih koji Mu služe.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 461,462)

“Svi koji žele biti vojnici Kristovog križa moraju opasati oružje i pripremiti se za bitku. Ne trebaju ustuknuti pred prijetnjama ili se plašiti opasnosti. Moraju biti oprezni, čvrsti i hrabri kada se suočavaju s neprijateljem i sudjeluju u Božjoj bici. Posvećenost Kristovih sljedbenika mora biti potpuna. Otac, majka, supruga, djeca, dom, zemlja, sve mora biti manje važno u odnosu na Božje djelo i cilj. Oni moraju biti spremni strpljivo i radosno podnositi sve na što su u Božjoj providnosti pozvani da podnesu. Njihova je konačna nagrada da dijele s Kristom prijestolje vječne slave.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1003)

3. svibnja

Učinjena pogreška

“Gideon načini od toga efod ... i bijaše to zamka Gideonu i njegovu domu.” (Suci 8,27)

“Izraelski je narod iz zahvalnosti za izbavljenje od Midjanaca predložio Gideonu da postane njihov kralj te da se prijestolje prenosi na njegove potomke. Ovaj je prijedlog bio izravno kršenje načela teokracije. Bog je bio izraelski kralj i njihov pokušaj da postave čovjeka na prijestolje bio bi odbacivanje njihovog božanskog Vladara. Gideon je uvidio ovu činjenicu i njegov odgovor pokazuje kako su njegove pobude bile plemenite i istinite: ‘Ne, neću ja vladati nad vama,’ objavio je, ‘a ni moj sin; Jahve će biti vaš vladar.’

Ali Gideon se predao drugoj zabludi koja je donijela propast njegovom domu i Izraelu. Razdoblje neaktivnosti koje slijedi nakon velikih bitaka često nosi više opasnosti od razdoblja sukoba. Gideon je sada bio izložen ovoj opasnosti. U njemu je bio nemiran duh. Dotada je sa zadovoljstvom izvršavao upute koje mu je Bog dao, ali sada, umjesto da čeka na božansko vodstvo, počeo je sam planirati. Kad je Gospodnja vojska postigne očitu pobjedu, Sotona udvostručuje svoje napore da sruši Božje djelo. ...

Budući da mu je bilo zapovjedbno da prinese žrtvu na stijeni gdje mu se javio Anđeo, Gideon je zaključio kako je imenovan da služi kao svećenik. Ne čekajući na božansku odredbu odlučio je naći prikladno mjesto i uspostaviti sustav bogoslužja sličan onome koji se vršio u Svetišću. Uz pomoć snažne potpore u svoju korist, nije mu bilo teško izvesti plan.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 465)

“Oni koji zauzimaju najviše položaje mogu zavesti druge, osobito ako smatraju da nema nikakve opasnosti. Najmudriji griješe, naj snažniji se umaraju. ... Ozbiljna je pomisao da uklanjanje samo jednog čuvara iz savjesti, neispunjavanje jedne dobre odluke, oblikovanje samo jedne loše navike, može kao posljedicu imati ne samo moju propast, već i propast svih koji su imali povjerenja u mene. Naša je jedina sigurnost da idemo Učiteljevim stopama, putem kojim je On prošao, da se za zaštitu oslonimo isključivo na Onoga koji je rekao: ‘Hajdete za mnom!’” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1004,1005)

4. svibnja

Prije nego što se dijete rodi

“Pouči nas što ćemo činiti s djetetom kad se rodi.” (Suci 13,8)

“Bog se osobno javio Manoahovoj ženi i rekao da će dobiti sina, da će biti velik i da će izbaviti Izrael. Zatim joj je dao posebne upute u vezi s ishranom. ... Promatrajmo ih kao upute koje su dane svakoj majci na svijetu. Ako želite da vaša djeca imaju uravnotežen um, i sami morate biti umjereni. Svoje srce i osjećaje čuvajte neiskvarenim i zdravim da biste svojim potomcima mogli usaditi zdrav um i tijelo.” (*Manuscript 12, 1887.*)

“Da, svaka majka može razumjeti svoju dužnost. Ona bi trebala znati da karakter njezine djece više ovisi o njezinim navikama prije rođenja i o njezinim naporima nakon njihovog rođenja, nego o vanjskim prednostima ili mogućnostima. ... Majka koja je spremna učiteljica svojoj djeci, mora prije njihovog rođenja stvoriti naviku samoodricanja i vladanja nad sobom; jer će im ona predati svoje osobine, svoje čvrste ili slabe crte karaktera.” (*Savjeti o životu i prehrani, str. 168,169*)

“Nemudri savjetnici govorit će majci da je treba zadovoljiti svaku želju i nagon, ali takvo je učenje lažno i štetno. Majka je trebala po zapovijedi samoga Boga biti pod najsvečanijom obvezom da vlada sobom. I očevi i majke snose jednaku odgovornost. Oba roditelja prenose svoje osobine, umne i tjelesne, svoje sklonosti i apetite, na svoju djecu.” (*Patrijarsi i proroci, str. 470*)

“Mnogi predmet umjerenosti izlažu podsmjehu. Oni tvrde da Gospodin ne obraća pozornost na tako nevažna pitanja kao što su jelo i piće. Međutim, kad se Gospodin ne bi brinuo o ovome, On se ne bi objavio Manoahovoj ženi dajući joj određene upute i dvaput joj nalažući da pazi da ih ne zanemari.” (*Temperance, str. 233,234*)

“Mnogi roditelji pridaju neznatnu važnost utjecaju na dijete prije rođenja; ali Nebo se prema tome ne postavlja tako. ... Riječima što ih je uputio hebrejskoj majci, Bog govori svim majkama svih vjekova.” (*Služba liječenja, str. 231*)

Kompromis

“Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim jarmom. Što ima pravednost s bezakonjem? Što li je zajedničko svjetlu i tmini?” (2. Korinćanima 6,14)

“Budući da se grad Sora nalazio blizu filistejske zemlje, Samson se družio s Filistejcima na prijateljskoj osnovi. Tako je u njegovoj mladosti došlo do prisnih prijateljstava čiji je utjecaj pomračio cijeli njegov život. Mlada žena koja je živjela u filistejskom gradu Timni pobudila je Samsonove osjećaje i on se odlučio njome oženiti. Bogobožnim roditeljima, koji su ga nastojali odvratiti od ove namjere, dao je sljedeći odgovor: ‘Oženi me njome, jer mi ona omilje.’ Roditelji su naposljetku popustili njegovim željama i vjenčanje je održano.

Upravo kad je ulazio u doba muževnosti, u vrijeme kad je trebao izvršiti božansku zadaću i kad je prije svega trebao biti vjeran Bogu, Samson se povezao s izraelskim neprijateljima. Nije se pitao hoće li moći bolje slaviti Boga ako se udruži s osobom koju je izabrao ili ako se stavi u položaj u kojemu neće moći ispuniti cilj što ga je trebao ostvariti u svojem životu. Svima onima koji prvo nastoje odati čast Bogu On je obećao mudrost, ali nema obećanja za one koji su skloni samozadovoljstvu. ...

Kršćanstvo mora imati odlučujući utjecaj na bračni odnos, ali prečesto je slučaj da pobude koje vode do ove zajednice nisu u skladu s kršćanskim načelima. Sotona neprekidno nastoji ojačati svoju silu nad Božjim narodom tako što ga navodi da stupi u savez s njegovim podanicima i da bi to ostvario, on u srcu nastoji potaknuti nesvete strasti. ...

Samson se ovom svadbom zblžio s onima koji su mrzili izraelskog Boga. Tko god dragovoljno stupi u takav odnos, smatrat će nužnim da se do neke mjere prilagodi navikama i običajima svojih drugova. Tako je provedeno vrijeme gore od upropaštena vremena. Misli kojima se bavimo i riječi koje izgovaramo teže rušenju bedema načela i slabe utvrdu duše.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 471,472)

Moćni slabić

***"I on će početi da izbavlja Izraela iz ruke Filistejaca."
(Suci 13,5)***

"Božje obećanje da će preko Samsona 'početi da izbavlja Izraela iz ruke Filistejaca' bilo je ispunjeno, ali kako je mračan i strašan zapis o tom životu koji je mogao biti hvala Bogu i slava narodu! Da je Samson bio vjeran božanskom pozivu, Božji je cilj mogao biti ostvaren Njemu na čast i slavu. Ali on je popustio kušnji i pokazao se nedostojnim povjerenja, a njegova je zadaća ispunjena putem poraza, zatočeništva i smrti.

Samson je fizički bio najsnažniji čovjek na zemlji, ali u vladanju sobom, poštenju i čvrstoći, bio je jedan od najslabijih. Mnogi snažne strasti pogrešno poistovjećuju sa snažnim karakterom, ali istina je da je slabić onaj kojim vladaju njegove strasti. Stvarna veličina čovjeka mjeri se silom osjećaja kojima on vlada, a ne osjećajima koji vladaju njime.

Nad Samsonom je bila Božja briga i providnost kako bi se pripremio za izvršenje djela na koje je bio pozvan. Na samom početku života on je bio okružen povoljnim okolnostima za razvitak tjelesne i umne snage i moralne čistoće. Ali pod utjecajem bezbožnih prijatelja nije se držao Boga kao svoje jedine sigurnosti, i bujica zla ga je odnijela. Oni koji se na dužnosti sučeljavaju s kušnjama mogu biti sigurni da će ih Bog sačuvati, ali ako se svojevolumno predaju sili kušnje, prije ili poslije će pasti.

Sotona ulaže najveće snage kako bi zaveo upravo one koje Bog namjerava upotrijebiti kao svoja oruđa za posebno djelo. On napada naše najslabije točke djelujući na nedostatke u karakteru da bi stekao nadzor nad cijelim čovjekom. On zna da će uspjeti ako se ovi nedostaci njeguju. Ali nitko ne treba biti nadvladan. Čovjek nije prepušten da svojom vlastitom slabom silom svlada sile zla. Pomoć je pri ruci i dat će se svakoj duši koja to stvarno želi." (*Patrijarsi i proroci*, str. 476)

U čemu je tajna?

“Delila upita Samsona: ‘Kaži mi gdje stoji tvoja velika snaga i čime bi se mogao svezati i svladati.’” (Suci 16,6)

“Nakon pobjede, Izraelci su Samsona postavili za suca i on je vladao Izraelom dvadeset godina. Ali jedan pogrešan korak otvara put drugom. ... Ali je nastavio tražiti tjelesna zadovoljstva koja su ga vukla u propast. ‘Poslije toga on zamilova neku ženu iz doline Soreka’, nedaleko od njegovog rodnog mjesta. Ime joj je bilo Delila, ‘rasipnica’. ... Filistejci su budno motrili svojeg neprijatelja i kad se on ponizio ovom novom vezom, odlučili su ga uništiti preko Delile.

U dolinu Sorek poslano je izaslanstvo sastavljeno od vodećih ljudi iz svake filistejske pokrajine. Nisu se usudili uhvatiti ga dok je imao tako veliku snagu, ali je njihova namjera bila da saznaju, ako je moguće, tajnu njegove snage. Stoga su potkupili Delilu da to otkrije i prenese im.

Kad je Samsona izdajnica počela obasipati pitanjima, on ju je varao govoreći da će postati slab kao i drugi ljudi ako se primijene neki postupci. Kad je ona to provjerila, razotkrila je prijeveru. Onda ga je optužila za licemjerje riječima: ‘Kako možeš reći da me ljubiš kad tvoje srce nije sa mnom?’ ... Samson je triput imao jasne dokaze da su se Filistejci udružili s njegovom zavodnicom da bi ga uništili, ali kad je njezina namjera propala, ponašala se kao da je to šala i on je slijepo potiskivao svoj strah.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 473,474)

“U društvu ove zavodnice, izraelski sudac tratio je dragocjene sate koje je trebao posvetiti dobrobiti svojega naroda. Međutim, slijepa strasti koje i najjačega čine slabim, zadobile su vlast nad njegovim razumom i savješću. ...

Samsonova zaslijepljenost izgleda skoro nevjerojatno. U početku nije bio toliko zanesen da bi otkrio svoju tajnu; ali je svjesno ušao u mrežu izdajice duše, čije su ga zamke pratile na svakom koraku.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1007)

U ovome je tajna

“Ali nije znao da se Jahve od njega okrenuo.” (Suci 16,20)

“Delila mu je dan za danom ‘dodijavala molbama i mučila ga, njemu već dozlogrdje’, a ipak ga je tajanstvena sila zadržavala pokraj nje. Kad je najposlije bio svladan, Samson je obznanio tajnu: ‘Nikad britva nije prešla po mojoj glavi, jer sam od majčine utrobe nazirej Božji. Da me obriju, sva bi me snaga ostavila, one-moćao bih i postao bih kao običan čovjek.’ Vjesnik je odmah poslan filistejskim gospodarima pozivajući ih da dođu bez odlaganja. Dok je ratnik spavao, odrezan mu je velik dio njegove kose. Onda je ona, kao što je već triput učinila, povikala: ‘Samsone, eto Filistejaca na te!’ Iznenada probuđen, on je mislio da će kao i prije upotrijebiti svoju snagu i uništiti ih, ali su njegove bespomoćne ruke odbile obaviti svoju zadaću i on nije znao da se ‘Jahve od njega okrenuo’. Nakon što je bio obrijan, Delila ga je počela mučiti i nanositi mu bol iskušavajući tako njegovu snagu, jer se Filistejci nisu usudili približiti dok se u potpunosti nisu uvjerali da ga je snaga napustila. Onda su ga uhvatili, izvadili mu oči i odveli ga u Gazu. Tamo je bio vezan lancima u zatvoru i prisiljen na težak rad.

Kakva je to bila promjena za izraelskog vođu i zaštitnika! Sada je bio slab, slijep, zatočen, ponižen i obavljao je ropske poslove! Malo-pomalo kršio je uvjete svojeg svetog poziva. Bog ga je dugo trpio, ali kad se predao sili grijeha tako da je izdao svoju tajnu, Gospodin ga je napustio. Snaga se nije nalazila u njegovoj kosi, već je to bio znak njegove odanosti Bogu, a kad je taj simbol bio žrtvovan popuštanjem strastima, izgubljen je i blagoslov koji je ona označivala. (*Patrijarsi i proroci*, str. 474,475)

“Da je Samsonu odsječena kosa bez njegove krivnje, snaga ga ne bi napustila. Međutim, svojim postupcima pokazao je nepoštovanje prema Božjoj naklonosti i vlasti u onoj mjeri u kojoj je doprinio da njegovi pramenovi kose budu odsječeni. Zato je Bog dopustio da podnosi posljedice vlastite ludosti.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1007)

Izvjesna žetva

“Sine moj, ako te grešnici mame, ne pristaj.” (Izreke 1,10)

“Samson je u svojoj nevolji imao isti izvor snage koji je i Josipu stajao na raspolaganju. Mogao je izabrati ili dobro ili zlo prema svojoj volji. Ali umjesto da se osloni na Božju snagu, dopustio je divljim strastima svoje naravi potpunu slobodu. Njegova sposobnost zaključivanja se izopačila, moral pokvario. Bog je postavio Samsona na vrlo odgovoran položaj, dao mu je čast, priliku da bude koristan; ali on je prvo morao naučiti pokoravati se Božjim zakonima. Josip je bio slobodno moralno biće. Pred njim su bili dobro i zlo. Mogao je izabrati put čistoće, svetosti i časti ili put nemoralnosti i poniženja. On je izabrao pravi put i naišao na Božje odobravanje. Samson je u sličnim kušnjama, u koje je sam sebe doveo, dao maha svojim strastima. Put kojim je krenuo završio je sramotom, propašću i smrću. Kakve li suprotnosti izvještaju o Josipu!” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1007)

“Gospodin je u svojoj Riječi jasno rekao svojem narodu da ne sklapa veze s onima koji nemaju ljubavi i strahopoštovanja prema Njemu. Takvi će suputnici rijetko kad biti zadovoljni ljubavlju i poštovanjem koji im s pravom pripadaju. Nprestano će težiti za određenom naklonošću bogobojazne supruge ili supruga koja će obuhvaćati nepoštovanje božanskih zahtjeva. Za bogobojaznog čovjeka i za Crkvu s kojom je povezan, svjetovna žena ili svjetovni prijatelj je uhoda u taboru koji vrebava svaku priliku da izda Kristovog slugu i izloži ga neprijateljskom napadu.

Izvjestaž o Samsonu pruža pouku onima čiji karakter još uvijek nije oblikovan, koji još uvijek nisu stupili u aktivan život. Mladi koji su upisali naše škole i sveučilišta susrest će se s različitim načinima razmišljanja. Ako žele rasonodu i bezumlje, ako žele odbaciti dobro i ujediniti se sa zlom, imat će priliku za to. Pred njima su grijeh i pravednost, i oni sami trebaju birati. Ali neka nikad ne zaborave sljedeće riječi: ‘Što čovjek posije, ono će i požeti.’” (Isto, str. 1007)

Bog se spomenuo

**“Samson zavapi Jahvi: ‘Gospodine Jahve, spomeni me se!’”
(Suci 16,28)**

“U patnji i poniženju, Samson, filistejska igračka, naučio je više o svojim vlastitim slabostima nego što je prije znao i njegova ga je muka navela na pokajanje. Kako je njegova kosa rasla, postupno se vraćala i njegova snaga, ali njegovi ga se neprijatelji nisu bojali smatrajući ga okovanim i bespomoćnim zatočenikom.

Filistejci su pobjedu pripisali svojim bogovima i likujući proklosili izraelskom Bogu. Određena je gozba u čast Dagona, boga ribe, ‘zaštitnika mora’. Iz gradova i sela diljem filistejske ravnice okupio se i narod i njihovi gospodari. Skupine štovatelja ispunile su golem hram i natiskale se na galerije ispod krova. Bio je to prizor blagdana i radosti. Nakon svečanosti prinošenja žrtava slijedila je glazba i blagovanje. Onda je, kao krunski trofej Dagonove sile, uveden Samson. Povici likovanja pozdravili su njegov ulazak. Narod i vladari vrijedali su njegovu bijedu i divili se bogu koji je uništio ‘našeg neprijatelja’. Nakon nekog vremena iscrpljeni je Samson zatražio dopuštenje da se odmori na dva središnja stupa na koje se oslanjao hramski krov. Onda je tiho izgovorio molitvu: ‘Gospodine Jahve, spomeni me se i samo mi još sada podaj snagu da se Filistejcima odjednom osvetim za oba oka.’ Izgovorivši ove riječi, on je svojim snažnim rukama obgrlio oba stupa i povikao: ‘Neka poginem s Filistejcima!’ Prignuo se, a krov je pao ubijajući jednim udarcem sve golemo mnoštvo. ‘Više ih ubi umirući nego što ih pobi za života.’

Kip i njegovi štovatelji, svećenici i seljaci, ratnici i plemići, bili su zajedno pokopani ispod ruševina Dagonova hrama. A među njima je ležalo divovsko tijelo onoga koga je Bog izabrao da bude izbavitelj Izraela.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 475,476)

“Umjesto da se odvija između Samsona i Filistejaca, sukob se sada odigravao između Boga i Dagona, i zato je Gospodin primijenio svoju svemoćnu silu i vrhovnu vlast.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1007,1008)

11. svibnja

Ona je održala svoje obećanje

“Ja ću ga darovati Jahvi za sve dane njegova života.” (1. Samuelova 1,11)

“Elkana, levit iz Efrajimove gore, bio je imućan i utjecajan čovjek koji je ljubio Boga i bojao Ga se. Njegova je žena, Ana, bila vrlo pobožna osoba. Njezin se karakter odlikovao blagošću, skromnošću, dubokom revnošću i plemenitom vjerom.

Ovom je dobrom paru bio uskraćen blagoslov koji je svaki židovski par željno tražio: njihov dom nije razveseljavao dječji glas, a želja da očuva svoje ime navela je muža, kao i mnoge druge, da sklopi drugi brak. Međutim, ovaj korak, kao posljedica nedostatka vjere u Boga, nije donio sreću. Sinovi i kćeri su povećali obitelj, ali je radost i ljepota Božje svete ustanove bila okaljana, a mir u obitelji narušen. Penina, druga žena, bila je ljubomorna i uskogrudna, a ponašala se oholo i drsko. Anina je nada bila slomljena, a život iscrpljujući teret, ali se ona ipak krotko suočila s kušnjom. ...

Teret koji nije mogla dijeliti sa zemaljskim prijateljem, ona je predala Bogu. Revno se molila da On ukloni njezinu sramotu i daruje joj dragocjeni dar, sina kojeg će othraniti i odgojiti za Njega. Svečano se obvezala da će, ako joj se ispuni zahtjev, dijete od samog rođenja posvetiti Bogu. ...

Anina je molitva bila uslišana. Ona je primila dar za koji je tako revno preklinjala. Dok je promatrala dijete, nazvala ga je Samuel, ‘jer sam ga, reče, izmolila od Jahve.’ (Patrijarsi i proroci, str. 477,478)

“Čim je mališan dovoljno odrastao da se mogao odvojiti od majke, ona je ispunila svoj svečani zavjet. Voljela je svoje dijete svom materinskom ljubavlju; iz dana u dan voljela ga je sve više dok ga je promatrala kako raste i slušala njegovo djetinje čavrljanje. On je bio njezin jedinac, posebni dar Neba, ali ga je primila kao blago posvećeno Bogu i nije htjela uskratiti Darodavcu ono što Mu pripada. Vjera je osnažila majčinsko srce i ona nije popustila molbama prirodne ljubavi.” (The S.D.A. Bible Commentary, sv. 2, str. 1008)

Božje vlasništvo

“Zato i ja njega ustupam Jahvi.” (1. Samuelova 1,28)

“Ana se iz Šila tiho vratila kući u Ramu ostavivši dijete Samuela da se uči u službi u Božjem domu, da ga podučava veliki svećenik. Od trenutka kad je dijete počelo shvaćati, ona je učila svojeg sina da ljubi i štuje Boga i smatra Ga svojim Gospodarom. Svakim poznatim predmetom koji ga je okruživao, ona je njegove misli nastojala usmjeriti na Stvoritelja. Majčina revnost nije prestala ni nakon rastanka s djetetom. Ona je svake godine vlastitim rukama pravila dolamicu za službu i kad je s mužem odlazila na službu u Šilo, davala ju je djetetu kao podsjetnik na njezinu ljubav. Svaka nit tog malog odjevnog predmeta bila je ispletena s molitvom da on bude čist, plemenit i vjeran. Ona za svojeg sina nije tražila svjetovnu veličinu, već je revno molila da postigne veličinu koju cijeni Nebo, da štuje Boga i blagoslivlja svoje bližnje.

Kakvu je nagradu Ana primila! Kako njezin primjer potiče na vjernost! Svakoj su majci povjerene mogućnosti od neprocjenjive vrijednosti, beskonačno dragocjene i korisne. Ponizno vršenje dužnosti koje žene smatraju iscrpljujućom zadaćom, treba smatrati velikim i plemenitim djelom. Majčina je prednost da svojim utjecajem blagoslovi svijet i to će njezinom srcu donijeti veliku radost. Ona može poravnati put pred nogama svoje djece kroz svjetlost i tamu sve do slavnih visina. Ali samo ako u vlastitom životu nastoji slijediti Kristov nauk, ona se može nadati da će oblikovati karakter svoje djece prema božanskom uzoru. Svijet vrvi pokvarenim utjecajima. Moda i običaji vrše snažan utjecaj na mlade. Ako majka ne obavi svoje dužnosti učenja, vođenja i obuzdavanja, njezina će djeca prirodno prihvatiti zlo i okrenuti se od dobra. Neka svaka majka često prilazi Spasitelju s molitvom: ‘Nauči nas kako da odgajamo ovo dijete i što da činimo s njim.’ Neka obraća pozornost na upute što ih je Bog dao u svojoj Riječi i ona će prema potrebi primiti mudrost.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 480)

13. svibnja

Kakav roditelj, takvo dijete

“Sine moj, čuvaj zapovijedi oca svoga i ne odbacuj nauka matere svoje.” (Izreke 6,20)

“Ono što su roditelji sada, to će najčešće biti i njihova djeca. Njihovo tjelesno stanje, sklonosti i želje, njihove umne i moralne osobine u većoj ili manjoj mjeri izražavaju se u njihovoj djeci.

Što su ideali plemenitiji, što su veće umne i duhovne kvalitete i što su bolje razvijene tjelesne snage roditelja, bolja će biti životna sprema koju će dati svojoj djeci. Njegovanjem onoga što je najbolje u njima samima, roditelji vrše utjecaj na oblikovanje društva i na duhovno uzdizanje budućih naraštaja.

Očevi i majke trebaju shvatiti svoju odgovornost. Svijet je pun zamki za mlade noge. ... Oni ne mogu razabrati skrivene opasnosti ili strašan kraj staze za koju misle da je put k sreći.

...

Neka otpočnu s pripremama još prije rođenja djeteta, osposobljujući ga da se uspješno bori u bitkama sa zlom.

Odgovornost ponajprije počiva na majci. Ona, čijom se krvlju dijete hrani i čime se oblikuje njegova tjelesna građa, usađuje u njega i mane i duhovne sastavnice koje utječu na oblikovanje uma i karaktera. ...

Ana, žena molitve, požrtvornosti i nebeskog nadahnuća, rodila je Samuela, dijete koje je primilo upute s Neba, čvrstog i nepodmitljivog suca, osnivača svetih škola u Izraelu.” (*Služba liječenja*, str. 230)

“O, kada bi svaka majka shvatila kako su velike njezine dužnosti i odgovornosti i kako je velika nagrada za vjernost! Majčin svakidašnji utjecaj na djecu priprema ih za vječni život ili vječnu smrt. Ona u svojem domu širi utjecaj koji je daleko veći od utjecaja propovjednika za propovjedaonicom, ili čak kralja na prijestolju.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1008,1009)

Opasan primjer

“Ali ne poslušajte oca svojega.” (1. Samuelova 2,25)

“Eli je bio svećenik i sudac u Izraelu. Zauzimao je najviši i najodgovorniji položaj u Božjem narodu. Kao božanski izabran čovjek za svetu svećeničku dužnost i postavljen nad zemljom kao najveći sudački autoritet, na njega se gledalo kao na uzor i on je imao veliki utjecaj na izraelska plemena. Ali premda je bio imenovan da upravlja narodom, on nije vladao svojim vlastitim domom. ... Ljubeći mir i lagodnost, nije primjenjivao svoj autoritet za ispravljanje zlih navika i strasti svoje djece. Pokoravao se njihovoj volji i dopuštao da idu svojim putem umjesto da im se suprotstavi i kazni ih. Umjesto da odgoj svojih sinova smatra jednom od najvažnijih odgovornosti, on je tom pitanju pristupao kao da su posljedice beznačajne. Izraelski svećenik i sudac nije bio prepušten tami neznanja u vezi s dužnostima obuzdavanja i upravljanja djecom koju mu je Bog predao na brigu. No Eli je ustuknuo pred svojom dužnošću jer je ona zahtijevala da se suprotstavi volji svojih sinova i da ih kažnjava i ograničava. ...

Prokletstvo prijestupa očitovalo se u pokvarenosti i zlu koji su obilježavali ponašanje njegovih sinova. Oni nisu cijenili Božji karakter ni svetost Njegovog Zakona. Njegova je služba za njih bila obična stvar. Oni su od djetinjstva navikli na Svetište i njegove službe i umjesto da ih sve više poštuju, izgubili su svaki osjećaj svetosti i važnosti. Otac nije ispravio njihov nedostatak strahopoštovanja prema autoritetu, nije obuzdao njihovo nepoštivanje svećane službe u Svetišću, a kad su odrasli, bili su puni smrtonosnih plodova skepticizma i pobune. ...

Nema većeg prokletstva u domu nego kada se dopusti da mladi idu svojim putem. Kad roditelji uvažavaju svaku želju svoje djece i popuštaju im u onome što znaju da nije za njihovo dobro, djeca ubrzo gube poštovanje prema roditeljima, prema autoritetu Boga i čovjeka i postaju zatočenici Sotonine volje.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 483—487)

Bez ograničenja

“Ti ćeš mu objaviti da osuđujem kuću njegovu dovijeka; on je znao da njegovi sinovi hule na Boga, a nije ih obuzdao.” (1. Samuelova 3,13)

“Eli je bio dobar čovjek čistih moralnih pobuda, ali previše popustljiv. Izložio se Božjem negodovanju zato što nije jačao slabe crte svojeg karaktera. Nije želio povrijediti ničije osjećaje i nije imao moralne hrabrosti da ukori i osudi grijeh. ...

Volio je čistoću i pravедnost, ali nije imao dovoljno moralne snage da se suprotstavi zlu. Volio je mir i sklad i postajao je sve neosjetljiviji prema nečistoći i bezakonju. ...

Eli je bio blag, ljubazan i pun ljubavi, iskreno zainteresiran za Božju službu i napredak Njegovog djela. Bio je čovjek usrdne molitve. Nikada se nije pobunio protiv Božje riječi. Međutim, nešto mu je nedostajalo. Nije ga krasila čvrstina karaktera i odlučnost da ukori grijeh i primijeni pravédne mjere protiv grešnika. Zato se Bog na njega nije mogao osloniti u težnji da izraelski narod održi čistim. On svojoj vjeri nije dodao hrabrost i silu da u pravo vrijeme i na pravom mjestu kaže ‘ne’.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 516,517)

“Eli je poznao božansku volju. Znao je kakav će karakter Bog prihvatiti, a kakav će osuditi. Pa ipak je dopustio da njegova djeca odrastu s neobuzdanim strastima, izopačenim apetitom i iskvaranim moralom.

Eli je poučavao djecu Božjem zakonu i dao im dobar primjer svojim životom, ali to nije bila njegova jedina dužnost. Bog je tražio od njega, kao oca i svećenika, da ih spriječi da slijede svoju izopačenu volju. To nije učinio.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1009)

“Oni koji nemaju dovoljno hrabrosti da ukore grijeh, ili koji zbog nemarnosti ili nedostatka zanimanja ne ulažu napore da oplemene obitelj ili Božju crkvu, drže se odgovornim za zlo koje može uslijediti iz njihova zanemarivanja dužnosti. Mi smo isto tako odgovorni za zla koja smo mogli spriječiti u drugima korištenjem roditeljskog ili pastorskog autoriteta kao da su ta djela bila naša vlastita.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 486)

Odložen sud

“U onaj ću dan ispuniti na Eliju sve što sam rekao za kuću njegovu, od početka do kraja.” (1. Samuelova 3,12)

“Eli je učinio veliki grijeh kad je dopustio svojim sinovima da služe u svetoj službi. Opravdavajući na ovaj ili onaj način njihovo ponašanje, on je bio slijep za njihove grijehe, a oni su napokon dosegli točku kad on više nije mogao zatvarati oči za zločine svojih sinova. Narod je prigovarao zbog njihovih zlih djela i veliki je svećenik bio ožalošćen i potresen. Više se nije usudio šutjeti. Ali njegovi su sinovi bili odgojeni da misle samo o sebi i sada se nisu ni na koga osvrtni. Vidjeli su žalost svojega oca, ali njihova srca nisu bila ganuta. Čuli su njegove blage ukore, ali to na njih nije ostavljalo dojam niti su htjeli promijeniti svoje zlo ponašanje, premda su bili upozoreni na posljedice svojega grijeha. Da je Eli pravedno postupao prema svojim sinovima, njima bi bila uskraćena svećenička služba i bili bi kažnjeni smrću.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 485)

“Gospodin je godinu za godinom odgađao kazne kojima je prijetio. Tijekom tih godina mnogo se toga moglo učiniti da se iskupe prošli propusti, ali ostarjeli svećenik nije poduzeo učinkovite mjere da ispravi zla koja su okaljala Gospodnje Svetište i odvodile tisuće Izraelaca u propast. Božje strpljenje je samo otvrdnulo srca Hofnija i Pinhasa te su postali još hrabriji u svojim prijestupima. Eli je cijelom Izraelu obznanio poruku upozorenja i ukora njegovom domu. On se na ovaj način nadao da će se u određenoj mjeri suprotstaviti zlom utjecaju svoje nemarnosti u prošlosti. Ali narod nije upozorenja shvatio ozbiljno kao što ih nisu shvatili ni svećenici.” (Isto, str. 490)

“Bog osuđuje nemarno poigravanje s grijehom i bezakonjem, i neosjetljivost zbog koje se sporo razotkriva njihov poguban utjecaj u obiteljima koje ispovijedaju kršćanstvo. On u velikoj mjeri roditelje smatra odgovornima za pogreške i bezumne postupke njihovog potomstva. Božja kazna stigla je ne samo Elijeve sinove, već i Elija. Ovaj strašan primjer treba služiti kao opomena roditeljima u naše vrijeme.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 200)

Otac kukavičkog srca

“Neće oprati krivicu Elijeva doma nikakve žrtve ni prinosi dovijeka.” (1. Samuelova 3,14)

“Eli nije upravljao svojim domom prema Božjim pravilima za upravljanje obitelji. On je slijedio svoj vlastiti razum. ... Mnogi čine iste pogreške. Oni misle da znaju bolje odgajati djecu od onoga što je Bog dao u svojoj Riječi. Oni u njima pothranjuju pogrešne sklonosti izgovarajući se: ‘Premlada su da bi ih se kažnjavalo. Čekajte dok postanu starija, kad im se bude moglo objasniti.’ Tako se pogrešne navike ostavljaju dok ne ojačaju i ne postanu druga narav. Djeca odrastaju bez ograničenja, s karakternim osobinama koje će im donositi prokletstvo cijelog života i koje će se lako stvarati i u drugima.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 486)

“Nasuprot izvještaju o Abrahamovoj vjernosti i riječima odobravanja koje su mu upućene, stoji izvještaj o Eliju, koji je svoje sinove zadržao na dužnosti iako su činili veliko nevaljalstvo. Ovo je pouka za sve roditelje. ... Eli je dopuštao zlo ne ograničavajući ga ni na koji način. Posljedica takvog postupanja bila je grijeh koji nikada nije mogao biti očišćen žrtvama ili prinosima.” (*Letter 144*, 1906.)

“Dok jedni griješe pokazujući pretjeranu strogost, Eli je otišao u drugu krajnost. ... Njihovi prijestupi bili su zanemarivani u djetinjstvu i opraštani u mladičko doba. Nisu se obazirali na roditeljske zahtjeve, a otac ih nije primoravao na poslušnost.

Djeca su uvidjela da je vlast u njihovim rukama i tu priliku su iskoristila. Kako su sinovi odrastali, izgubili su poštovanje prema svojem kukavičkom ocu. Bez ograničenja su se odavali grijehu. On ih je opominjao, ali njegove riječi nisu slušali. Svakodnevno su činili strašne grijehe i prijestupe, sve dok Gospodin osobno nije osudio prijestupnike svojeg zakona. ...

Gospodin je osobno objavio da grijesi Elijevih sinova nikada neće biti očišćeni žrtvama ili prinosima. Kako je velik i tužan bio njihov pad — ljude na kojima su počivale svete odgovornosti, osudio je i izopćio pravedni i sveti Bog!” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1009,1010)

Bez generacijskog jaza

“Mladi je Samuel služio Jahvi pod nadzorom Elijevim.” (1. Samuelova 3,1)

“Premda je bio mlad kad je doveden da služi u Svetište, Samuel je već tada imao dužnosti u Božjoj službi u skladu sa svojim mogućnostima. One su prvo bile skromne i ne uvijek ugodne, ali on ih je obavljao najbolje što je mogao i dragovoljna srca. ...

Kad bi se djecu učilo da skromne, svakidašnje dužnosti smatraju putem koji im je Gospodin označio kao školu u kojoj trebaju naučiti vjerno i učinkovito služiti, njihov bi posao izgledao ugodniji i časniji. Vršenje svake dužnosti kao da je obavljamo Gospodinu, i najskromniji posao zaodijeva ljepotom i radnike povezuje sa svetim bićima koja ne Nebu vrše Božju volju.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 481)

“Samuelov je život od ranog djetinjstva bio obilježen pobožnošću i odanošću. Kao dijete bio je povjeren Elijevoj skrbi. Ljubkost njegovog karaktera probudila je iskrenu naklonost starog svećenika. Bio je ljubazan, velikodušan, marljiv, poslušan, pun poštovanja. Suprotnost između ponašanja mladog Samuela i svećenikovih sinova bila je vrlo izražena i Eli je u društvu svojeg štićenika nalazio mir, utjehu i blagoslov. Bilo je neobično da vrhovnog suca u narodu i jednostavno dijete vezuje tako srdačno prijateljstvo. Samuel je bio spreman pomoći i pokazati ljubav, i nijedan otac nije tako nježno volio svoje dijete kao što je Eli volio tog mladića. Dok su nemoć i starost osvajale Elija, on je sve snažnije osjećao obeshrabrujući, nepromišljeni, raskalašeni životni smjer svojih sinova i okrenuo se Samuelu za utjehu i potporu.

Kako je dirljivo vidjeti mladost i starost dok se oslanjaju jedna na drugu, mladost da od starosti potraži savjet i mudrost, a starost od mladih pomoć i naklonost. Tako i treba biti. Bog želi da mladi posjeduju takve osobine karaktera da mogu pronaći zadovoljstvo u prijateljstvu starijih i da mogu biti ujedinjeni osjećajnim vezama prijateljstva s onima koji se bliže grobu.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1021)

Obnova

“Sagriješili smo Jahvi! ... Ne prestaj vapiti za nas Jahvi, Bogu našem.” (1. Samuelova 7,6.8)

“Samuel je tijekom tok razdoblja posjećivao gradove i sela diljem zemlje nastojeći usmjeriti srca naroda k Bogu njihovih otaca i njegovi naponi nisu ostali bez rezultata. Nakon što su dvadeset godina trpjeli tlačenje svojih neprijatelja, Izraelci su ‘uzdisali za Jahvom’. Samuel im je savjetovao: ‘Ako se od svega srca svoga vraćate Jahvi, uklonite iz svoje sredine tuđe bogove, baale i ašarte, i upravite srce svoje Jahvi i njemu jedinome služite.’ Ovdje vidimo da se praktična pobožnost, religija srca, učila u Samuelovo vrijeme kao što je Krist učio dok je bio na Zemlji. Izvanjski vjerski običaji bez Kristove milosti za stari su Izrael bili bezvrijedni. Isto je tako i sa suvremenim Izraelom.

I danas postoji potreba za oživljavanjem istinske vjere srca koju je iskusio stari Izrael. Pokajanje je prvi korak koji moraju načiniti svi koji se žele vratiti Bogu. Nitko ne može obaviti ovo djelo za drugoga. Mi pojedinačno moramo poniziti svoje duše pred Bogom i odložiti svoje kipove. Kad smo učinili sve što smo mogli, Gospodin će nam prikazati svoje spasenje.

U suradnji s plemenskim glavarima, u Mispi se okupio veliki zbor. Ovdje se održao svečani blagdan. Narod je s dubokom poniznošću ispovjedio svoje grijehe i kao dokaz odlučnosti da sluša upute koje je čuo, povjerio je Samuelu autoritet suca. ...

Dok je Samuel vršio čin prinošenja janjeta kao žrtve za grijeh, Filistejci su se približili za bitku. ... Na vojsku koja je napredovala spustilo se strašno nevjeme i tijela mrtvih ratnika bila su rasuta po zemlji. Izraelci su stajali u tihom strahopoštovanju dršćući od nade i straha. Kad su vidjeli pokolj svojih neprijatelja, znali su da je Bog prihvatio njihovo pokajanje. ...

Put poslušnosti je za narode kao i za pojedince put sigurnosti i sreće, dok put prijestupnika vodi samo u propast i poraz.” (Patrijarsi i proroci, str. 497,498)

Kao i svi drugi

“Ne! Hoćemo da kralj vlada nad nama! Tako ćemo i mi biti kao svi narodi.” (1. Samuelova 8,19,20)

“Izraelci su od Samuela zahtijevali kralja da bi bili poput ostalih naroda. Time što su pokazali veću želju za despotskom monarhijom nego za mudrom i blagom Božjom vladavinom pod nadležnošću Njegovih proroka, pokazali su veliki nedostatak vjere u Boga i povjerenja u Njegovu providnost da će podići odgovarajuće vladare koji će ih voditi i vladati zemljom. Budući da su djeca Izraelova bila poseban Božji narod, njihov oblik vladavine znatno se razlikovao od vladavine okolnih naroda. Bog im je dao uredbe i zakone i birao vladare kojima je narod trebao biti poslušan u Gospodinu. U svim poteškoćama i složenim prilikama, od Boga su trebali tražiti savjet. Njihov zahtjev da dobiju kralja značio je buntovno odvajanje od Boga, svojeg vođe. Bog je znao da takav oblik vladavine nije najbolji za Njegov izabrani narod. ... Ako bi se srce njihovog kralja ponijelo i odvojilo od Boga, on bi ih odveo u pobunu protiv Njega. Gospodin je znao da nitko ne može zauzeti položaj kralja i primiti počasti koje se kralju obično ukazuju, a da se pritom ne uzdigne i da mu se njegovi putovi ne učine pravi dok zapravo čini grijeh protiv Boga.” (*Spiritual Gifts*, str. 65,66)

“Bog je odvojio Izraela od svih drugih naroda da bi ga učinio svojim posebnim blagom. Ali zanemarujući ovu veliku čast, oni su gorljivo željeli oponašati primjer neznabožaca! Težnja da se prilagodimo svjetovnom ponašanju i običajima i danas postoji među onima koji sebe nazivaju Božjim narodom. Kad napuste Gospodina, oni počinju težiti za dobitcima i častima ovoga svijeta. Kršćani neprekidno nastoje oponašati običaje onih koji obožavaju boga ovoga svijeta. Mnogi tvrde da se udruživanjem s ljudima ovog svijeta i prilagođavanjem njihovim običajima može izvršiti snažniji utjecaj na neznabošce. Ali svi koji idu ovim putem odvajaju se od Izvora sve snage. Postavši prijatelji svijeta, oni su neprijatelji Božji.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 510,511)

Nije potrebna isprika

“Još im reče: ‘Svjedok je Jahve protiv vas, i svjedok je njegov pomazanik u ovaj dan, da niste našli ništa u mojoj ruci.’” (1. Samuelova 12,5)

“Nezasitnu želju za ovozemaljskom moći i dokazivanjem danas je teško izliječiti kao i u Samuelovo vrijeme. Kršćani oponašaju ljude ovoga svijeta, oblače se kao i oni i slijede običaje i navike onih koji obožavaju boga ovoga svijeta. Pouke Božje riječi, savjeti i ukori Njegovih slugu, čak i opomene poslane neposredno s Njegovog prijestolja, ne mogu obuzdati ove nedostojne težnje. Kada se srce otuđi od Boga, nepoštovanje Njegovog autoriteta opravdava se svim mogućim izgovorima. ...

Najkorisniji ljudi rijetko kad su cijenjeni. Oni koji najneumornije i najnesebičnije rade za svoje bližnje i koji su upotrijebljeni u postizanju najvećih rezultata, često se suočavaju s nezahvalnošću i zanemarivanjem. Kada su takvi ljudi odbačeni, a njihovi savjeti omalovaženi i prezreni, čini se da podnose veliku nepravdu. Ali neka izvuku pouku iz Samuelovog primjera da se ne pravdaju i ne brane, osim ako ih Božji duh nepogrešivo ne potakne na takvo djelo.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1013)

“Čast ukazana onome tko privodi svoj posao kraju mnogo je vrednija od odobravanja i čestitki koje primaju oni koji tek stupaju na dužnost i koji tek trebaju položiti ispit.” (Isto, str. 1014)

“Koliko njih koji se povlače s odgovornog položaja suca mogu ovako posvjedočiti o svojoj bespriječnosti: ‘Koji me od vas kori za grijeh? Tko može dokazati da sam se odrekao pravednosti da bih primio mito? Nikada nisam napravio nijednu mrlju u svojem izvještaju jer sam čovjek koji pravedno sudi.’ Tko danas može potvrditi ono što je Samuel rekao kada je odlazio od izraelskog naroda zato što je tražio kralja? ... Hrabar, plemenit sudac! Međutim, žalosno je što se takav čovjek najstrožeg poštenja morao poniziti i sam sebe braniti.” (Isto, str. 1013,1014)

Izbor naroda

"I eto vam sada kralja koga ste izabrali!" (1. Samuelova 12,13)

"Bog je preko Šaula Izraelu dao kralja prema njihovom vlastitom srcu, kao što je Samuel rekao kad je u Gilgalu Šaulu predao kraljevstvo: 'I eto vam sada kralja koga ste izabrali!' (1. Samuelova 12,13) Naočit, plemenita stasa i kneževska držanja, njegov je izgled bio u skladu s njihovom predodžbom kraljevskog dostojanstvenika, a njegovo osobno junaštvo i sposobnost vođenja vojske bile su kvalitete koje su oni smatrali najboljima za pribavljanje poštovanja i časti među narodima. Oni se nisu brinuli što njihov kralj ne posjeduje uzvišenije osobine koje ga mogu osposobiti da vlada pravedno i nepristrano. Nisu tražili onoga koji ima istinsku plemenitost karaktera, koji ljubi i poštuje Boga. Nisu tražili savjet od Boga u vezi s osobinama koje vladar treba imati da bi očuvao njihovu posebnost, svetu narav Njegovog izabranog naroda. Oni nisu tražili Božji, već vlastiti put. Stoga im je Bog dao kralja kakvog su željeli, čiji je karakter odražavao njihov. Njihova srca nisu se pokorila Bogu i božanska milost nije pokorila njihovog kralja. Oni će pod vladavinom ovog kralja primiti potrebno iskustvo da bi mogli uvidjeti svoju zabludu i vratiti se odanosti Bogu.

Ipak, Gospodin nije prepustio Šaula samome sebi predavši mu odgovornost kraljevanja. On je poslao Duha Svetoga da počiva na Šaulu kako bi mu otkrio vlastite slabosti i potrebu za božanskom milošću. Da se Šaul oslonio na Boga, On bi bio s njim. Sve dok je Božja volja upravljala njegovom voljom, Bog je njegove napore mogao okruniti uspjehom. Ali kad je Šaul odlučio djelovati neovisno o Bogu, Gospodin više nije mogao biti njegov vodič te je bio prisiljen odbaciti ga. Tada je na prijestolje pozvao 'čovjeka po svom srcu' (1. Samuelova 13,14), ne nekoga koji je imao bezgrešan karakter, već onoga koji se umjesto da vjeruje sebi, oslanjao na Boga, koga je vodio Duh Sveti i koji se, kad je zgriješio, pokorio ukoru i popravio." (*Patrijarsi i proroci*, str. 535,536)

Potencijal je postojao

“Među sinovima Izraelovim nije bilo ljepšega čovjeka od njega.” (1. Samuelova 9,2)

“Osobne karakteristike budućeg kralja bile su takve da zadovolje ponos srca iz kojeg je proistekla želja za kraljem. ‘Među sinovima Izraelovim nije bilo ljepšega čovjeka od njega.’ (1. Samuelova 9,2) Plemenita i dostojanstvena držanja, na vrhuncu snage, pristao i visok, on je izgledao kao onaj koji je rođen da vlada. Ipak su ovim vanjskim Šaulovim privlačnostima nedostajale uzvišenije osobine koje čine istinsku mudrost. On u mladosti nije naučio vladati svojim naglim, neobuzdanim strastima, nikada nije osjetio obnoviteljsku snagu božanske milosti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 512)

“Gospodin nije dopustio da Šaul bude postavljen na odgovoran položaj a da ne doživi božansko prosvjetljenje. On je trebao dobiti novo znanje i Gospodnji Duh se spustio na njega. Postao je novi čovjek. Gospodin je Šaulu dao novi duh, drugačije misli, drugačije ciljeve i želje. To prosvjetljenje, zajedno s duhovnim znanjem o Bogu, trebalo je povezati njegovu volju s voljom Jahve.

...

Šaul je posjedovao um i utjecaj koji su mu omogućavali da upravlja kraljevstvom ako svoje snage pokori Božjem vodstvu. Međutim, isti ovi darovi koji su ga osposobljavali da čini dobro, mogli su biti upotrijebljeni od strane Sotone ako se preda njegovoj sili i omogućiti mu da izvrši širok utjecaj na zlo. Zbog istaknutijih snaga uma i srca koje mu je Bog dao, mogao je u većoj mjeri vršiti štetan utjecaj, biti neumoljiviji u osveti i odlučniji u ostvarivanju svojih nesvetih zamisli u odnosu na druge.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1013)

“Kada se oslanjao na svoju snagu i sud, Šaul je postupao nepromišljeno i činio krupne pogreške. Međutim, da je ostao ponizan, neprestano tražeći da bude vođen božanskom mudrošću i napreduje zahvaljujući Božjoj providnosti koja mu otvara put, uspješno bi i časno izvršio dužnosti koje su odgovarale njegovom visokom položaju. Pod utjecajem božanske milosti svaka njegova dobra osobina bi jačala, dok bi loše osobine sve više gubile na snazi. Ovo djelo Gospodin namjerava učiniti za sve one koji posvete svoj život Njemu.” (Isto, str. 1016,1017)

Ići ispred Boga

“On pričekava sedam dana kako mu je odredio Samuel; ali kad Samuel nije došao u Gilgal, narod se stade razilaziti od Šaula.” (1. Samuelova 13,8)

“Oni nisu pokušali pokoriti Filistejce sve do druge godine Šaulove vladavine. Prvi udarac je nanio Jonatan, kraljev sin, koji je napao i pobijedio vojarnu u Gebi. Ozlojeđeni ovim porazom, Filistejci su se pripremili za brz napad na Izraela. Šaul je onda objavio rat trubljenjem u trube diljem zemlje. ...

Prije isteka vremena koje je prorok odredio, on je postao nestrpljiv zbog odgađanja i dopustio da ga obeshrabre teške okolnosti koje su ga okruživale. ...

Došlo je vrijeme za provjeru Šaula. On je sada trebao pokazati hoće li se oslanjati na Boga i strpljivo čekati u skladu s Njegovom zapovijedi i tako se pokazati kao onaj kome Bog može vjerovati u teškim okolnostima kao vladaru Njegova naroda, ili će biti kolebljiv i nedostojan svete odgovornosti koja mu je dodijeljena.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 520,521)

“Zadržavanjem Samuela Božja je namjera bila da ispita Šaulovo srce kako bi drugi saznali kako će postupiti u hitnim slučajevima. Našao se u teškim okolnostima, ali nije poslušao naredbe. Smatrao je da nije važno tko će pristupiti Bogu i na koji način; i pun energije i samozadovoljstva, pošao je obaviti sveti posao.

Gospodin ima svoja izabrana sredstva; ako njih ne zapažaju i ne poštuju oni koji su povezani s Njegovim djelom, ako zanemaruju Njegove zahtjeve, oni ne smiju zauzimati odgovorne položaje. Oni neće slušati savjete ni Božje zapovijedi preko Njegovih odabranih oruđa. Oni će poput Šaula obavljati posao koji im nikada nije bio povjeren i pogreške koje će pritom činiti slijedeći svoj ljudski sud, staviti će izraelskog Boga na takvo mjesto na kojem im se njihov Vođa neće moći otkriti.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1014)

Našao se lak

“I upravo je završavao žrtvu paljenicu, kad eto Samuela, i Šaul mu iziđe u susret da ga pozdravi.” (1. Samuelova 13,10)

“Bog je zapovjedio da pred Njim mogu prinositi žrtve samo oni koji su posvećeni za službu. Ali Šaul je zapovjedio: ‘Donesite mi žrtvu paljenicu’, i opremljen oklopom i ratnom spremom, pristupio je žrtveniku i prinio žrtvu Bogu. ... Da je Šaul ispunio uvjete na kojima se temeljila obećana božanska pomoć, Gospodin bi čudesno izbavio Izraela s nekolicinom onih koji su ostali vjerni kralju. Ali Šaul je bio toliko zadovoljan samim sobom i svojim djelom da je izišao u susret proroku kao onaj koga je trebalo pohvaliti, a ne ukoriti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 521)

“Šaul je pokušao opravdati svoje postupke svaljujući krivnju na proroka, umjesto da osudi sebe. Danas ima mnogo onih koji slično postupaju. I oni su slijepi za svoje pogreške poput Šaula. Kada ih Gospodin želi opomenuti, oni ukor primaju kao uvredu i pronalaze krivnju na onome tko im donosi božansku vijest.

Da je Šaul bio spreman uvidjeti i priznati svoju pogrešku, ovo gorko iskustvo pokazalo bi se kao zaštita u budućnosti. On bi poslije izbjegao pogreške koje su izazvale božanski ukor. Međutim, budući da je smatrao da je nepravedno osuđen, postojala je veća vjerojatnost da ponovno učini isti grijeh.

Gospodin želi da Njegov narod u svim okolnostima pokaže jasno povjerenje u Njega. Iako ne možemo uvijek shvatiti djela Njegove providnosti, trebamo strpljivo i ponizno čekati dok On ne bude smatrao da je došao pogodan trenutak da nas pouči.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1014,1015)

“Šaulov prijestup pokazao je da je nedostojan svete odgovornosti. ... Da je strpljivo podnio božanski ispit, vladarska kruna bila bi potvrđena njemu i njegovom domu. A Samuel je došao u Gilgal upravo zbog toga. Međutim, Šaul je bio izmjeren na tezulji i našao se lak. Morao je biti udaljen da bi ustupio mjesto onome koji će poštovati božanski ugled i autoritet.” (Isto, str. 1015)

Vrijeme za hrabrost

“Jonatan reče svom štitonoši: ‘Hajde da prijedemo do straže onih neobrezanika. Možda će Jahve učiniti nešto za nas, jer ništa ne priječi Jahvu da udijeli pobjedu, bilo mnogo ljudi ili malo.’” (1. Samuelova 14,6)

“Zbog Šaulova grijeha prigodom drskog prinošenja žrtve, Gospodin mu nije želio dati čast pobjede nad Filistejcima. Jonatan, kraljev sin, čovjek koji se bojavao Boga, izabran je kao oruđe za izbavljenje Izraela. Pokrenut božanskom silom, predložio je svojem štitonoši da tajno napadnu neprijateljski tabor. ...

Oni su se zajedno povukli iz tabora da se netko ne usprotivi njihovoj namjeri. S revnom molitvom Vodi svojih otaca, zajedno su odredili znak koji će im pokazati kako da nastave pohod. ... Prilazeći filistejskoj utvrdi, izišli su na vidik svojim neprijateljima koji su rugajući se rekli: ‘Gle, Hebreji su počeli izlaziti iz rupa u koje su se sakrili’, a onda ih i izazvali: ‘Uspnite se k nama, da vas nešto naučimo’, misleći kako će kazniti dvojicu Izraelaca za njihovu smjelost. Ovaj je izazov bio znak koji su Jonatan i njegov drug prihvatili kao dokaz da će Bog voditi njihov pothvat. Uklo-nivši se s vida Filistejcima, birajući tajan i težak put, ratnici su se počeli penjati do vrha litice koji se smatrao nepristupačnim te nije bio dobro čuvan. Tako su se probili u neprijateljski tabor i pobili stražare koji svladani strahom i iznenađenjem nisu pružili otpor.

Nebeski anđeli štitili su Jonatana i njegovog pratioca, anđeli su se borili s njima tako da su Filistejci padali pred njima.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 523,524)

“Ova dva čovjeka pokazala su da djeluju pod utjecajem i po naredbi Onoga koji je daleko viši od ljudskih zapovjednika. Prema ljudskom prosuđivanju, njihov je pothvat bio brzoplet, suprotan svim vojnim pravilima. Ali Jonatanovo djelo nije bilo učinjeno u ljudskoj brzopletosti. On se nije oslanjao na ono što on i njegov štitonoša mogu učiniti; on je bio oruđe kojim se Bog poslužio u korist svojega naroda Izraela.” (*Sons and Daughters of God*, str. 206)

Pravi kralj

“Proklet bio čovjek koji okusi hrane prije večeri, prije nego se osvetim svojim neprijateljima!” (1. Samuelova 14,24)

“Zapovijed o suzdržavanju od hrane potakla je sebična ambicija i otkrila da je kralj bio ravnodušan prema potrebama naroda kad su one bile u sukobu s njegovom željom za samouzvišenjem. Potvrda njegove zabrane svečanom kletvom razotkrila je Šaula kao brzopletog i bezbožnog. Same riječi kletve pružile su dokaz da je Šaul revnovao za sebe, a ne za slavu Božju. On je objavio da njegov cilj nije da ‘se osveti *Gospodnjim* neprijateljima,’ nego ‘da se osvetim *svojim* neprijateljima’. ...

Jonatan, koji nije čuo kraljevu zapovijed, tijekom bitke nenamjerno se ogriješio pojevši malo meda dok je prolazio kroz šumu. Šaul je to saznao uvečer. Objavio je da kršenje njegove zapovijedi treba kazniti smrću i premda Jonatan nije namjerno pogriješio, premda je Bog čudesno sačuvao njegov život i preko njega donio izbavljenje, kralj je objavio da se kazna mora izvršiti. Pošteta sinova života značila bi da je Šaul pogriješio kad je izrekao tako brzopletu kletvu. To bi ponizilo njegov ponos. ‘Tako mi učinio zlo i dodao i drugo ako doista ne umreš, Jonatane!’ glasila je strašna presuda. ...

Šaul je ne tako davno u Gilgalu preuzeo službu svećenika protivno Božjoj zapovijedi. Kad ga je Samuel ukorio, on se tvrdoglavo opravdavao. Sada, kad netko nije poslušao njegovu zapovijed, premda je zapovijed bila nerazumna i prekršena zbog neznanja, kralj i otac je svojeg sina osudio na smrt.

Narod nije pristajao na izvršenje kazne. Suprotstavljajući se kraljevu bijesu, oni su izjavili: ‘Zar da umre Jonatan, koji je izvojevao ovu veliku pobjedu u Izraelu? Ne smije to biti! Živoga nam Jahve, nijedna vlas neće pasti s njegove glave na zemlju, jer je on s Bogom izvršio ovo djelo danas!’ Ponosni monarh nije se usudio zanemariti ovu jednoglasnu presudu i Jonatanov je život bio sačuvan.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 524,525)

Dva načina

“Jer kako budete sudili, onako će se i vama suditi; kako budete mjerili, onako će se i vama mjeriti.” (Matej 7,2)

“Šaul je snažno osjetio kako i narod i Gospodin više cijene njegovog sina. Jonatanovo izbavljenje bilo je oštar ukor kraljevoj brzopletosti. On je predosjećao da će se njegove kletve vratiti na njegovu glavu. Nije nastavio rat s Filistejcima, već se vratio kući, neraspoložen i nezadovoljan.

Oni koji se najspremnije izgovaraju i opravdavaju svoj grijeh, često su najoštriji u presuđivanju i osudi drugih. Poput Šaula, mnogi navlače na sebe Božje nezadovoljstvo, ali odbacuju savjet i preziru ukor. Čak kad su uvjereni da Gospodin nije s njima, oni odbijaju u sebi vidjeti uzrok svojih teškoća. Njeguju ponosit, hvalisav duh dok se prepuštaju okrutnom osuđivanju ili oštrom ukoravanju drugih koji su bolji od njih. ...

Često se oni koji se nastoje uzvisiti nađu u položaju koji otkrije njihov istinski karakter. Tako je bilo u Šaulovu slučaju. Njegovo vlastito ponašanje uvjerilo je narod da je njemu bila draža kraljevska čast i autoritet nego pravda, milost i dobrota. Tako je narod uvidio svoju zabludu kad je odbacio vladavinu koju mu je Bog dao. Zamijenio je pobožnog proroka čije su molitve donosile blagoslove, za kralja koji je u svojoj slijepoj revnosti molio za prokletstvo nad njim.

Da izraelski narod nije posredovao za Jonatanov život, njegov bi izbavitelj poginuo prema kraljevoj zapovijedi. S kakvim je zlim slutnjama narod morao poslije slijediti Šaulovo vodstvo! Kako je gorka bila pomisao da su ga Izraelci svojim odlukama doveli na prijestolje! Gospodin dugo trpi ljudsku tvrdoglavost i svima daruje mogućnost da uvide i odbace svoje grijehe, ali dok naizgled unapređuje one koji zanemaruju Njegovu volju i preziru Njegove opomene, On će u svoje vrijeme sigurno razotkriti njihovu ludost.” (Patrijarsi i proroci, str. 525,526)

Ponovno na ispitu

“Sada idi i udari na Amaleka, izvrši herem, kletu uništenje, na njemu i na svemu što posjeduje; ne šteti ga.” (1. Samuelova 15,3)

“Ali Gospodin je poslao svojeg slugu s još jednom porukom Šaulu. On se poslušnošću još uvijek mogao pokazati vjeran Bogu i dostojan da hodi pred Izraelom. Samuel je došao kralju i prenio Gospodnju riječ. ...

Amalečani su bili prvi koji su zaratili s Izraelom u pustinji i zbog tog grijeha, prkosa Bogu i ponižavajućeg idolopoklonstva, Gospodin im je preko Mojsija izrekao presudu. Prema božanskoj naredbi povijest je njihove surovosti prema Izraelu bila zapisana zajedno sa zapovijedi: ‘Izbriši pod nebom spomen na Amaleka. Ne zaboravi!’ (Ponovljeni zakon 25,19) Izvršenje ove presude odgađano je četiri stotine godina, ali Amalečani se nisu odvratili od svojih grijeha. Gospodin je znao da bi ovaj bezbožni narod, kad bi bilo moguće, izbrisao sa zemlje njegov narod i obožavanje Njega. Sada je došlo vrijeme za izvršenje tako dugo odgađane presude.

Strpljenje koje Bog pokazuje prema bezbožnima hrabri ljude u prijestupima, ali njihova kazna nije zbog odgađanja ništa manje sigurna i manje strašna. ... Premda ne uživa u osveti, On će izvršiti presudu na prijestupnicima svojeg Zakona. On je prisiljen to učiniti da bi stanovnike Zemlje sačuvao od potpune pokvarenosti i propasti. Da bi mogao spasiti neke, mora ukloniti one koji su otvrdnuli u grijehu. ... Sama činjenica da On oklijeva s izvršenjem kazne svjedoči o veličini grijeha koji zahtijeva njegovu kaznu i oštini osvete koja očekuje prijestupnike.

Međutim, dok je kažnjavao, Bog se sjećao milosti. Amalečani su trebali biti uništeni, ali Kenijci koji su prebivali među njima trebali su biti pošteđeni. Pripadnici ovog naroda, premda ne u cijelosti slobodni od idolopoklonstva, bili su štovatelji Boga i bili su prijateljski naklonjeni prema Izraelu. Iz ovog plemena je bio Hobab, Mojsijev šurjak, koji je pratio Izraelce na putovanju kroz pustinju te im je svojim poznavanjem zemlje pružio vrijednu pomoć.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 527,528)

Ne treba mu ukazati povjerenje

“Ali Šaul i narod poštenije Agaga i najbolje ovce i najbolja goveda, ugojenu stoku i jaganjce, i sve što je bilo dobro. Na svemu tome ne htjedoše izvršiti herem.” (1. Samuelova 15,9)

“Od poraza Filistejaca kod Mikmasa Šaul je ratovao s Moabom, Amonom i Edomom, kao i s Amalečanima i Filistejcima, i kamo god je krenuo sa svojim naoružanjem, izvojevao je nove pobjede. Kad je primio nalog da pođe protiv Amaleka, odmah je proglasio rat. Njegovom se autoritetu pridružio i prorokov, a na poziv u rat izraelski su vojnici došli pod njegovu zastavu. Cilj ovog pothvata nije smio biti samouzdanje. Izraelci nisu sebi trebali pripisati čast pobjede niti uzeti plijen svojih neprijatelja. Oni su trebali zaraditi samo kao čin poslušnosti Bogu, u cilju izvršenja Njegove kazne nad Amalečanima. Bog je namjeravao da svi narodi promatraju sudbinu tog naroda koji je prkosio Njegovoj vladavini i upamte da ih je uništio onaj isti narod kojeg su prezirali. ...

Ova je pobjeda nad Amalečanima bila najsajnija pobjeda koju je Šaul ikada izvojevao, a poslužila je da ponovno zapali ponos u srcu, njegovu najveću opasnost. Božanska naredba prema kojoj su Božji neprijatelji bili prepušteni potpunom uništenju bila je samo djelomično ispunjena. Iz želje da uveća čast svojeg pobjedničkog povratka prisutnošću kraljevskog zatočenika, Šaul se usudio oponašati običaje naroda oko njega i poštenio Agaga, okrutnog i ratobornog amalečkog kralja. Narod je za sebe zadržao najljepšu stoku i tegleću marvu opravdavajući svoj grijeh činjenicom da su stoku sačuvali za prinošenje žrtava Gospodinu. Međutim, njihov je cilj bio da ih upotrijebe samo kao zamjenu da bi sačuvali svoju vlastitu stoku.

Šaul je sada bio podvrgnut posljednjem ispitju. Njegovo drsko zanemarivanje Božje volje, kojim je izrazio svoju odlučnost da vlada kao nezavisni monarh, pokazalo je da mu se ne može povjeriti kraljevska vlast kao Gospodnjem predstavniku.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 528,529)

Čujem blejanje ovaca

“Kajem se što sam Šaula postavio za kralja: okrenuo se od mene i nije izvršio mojih zapovijedi.” (1. Samuelova 15,11)

“Dok su se Šaul i njegova vojska vraćali kući osokoljeni pobjedom, u kući proroka Samuela vladala je velika zabrinutost. On je primio poruku od Gospodina osuđujući Šaulovo ponašanje. ... Prorok je bio duboko ožalošćen zbog kraljevog buntovnog ponašanja, plakao je i molio se cijelu noć da ova strašna presuda bude poučena.

Božje kajanje nije kao ljudsko. ‘Ipak slava Izraelova ne laže i ne kaje se, jer nije čovjek da bi se kajao.’ Čovjekovo kajanje podrazumijeva promjenu mišljenja. Božje kajanje podrazumijeva promjenu okolnosti i odnosa. Čovjek može promijeniti odnos prema Bogu pokoravajući se uvjetima na temelju kojih može primiti božansku naklonost, ili se svojim vlastitim postupcima može naći izvan povlaštenih okolnosti, ali Gospodin je isti ‘jučer i danas i zauvijek će biti isti’ (Hebrejima 13,8). Šaulova neposlušnost promijenila je njegov odnos prema Bogu, ali uvjeti Božjeg prihvaćanja ostali su nepromijenjeni. Božji zahtjevi su i dalje ostali isti jer za Njega nema ‘ni promjene, ni zasjenjenja zbog mijene’ (Jakov 1,17).

Prorok je sljedećeg jutra s boli u srcu pošao u susret zabludjelom kralju. Samuel se nadao da će Šaul nakon razmišljanja postati svjestan svojega grijeha i pokajanjem i poniznošću ponovno primiti božansku naklonost. Ali kad se načini prvi korak na putu prijestupa, taj put postane lak. Ponižen svojom neposlušnošću, Šaul je izišao u susret Samuelu s laži na usnama. Uzviknuo je: ‘Blagoslovljen da si od Jahve! Izvršio sam Jahvinu zapovijed.’ Zvuci koji su dopirali do prorokova uha opovrgavali su izjavu neposlušnog kralja.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 529,530)

“Šaul je nijekao svoj grijeh čak i dok su mukanje volova i blejanje ovaca objavljivali njegovu krivnju.” (*Letter 12a*, 1893.)

LIPANJ

1. lipnja

Nije mu bilo iskreno žao

“Ti si odbacio riječ Jahvinu, zato je Jahve odbacio tebe, da ne budeš više kralj!” (1. Samuelova 15,23)

“Zastrašen prorokovom optužbom, Šaul je priznao svoj grijeh koji je prije tvrdoglavo poricao, ali on je ustrajao u prebacivanju krivnje na narod izjavljujući da je sagriješio zbog straha pred njima.

Strah od kazne, a ne žaljenje zbog grijeha, rukovodio je izraelskog kralja dok je preklinjao Samuela. ... Ali njegova glavna briga bila je da sačuva svoj autoritet i zadrži odanost naroda. ... Kad se Samuel okrenuo da pođe, kralj je u agoniji uhvatio skut njegova plašta, ali je on ostao u njegovoj ruci. Tada mu je prorok rekao: ‘Danas ti je Jahve otkinuo kraljevstvo nad Izraelom i dao ga tvome susjedu, koji je bolji od tebe.’ ...

Ali Šaul se uzdao u visok položaj i nevjeroj i neposlušnošću obeščastio Boga. Premda je bio ponizan i nije vjerovao u sebe kad je prvi put bio pozvan na prijestolje, uspjeh ga je učinio samouvjerenim. ... Sami žrtveni prinosi nisu u Božjim očima imali vrijednosti. Njihova je svrha bila da prinositelj izrazi kajanje zbog grijeha i vjeru u Krista i obveže se na buduću poslušnost Božjem zakonu. Ali bez pokajanja, vjere i poslušnog srca, žrtve su bile bezvrijedne. Izravno kršeći Božju zapovijed, Šaul je predložio da prinese žrtvu od onoga što je Bog odredio za uništenje i time je pokazao otvoreni prijezir prema božanskom autoritetu. Ova bi služba bila uvreda Nebu.

Ipak, koliko je onih koji idu istim putem, a pred njima su Šaulov grijeh i njegove posljedice. Dok odbijaju vjerovati i slušati neke Gospodnje zahtjeve, oni ustrajavaju u prinošenju Bogu formalističke vjerske službe. Božji duh ne odgovara na takvu službu. Bez obzira na ljudsku revnost u vršenju vjerskih obreda, Gospodin ih ne može prihvatiti ako oni ustraju u svojevolumnom kršenju jedne od Njegovih zapovijedi.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 531—534)

Skoro izgubljen razum

“A Samuel odgovori Šaulu: ‘Neću se vratiti s tobom: ti si odbacio Jahvinu riječ, zato je Jahve odbacio tebe, da ne budeš više kralj nad Izraelom.’” (1. Samuelova 15,26)

“Kada je Šaul vidio da ga Samuel više ne dolazi poučavati, znao je da ga je Gospodin odbacio zbog bezakonja i njegov je karakter otada bio obilježen krajnostima. Njegovi sluge... nisu mu se usuđivali pristupiti jer je izgledao kao bezuman čovjek, nasilan i nagao. Često se činilo da je ispunjen grižnjom savjesti. Bio je utučen i uplašen kada nije bilo nikakve opasnosti. ... Uvijek je bio pun strepnje i kada bi ga obuzelo sumorno raspoloženje, nije želio da ga itko uznemirava, a s vremena na vrijeme nije dopuštao da mu itko prilazi. ... Uznemireno je ponavljao proročke izjave izrečene protiv sebe čak i pred svojim starješinama i narodom.

Svjedoci ovog čudnog Šaulovog ponašanja preporučili su mu da se okrene glazbi smatrajući da će ona imati umirujući utjecaj na njegov um u trenucima rastrojstva. U Božjoj providnosti ukazali su mu na Davida kao vještog svirača. ...

Davidovo vješto sviranje harfe umirivalo je Šaulov uznemiren duh. Dok je slušao očaravajući zvuk glazbe, ona je rastjerivala sumornost koja je počivala na njemu i dovodila njegov uzbuđen um u razumnije i sretnije stanje.” (*Spiritual Gifts*, str. 78,79)

“Šaulu je ponestalo snage zato što poslušnost Božjim zapovijedima nije postala pravilom njegovog života. Strašno je kada čovjek stavi svoju volju nasuprot Božjoj, koja je otkrivena u Njegovim jasnim zahtjevima. Sva čast koju čovjek može primiti na kraljevskom prijestolju neće moći nadoknaditi gubitak Božje naklonosti zbog neposlušnosti Nebu. Neposlušnost Božjim zapovijedima može na kraju donijeti samo propast i sramotu. Bog je svakom čovjeku dao određeni posao, kao što je Šaulu povjerio upravljanje Izraelom; a praktična i važna lekcija za nas jest da ostvarimo povjereni posao na takav način da izvještaje o svojem životu možemo dočekati radosno, a ne sa žalošću.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1018)

Božji izbor, a ne čovjekov

“A Jahve reče Samuelu: ‘Napuni uljem svoj rog i podi na put! Ja te šaljem Betlehemcu Jišaju, jer sam između njegovih sinova izabrao sebi kralja.’” (1. Samuelova 16,1)

“Kad je žrtvovanje završeno, a prije sudjelovanja u žrtvenom obroku, Samuel je počeo svoju proročku provjeru Jišajevih sinova plemenita izgleda. Eliab je bio najstariji i od svih je najviše sličio Šaulu po stasu i ljepoti. Njegov naočit izgled i prekrasan stas privlačili su pozornost proroka. Dok je Samuel promatrao njegovo kraljevsko držanje, pomislio je: ‘Jamačno, evo pred Jahvom stoji njegov pomazanik.’ ... Ali Jahve nije gledao na vanjski izgled. Eliab se nije bojavao Boga. Da je bio pozvan na prijestolje, on bi bio ponosit, zahtjevan vladar. ...

Vanjska ljepota ne može dušu preporučiti Bogu. Mudrost i savršenstvo otkriveni u karakteru i ponašanju izražavaju istinsku ljepotu čovjeka, a unutarnja vrijednost, savršenstvo srca, ono je što odlučuje o našoj prihvatljivosti pred Gospodinom nad vojskama. Kako duboko trebamo biti svjesni ove istine kad sudimo o sebi i drugima! Mi iz Samuelove pogreške možemo naučiti kako je uzaludna procjena koja se temelji na ljepoti lica ili plemenitosti stasa.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 538)

“Starija braća, između kojih je Samuel htio birati, nisu imala osobine za koje je Bog smatrao da ih mora imati vladar Njegovog naroda. Ponositi, sebični, samopouzdana, bili su odbačeni radi jednoga kojega su podcjenjivali, jednoga koji je sačuvao jednostavnost i iskrenost svoje mladosti i kojega je, iako je sam sebe smatrao nevrijednim, Bog mogao odgojiti da ponese kraljevske odgovornosti. Tako i danas u mnogom djetetu koje roditelji zapostavljaju, Bog vidi sposobnosti mnogo veće od sposobnosti druge djece za koju se misli da više obećavaju. S obzirom na mogućnosti u životu, tko je sposoban ocijeniti što je veliko, a što malo? Koliki su ljudi na niskim položajima u životu, pokrenuvši djelatnosti na blagoslov svijetu, postigli rezultate na kojima bi im i kraljevi mogli pozavidjeti!” (*Odgoj*, str. 237)

4. lipnja

Pripremanje za vodstvo

“Ali David odgovori Šaulu: ‘Tvoj je sluga čuvao ovce svoje ovcu, pa kad bi došao lav ili medvjed te uhvatio ovcu iz stada, ja bih potrčao za njim, udario ga i istrkao mu ovcu iz ralja. A ako bi se on digao ne me, uhvatio bih ga za grivu i udario ga dok ga ne bih ubio.’” (1. Samuelova 17,34.35)

“David je rastao u milosti kod Boga i ljudi. Bio je poučen putovima Gospodnjim i on je sada predao svoje srce za potpunije vršenje Božje volje nego prije. Imao je novih tema za razmišljanje. Bio je na kraljevskom dvoru i vidio kraljevske odgovornosti. Otkrio je neke kušnje koje su pritiskivale Šaulovu dušu i prodro u mnoge tajne karaktera i ponašanje prvog izraelskog kralja. Vidio je slavu kralja zasjenjenu tamnim oblakom jada i znao je da Šaulov dom u osobnom životu nije bio sretan. Sve je to unosilo nemirne misli u onoga koji je bio pomazan da kraljuje nad Izraelom. Ali dok je bio zaokupljen dubokim razmišljanjem, opterećen brigama, on se okretao svojoj harfi i iz nje izvlačio melodije koje su njegov um uzdizale do Autora svakog dobra, a tamni oblaci koji su naoko zasjenjivali obzorje budućnosti bili su raspršeni.

Bog je Davidu iznosio pouku o povjerenju. Kao što je Mojsije bio pripremljen za svoj posao, tako je Gospodin osposobljavao Jišajeva sina da postane vođa Njegovog izabranog naroda. U svojoj brizi za stada on je stekao pojam o brizi koju Veliki Pastir ima za svoja stada.

Samotni brežuljci i divlje klisure, gdje je David lutao sa svojim stadima, bili su skrovišta grabežljivih zvijeri. Često je iz guštara oko Jordana izlazio lav ili medvjed iz jazbine u brdima, i razjareni od gladi napadali bi stado. U skladu s običajima onog vremena David je bio naoružan samo praćkom i pastirskim štapićem, a on je ipak rano pružio dokaz o svojoj snazi i hrabrosti štiteći dobro koje mu je bilo povjereno. ...

Njegovo iskustvo u ovakvim prigodama pokazalo je Davidovo srce i razvilo u njemu hrabrost, odvažnost i vjeru.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 542)

Ljudsko hvalisanje

“Još je Filistejac rekao: ‘Ja sam danas izazvao Izraelove bojne redove. Dajte mi čovjeka da se ogledamo u dvoboju!’” (1. Samuelova 17,10)

“Kad je Izrael objavio rat protiv Filistejaca, tri Jišajeva sina pridružila su se vojsci pod zapovjedništvom Šaula, ali David je ostao kod kuće. Međutim, nakon nekog vremena on im je otišao u posjet u Šaulov tabor. Prema očevoj zapovijedi trebao je preneti poruku i dar svojoj starijoj braći i saznati jesu li zdrava i na sigurnom. ... Dok se David približavao vojsci, čuo je zvuk meteža kao da bitka treba početi svakog trenutka. ...

Dok je s njima razgovarao, izišao je Golijat, filistejski ratni junak, i uvredljivim riječima prkosio Izraelcima izazivajući ih da nađu čovjeka iz svojih redova koji bi se s njim suočio u pojedinačnoj borbi. ...

Izraelska je vojska tijekom četrdeset dana drhtala pred ponositim izazovima ovog filistejskog diva. Njihova su srca zamrla dok su promatrali njegovo golemo tijelo, visoko šest lakata i jedan pedalj. Na glavi je imao kacigu od mjedi, bio je obučen u luskav oklop težak pet tisuća mjedenih šekela, a na nogama je imao mjedene nogavice. Oklop je bio načinjen od mjedenih ljuskaka koje su se međusobno preklapale, poput ribljih ljusaka, i bile su tako dobro povezane da sulica ili strijela nisu mogle probiti oklop. Div je i na leđima nosio golemu sulicu od mjedi. ‘Kopljača njegovog koplja bila je kao tkalačko vratilo, a šiljak koplja težak šest stotina željeznih šekela. Pred njim je stupao štitonoša.’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 543,544)

“Izrael nije izazivao Golijata, ali se on oholo dizao protiv Boga i Njegovog naroda. Izazivanje, hvalisanje i ogovaranje mora doći od protivnika istine koji se ponašaju slično Golijatu. Ali ništa od takvog duha ne treba se vidjeti u onima koje Bog šalje da objave posljednju vijest opomene osuđenom svijetu.

Golijat se uzdao u svoju bojnu opremu. Zastrašio je izraelsku vojsku svojim prkosnim, divljim hvalisanjem, dok je nametljivo pokazivao svoju bojnu opremu koja je bila njegova snaga.” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 3, str. 193)

Pet glatkih kamenova

“David još dometne: ‘Jahve koji me izbavio iz lavlje pandže i medvjede šape, izbavit će me i iz ruku toga Filistejca.’ Tada Šaul reče Davidu: ‘Idi i Jahve neka bude s tobom!’” (1. Samuelova 17,37)

“Kad je David vidio da je Izrael ispunjen strahom i saznao da je Filistejac dan za danom ponavljao svoj prkos ne nalazeći junaka koji bi ušutkao hvalisavca, duh se u njemu uznemirio. U njemu se raspalila revnost da očuva čast živog Boga i ugled Njegovog naroda.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 543)

“David se u svojoj poniznosti i revnosti za Boga i Njegov narod ponudio da iziđe u susret ovom hvalisavcu. Šaul je prihvatio ponudu pa je Davida obukao u svoju kraljevsku bojnu opremu. Ali David je nije htio nositi. Odložio je kraljevu bojnu opremu jer s njom nije imao iskustva. On je imao iskustva s Bogom i uzdajući se u Njega, izvojevao je veliku pobjedu. Opremljen Šaulovom bojnom opremom dao bi dojam da je ratnik, premda je bio samo mali David koji je pasao ovce. Nije želio da se Šaulovoj opremi oda nekakvo priznanje, jer je njegova uzdanica bila Gospodin Bog Izraelov.” (*Sujedočanstva za Crkvu*, sv. 3, str. 193)

“Izabrao je pet glatkih kamenova iz potoka, stavio ih u svoju torbu i s praćkom u ruci približio se Filistejcu. Div je hrabro hodio naprijed očekujući da će susresti najmoćnijeg izraelskog ratnika. Njegov je štitonoša išao pred njim. Izgledao je kao da mu se nitko ne može suprotstaviti. Kad se približio, ugledao je samo momčića, kojega su zvali dječak zbog njegova izgleda. David se rumenio od zdravlja, a njegovo dobro građeno tijelo, nezaštićeno oklopom, bilo je izloženo neprijatelju. Ipak između njegova mladenačkog izgleda i golemih Filistejčevih udova postojala je upadljiva razlika.

Golijat je bio ispunjen zaprepaštenjem i ljutnjom. ‘Zar sam ja pseto’, povikao je, ‘te ideš na me sa štapovima?’ Onda je obasuo Davida najstrašnijim prokletstvom svih bogova što ih je znao. Podrugljivo je dovikivao: ‘Dođi k meni, da dam tvoje meso pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim!’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 545)

Izvjestan ishod

“A David odgovori Filistejcu: ‘Ja idem na te u ime Jahve Sebaota, Boga Izraelovih četa koje si ti izazvao.’” (1. Samuelova 17,45)

“Krenuo je (Golijat) prema Davidu i proklinjao ga svojim bogovima. Smatrao je uvredom da neki momčić, koji nema nikakvo oružje, izlazi pred njega. ... David se nije razljutio što ga je smatrao slabim niti je zadrhtao od njegovih strašnih prijetnji, već je odgovorio: ‘Ti ideš na me mačem, kopljem i sulicom, a ja idem na te u ime Jahve Sebaota, Boga Izraelovih četa koje si ti izazvao.’” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 3, str. 193)

“Ovaj govor iznesen jasnim, melodičnim glasom, odzvanjao je zrakom i tisuće koje su bile svrstane za rat jasno su ga čule. Golijatov gnjev raspalio se do krajnosti. U bijesu je spustio kacigu koja je štitila njegovo čelo i potrčao da se osveti svojem protivniku. Jišajev sin se pripremao za neprijatelja. ‘Kad se Filistejac približio i pošao prema Davidu, izade David iz bojnih redova i krenu pred Filistejca. David segnu rukom u torbu, izvadi iz nje kamen i hitnu ga iz pračke. I pogodi Filistejca u čelo; kamen mu se zabi u čelo, i on pade ničice na zemlju.’

Redovima obje vojske proširilo se zaprepaštenje. Svi su bili uvjereni da će David biti ubijen, ali kad je kamen poletio zrakom ravno u cilj, vidjeli su kako je moćni ratnik zadrhtao i ispružio ruke kao da ga je pogodila iznenadna sljepoća. Div se zanjihao, posrnuo i kao posječeni hrast pao na zemlju. David nije čekao ni trenutak. Pritrčao je tijelu Filistejca koji je ležao i objema rukama izvukao Golijatov teški mač. Trenutak ranije div se hvalisao da će njime odsjeći mladićevu glavu s ramena i predati njegovo tijelo pticama nebeskim. Sada ga je on digao u zrak i glava hvalisavca se otkotrljala od trupla, a povik radosti odjeknuo je izraelskim taborom.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 545,546)

Nikome nije bilo žao

“A zašto ste se onda svi urotili protiv mene? ... Nema nikoga među vama da me požali.” (1. Samuelova 22,8)

“U Šaulu je bio zao duh. Smatrao je da je njegova sudbina zapečaćena javnom porukom o njegovom svrgnuću s izraelskog prijestolja. Udaljavanje od jasnih Božjih zapovijedi donosilo je određene posljedice. On se nije okrenuo, pokajao i ponizio srce pred Bogom, već ga je otvorio za svaki neprijateljev savjet. Slušao je svako lažno svjedočanstvo, nestrpljivo prihvaćajući sve što je išlo na štetu Davidovom karakteru, nadajući se da može pronaći izgovor za svoju sve veću zavist i mržnju prema onome koji je bio pomazan za izraelsko prijestolje.

Pridavao je značenje svakoj glasini, koliko god bila nedosljedna i nepomirljiva s prethodnim činjenicama o Davidovom karakteru i navikama.

Svaki dokaz da Božja zaštita i briga počivaju nad Davidom zagorčavao je i produbljavao njegovu odlučnu namjeru kojom je bio obuzet. Neuspjeh njegovih namjera bio je u jasnoj suprotnosti s bjegunčevim uspjehom da izmakne njegovoj potjeri, ali to je kraljevu odlučnost učinilo samo još neumoljivijom i čvršćom. Nije prikrivao svoje namjere protiv Davida niti je bio oprezan u izboru sredstava koja će upotrijebiti u ostvarivanju svojeg cilja.

David, koji mu nije učinio ništa nažao, nije bio taj protiv koga se kralj borio. On je bio u sukobu s nebeskim Kraljem; kada se Sotoni dopusti da upravlja umom, kojim više ne upravlja Bog, on ga vodi po svojoj volji, sve dok čovjek koji je u njegovim rukama ne postane uspješno oruđe preko kojeg će izvršiti svoje planove. Toliko je snažno neprijateljstvo velikog začetnika grijeha prema Božjim ciljevima, toliko je strašna njegova sila zla da Sotona, kada se ljudi odvoje od Boga, utječe na njih, njihov um mu se sve više pokorava dok ne odbace strah Božji, poštovanje prema ljudima i ne postanu bestidni i zakleti neprijatelji Boga i Njegovog naroda. ... Bog mrzi sve grijeha, ali kada čovjek uporno odbija nebeske savjete, biva prepušten neprijateljevim obmanama.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1019)

Glazba u špilji

“Duša moja prebiva među ljutim lavovima, među ljudima kojima su zubi koplja i strijele.” (Psalam 57,4 — Šarić)

“Ovo je iskustvo poslužilo da pouči Davida mudrosti. Ono ga je navelo da shvati svoje slabosti i nužnost neprekidne ovisnosti o Bogu. Kako je dragocjen utjecaj Božjeg Duha kada dođe na tjeskobnu i očajnu dušu hrabreći obeshrabrene, jačajući slabe i dajući hrabrost i pomoć umornim Gospodnjim slugama. O, kakav je naš Bog koji se nježno odnosi prema grešnicima i pokazuje strpljenje i nježnost u nevolji i kad nas svlada neka velika žalost!

Svaka pogreška Božje djece znak je njihovog nedostatka vjere. Kad sjene obuzmu dušu, kad tražimo svjetlo i vodstvo, mi moramo podignuti pogled: iznad tame je svjetlo. David ni za trenutak nije smio pokazati nevjerovanje u Boga. On je imao razlog da Mu vjeruje. Bio je Gospodnji pomazanik i njega su u opasnosti štitali Božji anđeli. Bio je naoružan hrabrošću da čini prekrasne stvari i da je svoje misli skrenuo s teških okolnosti u kojima se našao i razmišljao o Božjoj sili i veličanstvu, imao bi mir čak i u dolini smrti. ...

David je među judejskim planinama tražio utočište od Šaulova gonjenja. Pobjegao je u špilju Adulam, mjesto koje se s malim snagama moglo obraniti protiv brojne vojske. ‘A kad su to čula njegova braća i sva njegova obitelj, dođoše onamo da mu se priključe.’ ...

U špilji Adulam obitelj se sjedinila u ljubavi i slozi. Jišajev sin je u pjesmi uz pratnju harfe mogao reći: ‘Gle, kako je dobro i kako je milo kao braća zajedno živjeti!’ (Psalam 133,1) Okusio je gorčinu nepovjerenja od vlastite braće i sklad koji je sada zamijenio neslogu, donio je radost progonjenom srcu. Ovdje je David skladao pedeset sedmi psalam.” (Patrijarsi i proroci, str. 554,555)

Posljedica bezumlja

“Ali kralj odvrati: ‘Ti ćeš umrijeti, Ahimeleče, ti i sva tvoja obitelj!’” (1. Samuelova 22,16)

“Ljudi ne mogu odbaciti Božje savjete i zadržati mir i mudrost koja će ih osposobiti da djeluju pravedno i oprezno. Nema tako strašne, beznadne ludosti kao kad slijedimo ljudsku mudrost bez vodstva Božje mudrosti.

Šaul je spremao zamku i namjeravao uhvatiti Davida u špilji Adulam, a kad je otkrio da je David napustio ovo mjesto utočišta, kralj je bio vrlo ljutit. Davidov bijeg je za Šaula bio tajna. Nije ga mogao objasniti, osim da vjeruje kako je u njegovu taboru izdajica koji je Jišajevu sinu dojavio o njegovoj blizini i namjeri.

Uvjeravao je svoje savjetnike da se protiv njega stvorila urota i s ponudom bogatih darova i položaja časti on ih je potkupio da među njegovim narodom otkriju tko se sprijateljio s Davidom. Doeg Edomac je postao doušnik. Potaknut častoljubljem, ambicijama i mržnjom protiv svećenika koji su ukoravali njegov grijeh, Doeg je izvijestio o Davidovom posjetu Abimeleku prikazujući ga u takvom svjetlu da raspali Šaulov bijes protiv Božjeg čovjeka. Riječi tog zlobnog jezika zapalile su vatru i izazvale najgore strasti u Šaulovu srcu. Izvan sebe od bijesa, naredio je da se cijela svećenička obitelj pogubi. Strašna zapovijed je izvršena. Ne samo Abimelek, već i članovi doma njegovog oca ... bili su pobijeni na kraljevu zapovijed, rukom ubojice Doega. ...

Šaul je to mogao učiniti samo pod Sotoninom vlašću. Kad je Bog rekao da se napunila mjera amalečke pokvarenosti i zapovjedio mu da ih potpuno uništi, on se smatrao previše sažaljivim da izvrši božansku zapovijed te je poštedio ono što je bilo odvojeno za uništenje, ali sada je bez Božje zapovijedi, pod Sotoninim vodstvom, mogao pobiti Gospodnje svećenike i donijeti propast stanovnicima Noba. Takva je pokvarenost ljudskog srca koje je odbacilo Božje vodstvo.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 556)

Neskladan par

“Lažna je ljupkost, tašta je ljepota: žena sa strahom Gospodnjim zaslužuje hvalu.” (Izreke 31,30)

“U Abigajili, Nabalovoj ženi, imamo sliku ženstvenosti koja je po Kristovoj volji, dok njezin muž oslikava kakav može postati muškarac kad se stavi pod Sotoninu vlast.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1022)

“Bježeći od Šaula, David se utaborio u blizini Nabalovih posjeda i štitiio njegove pastire i stada od pljačkaša. ... U trenutku potrebe David je Nabal poslao glasnike s učtivom porukom u kojoj traži hranu za sebe i svoje ljude, a Nabal je odgovorio neprilično, vraćajući zlo za dobro i ne želeći podijeliti svoje obilje s bližnjima. David ovom čovjeku nije mogao ukazati veće poštovanje, ali da bi opravdao sebe i svoju sebičnost, Nabal je lažno optužio Davida i njegove ljude prikazujući ih kao odbjegle robove. Kada se glasnik vratio i prenio ovu drsku uvredu, potaknut gnjevom, David je odlučio izvršiti brzu osvetu. Jedan od mladića koji su radili za njega, u strahu da će Nabalova drskost donijeti loše posljedice, došao je i iznio slučaj Nabalovoj ženi znajući da je ona drugačijeg duha od svojeg muža i da je vrlo razborita osoba. ...

Abigajila je uvidjela da odmah mora nešto poduzeti i preduhitriti posljedice Nabalove pogreške, i da sama mora preuzeti odgovornost ne savjetujući se s mužem. Znala je da bi bilo beskorisno razgovarati s njim, jer bi njezin prijedlog naišao samo na prijezir i pogrdne riječi. Podsjetio bi je da je on gospodar domaćinstva, a ona njegova žena, pa prema tome podređena njemu i obvezna slušati njegove naredbe. ...

Bez njegovog znanja prikupila je izdašne zalihe svega čime je mislila da bi se najbolje mogao ublažiti Davidov gnjev, jer je bila svjesna da će se on željeti osvetiti za uvredu koja mu je nanesena. ... Način na koji je Abigajila riješila to pitanje bio je Bogu po volji, a nezgodne okolnosti u kojima se našla otkrile su plemenitost njezinog duha i karaktera.” (*Manuscript 17, 1891.*)

12. lipnja

Blagi ukor

“Oprosti službenici svojoj njezinu krivnju! Zacijelo će Jahve osnovati trajan dom mome gospodarstvu, jer moj gospodar nije Jahvine bojeve, i za svega tvoga života neće se naći zlo na tebi.” (1. Samuelova 25,28)

“Abigajila je pristupila Davidu s uvažavanjem i dubokim poštovanjem i iznijela mu svoj slučaj mudro i razložno. Iako nije opravdavala nerazumnost svojega muža, ipak je molila za njegov život. Pokazala je da nije samo razborita, već i pobožna žena, i da je upoznata s Davidovim putovima i djelima učinjenim u Bogu. ... Potvrdila je svoju čvrstu vjeru iznoseći činjenicu da je David Gospodnji pomazanik.” (*Manuscript 17, 1891.*)

“Abigajila je neizravno rekla Davidu što treba činiti. On treba voditi Jahvine bojeve, a ne tražiti osvetu za osobne uvrede, premda je bio progonjen kao izdajica. ... Ovakve riječi mogle su doći samo s usana onoga tko je primao mudrost odozgo. Abigajilino lice, riječi i djela, poput cvjetna mirisa nesvjesno su odicali pobožnosti. Duh Božjeg Sina prebivao je u njezinoj duši. Njezin govor začinjeno milošću, prepun milosrđa i mira, donosio je nebeski utjecaj. Davidove su pobude postale pozitivnije i on je zadržao pri pomisli na posljedice svoje nepromišljene namjere. ...

Život posvećenog kršćanina uvijek širi svjetlo, utjehu i mir. Njegova su obilježja čistoća, taktičnost, jednostavnost i korisnost. Njime upravlja nesebična ljubav koja posvećuje utjecaj. Krist je u njemu i trag svjetla ostaje svuda kuda ide njezin vlasnik.

Abigajila je bila mudra savjetnica i odgojiteljica. Davidova je strast iščezla pod silom njezinog utjecaja i izlaganja. ...

On je primio ukor s poniznim srcem. ... Zahvalio joj se i blagoslovio je jer ga je pravedno savjetovala. Mnogo je onih koji, kad ih se ukori, smatraju vrijednim pohvale to što ukor primaju bez nestrpljenja, ali kako je malo onih koji primaju ukor sa zahvalnim srcem i blagoslivljaju one koji ih nastoje spasiti da ne pođu putem zla.” (*Patrijarsi i proroci, str. 563,564*)

13. lipnja

Božanska osveta

“Ne osvećujte se, ljubljeni, sami, već to prepustite srdžbi Božjoj, jer stoji pisano: ‘Osveta je moja — veli Gospodin — ja ću je vratiti.’” (Rimljanima 12,19)

“Iako nije želio pomoći Davidu i njegovim ljudima kad im je bila potrebna hrana, Nabal je iste noći priredio raskošnu gozbu za sebe i svoje raskalašene prijatelje i odao se jelu i piću, sve dok nije utupio od pijanstva.” (*Manuscript 17, 1891.*)

“Nabal je bez razmišljanja rasipao golemo bogatstvo da bi udovoljio sebi i veličao svoje ime; ali je smatrao prevelikom žrtvom da onima koji su poput zida štitili njegova stada nešto daruje, iako mu ti darovi ni na koji način ne bi nedostajali. Nabal je bio poput bogataša u usporedbi. Imao je samo jednu misao — da iskoristi Božje velikodušne darove za zadovoljenje svojih sebičnih životinjskih prohtjeva. Nije izražavao zahvalnost Darodavcu. On se nije bogatio u Bogu jer ga vječne riznice nisu nimalo privlačile. Trenutačna raskoš, trenutačni dobitak bila je jedina misao koja je prožimala njegov život. To je bio njegov bog.” (*The S.D.A. Bible Commentary, sv. 2, str. 1021,1022*)

“Nabal je bio kukavica u srcu i kad je shvatio kako ga je njegova ludost dovela do ruba iznenadne smrti, skamenio se. Bojeći se da će David i izvršiti svoju osvetničku namjeru, ispunjen strahom zapao je u stanje potpune obamrlosti. Umro je nakon deset dana. Život koji mu je Bog dao, za njega je bio samo prokletstvo svijetu. Usred radosti i slavlja Bog mu je rekao kao što je rekao bogatom čovjeku iz prispodobe: ‘Ludače ... još noćas zatražit će ti se duša natrag.’ (Luka 12,20)” (*Patrijarsi i proroci, str. 564*)

“Kada je čuo vijest o Nabalovoj smrti, David je zahvalio Bogu što je osvetu uzeo u svoje ruke. Bio je spriječen da učini zlo, a Gospodin je vratio zlo bezbožnika na njegovu glavu. Zahvaljujući ovakvom Božjem postupanju prema Nabalu i Davidu, ljudi mogu biti ohrabreni da stave svoj slučaj u Božje ruke jer će On u svoje vrijeme postaviti stvari na pravo mjesto.” (*The S.D.A. Bible Commentary, sv. 2, str. 1022*)

Bog ne odgovara

“Ali mu Jahve ne dade odgovora, ni u snima, ni po Urimu, ni preko proroka.” (1. Samuelova 28,6)

“Gospodin nikada nije odbio dušu koja Mu je prišla iskreno i ponizno. Zašto onda nije odgovorio Šaulu? Kralj je svojim vlastitim djelom proigrao sve mogućnosti obraćanja Bogu. Odbacio je savjet proroka Samuela, izгнаo je Davida, Božjeg izabranika, pobio je svećenike Gospodnje. Kako je mogao očekivati da mu Bog odgovori kad je presjekao kanale komunikacije što ih je Nebo uspostavilo? Sagriješio je protiv Duha milosti i nije mu se moglo odgovoriti u snu ili otkrivenjem od Gospodina. Šaul se nije obratio Bogu s poniznošću i pokajanjem. On nije tražio oprost i pomirenje s Bogom, već izbavljenje od svojih neprijatelja. Svojom se tvrdoglavošću i pobunom udaljio od Boga. Povratka nije bilo osim putem pokajanja i skrušenosti, ali ponosni monarh je u brizi i očaju odlučio zatražiti pomoć iz drugog izvora. ... Kralju je rečeno da u En Doru u tajnosti živi žena s vračarskim duhom. ...

Ima li strašnijeg ropstva od ropstva onoga koji se predao utjecaju najvećeg tiranina — samome sebi! Povjerenje u Boga i poslušnost Njegovoj volji bili su jedini uvjeti uz koje je Šaul mogao biti izraelski kralj. Da se pokorio ovim uvjetima za vrijeme svoje vladavine, njegovo bi kraljevstvo bilo sigurno, Bog bi bio njegov vodič, Svemogućí njegov štit. Bog je dugo trpio Šaula i premda je njegova pobuna i tvrdokornost gotovo ušutkala božanski glas u duši, još je bilo prilike za pokajanje. Ali kad se u opasnosti okrenuo od Boga da primi svjetlo od Sotoninog saveznika, presjekao je posljednju vezu koja ga je vezivala uz njegova Stvoritelja. ...

Šaul se uništio savjetujući se s duhom tame. Pritisnut očajničkim strahom, bilo mu je nemoguće da svoju vojsku nadahne hrabrošću. Odvojen od Izvora snage, on nije mogao usmjeriti umove Izraelaca da se ugledaju na Boga kao svojeg pomoćnika. Tako je proročanstvo o zlu doprinijelo vlastitom ispunjenju.” (*Patrijarši i proroci*, str. 570—573)

15. lipnja

To nije Samuel

“Živi barem znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa, niti imaju više nagrade, jer se zaboravlja i spomen na njih.” (Propovjednik 9,5)

“Kada je Šaul zatražio da vidi Samuela, Gospodin nije učinio da se Samuel pojavi pred Šaulom. On nije vidio ništa. Sotoni nije bilo dopušteno da uznemirava Samuela u grobu i dovede ga u stvarnost vračari iz En Dora. Bog ne daje Sotoni silu da uskrisuje mrtve. Međutim, Sotonini anđeli uzimaju oblik mrtvih prijatelja, govore i ponašaju se kao oni, kako bi on preko navodnih mrtvih prijatelja mogao bolje izvršiti svoje djelo obmane. Sotona je dobro poznao Samuela i znao je kako ga treba predstaviti vračari iz En Dora i objaviti pravu sudbinu Šaula i njegovih sinova.

Sotona će prići na svaki mogući način onima koje može zavesti, prići će postupno i vješto i neprimjetno ih odvojiti od Boga. Staviti će ih pod svoju upravu, oprezno u početku, dok njihova osjetljivost ne otupi. Onda će dati smjelije prijedloge, sve dok ih ne navede da počine zločin bilo kakve vrste. Kada ih potpuno uhvati u svoju zamku, spreman im je pokazati gdje se nalaze i likuje nad njihovom zbunjenošću, kao i u Šaulovom slučaju. Pošto je Šaul dopustio Sotoni da ga učini dragovoljnim zarobljenikom, Sotona je objavio pred Šaulom pravi tijek njegove sudbine. Govoreći Šaulu istinu o njegovom kraju preko žene iz En Dora, Sotona je ostvario mogućnost da Izraelci potpadnu pod utjecaj sotonskog lukavstva kako bi u svojoj pobuni protiv Boga mogli više saznati o njemu, i tako prekinuti posljednju vezu s Bogom.

Šaul je znao da je ovim posljednjim činom, traženjem savjeta vračare iz En Dora, presjekao posljednju nit kojom se držao Boga. Znao je da je ovim postupkom zapečatio razdvajanje od Boga i učinio ga konačnim. Napravio je dogovor sa smrću, savez s paklom. Čaša njegovog bezakonja bila je puna.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1022,1023)

16. lipnja

Božje tajne

“Ne spada na vas — odgovori im — da znate vrijeme i priliku koje je Otac odredio svojom vlasti.” (Djela 1,7)

“Vračara iz En Dora slijedila je Sotonine upute u svemu. Ako se ona bezrezervno pokori Sotoninoj vlasti, on će činiti čuda u njezino ime i otkriti joj najtajanstvenije pojedinosti. Upravo je tako i postupila.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1022)

“Sotona je proricanjem o Šaulovoj propasti, posredovanjem žene iz En Dora, namjeravao postaviti zamku izraelskom narodu. Nadao se da će Izraelce nadahnuti povjerenjem u vračaru i navesti ih da se savjetuju s njom. Tako bi se odvratili od Boga kao svojeg savjetnika i prihvatili Sotonino vodstvo. Prvi mamac kojim spiritizam privlači mnoštvo jest njegova tobožnja sila da ukloni pokrivalo budućnosti i ljudima otkrije ono što je Bog sakrio. Bog nam je u svojoj Riječi otkrio velike događaje u budućnosti, sve što je bitno da znamo, dao nam je sigurnog vodiča usred svih opasnosti, ali Sotonina je namjera da uništi čovjekovo povjerenje u Boga, da pobudi nezadovoljstvo svojim stanjem u životu, navede ljude da traže znanje što ga je Bog mudro sakrio od njih i prezru ono što im je On otkrio u svojoj svetoj Riječi.

Mnogi se uznemire kad ne mogu saznati konačni ishod događaja. Oni ne mogu podnijeti nesigurnost i u nestrpljenju ne žele čekati da vide Božje spasenje. Zlo koje slute dovodi ih do potpunog rastrojstva. Oni otvaraju put svojim buntovnim osjećajima i trče naprijed i natrag u teškom jadu, tražeći znanje o onome što nije bilo otkriveno. Kad bi vjerovali Bogu i bdjeli u molitvi, oni bi našli božansku utjehu. Zajednica s Bogom umirila bi njihov duh. Iscrpljeni i opterećeni, našli bi odmor duši kad bi došli k Isusu, ali kad zanemare sredstva koja je Bog dao njima za utjehu i pribjegu drugim izvorima nadajući se da će saznati ono što je Bog zadržao, oni čine Šaulovu pogrešku i tako samo primaju znanje o zlu.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 578,579)

Samoubojstvo

“Neduznom pravda njegova put utire, a zao propada od svoje zloće.” (Izreke 11,5)

“Na ravnici Šunema i obroncima gore Gilboe izraelska i filistejska vojska zapodjenule su smrtonosnu bitku. Premda je zastrašujući prizor u endorskoj špilji izгнаo svu nadu iz Šaulova srca, on se s očajničkim junaštvom borio za svoje prijestolje. Ali to je bilo uzalud. ‘... a Izraelci su pobjegli pred njima i padali pobijeni po gori Gilboi.’ Tri hrabra kraljeva sina poginula su pokraj njega. Strijelci su se okomili na Šaula. Gledao je kako oko njega padaju vojnici i kako su njegovi kneževski sinovi pali od mača. Budući da je i sam bio ranjen, nije se mogao boriti ni bježati. Bijeg je bio nemoguć i odlučivši ne dopustiti da ga Filistejci uhvate živog, zapovjedio je svojem štitonoši: ‘Izvuci svoj mač i probodi me.’ Kad je čovjek odbio podići svoju ruku na Gospodnjeg pomazanika, Šaul je sebi oduzeo život tako što se bacio na svoj mač. Tako je umro prvi izraelski kralj s krivnjom samoubojstva na duši.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 573)

“Slijedeći Sotonine upute, Šaul je ubrzavao upravo one posljedice koje je neposvećenim sposobnostima pokušavao spriječiti.

Buntovni kralj je stalno iznova zanemarivao Gospodnji savjet, i Gospodin ga je predao bezumnosti njegovog uma. Utjecaj Božjeg Duha odvratio bi ga od zlog puta koji je izabrao i koji će mu na kraju donijeti propast. Bog mrzi svaki grijeh, a kada čovjek uporno odbija sve nebeske savjete, prepušten je obmanama neprijatelja, prepušten je svojim slastima i željama.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1019)

“Prvi izraelski kralj doživio je neuspjeh zato što je svoju volju suprotstavio Božjoj. Gospodin je preko proroka Samuela poučavao Šaula da kao izraelski kralj mora činiti djela najstrožeg poštenja. Tada će Bog blagosloviti njegovu vladavinu napretkom. Međutim, poslušnost Bogu Šaul nije učinio najvažnijim predmetom razmišljanja, a nebeska načela pravilom svojeg ponašanja. Umro je osramoćen i u očaju.” (Isto, str. 1017)

18. lipnja

Prijatelj žali

“Oh, kako su izginuli div-junaci, i oružje bojno kako skršeno je!” (2. Samuelova 1, 27)

“David je dvaput imao Šaula u svojim rukama, ali kad su ga poticali da ga ubije, on je odbio podignuti ruku protiv onoga koji je prema Božjoj zapovijedi bio posvećen da vlada nad Izraelom. ...

Davidovo žaljenje zbog Šaulove smrti bilo je iskreno i duboko, otkrivajući dobrotu njegove plemenite naravi. On se nije radovao smrti svog neprijatelja. Prepreka koja mu je priječila pristup izraelskom prijestolju bila je uklonjena, ali on se zbog toga nije radovao. Smrt je izbrisala sjećanje na Šaulovo nepovjerenje i okrutnost, i on je sada mislio samo na ono što je u njegovoj prošlosti bilo plemenito i kraljevsko. Šaulovo ime bilo je povezano s Jonatanom čije je prijateljstvo bilo tako iskreno i nesebično.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 586)

“Rođen kao nasljednik prijestolja, Jonatan je ipak znao da se po božanskoj naredbi mora povući; najnježniji i najvjerniji prijatelj svojeg suparnika, izložio je opasnosti svoj život da zaštiti Davidov; nepokolebljivo je stajao uz svojega oca tijekom mračnih dana opadanja njegove moći, i konačno poginuo zajedno s njime — Jonatanovo ime je zabilježeno na Nebu, a na Zemlji stoji kao svjedok postojanja sile nesebične ljubavi.” (*Odgoj*, str. 141)

“Pjesma kojom je David izrazio osjećaje svojeg srca postala je blago njegovog naroda i Božjeg naroda u kasnijim vjekovima:

‘Usred boja poginuše div-junaci!

Smrt me tvoja, Jonatane, ožalosti!

Žao mi je tebe, brate, Jonatane!

Kako li mi drag bijaše ti veoma!

Ljubav tvoja bješe meni

Još od ženske čudesnija.

Oh, kako su izginuli div-junaci,

I oružje bojno kako skršeno je!” (*Patrijarsi i proroci*, str.

587)

Posljednja pogreška

“Posegnu Uza rukom za Kovčegom Božjim da ga pridrži, jer ga volovi umalo ne prevrnuše. Ali se Jahve razgnjevio na Uzu: Bog ga na mjestu udari za taj prijestup, tako da je umro ondje, kraj Kovčega Božjega.” (2. Samuelova 6,6.7)

“Sudbina Uze bila je božanski sud zbog kršenja najizričnije zapovijedi. Gospodin je preko Mojsija dao posebnu uputu u vezi s prenošenjem Kovčega. Nitko osim svećenika, Aronovih potomaka, nije ga smio dotaknuti ili pogledati dok je bio otkriven. ...

Svećenici su trebali pokrivati Kovčeg, a Kehatovci su ga trebali podignuti polugama koje su bile provučene kroz alke na svakoj strani Kovčega i nikada nisu uklanjane. Mojsije je Geršonovcima i Merarijevcima, koji su bili odgovorni za zavjese, daske i stupove Svetišta, dao kola i volove za prevoženje onoga što im je bilo povjereno. ‘Kehatovcima nije dao ništa, jer je njihova zadaća bila nositi posvećene predmete na ramenima.’ (Brojevi 7,9) Tako se nošenjem Kovčega iz Kirjat-Jearima izravno i bezrazložno obeščastila Gospodnja uputa. ...

Filistejci, koji nisu poznavali Božji zakon, stavili su Kovčeg na kola kad su ga vraćali Izraelu i Gospodin je prihvatio djelo koje su učinili. Ali Izraelci su u svojim rukama imali izjavu o Božjoj volji o svim ovim pitanjima i njihovo je zanemarivanje ovih uputa značilo obeščaćivanje Boga. Na Uzi je počivala najveća krivnja drskosti. Prekršaj Božjeg zakona umanjio je njegov osjećaj o njegovoj svetosti i s nepriznatim grijehom na sebi on se, usprkos božanskoj zabrani, drznuo i dodirnuo simbol Božje prisutnosti. Bog ne može prihvatiti djelomičnu poslušnost ili lakomislen odnos prema Njegovim zapovijedima. Kaznom nad Uzom On je namjeravao u cijeli Izrael usaditi važnost strogog pridržavanja Njegovih zahtjeva. Tako je smrću jednog čovjeka narod potaknut na pokajanje i spriječena potreba da se kazne tisuće.” (Patrijarsi i proroci, str. 595,596)

20. lipnja

Sotonin prikriveni posao

“Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnikâ ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.” (Efežanima 6,12)

“Biblija ima malo pohvala za ljude. Malo se prostora posvećuje nabranjanju vrlina čak i najboljih ljudi koji su dosad živjeli. Ova šutnja nije bez svrhe i bez pouke. Sve su dobre osobine koje ljudi posjeduju Božji darovi. Oni čine dobra djela milošću Božjom u Kristu. Budući da sve duguju Bogu, slava za ono što jesu i što čine pripada samo Njemu. Oni su samo oruđa u Njegovim rukama. Štoviše, kao što sve pouke iz biblijske povijesti uče, opasno je hvaliti i uzdizati čovjeka jer ako tko izgubi iz vida svoju ovisnost o Bogu i pouzda se u vlastitu snagu, on će sigurno sagriješiti. ...

Mi svojom snagom ne možemo opstati u ovom sukobu; sve što naš um odvaja od Boga, sve što nas navodi da uzdizemo sebe ili da se uzdamo u sebe, sigurno priprema put za našu propast. Svrha je Biblije da nam ulije nepovjerenje u ljudsku snagu i da nas potakne da se oslonimo na božansku snagu.

Duh samopouzdanja i samouzvišenja pripremio je put za Davidov pad. Laskanje i suptilne draži vlasti i raskoši nisu ostale bez utjecaja na njega. Odnosi s okolnim narodima također su izvršili svoj zao utjecaj. U skladu s običajima koji su prevladavali među istočnjačkim vladarima, kraljevima se nije sudilo za zločine koji se nisu opraštali podanicima, monarh nije imao istu obvezu samokontrole kao i podanici. Sve je to umanjilo Davidov osjećaj velike težine grijeha. Umjesto da se s poniznošću osloni na Jahvinu silu, počeo je vjerovati svojoj vlastitoj mudrosti i moći.

Čim Sotona uspije odvojiti dušu od Boga, jedinog Izvora sile, nastojat će pobuditi nesvete želje ljudske tjelesne naravi. Djelo neprijatelja nije naglo, ono u početku ne iznenađuje i ne zapanjuje, već tajno potkopava utvrde načela.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 605,506)

Jedan grijeh vodi u drugi

**“Ali djelo koje učini David bijaše zlo u očima Jahvinim.”
(2. Samuelova 11,27)**

“Ali kad se u svojem samopouzdanju prestao oslanjati na Boga, David je popustio Sotoni i na svoju dušu navukao mrlju grijeha. On, vođa naroda kojeg je imenovalo Nebo, izabran od Boga da vrši Njegov Zakon, i sam je pogazio njegove uredbe. On koji je trebao biti strah onima koji čine zlo, svojim vlastitim djelom je ojačao njihove ruke.

U opasnostima tijekom svojeg ranijeg života David je, svječan svojeg poštenja, mogao svoj slučaj povjeriti Bogu. Gospodnja ga je ruka sigurno vodila pokraj nebrojenih zamki koje su postavljane pred njegove noge. Ali sada, kriv i neobraćen, on nije tražio pomoć i vodstvo Neba, već se nastojao osloboditi opasnosti u koje ga je grijeh uvukao. Bat-Šeba, čija se kobna ljepota pokazala kao zamka za kralja, bila je žena Urije Hetita, jednog od Davidovih najhrabrijih i najvjernijih časnika. Nitko nije mogao predvidjeti posljedice ako se sazna za ovaj zločin. ...

Svi su se napori što ih je David uložio da sakrije svoju krivnju pokazali uzaludnim. ... Činilo se da nema izlaza i on je u očaju požurio da preljubu doda i ubojstvo. Onaj koji je izazvao Šaulovo uništenje, nastojao je i Davida odvesti u propast. Premda su kušnje bile različite, one su bile iste jer su vodile k prijestupu Božjeg zakona. ...

Urija je postao nositelj svoje vlastite smrtne presude. U pismu koje su njegove ruke donijele Joabu, kralj je zapovjedio: ‘Postavi Uriju naprijed, gdje je najžešći boj, pa uzmaknite iza njega: neka bude pogođen i neka pogine.’ Već uprljan krvlju samovoljnog ubojstva, Joab je bez oklijevanja poslušao kraljevu naredbu i Urija je pao od amonskog mača. ...

Onaj čija nježna savjest i uzvišen osjećaj časti nisu dopustili, čak ni kad mu je život bio u opasnosti, da digne ruku protiv Gospodnjeg pomazanika, toliko je pao da je mogao uvrijediti i ubiti jednog od svojih najvjernijih i najhrabrijih vojnika i nadati se da će nesmetano uživati nagradu za svoj grijeh. ‘Jao, potamnje zlato, to suho zlato!’ (Tužaljke 4,1)” (*Patrijarsi i proroci*, str. 606—608)

22. lipnja

Ukor upućen kralju

“Tada Natan reče Davidu: ‘Ti si taj čovjek!’” (2. Samuelova 12,7)

“Kako je vrijeme prolazilo, Davidov je grijeh s Bat-Šebom postao poznat, a pojavila se i sumnja da je on planirao Urijinu smrt. Gospodin je bio obeščašćen. On je pomagao i uzvisivao Davida, a David je pogrešno prikazao Božji karakter i nanio sramotu Njegovu imenu. To je umanjivalo mjerilo dobrote u Izraelu, a u mnogim umovima i odvratnost prema grijehu, a oni koji nisu ljubili i bojali se Boga bili su ohrabreni u svojim prijestupima.

Proroku Natanu je zapovjedbno da Davidu donese poruku ukora. Bila je to izrazito oštra poruka. Malom broju vrhovnika mogao se izreći ovakav ukor a da cijena ne bude sigurna smrt za onoga koji ukorava. Natan je bez oklijevanja prenio božansku presudu, a ipak je to učinio s takvom nebeskom mudrošću da je pobudio kraljevo suosjećanje, njegovu savjest i s njegovih usana čuo smrtnu presudu samome sebi. ...

Krivci mogu pokušati, kao što je David učinio, prikriti svoj grijeh od ljudi, oni mogu nastojati trajno prikriti zlo djelo od ljudskog pogleda ili znanja, ali ‘sve je golo i otkriveno očima onoga komu moramo dati račun’ (Hebrejima 4,13).” (*Patrijarsi i proroci*, str. 608,609)

“Priču o ovcu koju je prorok Natan uputio kralju Davidu, svi trebaju proučavati. ... U vrijeme kada je David ugađao sebi i kršio zapovijedi, predočena mu je priča o bogatašu koji je siromašnom čovjeku oteo jedinu ovcu. Međutim, kralj je bio toliko zavijen odjećom grijeha da nije uvidio da je on taj grešnik. Upao je u zamku i ... izgovarajući presudu drugom čovjeku, kako je mislio, osudio je na smrt sebe. ...

Ovo je bilo Davidovo najbolnije iskustvo, ali i najdjelotvornije. Da nije bilo ogleдалa koje je Natan podigao pred njim, u kojem je jasno prepoznao sebe, ne bi bio osvjedočen u svoj gnjusni grijeh i bio bi uništen. Osvjedočenje u krivnju spasilo mu je dušu. Vidio je sebe u drugom svjetlu, kao što ga je Gospodin vidio, i dokle god je bio živ kajao se zbog svojeg grijeha.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1023)

Put grijeha je težak

“Ali je s tim djelom prezreo Jahvu.” (2. Samuelova 12,14)

“Tijekom sljedećih naraštaja nevjernici su ukazivali na Davidov karakter koji je nosio ovu tamnu mrlju, i s ushitom i porugom uzvikivali: ‘Ovo je čovjek po Božjem srcu!’ Tako je vjera ismijavana, Bog i Njegova Riječ vrijeđani, duše otvrdnule u nevjeri, a mnogi, pod okriljem pobožnosti, ohrabreni u grijehu.

Međutim, Davidova povijest ne pruža potporu grijehu. Dok je hodio u skladu s Božjim savjetima, on je nazvan čovjekom po Božjem srcu. Kad je sagriješio, to više nije bila istina dok se pokajanjem nije vratio Gospodinu. ...

Premda se David pokajao za svoj grijeh i primio oprost a Gospodin ga prihvatio, on je pozeo pogubnu žetvu sjemena što je sam posijao. ... Oslabljen je njegov autoritet u vlastitom domu kao i njegov zahtjev sinovima za poštovanjem i poslušnošću. Osjećaj grešnosti utišao ga je kad je trebao osuditi grijeh i oslabio njegovu ruku kad je trebao provoditi pravdu u vlastitom domu. ...

Oni koji ukazivanjem na Davidov primjer pokušavaju umanjiti krivnju za vlastite grijehe, trebaju naučiti iz biblijskog zapisa da je put prijestupa težak. Premda oni kao i David trebaju napustiti put zla, posljedice će grijeha i u ovom životu biti gorke i teške za nošenje.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 610,611)

“Čovjek snosi krivnju kada povrijedi drugo ljudsko biće, ali njegova je najveća krivnja kada počini grijeh protiv Gospodina, i kada svojim primjerom vrši loš utjecaj na druge. Iskreno Božje dijete ne umanjuje važnost nijednog Njegovog zahtjeva.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1147)

“Bog je namjeravao da povijest Davidova pada služi kao opomena, tako da se ni oni kojima je dao velike blagoslove i naklonost ne osjećaju sigurnima i ne zanemare budnost i molitvu. Tako se ona pokazala korisnom onima koji ponizno nastoje naučiti pouku koju je Bog namjeravao pružiti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 611)

Izvanjska ljepota

“Ti si ipak štit moj, Jahve; slavo moja, ti mi glavu podižeš.” (Psalam 3,4)

“Držeći stalno na umu vlastiti prijestup Božjeg zakona, David je izgledao moralno paraliziran, bio je slab i neodlučan, dok je prije grijeha bio hrabar i odlučan. Njegov je utjecaj kod naroda bio oslabljen. I sve je to pogodovalo neprirodnim namjerama njegova sina. ...

I dok je kralj sve više bio sklon povlačenju i samoći, Abšalom je neumorno pridobivao naklonost naroda. ... Svakog se dana moglo vidjeti ovog čovjeka plemenita izraza lica na vratima grada, gdje ga je čekala skupina molitelja očekujući da za naknadu iznesu nepravde koje su im učinjene. Abšalom se družio s njima i slušao njihove pritužbe izražavajući sućut s njihovim patnjama i žalost zbog nedjelotvornosti vlasti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 617, 618)

“Svojom izuzetnom ljepotom, ugladenim ponašanjem i prividnom ljubaznošću, lukavo je osvajao srca ljudi. Nije bio velikodušnog srca, već častoljubiv i, kao što njegovi postupci pokazuju, spreman na spletke i zločine da bi zadobio kraljevstvo. Na očevu ljubav i dobrotu uzvratio je pokušajem da mu oduzme život. Svoje pristaše, koji su ga proglasili kraljem u Hebronu, poveo je u potjeru za svojim ocem.” (*Spiritual Gifts 4a*, str. 9)

“U poniznosti i tuzi David je prošao kroz jeruzalemska vrata jer ga je pobuna voljena sina tjerala s njegova prijestolja, iz palače i od Božjeg Kovčega. Narod ga je slijedio u dugoj, žalosnoj povorci, poput pogrebne.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 619)

“Mnogi koji ne gledaju na prilike onako kako ih Bog gleda, već na njih gledaju s ljudskoga gledišta, mogu pomisliti da bi u Davidovom slučaju gundanje bilo opravdano i da je zbog iskrenog pokajanja prije više godina trebao biti pošteđen trenutačnog suđa. ... David nije izgovorio nijednu žalbu. Najsnažniji psalam koji je ikada ispjevao nastao je kada je bosonog i plaćući išao uz Maslinsku goru, ali ipak poniznog duha, nesebičan i velikodušan, pokoran i skrušen.” (*Letter 6*, 1880.)

25. lipnja

Veličina u poniznosti

“Ako boravim u tminama, Jahve je svjetlost moja. Moram podnositi srdžbu Jahvinu, jer sam protiv njega sagriješio, sve dok on ne prosudi spor moj i izrekne pravdu.” (Mihej 7,8.9)

“Savjest je upućivala Davida na gorku i ponižavajuću istinu. Dok su njegovi odani podanici razmišljali o iznenadnom obratu sudbine, kralju to nije bila tajna. On je često predosjećao trenutke poput ovih. Čudio se kako je Bog tako dugo podnosio njegove grijehе i odgađao zasluženu osvetu. A sada, u ovom užurbanom i žalosnom bijegu, bosih nogu, s kostrijeti kojom je zamijenio svoju kraljevsku odjeću, dok su u brdima odjekivale žalopojke njegovih sljedbenika, on je mislio na svoj ljubljени glavni grad, mjesta koja su bila pozornica njegovog grijehа, sjetio se Božje dobrote i strpljenja i nije bio potpuno beznadan. ...

Mnogi grešnici opravdavaju svoj grijeh ukazujući na Davidov pad, ali kako je malo onih koji upućuju na Davidovo pokajanje i poniznost! Kako je malo onih koji bi podnijeli ukor i osvetu sa strpljenjem i hrabrošću koju je on pokazao. On je priznao svoj grijeh i godinama nastojao vršiti svoju dužnost kao vjerni Božji slugа. Radio je na uzdizanju kraljevstva i pod njegovom vladavinom ono je postalo moćno i napredno kao nikada prije. Prikupio je bogate zalihe materijala za gradnju Božjeg doma, a je li sada sav trud njegova života trebao biti uništen? Moraju li rezultati godina posvećena rada, djela genija, djela predanosti i državničke vještine, prijeći u ruke njegovog nesmotrenog i izdajničkog sina koji nije imao poštovanja prema Bogu ni prema Izraelovu napretku? Kako se Davidu u ovoj velikoj nevolji moralo činiti prirodnim da prigovara Bogu!

Ali on je vidio da je njegov vlastiti grijeh uzrok nevolje. ... I Gospodin nije odbacio Davida. Ovo poglavlje u njegovu iskustvu, kad se pod najokrutnijom nepravdom i uvredama pokazao ponizan, nesebičan, velikodušan i pokoran, jedno je od najplemenitijih u njegovom cjelokupnom životnom iskustvu. Vladar Izraelа nikada nije bio veći u očima Nebа nego u ovom trenutku najdubljeg vanjskog poniženja.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 623)

26. lipnja

Nerazumni savjetnik

“Jer Jahve bijaše odlučio da se osujeti izvrsna Ahitofelova osnova, kako bi navukao nesreću na Abšaloma.” (2 Samuelova 17,14)

“Ahitofel je savjetovao Abšaloma da odmah mora poći protiv Davida. ... Kraljevi su savjetnici odobrili ovaj plan. Da su njega slijedili, David bi sigurno bio ubijen ako Gospodin ne bi izravno posredovao da ga spasi. Ali ovim je događajima upravljala mudrost veća od mudrosti slavnog Ahitofela. ...

Hušaj nije bio pozvan na savjetovanje i on se kao nepozvan nije želio nametati da ga ne bi osumnjičili kao urodu, ali nakon što se vijeće razišlo, Abšalom, koji je visoko poštovao mudrost očeva savjetnika, predočio mu je Ahitofelov plan. Hušaj je vidio da će David, ako se predloženi plan provede, izgubiti. Stoga je rekao: ‘Ovaj put savjet Ahitofelov nije dobar.’ ... Onda je on predložio plan privlačan ispraznom i sebičnom karakteru koji je volio pokazivati silu. ... ‘Tada Abšalom i svi Izraelci rekoše: — Bolji je savjet Hušaja Arčanina nego savjet Ahitofelov.’ Ali postojao je netko tko nije bio prevaren, netko tko je jasno predvidio posljedice ove kobne Abšalomove pogreške.

Ahitofel je znao da je urota propala. On je znao da bez obzira na sudbinu kneza, nema nade za savjetnika koji je bio začetnik njegovog najvećeg zločina. Ahitofel je ohrabrio Abšaloma na pobunu, on mu je savjetovao da učini najodvratnije bezakonje i obeščasti svojeg oca, on je savjetovao ubijanje Davida i planirao njegovo ostvarenje, on je uklonio posljednju mogućnost pomirenja s kraljem, a sada je čak i Abšalom dao drugom prednost pred njim.

Ljubomoran, ljut i očajan, Ahitofel ‘ode kući u svoj grad. Ondje se pobrinu za svoju kuću, zatim se objesi i umrije.’ Takav je bio kraj mudrosti onoga koji usprkos svojoj velikoj darovitosti nije Boga učinio svojim savjetnikom.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 625,626)

27. lipnja

Spomenik u obliku gomile kamenja

“Potom uzeše Abšaloma, baciše ga u duboku jamu usred šume i navaljaše na nj veliku gomilu kamenja.” (2. Samu- elova 18,17)

“David i cijela njegova skupina, ratnici i državnici, starci i mladići, žene i djeca, noću su prešli duboku i brzu rijeku. ... Hušajev savjet je postigao svoj cilj dajući Davidu mogućnost bijega, ali plahoviti i neobuzdani knez nije se mogao dugo suzdržati i uskoro je pošao da progoni svojeg oca. ...

Mjesto bitke bila je šuma u blizini Jordana u kojoj je broj Abšalomove vojske bio samo nedostatak za njega. Među šumarcima i močvarama, ove nedisciplinirane satnije postale su zbunjene i nemoguće ih je bilo organizirati. ... Abšalom, vidjevši da je bitka izgubljena, dao se u bijeg, kad mu se kosa uplela u grane širokog drveta, a njegova mula je otišla ispod njega. On je ostao viseći u zraku kao žrtva svojih neprijatelja. U ovom ga je stanju našao vojnik koji je, bojeći se da ne izazove nezadovoljstvo kralja, poštudio Abšaloma, ali je izvijestio Joaba o onome što je vidio. Joaba nije ograničavala savjest. On je postao Abšalomov prijatelj jer mu je dvaput osigurao pomirenje s Davidom, ali je njegovo povjerenje bilo sramotno iznevjereno. Da nije bilo prednosti što ih je Abšalom primio Joabovim posredovanjem, ova se pobuna, sa svim svojim strahotama, nikada ne bi dogodila. Sada je u Joabovim rukama bilo da jednim udarcem uništi začetnika sveg ovog zla. ‘I uze tri sulice u ruke i zabode ih u srce Abšalomu.’

...

Tako je poginuo začetnik pobune u Izraelu. Ahitofel je umro od svoje vlastite ruke. Kneževski Abšalom, čija je slavna ljepota bila ponos Izraela, usmrćen je u snazi svoje mladosti, a njegovo mrtvo tijelo bačeno u jamu i prekriveno gomilom kamenja, kao znak vječnog ukora. Tijekom života Abšalom je sebi podigao sku- pi grob u kraljevskoj dolini, ali jedini je spomenik koji je označavao njegov grob bila hrpa kamenja u divljini.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 627—629)

Više od novca

“Narod se veselio što su dragovoljno prilagali, jer su prilagali iskrena srca Jahvi.” (1. Ljetopisa 29,9)

“Od samog početka Davidove vladavine jedan je od njegovih najomiljenijih planova bio podizanje Hrama Gospodinu. Premda mu nije bilo dopušteno da ostvari svoju namjeru, on nije pokazao manje revnosti i želje u tom poslu. Nabavio je obilje najskuplje građe, zlata, srebra, oniksa, kamenja u raznovrsnim bojama, mramora i najskuplje vrste drveta. A onda je ovo vrijedno blago što ga je sakupio morao predati drugima, jer su druge ruke trebale izgraditi dom za Kovčeg, simbol Božje prisutnosti.

Uvidjevši da mu je kraj blizu, kralj je sazvao izraelske knezove i predstavnike svih dijelova kraljevstva da to prime u nasljedstvo. Čeznuo je da im na samrti preda zadaću i osigura suradnju i potporu u velikom djelu što ga je trebalo ostvariti. ...

‘Bi li danas još tko’, upitao je okupljeno mnoštvo koje je donijelo dragovoljne darove, ‘htio dragovoljno što priložiti svojom rukom Jahvi?’ Zajednica je spremno odgovorila. ...

Kralj je s velikim zanimanjem sakupljao skupocjene materijale za gradnju i uljepšavanje Hrama. Skladao je divne hvalospjeve koje su u kasnijim godinama trebale odjekivati njegovim dvoranama. Njegovo se srce sada radovalo u Gospodinu jer su izraelski oci i knezovi tako plemenito odgovorili na njegov poziv i žrtvovali se za ovo važno djelo što je bilo pred njima. ...

Sve što čovjek prima od Božjeg obilja i dalje pripada Bogu. Sve što je Bog dao u obliku dragocjenih i lijepih predmeta na zemlji, predao je u ruke ljudi da ih ispita, da ispita dubinu njihove ljubavi prema Njemu i njihovog vrednovanja Njegove naklonosti. Bilo da su to blaga ili razum, njih treba položiti kao dragovoljan prinos pred Isusove noge, a darovatelj treba zajedno s Davidom reći: ‘Od tebe je sve, i iz tvojih ruku primivši, dali smo tebi!’” (*Patrijarsi i proroci*, str. 634—637)

Starjeti mirno

“Nemoj me odbaciti pod starost, kad me izdaje snaga moja, nemoj me ostaviti.” (Psalam 71,9 — Daničić)

“David se molio Bogu da ga ne ostavi pod starost. Zašto se tako molio? Vidio je da je većina starih ljudi oko njega nesretna, zato što su loše osobine njihovog karaktera jačale s godinama. Ako su bili ljubomorni, razdražljivi i nestrpljivi, te osobine su došle još više do izražaja kada su ostarjeli.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1148)

“David je bio zbunjen kad je vidio da su kraljevi i knezovi, koji su po svemu sudeći prije živjeli u strahu Božjem dok su bili u muževnoj snazi, u starosti postali zavidni najboljim prijateljima i rođacima. Stalno su strahovali da njihovi prijatelji iz sebičnih pobuda pokazuju zanimanje za njih. Slušali bi nagovještaje i zlonamjerne savjete stranaca u pogledu onih u koje su trebali imati povjerenja. Njihova neobuzdana ljubomora katkad se razbuktala u plamen jer se svi nisu slagali s njihovim sve slabijim prosuđivanjem. Njihova je lakomost bila zastrašujuća. Često su mislili da im vlastita djeca i rođaci žele smrt kako bi zauzeli njihovo mjesto, dočepali se njihovog bogatstva i primali počasti koje su se njima ukazivale. A nekima bi toliko ovladali njihovi ljubomorni i zavidljivi osjećaji da su uništili svoju vlastitu djecu.

David je primijetio da neki kao da gube vlast nad sobom kad ostare, iako su u muževnim godinama živjeli pravednim životom. Sotona se umiješao i upravljao njihovim umom učinivši ih nespokojnima i nezadovoljnima. Vidio je da su mnogi stari ljudi izgledali kao da ih je Bog napustio i izlagali su se podsmijehu i pogrđama svojih neprijatelja.

David je bio duboko ožalošćen; uznemireno je očekivao vrijeme kad će on ostarjeti. Bojao se da će ga Bog napustiti i da će biti isto tako nesretan kao drugi stari ljudi čiji je život bio pred njegovim očima, pa će biti izložen pogrđama Gospodnjih neprijatelja. Pod ovim teretom on se usrdno molio: ‘Ne zaboravi me u starosti: kad mi malakšu sile, ne zapusti me!’” (*Sujedočanstva za Crkvu*, sv. 1, str. 366)

Posljednje riječi

“Ovo su posljednje Davidove riječi.” (2. Samuelova 23,1)

“Davidove su posljednje zapisane riječi bile psalam, psalam povjerenja, uzvišenih načela i neprolazne vjere:

‘Riječ Davida, sina Jišajeva,
riječ čovjeka koji je bio visoko uzdignut,
pomazanika Boga Jakovljeva,
pjevača pjesama Izraelovih:
Jahvin duh govori po meni,
njegova je riječ na mom jeziku.
Reče mi Jakovljevi Bog,
reče mi Izraelova hrid:
Tko vlada ljudima pravedno,
i tko vlada u strahu Božjemu,
taj je kao jutarnja svjetlost kad ograne sunce,
jutro bez oblaka,
na kojem se svjetluca zemaljska trava poslije kiše.
Da, moja kuća stoji čvrsto pred Bogom:
on je učinio vječan Savez sa mnom,
u svemu dobro ureden i utvrđen.
Da, on će dati da napreduje sve moje spasenje
i svaka moja želja.’ (2. Samuelova 23,1-5)

Davidov pad bio je velik, ali je njegovo pokajanje bilo duboko, njegova ljubav vatrena, a vjera snažna. Njemu je bilo mnogo oprosteno i stoga je on mnogo ljubio (Luka 7,48).

U Davidovim se psalmima ogleda čitav niz iskustava, od najdublje svijesti o krivnji i osuđivanja samog sebe do najplemenitije vjere i najuzvišenijeg odnosa s Bogom. Zapis o njegovom životu govori da grijeh može donijeti samo sramotu i jad, da Božja ljubav i milost može dosegnuti do najvećih dubina, da vjera može podignuti pokajanu dušu da bude posvojena među Božje sinove. Od svih obećanja koja Njegova riječ sadrži, to je jedno od najsnažnijih svjedočanstava o Božjoj vjernosti, pravednosti i zavjetnoj milosti. ... Veličanstvena su obećanja dana Davidu i njegovu domu, obećanja koja pogled usmjeravaju na vječnost i nalaze potpuno ispunjenje u Kristu.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 638,639)

SRPANJ

1. srpnja

Ugovor s Bogom

“Salomon, sin Davidov, bio se učvrstio na prijestolju. Jahve, Bog njegov, bijaše s njim i uzvisi ga veoma.” (2. Ljetopisa 1,1)

“Prava slava Salomonove rane vladavine nije ležala u njegovoj nadmoćnoj mudrosti, čudesnom bogatstvu ni dalekosežnoj sili i slavi koju je uživao, već u poštovanju koje je zadobivalo ime Boga Izraelova mudrom uporabom nebeskih darova.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 19,20)

“Plemenit u mladosti, plemenit u zreloj dobi, miljenik svog Boga, Salomon je otpočeo vladavinu koja je pružala sjajne izgledе za uspjeh i čast. Narodi su se divili znanju i pronicavosti čovjeka kome je Bog dao mudrost. Ali ponos zbog uspjeha odvojio ga je od Boga. Salomon je odbacio radost koju pruža zajednica s Bogom da bi našao užitak u zadovoljavanju taštine.” (*Odgoj*, str. 137,138)

“Sotona dobro poznaje rezultate poslušnosti. U prvim godinama Salomonove vladavine — slavnim godinama mudrosti, velikodušnosti i poštenog života — Sotona je svojim utjecajem podmuklo potkopavao njegovu vjernost načelima i nastojao ga odvojiti od Boga.” (*Fundamentals on Christian Education*, str. 498)

“Je li Bog pogriješio kada je postavio Salomona na tako odgovoran položaj? Ne, Bog ga je pripremio da ponese tu odgovornost i obećao mu milost i snagu pod uvjetom da ostane poslušan.

...

Gospodin postavlja ljude na odgovorne položaje ne da bi provodili svoju volju, već Njegovu. Dok oni njeguju Njegova načela čiste vladavine, On će ih blagoslivljati i snažiti priznajući ih za svoje orude. Bog nikad ne napušta onoga tko je odan načelima.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1128)

“Gospodin je rekao Salomonu da će ga blagosloviti i dati mu mudrost ako bude išao Njegovim putem. Međutim, Salomon nije održao obećanje koje je dao Bogu. Slijedio je glas svojega srca, i Gospodin ga je prepustio njegovim težnjama.

Danas svatko od nas ima određenu ulogu — da izvrši dužnosti ili ponese odgovornosti. Nitko ne može ispuniti svoju ulogu na pravi način ako ne primi mudrost odozgo.” (*Letter 104*, 1902.)

Kao malo dijete

“A ja sam još sasvim mlad. ... Podaj svome sluzi pronicao srce da može suditi tvom narodu, razlikovati dobro od zla, jer tko bi mogao upravljati tvojim narodom koji je tako velik!” (1. o kraljevima 3,7,9)

“Jezik kojim se služio Salomon u svojoj molitvi pred prastarim žrtvenikom u Gibeonu otkriva njegovu poniznost i snažnu želju da proslavi Boga. On je shvatio da je bez božanske pomoći bespomoćan kao malo dijete i da ne može ispuniti odgovornosti koje na njemu počivaju. Znao je da mu nedostaje pronicavosti, i upravo ga je svijest o velikoj potrebi navela da od Boga zatraži mudrost. U njegovom srcu nije bilo sebične težnje za znanjem koje bi ga uzdiglo iznad ostalih. Želio je vjerno obavljati povjerenene dužnosti i izabrao je dar koji bi poslužio kao sredstvo da njegova vladavina bude na slavu Bogu. Salomon nikad nije bio tako istinski bogat ni tako mudar, ni tako velik kao kad je priznao: ‘Ja sam još sasvim mlad te ne znam vladati.’

Oni koji danas zauzimaju odgovorne položaje, trebaju se truditi da nauče pouku koju pruža Salomonova molitva. Što je viši položaj koji čovjek zauzima i što je veća odgovornost koju nosi, to će veći biti utjecaj koji širi i veća njegova potreba za oslanjanjem na Boga. Uvijek mora imati na umu da zajedno s pozivom na rad dolazi i poziv da hodi smjerno pred svojim bližnjima. On treba pred Bogom stajati kao učenik. Položaj ne daje svetost karaktera. Štovanjem Boga i slušanjem Njegovih zapovijedi čovjek postaje istinski velik.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 18)

“Naše molitve Bogu ne smiju dolaziti iz srca koje je ispunjeno sebičnim težnjama. Bog nas poziva da tražimo darove kojima ćemo uvećati Njegovu slavu. On želi da biramo nebesko umjesto zemaljskog. On otvara pred nama mogućnosti i prednosti nebeske trgovine; ohrabruje naše najsmjelije ciljeve, nudi sigurnost našem najizabranijem blagu. Kad zemaljska imanja nestanu, vjernik će se radovati nebeskom blagu, bogatstvu koje ne može biti izgubljeno u nekoj zemaljskoj katastrofi.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1026)

Traženje mudrosti

“Ako komu od vas nedostaje mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje obilno i bez prigovora, i dat će mu je.” (Jakov 1,5)

“Bog kojemu mi služimo ne gleda tko je tko. Onaj isti koji je Salomonu dao duh mudre pronicavosti, spreman je taj isti dar izliti danas na svoju djecu. ‘Ako komu od vas nedostaje mudrosti’ — objavljuje Njegova Riječ — ‘neka ište od Boga, koji svima daje obilno i bez prigovora, i dat će mu je’ (Jakov 1,5). Kada nositelj odgovornosti čezne za mudrošću više nego za bogatstvom, silom ili slavom, neće se razočarati. Takav će naučiti od Velikog Učitelja ne samo što da čini, već i da to čini tako da stekne božansko odobravanje.

Sve dok bude posvećen Bogu, čovjek kojemu je Bog dao razboritost i sposobnost neće biti željan visokih položaja niti će se truditi da vlada ili upravlja. Zbog potrebe ljudi moraju nositi odgovornosti; ali umjesto da teži za vrhovništvom, čovjek koji je pravi vođa, molit će za srce puno razumijevanja da bi mogao razaznati razliku između dobra i zla.

Staza ljudi koji su postavljeni za vođe nije laka. Ali oni u svakoj teškoći trebaju vidjeti poziv na molitvu. Uvijek trebaju tražiti savjet na velikom Izvoru svake mudrosti. Ojačani i prosvjetljeni snagom Velikog Radnika, moći će se čvrsto oduprijeti nesvetim utjecajima, razlikovati pravedno od nepravednoga, dobro od zla. Oni će odobravati ono što Bog odobrava i borit će se ozbiljno protiv uvođenja pogrešnih pravila u Njegovo djelo. Mudrost koju je Salomon želio više od bogatstva, časti i dugog života, Bog mu je dao. Njegova molba da dobije bistar um, široko srce i blag duh bila je uslišana.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 18,19)

“Trebali bismo pažljivo proučiti Salomonovu molitvu i razmotriti svaku pojedinost o kojoj je ovisilo njegovo primanje obilnih blagoslova koje mu je Gospodin bio spreman darovati. ...

Bog je pohvalio Salomonovu molitvu. On će i danas čuti i pohvaliti molitve onih koji ponizno i s vjerom vape Njemu za pomoć. On će sigurno uslišati usrdnu molitvu da budemo spremni za službu. Reći će: *Tu sam. Što želiš da učinim?*... Onaj koji je vodio Salomonov um dok je upućivao ovu molitvu, i danas će poučiti svoje sluge kako da se mole za ono što im je potrebno.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1026)

4. srpnja

Najmudriji među ljudima

“Pjevao je priče o drveću, o cedru na Libanonu do hisopa što raste na zidu. Sastavio je priče o stoci, o pticama o životinjama što gmižu, i o ribama.” (1. o kraljevima 4,33 — Šarić)

“Kako su godine prolazile a njegova slava rasla, Salomon je nastojao proslavljati Boga razvijajući svoju umnu i duhovnu snagu, prenoseći bližnjima blagoslove koje je dobivao. Nitko bolje od njega nije shvaćao da je samo Gospodnjom naklonošću dobio snagu, mudrost i razum i da su mu ti darovi bili dani da bi svijetu otkrio znanje o Kralju kraljeva.

Salomon se posebno zanimao za prirodu, ali njegova se istraživanja ne mogu ograničiti na samo neku granu znanosti. Marljivim izučavanjem svega što je stvoreno, i živoga i neživoga, stekao je jasna znanja o Stvoritelju. U prirodnim silama, u životinjskom i mineralnom svijetu, u svakom drvetu, grmu i cvijetu, on je gledao otkrivenje Božje mudrosti; i dok se trudio da još više nauči, njegovo poznavanje Boga i njegova ljubav prema Bogu stalno su rasli.

Salomonova božanski nadahnuta mudrost našla je svoj izraz u pjesmama hvale i u mnogim izrekama. ... U Salomonovim izrekama opisana su načela svetog življenja i visokih dostignuća, načela koja potječu s Neba i koja navode na pobožnost, načela koja bi trebala upravljati svakim postupkom u životu. Upravo je široka rasprostranjenost tih načela, priznavanje Boga kao Onoga komu pripada sva slava i čast, učinila rane godine Salomonove vladavine vremenom moralnog uspona i materijalnog blagostanja. ...

O, da je u kasnijim godinama Salomon slušao ove prekrasne, mudre riječi! O, da je onaj koji je izjavio: ‘Usne mudrih siju znanje’ (Izreke 15,7), onaj isti koji je sam učio kraljeve zemaljske da Kralju kraljeva ukažu hvalu koju su inače željeli dati nekom zemaljskom vladaru, nikada ne bi ‘opakih usana’, u ‘oholosti i samodostatnosti’ sebi prisvojio slavu koja pripada samo Bogu!” (Izraelski proroci i kraljevi, str. 20,21)

Kakav epitaf!

“Zato ‘izidite između njih i odvojite se’ — veli Gospodin.” (2. Korinćanima 6,17)

“Mnogi koji su krenuli u život imajući pred sobom, na svojem ograničenom području, isto tako vedro i izgledno jutro kao i Salomon na svojem uzvišenom položaju, pogrešnim i neopozivim uplovljavanjem u bračne vode izgubili su svoju dušu i zajedno sa sobom povukli u propast i druge. Kao što su Salomonove žene odvojile njegovo srce od Boga i okrenule ga idolopoklonstvu, tako i neozbiljni bračni drugovi koji ne njeguju duboka načela, okreću srca onih koji su nekada bili plemeniti i istiniti k taštini, pokvarenim zadovoljstvima i otvorenim porocima.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1031)

“Salomon je laskao sebi da će njegova mudrost i snaga njegovoga primjera navesti njegove žene da odbace idolopoklonstvo i prihvate obožavanje pravoga Boga, i da će tako sklopljeni savezi navesti okolne narode da uspostave uske veze s Izraelom. Uzaludna nada! Salomonova pogreška što je sebe smatrao dovoljno snažnim da se odupre utjecaju neznabožačkoga okruženja bila je kobna. A kobna je bila i prijevara koja ga je navela da misli kako će drugi, usprkos njegovu nepoštovanju Božjega zakona, moći biti pokrenuti da poštuju i drže svete propise.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 33)

“Neka tužno sjećanje na Salomonovo otpadništvo upozori svaku dušu da izbjegne ovakvu propast. ... Najveći kralj koji je ikada držao vladarsku palicu, za koga je bilo rečeno da je Božji miljenik, postao je zatrovan neprimjerenim sklonostima i Bog ga je ostavio. Najmoćniji vladar na Zemlji nije ovladao svojim strastima. Salomon je mogao biti spašen ‘kao kroz oganj’, pa ipak njegovo pokajanje nije moglo ukloniti uzvišice niti uništiti kamene spomenike, koji su ostali kao dokaz njegovog prijestupa. Osratomio je Boga birajući radije da bude vođen požudom nego da ima udio u božanskoj naravi. Kakvo je naslijeđe Salomon ostavio onima koji će se pozivati na njegov primjer da prikriju vlastita pokvarena djela? Svatko ostavlja u zalag dobro ili zlo. Hoće li naš život i naš primjer biti blagoslov ili prokletstvo? Hoće li ljudi gledati u naš grob i reći: ‘Donio mi je propast’, ili: ‘Donio mi je spasenje?’” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1031)

Prodana čast

“Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.” (Matej 6,24)

“Salomonovo otpadništvo bilo je tako postupno da je odlutao od Boga prije nego što je postao svjestan onoga što čini. Skoro neprimjetno počeo se sve manje oslanjati na božansko vodstvo i Njegove blagoslove, a sve više na svoju snagu. ...

Obuzet neodoljivom težnjom da nadmaši druge narode izvanjskim sjajem, kralj je previdio potrebu za stjecanjem ljepote i savršenstva karaktera. Želeći sebe proslaviti pred svijetom, prodao je svoju čast i svoje poštenje. ...

Savjestan, obziran duh kojim je bilo obilježeno njegovo postupanje prema ljudima u prvim godinama njegove vladavine, sada se promijenio. Od najmudrijeg i najmilosrdnijeg vladara, on se pretvorio u tiranina. Nekada sažaljivi, bogobojazni čuvar naroda, postao je nasilni despot.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 33,34)

“Ljudi koji imaju novac trebaju se poučiti iz Salomonovog primjera. Oni koji imaju velike sposobnosti, nalaze se u stalnoj opasnosti da pomisle kako će im novac i položaj osigurati poštovanje i da se ne moraju u svim pojedinostima držati načela. Međutim, samouzvišenje je običan mjehur od sapunice. Salomon se odmetnuo od Boga zloupotrebom talenata koji su mu dani. Kad Bog nekome dâ blagostanje, on posebno mora paziti da ne slijedi zamisli vlastitog srca i time ugrozi jednostavnost vjere, i da ne doživi pad u svojem vjerskom iskustvu.” (*Manuscript 40*, 1898.)

“Iz izvještaja o njegovom posrnulom životu trebamo naučiti pouku da se neprestano moramo oslanjati na Božje savjete, pažljivo pratiti svoja nastojanja i izmijeniti svaku naviku koja nas odvaja od Boga. Trebamo naučiti da nam je potreban veliki oprez, budnost i molitva da bismo se neokaljani držali jednostavnosti i čistoće svoje vjere. Ako se želimo uzdići do najvišeg moralnog savršenstva, ako odlučimo razviti savršeno pobožan karakter, kako bismo oprezni morali biti u sklapanju prijateljstava, u biranju životnog druga!” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1031)

Pravo blago

“Gospodnji blagoslov obogaćuje, i ne prati ga nikakva muka.” (Izreke 10,22)

“Mnogi su zavidjeli Salomonovoj omiljenosti u narodu i velikoj slavi, misleći da je on najsretniji od svih ljudi. Ali usred svog tog sjaja neprirodnog razmetanja koje je bilo predmet ljudske zavisti, nalazio se onaj kojega je trebalo najviše žaliti. Na njegovom sumornom licu ocrtavao se očaj. Sav taj sjaj smatrao je smiješnim zbog uznemirujućih i mučnih misli koje su ga pratile dok je sagledavao svoj život protraćen u potrazi za srećom popuštanjem svojim slabostima i sebičnim zadovoljavanjem svake želje.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1030)

“Usred blagostanja vrebala opasnost. U svim vjekovima bogatstvo i počasti uvijek su bili znak opasnosti za poniznost i duhovnost. Nije nam teško nositi praznu čašu; ali čaša puna do vrha mora se vrlo pažljivo nositi. Nevolje i teškoće mogu izazvati žalost, ali je upravo blagostanje najopasnije po duhovni život. Ako čovjek nije potpuno pokoran Božjoj volji, ako nije posvećen istinom, blagostanje će sigurno probuditi urođene sklonosti prema prekoračenju postavljenih granica.

Ljudi su prilično sigurni u dolini poniženja, kad osjećaju ovisnost o Bogu da ih uči i vodi na svakom koraku. Ali oni koji stoje na nekom veličanstvenom vrhuncu i za koje se upravo zbog položaja na kojemu se nalaze, pretpostavlja da raspoložu velikom mudrošću — takvi su u najvećoj opasnosti. Ako se ne oslone potpuno na Boga, sigurno će pasti.

Kad god se njeguje oholost i nezdrava ambicija, život trpi jer oholost, ne osjećajući nikakvu potrebu, zatvara srce za neizmjerne nebeske blagoslove. Onaj tko želi proslaviti sebe, ustanovit će da mu nedostaje božanska milost čijom se silom stječu istinska blaga i doživljavaju najstvarnije radosti. Ali onaj tko sve daje i sve čini za Krista, doživjet će ispunjenje obećanja: ‘Gospodnji blagoslov obogaćuje, i ne prati ga nikakva muka.’” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 37)

“Svi Salomonovi grijesi i prijestupi mogu se pripisati njegovoj velikoj pogreški koju je učinio kada se prestao oslanjati na Boga, primati mudrost i ponizno ići pred Njim.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1031)

Na stjecištu

“Iz svih naroda dolazili su ljudi, da čuju mudrost Salomonovu, od svih kraljeva na zemlji došli su, kad čuše za mudrost njegovu.” (1. o kraljevima 4,34)

“U Salomonovo doba izraelsko se kraljevstvo protezalo od Hamata na sjeveru do Egipta na jugu, i od Sredozemnog mora do rijeke Eufrata. Preko ovoga teritorija vodili su mnogi prirodni putovi svjetske trgovine i karavane iz dalekih zemalja stalno su prolazile tamo i ovamo. Tako je Salomonu i njegovom narodu bila pružena mogućnost da svim narodima otkriju karakter Kralja kraljeva i uče ih da Ga štuju i slušaju. Ovo znanje je trebalo prenijeti cijelome svijetu. Preko obreda prinošenja žrtava Krist je trebao biti uzdignut pred narodima, kako bi svatko tko želi mogao živjeti.

Kad se već našao na čelu naroda koji je bio određen da bude svjetionik okolnim narodima, Salomon je trebao svoju od Boga danu mudrost i utjecaj iskoristiti da organizira i vodi veliki pokret za prosvjetljenje onih koji nisu poznavali Boga i Njegovu istinu. Tako bi se mnoštvo ljudi odlučilo na odanost božanskim načelima, Izrael bi bio zaštićen od zala kojima su se odavali neznabošci, a Gospodin slave bio bi proslavljen. Međutim, Salomon je izgubio iz vida ovu veliku namjeru. Propustio je sjajne prilike da prosvijetli one koji su stalno prolazili kroz njegovu zemlju ili se zadržavali u glavnim gradovima.

Misionarski duh koji je Bog usadio u srce Salomonu i u srca svih pravih Izraelaca bio je zamijenjen trgovačkim duhom. Prilike koje su se javljale u dodirima s mnogim narodima bile su korištene za vlastito uzdizanje. ...

U ove naše dane prilike za uspostavljanje dodira s ljudima svih slojeva i mnogih nacionalnosti mnogo su veće nego u dane Izraela. Prometnice su se umnožile na tisuće puta. Poput Krista, glasnici Najvišega danas trebaju zauzeti položaje uzduž tih velikih prometnica na kojima se mogu sretati s mnoštvom koje dolazi iz svih krajeva svijeta. Poput Njega, skrivajući svoje ‘ja’ u Bogu, i oni trebaju sijati sjeme Evanđelja iznoseći drugima dragocjene istine Svetoga pisma, koje će se duboko ukorijeniti u njihovome umu i srcu i izrasti u vječni život.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 44—46)

Kasno buđenje

“A onda razmotrih sva svoja djela, sve napore što uložih da do njih dođem — i gle, sve je to opet ispraznost i pusta tlapnja! I ništa nema valjano pod suncem.” (Propovjednik 2,11)

“Na temelju gorkog iskustva Salomon je shvatio svu prazninu života koji u zemaljskim dobrima vidi svoj najviši cilj. On je podizao žrtvenike neznabožackim bogovima samo zato da shvati kako su prazna njihova obećanja o duhovnom miru. Mračne i mučne misli proganjale su ga danju i noću. Za njega više nije bilo nikakve životne radosti niti duševnoga mira, a budućnost mu je izgledala tamna i očajna.

Ipak, Gospodin ga nije odbacio. Porukama opomene i strogim kaznama pokušavao ga je osvijestiti i pomoći mu da shvati grešnost svojeg ponašanja. ... Konačno je Bog preko proroka uputio Salomonu strašnu poruku: ‘Kada je tako s tobom, te se ne držiš moga Saveza i naredaba koje sam ti dao, ja ću sigurno oduzeti od tebe kraljevstvo, i dat ću ga jednom od tvojih slugu. Ali neću to učiniti za tvoga života, zbog oca tvojega Davida; uzet ću ga iz ruke tvoga sina.’

Trgnut kao iz nekog sna ovom presudom izrečenom protiv sebe i svojega doma, Salomon je probudene savjesti počeo gledati svoju ludost u pravom svjetlu. Skrušen u duhu, oslabljena uma i tijela, okrenuo se umoran i žedan od ispucanih zdenaca ovoga svijeta da se još jednom napije na izvoru života. ... Nije se mogao nadati da će ikada izbjeći strašne posljedice grijeha, da će ikada iz svojih misli izbrisati sjećanje na neograničeno popuštanje svojim prohtjevima, ali će iskreno pomagati drugima da ne idu istim putem. ...

Istinski pokajnik nikad ne briše iz sjećanja grijeha svoje prošlosti. On ne postaje, čim je stekao mir, nemaran prema pogreškama koje je činio. On razmišlja o onima koji su gledajući njegov način života bili navedeni na zlo, i na svaki mogući način pokušava ih vratiti na pravi put.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 48,49)

10. srpnja

Glas iskustva

“Zato se raduj, mladiću, za svoje mladosti, i veseli se u danima svoga mladenaštva; idi putovima svoga srca i slijedi želje svojih očiju; ali znaj da će ti za sve to suditi Bog.” (Propovjednik 11,9)

“Pouka koju trebamo naučiti iz Salomonovog života ima posebno moralno značenje za ljude u zrelim godinama, one koji se više ne penju stazom života, već silaze prema zalasku. Mi očekujemo nedostatke u karakteru mladih kojima ne upravlja ljubav i vjera u Isusa Krista. Gledamo mlade kako se kolebaju između dobra i zla, ljuljajući se između čvrstih načela i snažne struje zla koja pomiče tlo pod njihovim nogama i vodi ih u propast. Ali od onih u zrelijim godinama očekujemo nešto bolje. Očekujemo da njihov karakter bude izgrađen, načela ukorijenjena, da su izvan opasnosti da uprljaju svoj karakter. Međutim, Salomonov primjer služi kao znak opomene. Kako je u Salomonovom slučaju, pod utjecajem kušačeve sile, po naravi snažan, čvrst i odlučan karakter postao slab i kolebljiv, koji se povija kao trska na vjetru! Kako se stari čvornati libanonski cedar, čvrst bašanski hrast, povio pred naletom kušnji! Ovo je pouka za sve koji žele spasiti svoju dušu da neprestano trebaju bdjeti u molitvi i opomena da u srcu uvijek moraju imati Kristovu milost, boriti se s unutaršnjom pokvarenošću i izvanjskim kušnjama!” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv.2, str. 1031,1032)

“Neka se nitko ne usudi svjesno griješiti kao on, u nadi da će se isto tako povratiti. Grijehu se možete prepustiti samo po cijenu vječnog gubitka. Pa ipak, nitko tko je pao ne treba se prepuštati očaju. Ostarjeli ljudi, nekada u časti kod Boga, možda su okaljali svoju dušu, žrtvujući vrlinu na oltaru strasti, ali ako se pokaju, ako odbace grijeh i vrate se Bogu, ima nade za njih.

Salomonova zloupotreba plemenitih darova treba biti opomena za sve. Dobrota je jedina prava veličina.” (*Letter 8b*, 1891.)

11. srpnja

Neposvećene sposobnosti

“Tako dovrši Huram radove, koje je morao da izradi kralju Salomonu za kuću Božju.” (2. Ljetopisa 4,11 — Šarić)

“Za gradnju Svetišta u pustinji, Bog je odabranim ljudima dao posebne sposobnosti i mudrost (Izlazak 35,30-35). ... Potomci ovih radnika u velikoj su mjeri naslijedili umijeće od svojih predaka. ... Ovi su ljudi neko vrijeme ostali skromni i nesebični; ali postupno, skoro neprimjetno, izgubili su svoj oslonac u Bogu i Njegovoj istini. Zatražili su veće plaće, jer su raspolagali vrhunskim umijećem. U nekim je slučajevima njihov zahtjev bio prihvaćen, ali češće su oni koji su tražili veće plaće nalazili zaposlenje u okolnim narodima. ... Salomon je upravo među ovim otpadnicima potražio poslovođu koji će nadzirati gradnju Hrama na brdu Moriji. ...

Ovaj poslovođa, Huram, s majčine strane bio je potomak Eliaba, kojem je stotinama godina prije toga Bog dao posebnu mudrost da gradi Svetište. Tako se na čelu Salomonove skupine radnika našao neposvećen čovjek, koji je zbog svojeg neobičnog umijeća zahtijevao veliku plaću. ... Štetni utjecaji koji su bili pokrenuti zapošljavanjem ovog čovjeka pohlepnog duha, proželi su sve grane Gospodnje službe šireći se po cijelom Salomonovom kraljevstvu. ... Rasipnost i pokvarenost mogli su se zapaziti na svakom koraku. Bogati su tlačili siromahe, duh samopožrtvovnosti skoro se potpuno izgubio.

U ovome leži najvažnija pouka za današnji Božji narod — pouka koju mnogi sporo uče. ... Oni koji tvrde da su sljedbenici Poslodavca i koji sudjeluju u Njegovoj službi kao Božji suradnici, trebaju u svoj rad unijeti točnost i umijeće, taktičnost i mudrost koju je Bog savršenosti zahtijevao u gradnji zemaljskog Svetišta. I sada, kao i u ono vrijeme i u vrijeme Kristove ovozemaljske službe, posvećenost Bogu i požrtvovan duh treba smatrati prvim preduvjetom prihvatljive službe.” (*Selected Messages*, sv. 2, str. 174—176)

12. srpnja

Uputiti hvalu onome kome pripada

“Neka je blagoslovljen Jahve, Bog tvoj, komu si tako omilio da te postavio na prijestolje Izraelaca; zato što Jahve uvijek ljubi Izraela, postavio te kraljem da činiš pravo i pravicu.” (1. o kraljevima 10,9)

“Veći od Salomona zamislio je Hram; tu se otkrila mudrost i slava Božja. Potpuno je prirodno da se oni koji nisu upoznati s ovom činjenicom dive Salomonu kao arhitektu i graditelju; ali sam kralj odrekao se svake zasluge za njegovo planiranje i podizanje.

Tako je bilo kad je kraljica od Sabe došla u posjet Salomonu. Čuvši za njegovu mudrost i veličanstveni Hram koji je podigao, odlučila je ‘da Salomona iskuša zagonetkama’ i da sama vidi njegova poznata djela. Praćena povorkom slugu s devama koje su nosile ‘mirise, nebrojeno zlato i drago kamenje’, krenula je na dugo putovanje prema Jeruzalemu. ‘Došavši k Salomonu, porazgovori se s njim o svemu što joj bijaše na srcu.’ Razgovarala je s njim o tajnama prirode; i Salomon ju je učio o Bogu prirode, o velikom Stvoritelju koji boravi na najvišem Nebu i svime vlada. ‘Salomon joj odgovori na sva pitanja; nije mu bilo skriveno ništa da joj ne bi umio objasniti.’ (1. o kraljevima 10,1-3; 2. Ljetopisa 9,1.2)

‘Kad kraljica od Sabe vidje mudrost Salomonovu, dvor koji bijaše sagradio ... zastade joj dah.’ Otelo joj se priznanje: ‘Istina je bila što sam u svojoj zemlji čula o tebi i o tvojoj mudrosti. Ali nisam htjela vjerovati što se pripovijeda dokle god nisam došla i vidjela na svoje oči; i doista, ni pola mi nije bilo rečeno: ti nadvisuješ u mudrosti i blagostanju slavu o kojoj sam čula.’ ...

Pri završetku posjeta kraljica je od Salomona primila tako potpunu obavijest o izvoru njegove mudrosti i blagostanja da je bila navedena da uzvikne, slaveći Gospodina, a ne ljudsko oruđe: ‘Neka je blagoslovljen Jahve, Bog tvoj, komu si tako omilio da te postavio na prijestolje Izraelaca; zato što Jahve uvijek ljubi Izraela, postavio te kraljem da činiš pravo i pravicu.’ (1. o kraljevima 10,9) Prema Božjem planu, taj isti dojam trebali su dobiti svi ljudi.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 41,42)

Sramni spomenici

“Ima zlo što ga vidjeh pod suncem kao prestupak koji dolazi od vladaoca: ludost se podiže na najviša mjesta, a veliki zauzimaju niske položaje.” (Propovjednik 10,5.6)

“U vrijeme kralja Jošije mogao se vidjeti neobičan prizor nasuprot Božjem hramu. Na obroncima Maslinske gore, usred lugova mirte i maslina, stajali su sramni, golemi idoli. Jošija je naredio da se ovi idoli unište. Kada je to bilo učinjeno, polomljeni dijelovi skotrljali su se u potok Kidron. Žrtvenici su se pretvorili u gomilu ruševina.

Međutim, mnogi pobožni vjernici zapitali su se kako je došlo do toga da su s druge strane Jošifatove doline podignute građevine koje se tako bezbožno suprotstavljaju Božjem hramu? Treba dati iskren odgovor: Graditelj je bio Salomon, najveći kralj koji je ikada držao vladarsku palicu. Ovi idoli bili su svjedočanstvo da je onaj koga su poštovali i pozdravljali kao najmudrijeg među kraljevima doživio ponižavajući pad. ...

Njegov nekada plemenit karakter, hrabrost i odanost Bogu i Njegovoj pravdi, iskvarili su se. Njegovo rasipno trošenje na sebično udovoljavanje svojim prohtjevima učinilo ga je oruđem u Sotoninim rukama. Savjest mu je otvrdnula. Njegovo pravično i pravedno postupanje u ulozi suca pretvorilo se u tiraniju i tlačenje. ... Salomon je pokušao sjediniti svjetlo s tamom, Krista s Baalom, čistoću s nečistoćom. Ali umjesto da neznabošce dovede istini, s njegovom su se vjerom spojili poganski elementi. Postao je otpadnik.” (*Manuscript 47, 1898.*)

“Znakovi Salomonovog otpadništva bili su vidljivi godinama nakon njegove smrti. U Kristovo vrijeme vjernici u Hramu mogli su ih vidjeti upravo nasuprot sebi, na gori spoticanja, i tako se podsjetiti da je graditelj njihovog velebnog i slavnog Hrama, najčuleniji od svih kraljeva, otišao od Boga i podigao žrtvenike neznabožackim idolima; da najmoćniji vladar na Zemlji nije vladao svojim duhom. Salomon se pokajao prije nego što je umro, ali njegovo pokajanje i suze nisu mogle izbrisati znakove njegovog jadnog udaljavanja od Boga na gori spoticanja. Uništeni zidovi i razvaljeni stupovi tisućama godina nijemo su svjedočili o otpadništvu najvećeg kralja koji je ikada sjeo na ovozemaljsko prijestolje.” (*The S.D.A. Bible Commentary, sv. 2, str. 1032,1033*)

“Sav Izrael s njim“

“Kad je Roboam utvrdio kraljevstvo i ojačao, napustio je Jahvin zakon i on i sav Izrael s njim.” (2. Ljetopisa 12,1)

“Rasipnost Salomonove vladavine u vrijeme njegovog otpadništva navela ga je da teško optereti narod porezima i da zahtijeva od njega duga i naporna nadničnja. ... Da su Roboam i njegovi neiskusni savjetnici shvatili božansku namjeru s Izraelom, oni bi prihvatili zahtjev naroda da se provede temeljita reforma u načinu vladavine. Ali u trenutku odluke, za vrijeme sastanka u Šekemu, nisu bili sposobni sagledati stanje polazeći od uzroka prema posljedicama. ...

Međutim, nadahnuto je pero zabilježilo žalostan izvještaj o Salomonovu nasljedniku kao čovjeku koji svojim snažnim utjecajem nije naveo narod na vjernost Gospodinu. Iako je po naravi bio tvrdoglav, samouvjeren, samovoljan i sklon idolopoklonstvu, mogao je, da se potpuno pouzdao u Boga, razviti snagu karaktera, čvrstinu vjere i pokoriti se božanskim zahtjevima. Ali kako je vrijeme prolazilo, kralj se sve više pouzdavao u snagu svoga položaja i u utvrde koje je podigao. Malo-pomalo davao je maha svojim urođenim slabostima, sve dok sav svoj utjecaj nije stavio na stranu idolopoklonstva. ...

Kako su žalosne, kako su značajne riječi: ‘I sav Izrael s njim!’ Narod kojega je Bog izabrao da stoji kao svjetlo okolnim narodima odvratio se od Izvora svoje snage i pokušao biti sličan ljudima oko sebe. Kao što je bilo sa Salomonom, tako je bilo i s Roboamom — loš uzor mnoge je naveo da zastrane. I kako je bilo s njima, tako je, u većoj ili manjoj mjeri, i danas sa svima onima koji odluče činiti zlo — utjecaj zlog djela nije ograničen samo na počinitelja. Nitko ne živi samo sebi. Nitko ne propada sam u svojem bezakonju. Svaki život je svjetlo koje osvjetljava i razvedrava putove drugih, ili mračni utjecaj koji navodi na očaj i propast. Mi vodimo druge prema sreći i besmrtnom životu ili prema žalosti i vječnoj smrti. I ako svojim djelima jačamo i pokrećemo na djelovanje sile zla u onima koji su oko nas, sudjelujemo u njihovu grijehu.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 56—59)

Paralizirana ruka

“Ali se osušila ruka koju je ispružio prema čovjeku, i nije je mogao vratiti k sebi.” (1. o kraljevima 13,4)

“Vidjevši to, Jeroboam se ispunio duhom otvorenog otpora protiv Boga i pokušao je ušutkati onoga koji je objavio poruku. U srdžbi, ‘pruži ruku odande od žrtvenika i reče: — Uхватite ga!’ Njegov prkosni postupak brzo je bio kažnjen. Ruka ispružena prema Gospodnjem glasniku iznenada je izgubila snagu i osušila se tako da je nije mogao povući.

Užasnut, kralj se obratio proroku moleći ga da posreduje za njega pred Gospodinom. ... ‘Božji čovjek umilostivi Jahvu, ruka se kraljeva vrati k njemu, i bila je kao prije.’ (1. o kraljevima 13,4,6)

Uzaludan je bio Jeroboamov napor da svečano obavi posvećenje žrtvenika čije je štovanje trebalo navesti na nepoštovanje bogoslužja Gospodinu u Hramu u Jeruzalemu. Prorokova je poruka trebala navesti izraelskoga kralja da se pokaje i odbaci svoje pokvarene namjere kojima je odvrćao narod od istinskoga štovanja Boga. Ali njegovo je srce otvrdnulo i on je odlučio slijediti put koji je sam izabrao. ...

Gospodin želi spasiti, a ne uništiti. On uživa u spašavanju grešnika. ‘Života mi moga — riječ je Jahve Gospoda — nije meni do smrti bezbožnikove.’ (Ezekiel 33,11) Opomenama i prijetnjama On poziva zalutale da prestanu činiti zlo, da se vrate k Njemu i da žive. On svojim izabranim vjesnicima daje svetu hrabrost, tako da se oni koji slušaju mogu pobožati i biti navedeni na pokajanje. Kako je oštro čovjek Božji ukorio kralja! I upravo je ta oštrina bila bitna; ni na koji drugi način postojeća se zla ne mogu ukoriti. Gospodin je svojemu sluzi dao hrabrost da bi na one koji su ga slušali ostavio trajan dojam. Gospodnji vjesnici nikada se ne smiju bojati suočavanja s ljudima, već trebaju nepokolebljivo stati uz pravdu. Dokle se god budu uzdali u Boga, ne trebaju se bojati; jer Onaj koji im je dao zadatak, dao im je i obećanje o svojoj zaštiti.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 64,65)

16. srpnja

Asa je vjerovao Bogu

“Asa zavapi k Jahvi, Bogu svome: ‘O Jahve, tebi je ništa pomoći silnome ili nejakome! Pomozi nam, o Jahve, Bože naš, jer se na te oslanjamo i u tvoje smo ime izišli na ovo mnoštvo! Jahve, ti si Bog naš, ne daj snažnu čovjeku protiv sebe!’” (2. Ljetopisa 14,10)

“Asina je vjera bila stavljena na tešku kušnju kada je ‘Etiopljanin Zerah s tisuću tisuća vojnika i tri stotine bojnih kola’ napao njegovo kraljevstvo (2. Ljetopisa 14,8). U toj krizi Asa se nije oslonio na ‘tvrde gradove u Judeji’ koje je sagradio sa ‘zidom i kulama, vratima i prijevornicama’, niti na ‘hrabre junake’ svoje dobro uvježbane vojske (2. Ljetopisa 14,5-7). Kralj se oslonio na Jahvu nad Vojskama. ... Postavljajući svoju vojsku u bojni red, on je potražio pomoć od Boga.

Protivničke vojske su sada stajale jedna prema drugoj. Bilo je to vrijeme kušnje i nevolje za one koji su služili Gospodinu. Je li svaki grijeh bio priznat? Imaju li Judejci puno povjerenje u Božju sposobnost da izbavi? Takve i slične misli kovitlale su se u glavama starješina. S ljudskoga gledišta, nepregledno mnoštvo koje je došlo iz Egipta zbrisat će sve pred sobom. Ali u vrijeme mira Asa se nije odavao zabavama ni zadovoljstvima; on se spremao za svaki slučaj. Imao je vojsku dobro uvježbanu za boj; poveo je svoj narod da uspostavi mir s Bogom. I sada, iako su njegove snage bile malobrojnije od neprijateljevih, njegova vjera u Onoga u koga se pouzdao nije oslabjela.

Tražeci Gospodina u danima blagostanja, mogao se i sada, u danima nevolje, osloniti na Njega. Njegove molitve pokazuju da mu Božja divna snaga nije bila nepoznata. ...

Asinu molitvu može uputiti svaki kršćanski vjernik. ... U životnoj borbi mi se moramo suočiti sa zlim silama koje su se svrstale protiv dobra. Naše ufanje nije u čovjeku, već u živome Bogu. S punom sigurnošću vjere mi možemo očekivati da će On sjediniti svoju svemoć s naporima ljudskih oruđa, na slavu svoga imena. Odjeveni u oklop Njegove pravednosti, mi možemo postići pobjedu nad svakim neprijateljem.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 69)

Izabelin razoran utjecaj

“Doista, nitko se nije prodao tako kao Ahab da čini što je zlo u očima Jahvinim, jer ga je zavedila njegova žena Izabela.” (1. o kraljevima 21,25)

“Ahab je bio moralni slabić. Njegova bračna veza s idolopoklonicom, odlučnom i vrlo temperamentnom ženom, djelovala je razorno i na njega samoga i na narod. Nenačelan, bez visokih mjerila u ponašanju, dopuštao je svojoj odlučnoj ženi Izabeli da po svojoj volji lako oblikuje njegov karakter. ...

Pod zlim utjecajem Ahabove vladavine, Izrael je daleko odlutao od živoga Boga i pokvario svoje putove pred Njim. ... Tamna sjena otpada obavijala je cijelu zemlju. Kipovi Baala i Aštarte mogli su se vidjeti na svakom koraku. Idolopoklonički hramovi i posvećene uzvišice, gdje su se slavila djela ljudskih ruku, umnožavali su se na sve strane. Zrak je bio zagađen dimom žrtava koje su se prinosile lažnim bogovima. Bregovi i doline odjekivali su od pijanih uzvika neznabožačkih svećenika koji su prinosili žrtve Suncu, Mjesecu i zvijezdama.

Pod utjecajem Izebele i njezinih bezbožnih svećenika, narod je počeo vjerovati da su idoli koje su postavljali stvarna božanstva i da svojom tajanstvenom silom vladaju počelima — zemljom, vatrom i vodom. Sve obilje Neba — brzi potoci, tokovi žive vode, blaga rosa, pljuskovi koji su osvježavali zemlju i omogućavali poljima da donose obilan rod — sve je to pripisivano naklonosti Baala i Aštarte, umjesto Davatelju svakoga dobrog i savršenog dara. Narod je zaboravio da su brežuljci i doline, potoci i jezera u rukama živog Boga, da On upravlja Suncem, oblacima na nebu i svim silama prirode. ...

U svojoj ludoj zaslijepljenosti odlučili su odbaciti Boga i Njegovo bogoslužje.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 71,72)

“Malo ljudi razumije moć utjecaja neposvećene žene. ... Bog bi bio s Ahabom da je živio prema savjetima s Neba. Ali Ahab to nije činio. Oženio se ženom koja se potpuno predala idolopoklonstvu. Izabela je imala veću moć nad kraljem nego Bog. Ona ga je navela na idolopoklonstvo, a preko njega i sav narod.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1033)

Glas u pustinji

“Ilija Tišbijac ... reče Ahabu: ‘Živoga mi Jahve, Boga Izraelova, komu služim, neće ovih godina biti ni rose ni kiše, osim na moju zapovijed.’” (1. o kraljevima 17,1)

“U gileadskom gorju, istočno od Jordana, boravio je u Ahabovo vrijeme čovjek vjere i molitve, čija je neustrašiva služba trebala zaustaviti brzo širenje otpada u Izraelu. Živeći daleko od svih poznatih gradova, ne zauzimajući nikakav visok položaj u životu, Ilija Tišbijac je ipak započeo svoje poslanje s uvjerenjem u Božju namjeru da pripravi put pred njim i da mu osigura veliki uspjeh. Riječ vjere i sile bila je na njegovim usnama, a cijeli njegov život bio je posvećen djelu obnove. Njegov glas bio je glas onoga koji više u pustinji ukoravajući za grijeh, zadržavajući poplavu zla. Pa iako je došao narodu kao onaj koji ukorava za grijeh, njegova je vijest ponudila melem svima onima koji su oboljeli od grijeha i željeli se izlječiti. ...

Iliji je bilo povjereno poslanje da Ahabu prenese nebesku poruku o kazni. On nije tražio da bude Gospodnji glasnik; riječ Gospodnja došla je k njemu. Boreći se za čast Gospodnjeg djela, nije oklijevao poslušati božanski nalog iako je izgledalo da će mu poslušnost donijeti brzo uništenje od ruke pokvarenog kralja. ...

Samo je snažna vjera u nesavladivu snagu Božje riječi navela Iliju da objavi svoju vijest. Da nije imao nepokolebljivo povjerenje u Onoga komu je služio, nikad se ne bi pojavio pred Ahabom. Na putu prema Samariji Ilija je prolazio pokraj potoka koji su stalno tekli, pokraj gora prekrivenih zelenilom i veličanstvenih šuma koje su naizgled bile izvan dosega suše. Sve na čemu se pogled zadržavao bilo je odjeveno u ljepotu. Prorok se mogao pitati kako će potoci koji nikad ne prestaju teći, najednom presušiti, ili kako bi ove gore i doline mogle biti opaljene sušom. Ali on nije davao mjesta nevjerovanju. Potpuno je vjerovao da će Bog poniziti otpali Izrael i da će putem Božjih kazni Izraelci biti navedeni na pokajanje. Nebo je izreklo kaznu, a Božja riječ neće iznevjeriti; izlažući opasnosti svoj život, Ilija je neustrašivo ispunio svoju zadaću.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 77—79)

19. srpnja

Ona dijeli svoj posljednji zalogaj

“A Ilija joj reče: ‘Ništa se ne boj. Idi i uradi kako si rekla; samo najprije umijesi meni kolačić, pa mi donesi; a onda zgotovi za sebe i za svoga sina. Jer ovako govori Jahve, Bog Izraelov: U ćupu neće brašna nestati ni vrč se s uljem neće isprazniti sve dokle Jahve ne pusti da kiša padne na zemlju.’” (1. o kraljevima 17,13.14)

“Ova žena nije bila Izraelka. Ona nikad nije imala prednosti i blagoslove koje je uživao Božji izabrani narod, ali je vjerovala u pravoga Boga i hodila u punome svjetlu koje je obasjavalo njezin put. A sada, kad u Izraelu više nije bilo sigurnosti za Iliju, Bog ga je poslao toj ženi da nađe utočište u njezinoj kući. ...

Ovaj siromašni dom teško je pritiskala glad, pa je čak i jasnih obroka počelo nedostajati. Dolazak Ilije upravo onoga dana kad se udovica bojala da će morati odustati od borbe za preživljavanje, stavio je na tešku kušnju njezinu vjeru u snagu živoga Boga da se pobrine za njezine potrebe. Ali čak i u krajnjoj nestašici ona je posvjedočila svoju vjeru pokorivši se zahtjevu stranca koji je zatražio da s njime podijeli posljednju mrvicu hrane. ...

Nije se mogao zahtijevati veći ispit vjere od ovoga. Udovica je i dosad postupala prema svim strancima ljubazno i velikodušno. A sada, bez obzira na patnje kojima bi izložila sebe i svojega sina, uzdajući se u Boga Izraelova da će namiriti sve njezine potrebe, ona je položila ovaj najveći ispit gostoljubivosti. ...

Udovica iz Sarfate podijelila je svoje mrvice s Ilijom, a zauzvrat je njezin život i život njezina sina bio sačuvan. I svima koji u vrijeme nevolje i oskudice pokazu samilost i pruže pomoć onima kojima je pomoć još potrebnija nego njima, Bog je obećao veliki blagoslov.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 83,84)

“Bog koji se u vrijeme gladi brinuo za Iliju, neće zanemariti nijedno svoje samopožrtvovno dijete. Onaj koji je izbrojio vlasti na njihovoj glavi, brinut će se o njima i u danima gladi i nasitit će ih. Dok zli svuda oko njih budu umirali od nedostatka kruha, njima će biti osigurani kruh i voda.” (*Sujedočanstva za Crkvu*, sv. 1, str. 157)

20. srpnja

“Blaženije je davati“

“A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.” (Filipljanima 4,19)

“Pročitajte izvještaj o udovici iz Sarfate. Bog je u vrijeme gladi poslao svojega slugu da se toj udovici iz neznabožačke zemlje obrati za hranu. ... Divna je bila gostoljubivost koju je Božjem proroku ukazala ova Feničanka, i njezina vjera i darežljivost bile su čudesno nagrađene. ...

Bog se nije promijenio. Njegova sila danas nije manja nego u Ilijino vrijeme. ... Kao i na prve Kristove učenike, i danas se na Njegove vjerne slugе odnose Njegove riječi: ‘Koji vas prima, mene prima; a koji prima mene, prima onoga koji me je poslao.’ (Matej 10,40) Nijedno djelo ljubaznosti učinjeno u Njegovo ime neće biti nepriznato i nenagrađeno. Tim ljubaznim priznanjem Krist obuhvaća čak i one najslabije i najskromnije iz Božje obitelji. ‘Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo čašom hladne vode zato što je moj učenik, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća.’ (Matej 10,42)

Siromaštvo nas ne smije sprečavati da budemo gostoljubivi. Trebamo dijeliti ono što imamo. Ima ljudi koji se bore za životni opstanak i teškom mukom podmiruju svoje potrebe; ali oni ljube Isusa u liku Njegovih svetih i spremni su pokazati gostoprимstvo vjernima i nevjernima, trudeći se da njihov posjet učine korisnim. Oni dočekuju goste s dobrodošlicom za obiteljskim stolom i pred obiteljskim oltarom. Vrijeme posvećeno molitvi ostavlja dojam na one koji uživaju naše gostoprимstvo, i čak samo jedan posjet može duši donijeti spasenje od smrti. Za ovaj rad Gospodin obećava nagradu izjavljujući: ‘Ja ću platiti.’...

Čovjek ne živi samo o kruhu, i kao što drugima dajemo zemaljsku hranu, trebamo im dati i nadu, hrabrost i kršćansku ljubav. ... Imamo obećanje: ‘A Bog je kadar učiniti da je među vama izobilna svaka blagodat da u svemu svagda svako dovoljstvo imajući izobilujete za svako dobro djelo.’ (2. Korinćanima 9,8)” (Testimonies for the Church, sv. 6, str. 345—348)

Ilija pred Ahabom

“Ilija odgovori: ‘Ne upropašćujem ja Izraela, nego ti i tvoja obitelj, jer ste ostavili Jahvu, a ti si sljedbenik Baala.’” (1. o kraljevima 18,18)

“Tijekom dugih godina suše i gladi Ilija se usrdno molio da se srca Izraelaca odvrte od idolopoklonstva i vrte vjernosti Bogu. Prorok je strpljivo čekao, dok je ruka Gospodnja žestoko pritiskala osuđenu zemlju. ...

I konačno, nakon ‘mnogo vremena’, Iliji je došla riječ Gospodnja: ‘Idi, pokaži se Ahabu, jer želim pustiti kišu na lice zemlje!’ ...

Kralj i prorok stajali su licem u lice. Iako je Ahab bio ispunjen strašnom mržnjom, u nazočnosti Ilije izgledao je ostavljen od svih, bespomoćan. Svojim prvim mucavim riječima: ‘Jesi li ti onaj koji upropašćuje Izraela?’ on i nesvjesno iznosi najdublje osjećaje srca. Ahab je znao da su Božjom riječju nebesa postala kao od bakra, a ipak se trudio da krivnju za teške kazne koje su zadesile zemlju prebaci na proroka. ...

Svjestan svoje nevinosti, Ilija stoji pred Ahabom i ne pokušava izgovoriti ili polaskati kralju. Ne pokušava izbjeći kraljevu srdžbu dobrom viješću da je suša skoro pri kraju. On nema nikakvog opravdanja koje bi ponudio kralju. Uvrijeđen, boreći se za Božju čast, odbacuje Ahabove optužbe neustrašivo objavljujući kralju da su njegovi grijesi i grijesi njegovih otaca navukli na Izraela ovu strašnu nevolju. ...

I danas je potreban glas stroge opomene; jer su teški grijesi odvojili narod od Boga. ... Ugladene propovijedi, koje se tako često čuju, ne ostavljaju trajan dojam; truba ne daje jasan glas. Ljude ne probada sve do srca jasna i oštra istina Božje riječi. ...

Bog traži ljude slične Iliji, Natanu i Ivanu Krstitelju — ljude koji će nositi Njegovu poruku vjerno, ne gledajući na posljedice; ljude koji će istinu izgovarati hrabro, iako ona traži da žrtvuju sve što imaju.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 85—91)

Božji junaci

“Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.” (1. o kraljevima 18,21)

“Usred sveopćeg otpadništva, Ilija nije pokušavao prikriti činjenicu da služi nebeskom Bogu. Iako je bilo četiristo pedeset Baalovih proroka, četiristo svećenika i na tisuće Baalovih sljedbenika, Ilija ipak nije pokušavao stvoriti dojam da je na strani većine. Veličanstveno je stajao sam. ... Jasnim glasom, poput zvuka trube, Ilija se obratio velikom mnoštvu: ‘Dokle ćete hramati na obje strane?’ ... Gdje su Ilije danas?’” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 526,527)

“Bog je želio da Njegova čast bude uzdignuta pred ljudima, a Njegovi savjeti potvrđeni pred narodom. Svjedočanstvo proroka Ilije na gori Karmelu primjer je čovjeka koji se posvećeno zalaže za Božje djelo na Zemlji. ... ‘Objavi danas da si ti Bog u Izraelu, da sam ja sluga tvoj i da sam po zapovijedi tvojoj učinio sve ovo. Usliši me, Jahve; usliši me.’ ...

Njegova revnost za Božju slavu i duboka ljubav prema domu Izraelovom pouka je svima koji danas stoje kao predstavnici Božjeg djela na Zemlji.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1034)

“Strahujući da se ne sazna da smo narod koji drži Božje zapovijedi, ništa ne dobivamo. Skrivanje svjetla koje imamo, kao da se stidimo svoje vjere, može imati za posljedicu samo nesreću i propast. Bog će nas tada prepustiti našim slabostima. Neka nas On u svojoj milosti sačuva od sustezanja da svijetlimo na svakom mjestu na koje nas On u svojoj providnosti pozove. Ako odlučimo ići sami, vodeći se vlastitim idejama i planovima, a ostavljajući Isusa po strani, ne možemo očekivati da će nam On podariti postojanost, hrabrost i duhovnu snagu. Bog je imao junake u moralnom pogledu, a ima ih i danas — to su oni koji se ne stide biti Njegov poseban narod. Svoju volju i svoje planove oni uvijek i u svemu podređuju Božjem zakonu. Ljubav prema Kristu navodi ih da i život daju za Njega ako zatreba. Oni smatraju svojom životnom zadaćom da svjetlo primljeno iz Riječi Božje u njezinim blistavim zrakama neprekidno prenose svijetu. Vjernost Bogu njihova je misao vodilja.” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 527,528)

Idolopoklonstvo onda i sada

“Nemoj imati drugih bogova uz mene.” (Izlazak 20,3)

“Premda u drugačijem obliku, u današnjem kršćanskom svijetu postoji idolopoklonstvo jednako kao što je postojalo u starom Izraelu u doba proroka Ilije. Bog mnogih takozvanih mudrih ljudi, filozofa, pjesnika, političara, novinara — bog ugladenih suvremenih krugova, mnogih koledža i sveučilišta, čak i nekih teoloških ustanova — malo je bolji od Baala, feničkog boga Sunca.

Nijedna zabluda koju je kršćanski svijet prihvatio ne napada smjelije autoritet Neba, ne protivi se izravnije zdravom razumu i nije pogubnija po svojim posljedicama od suvremenog učenja, koje se naglo širi, da Božji zakon više ne obvezuje ljude.” (*Velika borba*, str. 459)

“Biblija je svima dostupna, ali je malo onih koji je stvarno prihvaćaju za vodiča u životu. Nevjerovanje se alarmantno proširilo ne samo u svijetu, već i u Crkvi. Mnogi ne priznaju učenja koja su stupovi kršćanske vjere. Velike istine prikazane preko nadahnutih pisaca — o stvaranju, padu čovjeka, pomirenju te vječnosti Božjeg zakona — praktično je odbacio velik dio takozvanog kršćanskog svijeta, u cijelosti ili djelomično. Tisuće koje se ponose svojom mudrošću i neovisnošću drže da je bezuvjetno povjerenje u Bibliju dokaz slabosti, i misle da je dokaz nadmoćne duhovitosti i učenosti prigovarati Svetome pismu i osporavati njegovo značenje te tumačenjima osporiti njegove najvažnije istine. Mnogi svećenici uče svoj narod, a mnogi profesori i učitelji svoje učenike, da je Božji zakon promijenjen ili ukinut i da oni koji vjeruju kako su njegovi zahtjevi još pravosnažni te da ih treba doslovno vršiti, ne zaslužuju drugo do porugu ili prijezir.” (*Velika borba*, str. 458,459)

“Posljednji veliki sukob između istine i zablude samo je završna bitka dugotrajnog sukoba u vezi s Božjim zakonom. Mi sad ulazimo u ovu bitku — u bitku između ljudskih zakona i Jahvinih propisa, između biblijske religije i religije izmišljenih priča i tradicije.” (*Velika borba*, str. 458)

Čekati Boga

“Ilija reče Ahabu: ‘Idi gore, jedi i pij, jer čujem šumor kiše.’” (1. o kraljevima 18,41)

“Nikakav vidljivi dokaz skorog dolaska kiše nije naveo Iliju da tako uvjerenom naloži Ahabu da se pripravi za kišu. Prorok nije vidio oblake na nebu niti je čuo grmljavinu. On je jednostavno izgovorio riječi koje mu je dao Duh Sveti, odgovarajući tako na njegovu snažnu vjeru. ... Učinivši sve što je bilo u njegovoj moći, znao je da će Nebo obilno izliti obećane blagoslove. Isti Bog koji je poslao sušu, obećao je i obilje kiše kao nagradu za dobra djela; i sada je Ilija čekao na obećano izlivanje. U poniznosti ‘prignuo se zemlji i sakrio lice među koljena’, uputio je Bogu posredničku molitvu za pokajnički narod. ...

Šest puta sluga se vraćao s riječima da nema nikakvog znaka kiše na bakrenastom nebu. Nepokoleban, Ilija ga šalje još jedanput; i ovoga puta sluga se vraća s porukom: ‘Eno se oblak, malen kao dlan čovječji, diže od mora.’

To je bilo dovoljno. Ilija nije čekao da se nebo smrači. U tom malom oblaku vjerom je vidio obilje kiše; i djelovao je u skladu sa svojom vjerom. ... Dok se molio, vjerom se hvatao za obećanja Neba i ustrajao je u molitvi sve dok njegove molbe nisu bile uslišane. Nije čekao na potpune dokaze da ga je Bog čuo, već je bio spreman krenuti dalje na najmanji dokaz Božje naklonosti. A ipak, sve što je on mogao učiniti uz Božju pomoć, može učiniti svatko u svojem području djelovanja u Božjoj službi. ...

Vjera slična ovoj potrebna je danas u svijetu — vjera koja će se osloniti na obećanja iz Božje riječi i biti uporna sve dok je Nebo ne usliša. ...

S Jakovljevom čvrstom vjerom i nepokolebljivom Ilijinom ustrajnošću, mi možemo upućivati svoje molbe Ocu tražeći sve što nam je obećao. Čast Njegova prijestolja zahtijeva da se ispuni Njegova riječ.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 100—102)

Odreći se sebe

“Ilija je bio čovjek koji je patio kao i mi; usrdno je molio da ne bude kiše, i nije pala na zemlju za tri godine i šest mjeseci. Zatim je ponovo molio, pa je nebo dalo kišu, i zemlja je donijela svoj rod.” (Jakov 5,17.18)

“U Ilijinom iskustvu iznesene su nam važne pouke. Kada je na gori Karmelu uputio molitvu da padne kiša, njegova vjera bila je stavljena na ispit, ali je i dalje neumorno iznosio Bogu svoju molbu. ... Da je odustao šesti put obeshrabrivši se, njegova molitva ne bi bila uslišana, ali je ustrajao sve dok odgovor nije stigao. Mi imamo Boga čije uši nisu zatvorene za naše molbe i ako stavimo na ispit Njegovu riječ, On će nagraditi našu vjeru. On želi da sve svoje interese povežemo s Njegovim interesima i tek tada će nas moći blagosloviti; jer nećemo slavu pripisati sebi kada dobijemo blagoslov, već ćemo svu hvalu uputiti Bogu. Bog ne uslišava uvijek naše molitve kad ih prvi put upućujemo Njemu; jer kad bi to činio, mi bismo mogli smatrati da imamo pravo na sve blagoslove i prednosti koje nam je dao. Umjesto da ispitujemo svoje srce da bismo vidjeli da se u našu dušu možda nije uvuklo neko zlo, da nismo popustili nekom grijehu, mi bismo postali nemarni ne priznajući svoju ovisnost o Njemu i da nam je Njegova pomoć nužno potrebna.

Ilija se ponizio sve dok nije dospio u stanje da nikakvu slavu ne pripisuje sebi. To je stanje u kojem mi moramo biti da bi Gospodin čuo naše molitve; jer ćemo tada odati slavu Njemu. Običaj da odajemo slavu ljudima dovodi do velikog zla. Kada jedan čovjek slavi drugoga, on je naveden da pomisli da slava i čast pripadaju njemu. Kada uzdižete čovjeka, postavljate zamku njegovoj duši i činite upravo ono što Sotona želi. ... Samo je Bog dostojan da Mu se oda slava. ...

“Dok je Ilija ispitivao svoje srce, kao da je postajao sve manji i u svojim očima i pred Bogom. Izgledalo mu je da je postao ništa i da je Bog sve; i kada se odrekao sebe i oslonio na Spasitelja kao na svoju jedinu snagu i pravednost, došao je odgovor.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 2, str. 1035)

Prožet obeshrabrenjem

“Zaželje umrijeti i reče: ‘Već mi je svega dosta, Jahve! Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih.’” (1. o kraljevima 19,4)

“Izgledalo bi da se nakon takvog očitovanja hrabrosti, nakon takve potpune pobjede nad kraljem, svećenicima i narodom, Ilija nikad neće predati očaju niti dopustiti da ga netko prestraši. Međutim, pokazalo se da se on, koji je bio blagoslovljen tolikim dokazima Božje milostive skrbi, nije uspio uzdići iznad običnih ljudskih slabosti, i u tom mračnom trenutku napustila ga je i vjera i hrabrost. ... Da je ostao na svojem mjestu, da je u Gospodinu potražio utočište i snagu ostavši čvrsto uz istinu, bio bi zaštićen od zla. Gospodin bi mu dao još jednu značajnu pobjedu jer bi poslao kaznu na Izebelu. ...

U svačijem iskustvu javljaju se trenuci dubokog razočaranja i krajnjeg obeshrabrenja — dani kad nas obuzima tuga, kad nam postaje teško vjerovati da je Bog i dalje Onaj isti ljubazni Dobročinitelj svoje zemaljske djece; dani kad nevolje muče dušu, sve dok nam smrt ne postane milija od života. Upravo tada mnogi gube oslonac u Bogu. ... Kad bismo u takvim trenucima duhovnim očima mogli shvatiti veličinu Božje providnosti, mi bismo vidjeli anđele koji nas nastoje spasiti od nas samih, koji pokušavaju naše stope postaviti na temelje postojanije od vječnih gora, i nova vjera, novi život prostrujali bi našim bićem. ...

Za obeshrabrene ima lijeka — vjera, molitva i rad. Vjera i rad ulit će sigurnost i pružiti zadovoljstvo koje će rasti iz dana u dan. ... U najmračnijim danima, kad okolnosti izgledaju najnepovoljnije, nemoj se plašiti! Vjeruj u Boga. On zna tvoje potrebe. On ima svu moć. Njegova beskrajna ljubav i milosrđe nikad se ne umaraju. ... On će svojim vjernim slugama dati onu mjeru uspješnosti koju njihove potrebe zahtijevaju. ...

Je li Bog zaboravio na Iliju u vrijeme njegove nevolje? O, ne! On nije volio svojeg slugu ništa manje u trenutku kad je ovaj smatrao da su ga odbacili i Bog i ljudi, nego što ga je volio onda kad je u odgovor na njegovu molitvu poslao oganj s neba i osvjetlio cijelu goru!” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 103—106)

“Što ćeš ti ovdje?”

“Ovdje je ušao u neku spilju i prenoćio u njoj. I gle, eto k njemu riječi Jahvine: ‘Što ćeš ti ovdje, Ilija?’” (1. o kraljevima 19,9)

“Ilijino sklonište na gori Horebu, iako skriveno od ljudi, bilo je poznato Bogu; umorni i obeshrabreni prorok nije bio ostavljen da se sam bori sa silama tame koje su ga napadale. ...

Bog je svojega okušanog slugu suočio s pitanjem: ‘Što ćeš ti ovdje, Ilija?’ Ja sam te poslao na potok Kerit, a nakon toga udovici u Sarfatu. Ja sam ti zapovjedio da se vratiš u Izrael i da staneš pred idolopokloničke svećenike na Karmelu, ja sam te opasao snagom da vodiš kraljevu kočiju sve do vrata Jizreela. Ali tko te je poslao da bezglavo bježiš u pustinju? Kakvoga posla imaš ovdje? ...

Mnogo toga ovisi o neprestanom zalaganju onih koji su odani i vjerni, i upravo zato Sotona ulaže krajnje napore da onemogući ostvarenje božanske namjere preko poslušnih. Neke navodi da izgube iz vida svoje uzvišeno i sveto poslanje i da postanu zadovoljni užicima ovoga života. ... Druge tjera da u obeshrabrenju napuste dužnosti bojeći se protivljenja ili progonstva. ... Svakom Božjem djetetu čiji je glas neprijatelj duše uspio utišati, upućeno je pitanje: ‘Što ćeš ti ovdje?’ Ja sam ti zapovjedio da ideš po cijelome svijetu i propovijedaš Evanđelje, da pripremiš ljude za dan Božji. Zašto si ovdje? ...

Obiteljima i pojedincima postavlja se pitanje: ‘Što ćeš ti ovdje?’ U mnogim crkvama ima obitelji koje su dobro podučene istinama Božje riječi, koje bi mogle proširiti područje svoga utjecaja kad bi se preselile u mjesta u kojima postoji potreba za službom koju su one sposobne obaviti. Bog poziva kršćanske obitelji da idu u mračna mjesta na Zemlji i da mudro i ustrajno rade za one koji su pokriveni duhovnim mrakom. ... Da bi stekli položaje u svijetu, da bi proširili znanstvene spoznaje, ljudi su spremni otići u područja zahvaćena epidemijama i podnijeti teškoće i gubitke. Gdje su oni koji su spremni na iste žrtve da bi drugima govorili o Spasitelju?” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 107—110)

Danas su potrebni Ilije

“Ali sam ostavio u Izraelu sedam tisuća, sve koljena koja se nisu savila pred Baalom i sva usta koja ga nisu cje-livala.” (1. o kraljevima 19,18 — Varaždinska Biblija)

“Ilija je mislio da jedini u Izraelu služi pravome Bogu. Ali Onaj koji čita svako srce otkrio je proroku da ima još mnogo onih koji su Mu ostali vjerni tijekom dugih godina otpada. ...

Iz iskustava koja je Ilija stekao u tim danima obeshrabrenja i prividnog poraza mogu se izvući mnoge korisne pouke, ne-procjenjivo dragocjene za Božje sluge našega vremena, vremena koje je obilježeno općim otpadom od svega što je pravo. Otpad koji sada prevladava vrlo je sličan onome koji se u prorokove dane širio Izraelom. Uzdižući ljudsko iznad božanskoga, slaveći omiljene vođe, obožavajući ovaj svijet, stavljajući znanost iznad istina otkrivenja, mnoštvo danas ide za Baalom. Sumnja i nevje-rovanje svojim mračnim utjecajem osvajaju um i srce, i mnogima su ljudske teorije postale važnije od božanskih riječi. Javno se tvrdi da je došlo vrijeme da se ljudski razum uzdigne iznad bib-lijskog nauka. Božji zakon, božansko mjerilo pravednosti, pro-glašava se nevažecim. Neprijatelj svake istine nastoji svojom zavodničkom silom navesti muškarce i žene da ljudske ustanove uzdignu umjesto Boga i da zaborave ono što je bilo određeno da čovječanstvu donese sreću i spasenje.

Ipak, ovaj otpad, ma koliko se proširio, nije sveopći. Nisu svi u svijetu bezakonici i puni grijeha; nisu svi stali na stranu nepri-jatelja. Bog ima ... mnogo onih koji se nadaju, iako se teško nadati da će Isus uskoro doći i ukinuti vladavinu grijeha i smrti. ... Takvima je potrebna osobna pomoć onih koji su upoznali Boga i snagu Njegove Riječi. ... Kad se oni koji razumiju biblijske istine trude da pronađu ljude koji čeznu za svjetlošću, Božji anđeli će stati uz njih. ... Mnogi će prestati odavati počasti ljudskim usta-novama i neustrašivo stati na stranu Boga i Njegovog Zakona.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 109—110)

U trenucima slabosti

“On odgovori: ‘Revnovao sam veoma gorljivo za Jahvu nad vojskama, jer su sinovi Izraelovi napustili tvoj Savez, srušili tvoje žrtvenike i mačem poubijali tvoje proroke. Ostadoh sâm, a oni traže da i meni oduzmu život.’” (1. o kraljevima 19,14)

“Ako se u teškim okolnostima duhovno snažni ljudi, pritisnuti preko mjere, obeshrabre i klonu duhom, ako katkad ne vide cilj za kojim bi težili u životu, ne događa im se ništa čudno ili novo. Neka se takvi sjete da je i jedan od najvećih proroka pobjegao pred srdžbom razbješnjele žene da spasi život. ... Oni koji svoju životnu energiju troše u požrtvovnom radu i dolaze u kušnju da se prepuste obeshrabrenju i sumnji, neka se ohrabre Ilijinim iskustvom. ...

U trenucima kad je duša najslabija, Sotona je napada najžešćim kušnjama. ... Onaj isti koji je sačuvao povjerenje u Gospodina u godinama suše i gladi, koji je nepokolebljivo stajao pred Ahabom, koji je kao jedini svjedok pravoga Boga stajao pred cijelim izraelskim narodom cijeli naporni dan na Karmelu, u trenutku umora dopustio je strahu od smrti da nadvlada njegovu vjeru u Boga. ...

Kad smo okruženi sumnjama, zbunjeni okolnostima, izmučeni siromaštvom ili nevoljama, Sotona nastoji poljuljati naše uzdanje u Gospodina. ... Međutim, Bog razumije, On i dalje sažaljeva i voli. On čita pobude i nakane srca. Strpljivo čekati, uzdati se i onda kad sve izgleda mračno, to je pouka koju trebaju naučiti vođe u Božjem djelu. Nebo ih neće iznevjeriti u dan njihove muke. Ništa nije naizgled tako bespomoćno, a stvarno tako nepobjedivo, kao duša koja je svjesna svoga ništavila i koja se potpuno oslanja na Boga.

Nije samo onima koji se nalaze na vrlo odgovornim položajima nužno da se na temelju Ilijina iskustva ponovno nauče oslanjati na Boga u trenucima nevolje. Onaj koji je bio Ilijina snaga, dovoljno je moćan da podigne svako svoje izmučeno dijete bez obzira na to koliko je slabo. On od svakoga očekuje vjernost i svakome daje snagu prema potrebi.” (Izraelski proroci i kraljevi, str. 111,112)

Gospodnja bitka

“O Bože naš, zar im nećeš suditi? Jer u nas nema sile prema tome velikom mnoštvu koje dolazi na nas, niti mi znamo što da radimo, nego su nam oči uprte u te.” (2. Ljetopisa 20,12)

“Pri kraju Jošafatove vladavine Judino je kraljevstvo napala vojska od čijeg su približavanja stanovnici imali razloga za strepnju. ... Jošafat je bio hrabar, odvažan čovjek. Godinama je jačao svoju vojsku i utvrđene gradove. Bio je dobro pripremljen da se suoči sa skoro svakim neprijateljem; a ipak u ovoj opasnosti nije se oslonio na tijelo i krv. Ne uz pomoć dobro uvježbane vojske i utvrđenih gradova, već živom vjerom u Boga Izraelova, nadao se pobjedi nad tim neznabošcima koji su se hvalisali svojom snagom i ponižavali Judu u očima drugih naroda.

‘Jošafat se uplaši i stade tražiti Jahvu, te oglasi post po svoj Judeji. Skupili se Judejci da traže Jahvu: dolazili iz svih judejskih gradova da ga traže.’ Stojeći u predvorju Hrama pred narodom, Jošafat je izlio svoju dušu u molitvi, podsjećao na Božja obećanja i priznavao Izraelovu bespomoćnost. ...

S dubokim uvjerenjem Jošafat je mogao reći: ‘Nego su nam oči uprte u te!’ (2. Ljetopisa 20,3-12) Godinama je učio narod da se uzda u Onoga koji je u prošlosti toliko puta izbjavljao svoje izabranike od potpune propasti; i sada, kad je kraljevstvo bilo u opasnosti, Jošafat ne stoji sam: ‘Svi su Judejci stajali pred Jahvom, s malom djecom, sa ženama i sinovima.’ Zajedno su postili i molili; zajedno su tražili od Gospodina da zbuni njihove neprijatelje da bi se proslavilo Njegovo ime. ...

Bog je bio Judina snaga u ovoj krizi, a On je snaga svojeg naroda i danas. Mi se ne smijemo uzdati u knezove ili stavljati ljude na mjesto koje pripada Gospodinu. Trebamo imati na umu da ljudska bića nisu nepogrešiva i da doista griješe, i da je Onaj komu pripada sva snaga, naša obrambena kula. U svakoj nevolji trebamo biti svjesni da je bitka Njegova. Njegova snaga je bezgranična, a prividna bezizglednost samo čini pobjedu još većom.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 125—128)

Borbena pjesma

“Potom se posavjetova s narodom i postavi Jahvine pjevače i hvalitelje koji će u svetom ruhu ići pred naoružanim četama i pjevati: ‘Slavite Jahvu jer je vječna ljubav njegova!’” (2. Ljetopisa 20,21)

“Bio je to jedinstven način odlaženja u bitku protiv neprijateljske vojske — hvaleći Gospodina pjesmom, uzvisujući Boga Izraelova. To je bila njihova borbena pjesma. Imali su ljepotu svetosti. Kad bismo se mi danas više uključili u hvaljenje Boga, naša nada, hrabrost i vjera stalno bi rasle. Zar to ne bi ojačalo ruke odvažnih boraca koji danas stoje na braniku istine?” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 128)

“Slavili su Boga za pobjedu i četiri dana nakon toga vojska se vratila u Jeruzalem, natovarena plijenom otetim od svojih neprijatelja, u pjesmi zahvaljujući Bogu na pobjedi koju su izvojevali.” (*Sons and Daughters of God*, str. 197)

“Kada se bolje upoznamo s Božjom milošću i dobrotom, mi ćemo Ga slaviti umjesto da se tužimo. Govorit ćemo o Gospodnjoj brizi i ljubavi, o nježnoj sućuti Dobrog Pastira. Jezik našeg srca neće biti sebično gundanje i nezadovoljstvo. Slavljenje kao čista i brza rijeka teći će s usana onih koji istinski vjeruju u Boga. ...

Zašto ne bi odjekivali glasovi duhovnih pjesama u dane našeg putovanja? ... Moramo istraživati Božju riječ, razmišljati i moliti se. Tada ćemo dobiti duhovni vid kojim ćemo razgledati unutarnje prostorije nebeskog hrama; slušat ćemo zahvalne melodije koje pjevaju nebeski zborovi oko prijestolja. Kada Sion ustane i zasja, to će svjetlo biti prodorno, a pjesma hvale i zahvaljivanja čut će se na skupu svetih. Mala razočaranja i male teškoće izgubit će se iz vida.

Gospodin je naš pomoćnik. ... Nitko se nikada nije uzalud pouzdao u Boga. On nikada ne razočarava one koji se oslone na Njega. Kad bismo radili posao koji nam je Bog povjerio, kad bismo hodili Kristovim stopama, naše bi se srce pretvorilo u svete harfe, čija bi svaka žica odjekivala hvalom i zahvaljivanjem Onome koga je Bog poslao da na sebe uzme grijehe svijeta.” (Isto, str. 196)

KOLOVOZ

1. kolovoza

Vraćanje nekada i sada

“I reče mu: ‘Ovako veli Jahve: zato što si slao glasnike Baal Zebubu, bogu ekronskom, po savjet, nećeš sići s postelje na koju si se popeo, nego ćeš umrijeti.’” (2. o kraljevima 1,16)

“Tijekom vladavine svojega oca, Ahazja je bio svjedok čudesnih djela Najvišega. Vidio je strašne dokaze koje je Bog davao otpalom Izraelu o tome kako će postupati prema onima koji zanemaruju obvezujuća pravila Njegovog Zakona. Ahazja se ponašao kao da su te strašne stvarnosti samo prazne riječi. Umjesto da ponizi svoje srce pred Gospodinom, išao je za Baalom i konačno učinio i to najdrskije bezbožno djelo. ...

Danas su misteriji poganskih kultova zamijenjeni tajnim druženjima i seansama, čudima i mračnjaštvom spiritističkih medija. Objašnjenja ovih medija željno primaju tisuće ljudi koji odbijaju svjetlo koje dolazi iz Božje riječi ili preko Njegovog Duha. ...

Apostoli skoro svih oblika spiritizma tvrde da imaju silu liječenja. Oni tu silu pripisuju elektricitetu, magnetizmu, takozvanim ‘hipnotičkim utjecajima’ ili uspavanim snagama čovjekova uma. I nije malo onih, čak i u ovo kršćansko doba, koji odlaze ovakvim iscjeliteljima umjesto da se pouzdaju u snagu živoga Boga i u umijeće sposobnih liječnika. ...

Odbacivši Boga kako bi potražio pomoć od najvećeg neprijatelja svojega naroda, kralj Izraela objavljuje poganima da ima više povjerenja u njihove idole nego u nebeskog Boga! Na isti način ljudi sramote Boga kad se okreću od Izvora snage i mudrosti da bi zatražili pomoć ili savjet od sila tame. ...

Oni koji sebe predaju Sotoninim vraćanjima, mogu se hvalisati velikim blagoslovima koje su primili; ali dokazuju li time da je njihov put mudar i siguran? Što znači to što im je život bio produžen? Što znači što su osigurali privremeni dobitak? Hoće li im se na kraju isplatiti kršenje Božje volje? Svi ti prividni dobici na kraju će se pokazati kao nenadoknativi gubici! Mi ne možemo nekažnjeno rušiti nijednu jedinu zapreku koju je Bog postavio da bi zaštitio svoj narod od Sotonine sile.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 133—135)

Najbliži posao

***“Tko je vjeran u najmanjoj stvari, vjeran je i u velikoj.”
(Luka 16,10)***

“Bog je naredio Iliji da pomaže drugog čovjeka za proroka umjesto sebe. ‘Pomaži Elizeja ... za proroka namjesto sebe’ (1. o kraljevima 19,16); poslušan zapovijedi, Ilija je pošao tražiti Elizeja. ...

Elizejev otac bio je bogati zemljoposjednik, čovjek čija se kuća ubrajala među one koje u doba skoro sveopćeg otpada nisu savile koljena pred Baalom. Bila je to kuća u kojoj se Bog štovao i u kojoj je odanost vjeri starog Izraela bila pravilo svakidašnjeg života. U takvoj okolini Elizej je proveo rane godine života. U smirenosti provincije, učeći od Boga i prirode, disciplinirajući se korisnim radom, on je dobio odgoj koji je u njemu razvio navike jednostavnosti i poslušnosti roditeljima i Bogu i pomagao mu da se osposobi za visoki položaj koji je poslije trebao zauzeti.

Poziv u proročku službu zatekao je Elizeja za plugom na njivi, zajedno sa slugama njegovog oca. On se uvijek prihvaćao posla koji mu je bio najbliži. Imao je sposobnost upravljanja ljudima, ali i krotkost onoga koji je spreman da služi. Iako tihe i blage naravi, bio je energičan i ustrajan. Poštenje, vjernost, ljubav prema Bogu i strah Božji krasili su njegov karakter, dok mu je svakidašnje obavljanje skromnih poslova i ulaganje stalnih napora pomoglo da razvije snagu namjere i plemenitost karaktera, da se stalno uzdiže u mudrosti i znanju. Suradujući s ocem u obavljanju dužnosti u obitelji, učio je surađivati s Bogom.

Vjernošću u malim dužnostima, Elizej se pripremao za prihvaćanje većih odgovornosti. Iz dana u dan, stječući praktična iskustva, osposobljavao se za sveobuhvatnije, uzvišenije djelo. ... Nitko ne može znati s kakvom ga namjerom Bog podučava; ali svi mogu biti sigurni da je vjernost u malome dokaz osposobljenosti za veće odgovornosti. Svakim djelom u životu čovjek otkriva svoj karakter, i samo onaj tko se u malim dužnostima pokaže ‘kao radnik koji se nema čega stidjeti’ (2. Timoteju 2,15), može dobiti čast da mu Bog povjeri uzvišeniju službu.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 139,140)

Zašto Elizej?

“Tko više ljubi oca ili majku nego mene, nije me dostojan. Tko više ljubi sina ili kćer nego mene, nije me dostojan. Tko ne uzme križ svoj i ne ide za mnom, nije me dostojan.” (Matej 10,37.38)

“Kad je Ilija, božanski usmjeravan u traženju nasljednika, prošao uz njivu koju je Elizej orao, bacio je na mladićeva pleća plašt posvećenja. ... Za njega je to bio znak da ga je Bog pozvao da bude Ilijin nasljednik. ... Elizej je morao izračunati troškove — sam je morao odlučiti hoće li prihvatiti ili odbaciti poziv. Ako su njegove težnje usmjerene prema domu i njegovim prednostima, bolje je da ostane. Međutim, Elizej je shvatio značenje poziva. ... Ni za kakvo zemaljsko blago nije se htio odreći prednosti da postane Božji vjesnik i da uživa u druženju s Njegovim slugom. ... Bez oklijevanja je ostavio kuću u kojoj je bio voljen, da bi služio proroku u njegovome nesigurnom životu.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 141)

“Budući da nisu izravno uključeni u neki vjerski posao, mnogi sebe smatraju beskorisnima, misle da ništa ne čine za unapređenje Božjeg kraljevstva. ... S obzirom na to da im se sada nude samo mali poslovi, oni smatraju da opravdano ne čine ništa. U tome griješe! Čovjek može aktivno služiti Bogu iako je zauzet obavljanjem običnih, svakidašnjih dužnosti — iako obara stabla, krči njive ili ide za plugom. Majka koja poučava svoju djecu o Kristu, isto tako stvarno radi za Boga kao i propovjednik za propovjedaonicom.

Mnogi čeznu za posebnim talentima koji bi ih osposobili za veličanstvena djela, dok istodobno zanemaruju dužnosti koje im stoje nadohvat ruke, i čije bi im obavljanje uljepšalo život. ... Uspjeh ne ovisi toliko o talentu koliko o energiji i volji. Sjajni talenti sami po sebi ne osposobljavaju nas za korisnu službu, već savjesno obavljanje svakidašnjih dužnosti, zadovoljan duh, nenamješteno, iskreno zanimanje za dobro drugih. I u najskromnijim uvjetima može se postići istinsko savršenstvo. Najobičniji poslovi, ako se obavljaju s ljubavlju i odanošću, divni su u Božjim očima.” (*Isto*, str. 140,141)

Sve stavi na oltar

“Nitko tko stavi ruku svoju na plug te se obazire natrag nije prikladan za kraljevstvo Božje.” (Luka 9,62)

“Ne traži se od svakoga da služi onako kao što je Elizej služio, niti se svima zapovijeda da prodaju sve što imaju; ali Bog od nas traži da služenje Njemu stavimo na prvo mjesto u životu, da ne dopustimo nijednom danu da prođe a da ništa ne učinimo za unapređenje Njegova djela na Zemlji. On ne očekuje od svih da obavljaju istu službu. Jednoga će pozvati da služi u stranim zemljama; od drugoga će tražiti da priloži dio svojih sredstava za podupiranje evanđeoskog rada. Bog prihvaća svačiji prilog. Prije nego je potrebno posvećenje života i svih njegovih interesa. Oni koji postignu takvo posvećenje, čut će i poslušati nebeski poziv.

...

Isprva se od Elizeja nije tražilo nešto veliko; svakidašnje dužnosti bile su dio njegove poduke. O njemu se govorilo kao o čovjeku koji Iliji, svojem gospodaru, polijeva ruke prilikom umivanja. On je bio spreman učiniti sve što Gospodin od njega traži, i na svakom se koraku učio poniznosti i služenju. ... Elizejev život nakon povezivanja s Ilijom nije bio bez kušnji. Nevolja je bilo u obilju, ali se on u svakoj prilici oslanjao na Boga. Kad je bio u kušnji da razmišlja o kući koju je napustio, nije popuštao. Stavivši ruke na plug, nije se htio osvrnati, i u nevolji i kušnjama ostao je dostojan povjerenja koje mu je bilo ukazano. ...

Dok je Elizej pratio proroka na putu ... u Gilgal, i još jednom u Betel i Jerihon, prorok ga je slao da se vrati. ... Međutim ... nije dopuštao da ga išta odvrati od njegove namjere. ... ‘A Ilija će Elizeju: Traži što da ti još učinim prije nego što budem uznesen ispred tebe?’

Elizej nije zatražio svjetovne časti ili istaknut položaj među velikim ljudima na Zemlji. Čeznuo je za obilnom mjerom Božjega Duha, istoga Duha kojega je Bog tako velikodušno izlijevao na onoga koga je sada htio nagraditi uznesenjem. Znao je da ga ništa drugo osim Duha koji je počivao na Iliji ne može osposobiti da u Izraelu zauzme mjesto koje mu je Bog odredio, i zato je molio: ‘Neka mi u dio padne obilje tvoga duha!’” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 142—145)

Ilijin nasljednik

“Pazite! Kazujem vam tajnu: svi nećemo umrijeti, ali ćemo se svi preobraziti, u jedan hip, u tren oka, na glas posljednje trube; zatrubit će truba i mrtvi će uskrsnuti nera-spadljivi, a mi ćemo se preobraziti.” (1. Korinćanima 15,51.52)

“U pustinji, osamljen i obeshrabren, Ilija je rekao da mu je dosta života i da želi umrijeti. Međutim, Bog ga u svojoj milosti nije uhvatio za riječ. Ilija je trebao obaviti još jedno veliko djelo; i kad ga obavi, ne smije propasti osamljen i obeshrabren. Nije se smio spustiti u grob, već se uzdići, zajedno s Božjim anđelima, do mjesta na kojemu počiva božanska slava.

‘Elizej je gledao i vikao: — Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi! — I više ga nije vidio. Uze tada svoje haljine i razdera ih na dvoje. I podiže Ilijin plašt, koji bijaše pao s njega, te se vrati i zaustavi na obali Jordana. Uze onda Ilijin plašt i udari po vodi govoreći: — Gdje je Jahve, Bog Ilijin? — I kad udari po vodi, ona se razdijeli na dvije strane, i Elizej prijeđe. Proročki su sinovi to sa strane vidjeli, pa rekoše: — Duh je Ilijin počnuo na Elizeju! — I krenuše mu u susret, baciše se pred njim na zemlju.’ (2. o kraljevima 2,12-15)

Kad Gospodin u svojoj providnosti nađe za dobro da ukloni iz svojeg djela one kojima je dao mudrost, On jača njihove nasljednike i pomaže im ako od Njega traže pomoć i hode Njegovim putovima. Oni mogu biti i mudriji od svojih prethodnika jer se mogu koristiti njihovim iskustvima i učiti na njihovim pogreškama.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 146)

“Ilija, čovjek sile, bio je Božje oruđe za uklanjanje velikih zala. ... Kao nasljednik Ilije bio je potreban čovjek koji će pažljivim, strpljivim poučavanjem voditi Izraela sigurnim putovima. Ran odgoj pod Božjim vodstvom pripremio je Elizeja za ovo djelo. ...

Svako djelo u životu otkriva karakter i samo onaj tko se u malim dužnostima pokaže ‘kao radin koji se nema što stidjeti’, bit će počašćen od Boga povjeravanjem većih odgovornosti.” (*Odgoj*, str. 52,53)

Zagađena i pročišćena voda

“On tada ode na izvor, baci u nj soli i reče: ‘Ovako govori Jahve: Ozdravljam ovu vodu. Neće od nje više biti ni smrti ni neplodnosti.’” (2. o kraljevima 2,21)

“Bacivši sol u gorki izvor, Elizej je pružio istu duhovnu pouku koju je mnogo stoljeća poslije Spasitelj dao svojim učenicima kad je rekao: ‘Vi ste sol zemlji.’ (Matej 5,13) Miješajući se sa zagađenom izvorskom vodom, sol je pročistila izvor i omogućila da iz njega umjesto otrova i smrti sada teče život i blagoslov. Kad Bog uspoređuje svoju djecu sa solju, želi ih poučiti da ih je učinio primateljima svoje milosti kako bi im pomogao da postanu Njegova oruđa za spasenje drugih. ...

Sol se mora pomiješati s tvari kojoj je dodana, ona mora prodrijeti u nju i prožeti je da bi je mogla sačuvati. Isto tako će osobni dodir i druženje s ljudima učiniti da spasonosna snaga Evanđelja dopre do njih. Ljudi se ne spašavaju kao skupina, već kao pojedinci. U osobnom utjecaju krije se snaga. On se treba sjediniti s Kristovim utjecajem ... i zaustavljati širenje pokvarenosti u svijetu. ... On treba uzdizati, uljepšavati život i karakter bližnjih snagom čistog primjera, koji je praćen iskrenom vjerom i ljubavlju. ...

Zagađeni tok predstavlja dušu koja je odvojena od Boga. Grih je nije samo odvojio dušu od Boga, već je u njoj uništio i želju i sposobnost da upozna Boga. Cijeli ljudski organizam je tako poremećen grijehom, um izopačen, mašta pokvarena, sposobnosti duše oslabljene. Osjeća se da joj nedostaje čista vjera, svetost srca. Božanska snaga obraćenja nije uspjela preobraziti karakter. ...

Srce koje prima Božju riječ nije kao bara koja se isparava. ... Ono je kao rijeka koja stalno teče i tekući postaje sve dublja i šira dok se njezine životodavne vode ne prošire po svoj zemlji. ... Tako je i s pravim Božjim djetetom. Kristova vjera u njemu će djelovati kao životodavno načelo koje sve prožima; kao živa, djelotvorna, duhovna energija. Kad se srce izloži djelovanju nebeskih utjecaja istine i ljubavi, ta načela se ponovno pokazuju kao potoci u pustinji pretvarajući golu i suhu zemlju u plodno tlo.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 148—150)

Kažnjeno ruganje

“Ustani pred sijedom glavom; poštuj lice starca; boj se svoga Boga. Ja sam Jahve!” (Levitski zakonik 19,32)

“Elizej je bio čovjek blagoga i ljubaznog duha; ali da je i on znao biti strog, pokazalo se na putu u Betel kad su ga izazivali bezbožni dječaci koji su izišli iz grada. Ti su dječaci čuli za Ilijino uznesenje i oni su se tome svečanom događaju rugali, pozivajući Elizeja: ‘Uzleti, čelo, uzleti, čelo!’ Čuvši njihove podrugljive riječi, prorok se okrenuo i pod nadahnućem koje je dolazilo od Svemogućega, izrekao prokletstvo nad njima. Strašna kazna koja je slijedila, dolazila je od Boga. ‘I odmah iziđoše dva medvjeda iz šume i rastrgaše četrdeset i dvoje djece.’ (2. o kraljevima 2,23.24)

Da je Elizej dopustio da ovo ruganje prođe nekažnjeno, svjetina bi mu se nastavila rugati i zlostavljati ga, pa bi možda i cijela njegova zadaća poučavanja i spašavanja u vrijeme teške nacionalne krize doživjela neuspjeh. Ovaj jedan slučaj strašne strogoći bio je dovoljan da mu osigura poštovanje tijekom cijeloga života. Pedeset godina je ulazio i izlazio kroz vrata Betela, putovao po cijeloj zemlji od grada do grada, prolazio kroz skupine besposlenih, neodgojenih i raspuštenih mladića; ali nitko mu se nije rugao niti je olako shvaćao njegova prava proroka Najvišega.

...

Poštovanje, vrlina koja je toliko nedostajala mladima koji su se rugali Elizeju, mora se pozorno njegovati. Svako dijete treba naučiti da pokazuje istinsko poštovanje prema Bogu. Njegovo ime se nikada ne smije izgovarati olako ili nepromišljeno. Anđeli, kad ga izgovaraju, zaklanjaju svoje lice. A s kakvim bismo mu poštovanjem mi, pala i grešna bića, morali prilaziti! ...

I učtivost je rod Duha i svi bi je morali njegovati. Ona ima snagu da omekša narav koja bi bez njezina utjecaja postala teška i gruba. Oni koji govore da su Kristovi sljedbenici, a istodobno su grubi, neljubazni i neučtivi, ništa nisu naučili od Isusa. U njihovu iskrenost ne treba sumnjati, njihovo poštenje ne treba stavljati pod upitnik; ali iskrenost i poštenje ne mogu nadoknaditi manjak ljubavnosti i učtivosti.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 151,152)

Stol u pustinji

“Oko je Jahvino nad onima koji ga se boje, nad onima koji se uzdaju u milost njegovu: da im od smrti život spasi, da ih hrani u danima gladi.” (Psalam 33,18.19)

“Kao i Spasitelj čovječanstva, kojega je bio simbol, Elizej je u svojoj službi među ljudima sjedinjavao djelo liječenja s djelom poučavanja. Vjerno i neumorno, tijekom dugih i uspješnih godina rada, Elizej je nastojao poduprijeti i unaprijediti važno obrazovno djelo koje su obavljale proročke škole. ... Prigodom jednoga svojega posjeta školi u Gilgalu, prorok je uklonio otrov iz povrća. ...

I u Gilgalu, dok je glad još vladala u zemlji, Elizej je nahranio stotinu ljudi hranom koju mu je kao dar donio ‘neki čovjek iz Baal-Šališe’, ‘kruh od prvina, dvadeset ječmenih hljebova i kaše u torbi’. ...

Koliko je milostiv bio Krist preko svojeg vjesnika kad je učinio ovo čudo i zadovoljio njihovu glad! I od toga vremena, stalno iznova, iako ne uvijek na tako poseban i vidljiv način, Gospodin Isus zadovoljavao je ljudske potrebe. ...

Samo Božja milost može učiniti da mali obroci budu dovoljni svima. Gospodnja ruka ih može stotruko umnožiti. Iz svojih izvora On može postaviti stol u pustinji. Dodirom svoje ruke On može povećati mršave zalihe i učiniti da budu dovoljne svima. Njegova sila je umnožila hljebove i kašu u rukama proročkih sinova. ...

Kad Bog odredi posao koji treba obaviti, neka ljudi ne gube vrijeme na rasprave o opravdanosti toga naloga ili o vjerojatnim rezultatima svojih napora ako ga poslušaju. Zalihe koje imaju u rukama možda izgledaju premale da bi se njima zadovoljile potrebe; ali u Gospodnjim rukama one će se pokazati i više nego dovoljne. ‘I postavi on pred njih. I jedoše, i još preosta, prema riječi Jahvinoj.’ ...

Dar koji Mu donosimo sa zahvalnošću, tražeći u molitvi Njegove blagoslove, On će umnožiti kao što je umnožio hranu poklonjenu proročkim sinovima i umornom mnoštvu.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 154—156)

Iako dijete

“Jednom su Aramejci otišli u pljačku i na području izraelskom zarobili mladu djevojku, koja je zatim služila ženi Naamanovoj.” (2. o kraljevima 5,2)

“Daleko od svojeg doma, ova zarobljena djevojčica bila je svjedok za Boga, nesvjesno ispunjavajući namjeru radi koje je Bog izabrao Izraela da bude Njegov narod. Dok je radila u tom neznabožačkom domu, osjetila je sažaljenje prema svojem gospodararu; i sjećajući se divnih djela izlječenja koja je činio Elizej, rekla je svojoj gospodarici: ‘Ah, kad bi se samo moj gospodar obratio proroku koji je u Samariji! On bi ga zacijelo oslobodio gube!’ Ona je znala da je snaga Neba uz Elizeja i vjerovala je da bi tom snagom Naaman mogao biti izliječen.

Ponašanje ove male zarobljenice i način na koji je živjela u ovoj neznabožačkoj kući, snažno svjedoče o uspješnosti ranoga kućnog odgoja. Nema većeg povjerenja od onoga koje se ukazuje očevima i majkama kad im se povjeravaju djeca na skrb i odgoj. Roditelji postavljaju temelje navikama i karakteru. Budućnost njihove djece velikim dijelom ovisi o njihovom primjeru i poukama.

Sretni su oni roditelji čiji je život istinski odraz božanskog, tako da Božja obećanja i Njegove zapovijedi bude u djeci zahvalnost i poštovanje; učeći djecu da ih vole, da im vjeruju i da ih slušaju, roditelji istodobno uče djecu da vole i slušaju i svojega nebeskog Oca i da se uzdaju u Njega. Roditelji koji svojoj djeci daju ovakav dar, poklanjaju im blago dragocjenije od blaga svih vjekova, blago koje je trajno kao i vječnost.

Mi ne znamo u koju će vrstu službe naša djeca biti pozvana. Ona će možda provesti svoj život u krugu obitelji; ili će se možda baviti nekim uobičajenim životnim zvanjem, ili će otići kao učitelji Evanđelja u neku neznabožačku zemlju; ali sva su ona pozvana da budu misionari za Boga, propovjednici milosti svijetu.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 157,158)

“Onaj koji je ... poslao ... malu izraelsku djevojčicu u pomoć Naamanu, vojskovođi aramejskog kralja, šalje danas muškarce, žene i mlade kao svoje predstavnike onima kojima trebaju božansku pomoć i vodstvo.” (*Služba liječenja*, str. 299,300)

Božji putovi

“Jer misli vaše nisu moje misli, i puti moji nisu vaši puti, riječ je Jahvina. Visoko je iznad zemlje nebo, tako su puti moji iznad vaših putova, i misli moje iznad vaših misli.”
(Izaija 55,8.9)

“Aramejac Naaman pitao je Božjeg proroka kako se može izliječiti od strašne bolesti, od gube. Rečeno mu je da ode i sedam puta se okupa u Jordanu. Zašto nije odmah poslušao upute Elizeja, Božjeg proroka? Zašto je odbio postupiti kako je prorok zapovjedio? Otišao je k svojim slugama gundajući. Uvrijeđen i razočaran, rasrdio se i u ljutnji odbio postupiti prema jednostavnom savjetu Božjeg proroka. Reкао je: ‘Gle, ja misljah izići će preda me, zazvat će ime Jahve, Boga svoga, stavit će ruku na bolesno mjesto i odnijeti mi gubu. Nisu li rijeke u Damasku, Abna i Parpar, bolje od svih voda izraelskih? Ne bih li se mogao u njima okupati da postanem čist?’ Okrenu se i ode odande ljutit. Ali mu pristupiše sluge njegove i rekoše: ‘Oče moj, da ti je prorok odredio i teže, zar ne bi učinio? A nekmoli kad ti je rekao: Okupaj se, i bit ćeš čist.’ Da, ovaj je veliki čovjek smatrao kako je ispod njegova dostojanstva da se okupa u običnoj rijeci. Rijeke koje je spomenuo i smatrao boljima bile su zaklonjene drvećem i gajevima u kojima su bili postavljeni idoli. Mnogi su se okupljali kraj ovih rijeka i klanjali se svojim idolskim bogovima. Tako se ne bi morao poniziti, jer poslušati jasne prorokove upute zahtijevalo je da ponizi svoje oholo i ponosito srce. Voljna poslušnost donijet će željeni rezultat. Okupao se i ozdravio.” (*Sujedočanstva za Crkvu*, sv. 2, str. 260)

“Naši planovi nisu uvijek i Božji planovi. ... U svojoj nježnoj skrbi i brizi za nas, Onaj koji nas razumije bolje nego mi sami sebe, često nam ne dopušta da sebično zadovoljavamo vlastite prohtjeve. ... Bog traži od nas da se zbog Njega odrekemo mnogih stvari, ali mi se time samo odričemo prepreka na putu za Nebo. ...

U budućem životu koji je pred nama bit će razjašnjene tajne koje su nas uznemiravale i donosile nam razočaranje. Tada ćemo uvidjeti da su naše naoko neuslišane molitve i izjalovljene nade bile naši najveći blagoslovi.” (*Služba liječenja*, str. 300)

Bez ognjenih kola

“Od sada blago onima koji umiru u Gospodinu! Da, veli Duh, neka počinu od svojih napora, jer ih prate njihova djela!” (Otkrivenje 14,13)

“Elizeju nije bilo dano da pođe za svojim gospodarom u ognjenim kolima. Gospodin je dopustio da se razboli od dugotrajne bolesti. U dugim satima patnji i slabosti tijela, njegova vjera se čvrsto hvatala za Božja obećanja, a on je uvijek gledao oko sebe nebeske vjesnike koji su mu donosili utjehu i mir. I kao što je na visinama u Dotanu gledao oko sebe nebeske čete, ognjena kola Izraelova i konjanike, tako je i sada bio svjestan nazočnosti anđela punih sućuti, i hrabrio se. Cijeloga svojeg života pokazivao je čvrstu vjeru i što je više spoznao Božju providnost i Njegovu milost i milosrđe, njegova je vjera sve više sazrijevala i pretvarala se u čvrsto pouzdanje u Boga. Kad ga je smrt pozvala, bio je spreman počinuti od svojeg truda. ...

Elizej je mogao reći s punim povjerenjem: ‘A moj će život Bog otkupiti iz groba i sigurno će me uzeti k sebi.’ (Psalam 49,15 — NIV) Radosno je mogao posvjedočiti: ‘Ja znamem dobro: moj izbavitelj živi posljednji će on nad zemljom ustati.’ (Job 19,25) ‘A ja ću u pravdi gledati lice tvoje, i jednom kad se probudim, sit ću ga se nagledati!’” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 167,168)

“Krist smatra svojimima sve one koji vjeruju u Njegovo ime. Životodavna sila Kristovog Duha koja stanuje u smrtnom tijelu povezuje s Isusom Kristom svaku dušu koja vjeruje. Oni koji vjeruju u Isusa, dragocjeni su Njegovom srcu jer je njihov život sakriven s Kristom u Bogu. ...

Kakvo će veličanstveno biti jutro uskrsnuća! Kakav će divan prizor biti kada Kristu iskažu divljenje svi koji vjeruju u Njega! Svi koji s Kristom sudjeluju u Njegovom poniženju i patnji, sudjelovat će s Njim i u Njegovoj slavi. Zahvaljujući Kristovom uskrsnuću iz mrtvih, svaki vjernik koji zaspi u Isusu izići će kao pobjednik iz tamnice. Uskrsli vjerni će uzviknuti: ‘Gdje je smrti, tvoja pobjeda? Gdje je smrti, tvoj žalac?’ (1. Korinćanima 15,55)” (*Selected Messages*, sv. 2, str. 271,272)

Nevoljan prorok

“Ustani,’ reče mu, ‘idi u Ninivu grad veliki, i propovijedaj u njemu, jer se zloća njihova popela do mene.” (Jona 1,2)

“Ipak, iako je postala tako pokvarena, Niniva nije bila potpuno ogrezla u zlu. Onaj koji ‘gleda sve sinove čovječje’ (Psalam 33,13) ... vidio je u tom gradu mnoge koji su težili za nečim boljim i uzvišenijim. ... I tako im se u svojoj mudrosti Bog otkrio na očevidan način da bi ih, ako bude moguće, naveo na pokajanje.

Oruđe izabrano za ovo djelo bio je prorok Jona. ... Da je prorok bez oklijevanja poslušao, uštedio bi sebi mnoga gorka iskustva i bio bi bogato blagoslovljen. Ipak, Gospodin nije odbacio Jonu u najtežim trenucima njegova života. U nizu nevolja i čudnih zbivanja trebalo je biti obnovljeno prorokovo povjerenje u Boga i Njegovu beskrajnu spasiteljsku silu. ...

Još jednom je Božji sluga dobio zadatak da opomene Ninivu. ... Ušavši u grad, Jona je odmah počeo ‘propovijedati’ protiv njega svoju vijest: ‘Još četrdeset dana, i Niniva će biti razorena!’ (Jona 3,4) Išao je iz ulice u ulicu objavljujući kaznu.

Poruka nije bila uzaludna. Uzvik koji je odjekivao ulicama bezbožnoga grada prenosio se od usta do usta, sve dok svi stanovnici nisu čuli strašnu objavu. Božji Duh utisnuo je poruku u svako srce i naveo mnoštvo da zadrhti zbog svojih grijeha i da se pokaje u dubokoj poniznosti. ... Kazna nad njima nije bila izvršena, Bog Izraelov je bio uzvišen i slavljen u cijelom neznabožackom svijetu, a Njegov Zakon poštovan. Tek je mnogo godina kasnije Niniva pala kao plijen u ruke okolnim narodima zato što je zaboravila Boga i oholo se uzvisila. ...

Ova pouka namijenjena je Božjim vjesnicima današnjeg vremena, kad je gradovima i narodima isto tako potrebno da saznaju namjere i upoznaju osobine pravoga Boga kao i nekadašnjim stanovnicima Ninive. ... Prema naučavanju Svetoga pisma, jedini grad koji će ostati za vječnost jest onaj čiji je graditelj i tvorac Bog. ... Preko svojih izabranih slugu Gospodin Isus poziva ljude da nje-guju posvećenu težnju za besmrtnom baštinom.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 169—174)

Postoji granica

“Jer, gle, izići će Jahve iz svog prebivališta da stanovnike zemljine kazni što se o njegov’ ogriješiše. Izbacit će zemlja svu krv što je na njoj prolivena i neće više kriti onih koji su na njoj poklani.” (Izaija 26,21)

“Naš Bog je milostiv. Prema prijestupnicima svojeg Zakona postupa s velikim strpljenjem i nježnom sućuti. ... Ali postoji granica koju božansko strpljenje ne može prijeći, i iza koje će sigurno slijediti Božja kazna. Gospodin dugo podnosi ljude i gradove upućujući im u svojoj milosti opomene ne bi li ih spasio od božanskog gnjeva, ali doći će vrijeme kad se molbe za milost više neće uslišavati. ...

Blizu je vrijeme kada će svijet obuzeti bolovi koje nikakav ljudski balzam neće moći ublažiti. Božji Duh povlači se sa Zemlje. Nesreće na moru i na tlu sustižu jedna drugu. Koliko često slušamo o potresima i uraganima, o uništenjima vatrom i vodom uz veliki gubitak ljudskih života i imovine! Prividno su ove nevolje samo provale hirovitih, neorganiziranih i nesređenih prirodnih sila koje su potpuno izvan čovjekove kontrole, ali u svemu tome može se čitati Božja namjera. To su sredstva kojima Bog pokušava natjerati ljude da postanu svjesni opasnosti koja im prijeti.

Božji vjesnici u velikim gradovima ne smiju se obeshrabriti zbog pokvarenosti, nepravde i tlačenja s kojima se suočavaju dok pokušavaju objaviti Radosnu vijest o spasenju. ... U svakom gradu, ma koliko bio pun nasilja i zločina, ima i mnogo onih koji će, ako budu pravilno poučeni, postati Isusovi sljedbenici. ... Božja poruka stanovnicima današnjeg svijeta glasi: ‘Zato i vi budite pripravnici, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate.’ (Matej 24,44) ... Mi stojimo na pragu najveće krize svih vjekova. ...

Priprema se oluja Božje srdžbe; opstat će samo oni koji odgovore na pozive milosti, kao što su to učinili stanovnici Ninive nakon Joninog propovijedanja, i prime posvećenje putem poslušnosti božanskog Vladara. Samo će se pravednici sakriti s Kristom u Bogu dok ne prođe pustošenje.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 175—177)

“Mene pošalji”

“Tad čuh glas Gospodnji: ‘Koga da pošaljem? I tko će nam poći?’ Ja rekoh: ‘Evo me, mene pošalji!’” (Izaija 6,8)

“Još kao mladić Izaija je bio pozvan u proročku službu u vrijeme kada su okolnosti bile teške i obeshrabrujuće. Njegovoj zemlji prijetila je propast. Judejski narod je prestupanjem Božjeg zakona izgubio Njegovu zaštitu i asirska vojska se upravo spremala poći na Judino kraljevstvo. Međutim, opasnost od neprijatelja nije bila najveća nevolja. Gospodnjeg slugu je najviše tištala izopačenost naroda. Svojim otpadništvom i pobunom izazvali su Božje sudove. Mladi prorok, pozvan da im odnese vijest opomene, znao je da će naići na odlučan otpor. ... Njegov zadatak činio mu se skoro beznadnim. ...

Takve misli rojile su se njegovim umom dok je stajao u hramskom predvorju. Iznenada su se vrata i unutarinja zavjesa Hrama naizgled podigle ili povukle u stranu, i tako mu je bilo dopušteno da pogleda unutra, u Svetinju nad svetinjama, u koju prorokova noga nije smjela kročiti. Pred njim se ukazalo viđenje Gospodina koji sjedi na visokom i uzdignutom prijestolju, dok je skut Njegove slave ispunjavao Hram. Serafini su lebdjeli s obje strane prijestolja — dvama krilima su letjeli, dvama su zaklanjali svoje lice u obožavanju, a dvama su pokrivali noge. ...

Izaija nikada prije nije potpunije shvatio veličanstvo Boga i Njegovu savršenu svetost; smatrao je da u svojoj slabosti i nedostojnosti mora poginuti u Božjoj prisutnosti. ‘Jao meni, propadoh, jer čovjek sam nečistih usana, u narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Jahvu nad Vojskama!’ Međutim, serafin mu je prišao kako bi ga osposobio za veliki zadatak. Žeravom sa žrtvenika dotaknuo je njegove usne i rekao: ‘Evo, usne je tvoje dotaklo, krivica ti je skinuta i grijeh oprošten.’ Kada je čuo Božji glas kako govori: ‘Koga da pošaljem? I tko će nam poći?’, Izaija je sa svetim povjerenjem odgovorio: ‘Evo me, mene pošalji!’... Prorok je bio pripremljen za djelo koje je bilo pred njim.” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 749—751)

Poniznost — prava ili lažna?

“I klicahu jedan drugome: ‘Svet! Svet! Svet Jahve nad vojskama! Puna je sva zemlja Slave njegove!’” (Izaija 6,3)

“Ova sveta bića pjevala su hvalospjev Bogu usnama koje nisu bile uprljane grijehom. Razlika između slabašne hvale koju je on navikao upućivati Stvoritelju i vatrene hvale serafina zaprepastila je i ponizila proroka. ...

Dok je slušao pjesmu anđela, viđenje u kojem je vidio slavu, beskonačnu silu i neusporedivo veličanstvo Gospodnje, ostavilo je snažan dojam na njegovu dušu. U svjetlu tog neusporedivog sjaja koji je prikazivao sve što je on mogao podnijeti kao otkrivenje božanskog karaktera, sa zapanjujućom jasnoćom došla je do izražaja njegova unutarnja prljavština. I same njegove riječi izgledale su mu grešne.

I zato je sluga Gospodnji, kada mu je bilo dopušteno da vidi slavu Boga nebeskoga, onako kako je mogla biti pokazana čovjeku kada je u određenoj mjeri shvatio neporočnost Sveca Izraelova, izgovorio zapanjujuće priznanje o prljavštini svoje duše umjesto da se oholo hvali svojom svetošću. U dubokoj poniznosti, Izaija je uzviknuo: ‘Jao meni, propadoh, jer čovjek sam nečistih usana.’... Ovo nije bila prividna poniznost i nisko samoprekoričevanje koje mnogi smatraju vrlinom koju treba javno pokazivati. To dvosmisleno izrugivanje s poniznošću proistječe iz srca koje je puno oholosti i samohvale. Ima mnogo onih koji sebe riječima proglašavaju nedostojnima i koji bi bili jako razočarani kada takvim svojim ponašanjem ne bi poželi izraze hvale i priznanja od drugih. Međutim, osvjedočenje proroka bilo je istinsko. ...

Dok promatraju Božju slavu, serafini pred prijestoljem toliko su ispunjeni strahopoštovanjem da nijednog trenutka ne gledaju sebe sa samozadovoljstvom i divljenjem. Njihova hvala i slava upućena je samo Gospodinu nad vojskama. ... Oni su potpuno zadovoljni što slave Boga, što borave u Njegovoj prisutnosti, ozareni Njegovim osmijehom odobravanja, i ne žele ništa više. Oni ispunjavaju svoje najuzvišenije težnje noseći Njegov lik, služeći Mu i slaveći Ga.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 4, str. 1140)

Žerava

“Jedan od serafa doletje k meni: u ruci mu žerava koju uze klještima sa žrtvenika; dotaće se njome mojih usta i reče: ‘Evo, usne je tvoje dotaklo, krivica ti je skinuta i grijeh oprošten.’” (Izaija 6,6.7)

“Izaija je osuđivao grijehe drugih; ali sada je uvidio da je izložen istoj osudi koju je drugima objavljivao. Bio je zadovoljan hladnim, beživotnim obredima u slavljenju Boga. Toga nije bio svjestan sve dok nije dobio viđenje o Gospodinu. Kako su sada, dok je promatrao svetost i veličanstvo Svetišta, njegova mudrost i talenti izgledali beznačajno! Kako je bio nedostojan! Kako nepremaran za svetu službu! ...

Izajino viđenje prikazuje prilike u kojima će se Božji narod naći u posljednjim danima. Oni će vjerom vidjeti djelo koje se obavlja u nebeskom Svetištu. ‘I otvori se hram Božji na nebu i pokaza se Kovčeg saveza njegova u hramu njegovu.’ Dok vjerom promatraju Svetinju nad svetinjama i Kristovo djelo u nebeskom Svetištu, oni uviđaju da su ljudi nečistih usana — ljudi čije su usne često izgovarale ništavne riječi i čiji talenti nisu bili posvećeni i upotrijebljeni na slavu Bogu. Bivaju ispunjeni velikim očajem kada usporede svoju slabost i nedostojnost s čistoćom i ljupkošću slavnog Kristovog karaktera. Ali ako, poput Izaije, dopuste da Gospodnji planovi budu utisnuti u njihovo srce, ako ponize svoju dušu pred Bogom, ima nade za njih. Duga obećanja je iznad prijestolja i u njima će biti izvršeno djelo učinjeno za Izaiju. Bog će uslišati molbe koje su Mu upućene iz skrušenog srca. ...

Želimo da živi ugljen sa žrtvenika bude stavljen na naše usne. Želimo čuti riječi: ‘Krivica ti je skinuta i grijeh oprošten.’” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 4, str. 1139)

“Žerava je simbol pročišćenja. Ako ona dotakne usne, nijedna nečista riječ neće sići s njih.” (Isto, str. 1141)

Bijeli kao snijeg

“Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i ime mu je Sveti: ‘U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim, da oživim duh smjernih, da oživim srca skrušenih.’” (Izaija 57,15)

“U videnju koje je Izaija dobio u predvorju Hrama, otkrivena mu je jasna slika karaktera Boga Izraelova. ‘Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i ime mu je Sveti’, pojavio se pred njim u sjaju svojeg veličanstva, ali je proroku pružena prilika da prepozna sažaljivu narav svojega Gospodina. ...

Gledajući Boga, prorok je ... dobio ne samo priliku da shvati svoju nedostojnost, već se njegovo skrušeno srce ispunilo sigurnošću u oprost, potpun i besplatan; tako je ustao kao novi čovjek. On se sreo sa svojim Gospodinom! Bacio je pogled na ljepotu božanskog karaktera! Mogao je posvjedočiti kakvu promjenu izaziva promatranje Beskrajne ljubavi. Otad je bio ispunjen dubokom čežnjom da doživi trenutak kad će zalutali Izrael biti oslobođen tereta grijeha i kazne za grijeh. Bog je postavio pitanje: ‘Ta gdje da vas još udarim?’ ‘Hajde, dakle, da se pravdamo, govori Jahve. Budu li vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.’ ... Bog kojemu su tvrdili da služe, a čiji su karakter pogrešno shvatili, bio im je prikazan kao veliki Iscjelitelj duhovnih slabosti. ...

Srce Beskrajne ljubavi čezne za onima koji se ne osjećaju dovoljno jakim da se sami oslobode iz Sotoninih zamki; On se milostivo nudi da ih ojača kako bi mogli živjeti za Njega. On ih poziva: ‘Ne boj se, jer sam ja s tobom; ne obaziri se plaho, jer sam ja Bog tvoj. Ja te krijepim i pomažem ti, podupirem te pobjedničkom desnicom.’ ...

Jesi li ti, čitatelju, izabrao svoj put? Jesi li odlutao daleko od Boga? Jesi li se pokušavao gostiti plodovima prijestupa da bi ustanovio kako se pretvaraju u pepeo na tvojim usnama? ... Vрати se kući svojega Oca! On te poziva riječima: ‘Meni se obrati, jer ja sam te otkupio.’ ‘Priklonite uho i k meni dođite, poslušajte, i duša će vam živjeti.’” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 200—202)

Za sve

“Nek’ dođu velikani iz Egipta, Etiopija nek’ pruži ruke Bogu!” (Psalam 68,32)

“Tijekom cijele svoje službe Izaija je objavljivao jasnu Božju namjeru prema neznabošcima. I drugi proroci su spominjali ovaj božanski plan, ali njihove poruke nisu uvijek bile pravilno shvaćene. I zato je Izaiji bilo povjereno da Judi potpuno razotkrije istinu da će se u Božji Izrael ubrojiti i mnogi koji nisu Abrahamovi potomci po tijelu. Ovo naučavanje nije bilo u skladu s teologijom njegova vremena, ali on je neustrašivo objavljivao poruku koju je dobio od Boga i tako unosio nadu u mnoga srca koja su čeknula za duhovnim blagoslovima, obećanima Abrahamovom potomstvu. ...

Često su Izraelci bili naizgled nesposobni ili nespremni da shvate namjeru koju Bog ima s neznabošcima. A upravo ih je ta namjera učinila posebnim narodom i uspostavila ih kao nezavisan narod među narodima na Zemlji. Abraham, njihov praotac, kojemu je prvome bilo upućeno zavjetno obećanje, bio je pozvan da napusti svoju rodbinu i ode u daleke krajeve kako bi odnio svjetlost neznabošcima. Iako je u obećanje koje je dobio bilo uključeno i potomstvo brojno kao pijesak na morskoj obali, nikakva sebična namjera nije stajala iza obećanja da će on postati osnivač velikog naroda u kanaanskoj zemlji. ... ‘Blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličat ... sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.’ ...

Bog ne priznaje nikakve razlike na temelju nacionalnosti, rase ili kaste. ... Isus je došao srušiti svaki zid razdvajanja i otvoriti sve odjele predvorja Hrama kako bi svaka duša slobodno mogla doći k Bogu. Njegova ljubav je tako široka, tako duboka i tako potpuna da svuda prodire. Ona uzdiže iz područja Sotonina utjecaja one koji su bili zavedeni njegovim prijevarama, i stavlja ih nadohvat Božjeg prijestolja, prijestolja koje je okruženo dugom obećanja. U Kristu nema Židova ni Grka, roba ni slobodnjaka.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 233—235)

Jeremija, Božji vjesnik

“Dobro je u miru čekati spasenje Jahvino.” (Tužaljke 3,26)

“Među onima koji su se nadali da će obnova pod Jošijinom vladavinom dovesti do trajnog duhovnog preporoda bio je i Jeremija, kojega je Bog u mladosti, u trinaestoj godini Jošijina kraljevanja, pozvao u proročku službu. ...

U mladom Jeremiji Bog je vidio čovjeka koji će opravdati sveto povjerenje i koji će ostati uz pravdu bez obzira na snagu protivnika. Onaj koji se pokazao vjeran u djetinjstvu, sada je trebao izdržati nevolje kao dobar vojnik križa. ‘Ne govori: Dijete sam!’ naredio je Gospodin svojem izabranom vjesniku. ‘Već idi k onima kojima te šaljem i reci sve ono što ću ti narediti. Ne boj ih se: jer ja sam s tobom da te izbavim.’ ...

Jeremija je trebao stajati pred narodom četrdeset godina kao svjedok za istinu i pravdu. U vrijeme neusporedivog otpada trebao je životom i karakterom poslužiti kao uzor služenja jedinome pravom Bogu. Tijekom strašnih opsada Jeruzalema trebao je služiti kao Gospodnji vjesnik.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 258,259)

“Po naravi bojažljiv i spreman na povlačenje, Jeremija je čeznuo za mirom i spokojem života u samoći, kad više neće morati gledati upornu nepopravljivost svojega dragog naroda. Njegovu se srce kidalo od brige zbog posljedica koje će donijeti grijeh. ...

Iskustva kroz koja je prolazio u danima svoje mladosti i u kasnijim godinama službe, naučila su ga da ‘put čovjeka nije u njegovoj vlasti, da čovjek koji hodi ne može upravljati korake svoje.’ Naučio je moliti: ‘Kazni me, Jahve, ali po pravici, ne u gnjevu, da nas ne zatreš.’ (Jeremija 10,23,24)

Kad je bio pozivan da ispije čašu nevolja i boli, kad je bio u kušnji da u svojem jadu kaže: ‘Dotrajao je život moj i nada koja mi od Jahve dolazi’, prisjećao se Božjih blagoslova koje je dobio i pobjedonosno uzvikivao: ‘Dobrota Jahvina nije nestala, milosrđe njegovo nije presušilo. ... Jahve je dio moj’, veli mi duša, ‘i zato se u nj pouzdajem.’” (Isto, str. 265,266)

Rekabovci

“Zajednici Rekabovaca Jeremija reče: ‘Jer ste slušali zapovijedi svoga oca Jonadaba i držali se svih naredaba ... zato — ovako govori Jahve nad Vojskama, kralj Izraelov — Jonadabu, sinu Rekabovu, nikad neće ponestati potomaka koji će stajati pred licem mojim u sve dane.”
(Jeremija 35,18.19)

“Bog je zapovjedio Jeremiji da okupi Rekabovu obitelj u domu Gospodnjem, u jednoj od dvorana, da postavi vino pred njih i ponudi im da piju. Jeremija je učinio kako mu je Gospodin zapovjedio. ‘Ali oni odgovoriše: Ne pijemo vina, jer nam je otac naš Jonadab, sin Rekabov, zapovjedio: Ne smijete nikada piti vina, ni vi ni sinovi vaši.’ Tada dođe riječ Jahvina Jeremiji: ... Idi i objavi Judejcima i Jeruzalemcima: — Zar nećete primiti nauka moga i poslušati riječi moje? — riječ je Jahvina. — Ispunjuju se riječi Jonadaba, sina Rekabova, koji je sinovima svojim zabranio da piju vina, i do dana današnjega nitko ga nije pio, jer oni slušaju riječ svoga oca.’ Bog ovom prigodom uspoređuje poslušnost Rekabovih sinova s neposlušnošću i pobunom svojeg naroda, koji ne želi primiti Njegove riječi ukora i opomene. ... Rekabova obitelj bila je pohvaljena jer je bila spremna i voljna poslušati, dok je Božji narod odbijao ukore svojih proroka.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 174,175)

“Ako su zahtjevi dobroga i mudroga oca, koji se poslužio najboljim i najuspješnijim sredstvom da sačuva svoje potomstvo od zala neumjerenosti, bili dostojni dosljednog poštovanja, onda je sigurno da bi se Božji autoritet morao još mnogo više poštovati jer je i Bog svetiji od čovjeka. Naš Stvoritelj i Zapovjednik, neograničen u svojoj moći, strašan u svojim sudovima, na sve moguće načine ukazuje ljudima na njihove grijehe i želi da se pokaju. Glasom svojih slugu On objavljuje opasnosti kojima se izlažu neposlušni; upućuje opomene i uporno osuđuje grijeh. Pripadnici Njegova naroda uživaju blagostanje jedino Njegovom milošću, uz budno bdjenje Njegovih izabranih oruđa. On ne može podupirati i štiti ljude koji odbacuju Njegove savjete i preziru Njegove opomene. Za neko vrijeme On može odgoditi svoje osvetničke sudove; ali ne može zauvijek zadržavati svoju ruku.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 269)

Obranjena Božja čast

“S njim je tjelesna mišica, a s nama je Jahve, Bog naš, da nam pomaže i da bije naše bojeve.’ Narod se uzda u riječi judejskoga kralja Ezekije.” (2. Ljetopisa 32,8)

“Međutim, u prvim godina svoje vladavine Ezekija je nastavio plaćati danak Asiriji u skladu s ugovorom koji je sklopio Ahaz. U međuvremenu se posavjetovao ‘s knezovima i s junacima’ i poduzeo sve što je bilo u njegovoj moći da osigura obranu svojeg kraljevstva. ...

Dugo očekivani čas odluke konačno je došao. Asirske snage, napredujući iz pobjede u pobjedu, pojavile su se u Judeji. ... Jedina nada Jude bila je sada u Bogu. Svaka pomoć koju bi Egipat mogao pružiti bila je onemogućena, a u blizini nije bilo drugog naroda koji bi im kao prijatelj pružio ruku. ... Sanherib je napisao pisma ‘ružeci Jahvu, Izraelova Boga: Kao što Bogovi zemaljskih naroda nisu izbacili svojih naroda iz moje ruke, tako neće ni Ezekijin Bog izbaviti svojega naroda iz moje ruke.’ (2. Ljetopisa 32,17) ...

Kad je judejski kralj primio ovo uvredljivo pismo, odnio ga je u Hram i ‘razvi ga ... pred Jahvom’ zatraživši čvrstom vjerom pomoć s Neba da bi narodi na Zemlji mogli vidjeti da hebrejski Bog i sada živi i da vlada (2. o kraljevima 19,14). U pitanju je bila Gospodnja čast; samo je On mogao donijeti izbavljenje. ...

Ezekija nije bio ostavljen bez nade. Izaija mu je poslao sljedeću poruku: ‘Ovako veli Jahve, Bog Izraelov: Uslišah molitvu koju mi uputi zbog Sanheriba, kralja asirskog.’ ... Iste noći došlo je izbavljenje. ‘Te iste noći iziđe Anđeo Jahvin i pobi u asirskom taboru stotinu osamdeset i pet tisuća ljudi.’ ...

Hebrejski Bog nadvladao je ohole Asirce. Gospodnja čast bila je obranjena u očima okolnih naroda. U Jeruzalemu je srce naroda bilo ispunjeno svetom radošću. Njihove iskrene molitve za izbavljenje bile su praćene priznanjem grijeha i mnogim suzama. U svojoj velikoj potrebi potpuno su se pouzdali u Božju spasiteljsku silu i On ih nije iznevjerio.” (Izraelski proroci i kraljevi, str. 223—229)

Božansko iscjeljenje

“Ah, Jahve! Sjeti se milostivo da sam pred tobom hodio vjerno i poštena srca, i da sam činio što je dobro u tvojim očima. I Ezekija briznu u gorak plač.” (2. o kraljevima 20,3)

“Usred svoje uspješne vladavine kralj Ezekija se iznenada razbolio od teške, smrtonosne bolesti. Bolest je bila tako teška da mu ljudi nisu mogli pomoći. Kad je već nestala i posljednja nada, pred njim se pojavio prorok Izaija s porukom: ‘Ovako veli Jahve: Uredi kuću svoju, jer ćeš umrijeti, nećeš ozdraviti.’ (Izaija 38,1)

Izgledi su bili krajnje mračni; ipak, kralj se mogao obratiti Onomu koji je i dotada bio njegov ‘zaklon i utvrda, pomoćnik, spreman u nevolji’ (Psalam 46,2). I tako se ‘okrenu zidu i ovako se pomoli Jahvi’. ...

Onaj čije ‘milosrđe nije presušilo’, čuo je molitvu svojega sluge (Tužaljke 3,22). ‘Izaija još ne bijaše izišao iz središnjeg predvorja kad mu je stigla riječ Jahvina: Vрати se i reci Ezekiji, glavaru moga naroda. Ovako veli Jahve, Bog tvoga oca Davida: Uslišao sam tvoju molitvu, vidio sam tvoje suze. Izliječit ću te.’ ... Prorok se radosno vratio s riječima obećanja i nade. Naredivši da se na oboljelo mjesto stavi oblog od smokava, Izaija je kralju prenio vijest o Božjoj milosti i zaštitničkoj skrbi.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 216,217)

“Oni koji molitvom traže ozdravljenje ne bi trebali zanemariti uporabu ljekovitih sredstava do kojih mogu doći. Uporaba ovakvih sredstava ne znači odricanje vjere, jer Bog ih je dao da olakšaju bol i pomognu prirodi u njezinom udjelu obnove zdravlja. ... Bog nam je omogućio da steknemo znanje o zakonima života. Ovo nam je znanje stavljeno na raspolaganje da bismo se njime koristili. Mi trebamo iskoristiti svaku mogućnost za ozdravljenje, koja je u skladu s prirodnim zakonima. Kad smo se molili Bogu za ozdravljenje bolesnika, možemo raditi s još više snage zahvaljujući Bogu što imamo prednost surađivati s Njim i što možemo od Njega tražiti blagoslov nad onim što je sam dao nama za uporabu.” (*Služba liječenja*, str. 142)

Što su vidjeli?

“Izaija upita dalje: ‘Što su vidjeli u tvojem dvoru?’ Ezekija odgovori: ‘Vidjeli su sve što je u mojem dvoru; nema u mojim skladištima ničega što im nisam pokazao.’” (Izaija 39,4)

“Ovo izaslanstvo stavilo je na kušnju Ezekijinu zahvalnost i odanost Bogu. Izvještaj kaže: ‘Samo kad su došli poslanici babilonskih knezova, poslani k njemu da se propitaju za čudo koje se dogodilo u zemlji, ostavio ga je Bog da bi ga iskušao i da bi se doznalo sve što mu je u srcu.’ (2. Ljetopisa 32,31) Da je Ezekija iskoristio priliku koja mu se pružila da posvjedoči o snazi, dobroti i milosrđu Boga Izraelova, izvještaj izaslanika možda bi bio sličan svjetlu koje probija tamu. Međutim, on je sebe uzdigao iznad Jahve nad vojskama. ...

Izvještaj o Ezekiji koji se u vrijeme posjeta izaslanika nije pokazao dostojnim ukazanog povjerenja, pruža važnu pouku svima nama. Mnogo više nego što činimo, trebali bismo govoriti o dragocjenim poglavljima svojeg iskustva, o Božjoj milosti i dobroti, o nenadmašnim dubinama Spasiteljeve ljubavi. Kad su um i srce puni Božje ljubavi, neće nam biti teško govoriti o onome što spada u duhovni život. Velike misli, plemenite težnje, jasno razumijevanje istine, nesebične namjere, čežnja za pobožnošću i svetošću, sve će se to izražavati riječima koje će pokazivati karakter onoga što se krije u srcu.

Onima s kojima se iz dana u dan družimo potrebna je naša pomoć i naše vodstvo. Oni mogu biti u takvom duševnom stanju da im riječ izgovorena u pravo vrijeme bude kao klin zabijen na pravo mjesto. Sutra bi neke od tih duša mogle biti na mjestu na kojemu im se ne bismo mogli ponovno približiti. Kakav je naš utjecaj na te naše suputnike?” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 219—221)

“Što vaši prijatelji i poznanici vide u vašem domu? Umjesto da otkrivete blaga Kristove milosti, ističete li propadljive stvari? Ili onima s kojima dolazite u dodir objavljujete nove misli o Kristovom karakteru i djelu? ... O, kada bi oni za koje je Bog učinio čudesna djela odali slavu Njemu, kada bi govorili o Njegovim silnim djelima! Ali kako su često oni za koje Gospodin radi slični Ezekiji — zaboravljaju Onoga od koga su dobili sve svoje blagoslove.” (*The Signs of the Times*, 1. listopada 1902.)

Vjera i Božja obećanja

“Gle onoga tko se uznosi — njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od svoje vjere živjeti.” (Habakuk 2,4 — Varaždinska Biblija)

“U vrijeme kad je Jošija počeo kraljevati, a i mnogo godina prije toga, Judejci iskrena srca pitali su se hoće li se Božja obećanja, dana starom Izraelu, ikada ispuniti. ...

Prorok Habakuk je glasno izrazio ova strahovanja. Imajući pred očima teškoće kroz koje su prolazili vjerni njegova vremena, muku svojeg srca pretočio je u pitanje: ‘Dokle ću, Jahve, zapomagati, a ti da ne čuješ?’... A onda, uzdižući se vjerom iznad mračnih perspektiva neposredne budućnosti, čvrsto se hvatajući za dragocjena obećanja koja otkrivaju Božju ljubav prema Njegovoj odanoj djeci, prorok je dodao: ‘Nećemo umrijeti!’ (Habakuk 1,12 — Daničić) Izražavajući tako vjeru, predao je svoj slučaj i slučaj svakoga vjernog Izraelca u ruke milosrdnog Boga. ...

Vjera koja je jačala Habakuka i sve svete i pravedne koji su živjeli u to teško vrijeme bila je ona ista vjera koja danas održava Božji narod. U najmračnijim trenucima, u najtežim okolnostima, kršćanin se može osloniti na izvor svekolike svjetlosti i snage. Iz dana u dan, vjerom u Boga on može obnavljati svoju nadu i hrabrost. ‘A pravednik će od svoje vjere živjeti.’ ...

Mi moramo njegovati vjeru o kojoj su svjedočili proroci i apostoli — vjeru koja se oslanja na Božja obećanja i koja čeka na izbavljenje u vrijeme koje je Bog odredio i onako kako je On to zamislio. Pouzdana proročka riječ konačno će se ispuniti slavnim dolaskom našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista kao Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima. Vrijeme čekanja možda izgleda dugačko, možda dušu pritiskuju obeshrabrujuće okolnosti, mnogi u koje smo se uzdali možda će pasti na putu; međutim, zajedno s prorokom koji je hrabrio Judu u vrijeme nezapamćenog otpada, uzviknimo puni povjerenja: ‘Ali je Jahve u svojem svetom Hramu: nek’ sva zemlja zašuti pred njime!’ (Habakuk 2,20) Neka nam uvijek bude u sjećanju radosna poruka: ‘Jer ovo je viđenje samo za svoje vrijeme: ispunjenju teži, ne vara; ako stiže polako, čekaj, jer odista će doći i neće zakasniti!’” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 245—247)

Previše pijan da bi razmišljao

“Kad srce kraljevo bijaše veselo od vina, naredi ... da dovedu preda nj kraljicu Vašti s kraljevskom krunom, da bi pokazao narodu i knezovima ljepotu njezinu. Ona je uistinu bila privlačna.” (Ester 1,10.11)

“Kada je primila ovu kraljevu zapovijed, Vašti je nije izvršila znajući da se vino obilno pilo i da je kralj Ahasver bio pod utjecajem ovog silovitog pića. Radi svojeg muža i radi sebe odlučila je da ne napušta položaj koji je kao prva žena na dvoru zauzimala. ...

U trenutku kada su kraljeva svijest i razum bili pomućeni od pića, on je poslao po kraljicu kako bi se gosti na gozbi, ljudi opijeni vinom, mogli diviti njezinoj ljepoti. Ona je postupila u skladu s čistom savješću.

Vašti nije poslušala kraljevu zapovijed misleći da će kralj, kada se otriježni, pohvaliti njezin postupak. Međutim, kralj je imao nerazumne savjetnike. Tvrdili su da bi takvo pravo dano ženi samo donijelo štetu. ...

Koliko god visok položaj zauzimaju, ljudi su odgovorni pred Bogom. Velika moć kojom se kraljevi koriste često vodi do krajnjeg uzdizanja sebe. Bezvrijedne zakletve dane da bi se proveli zakoni koji ne poštuju uzvišene Božje zakone, dovode do velike nepravde.

Popuštanje vlastitim slabostima, kao što je prikazano u prvom poglavlju Knjige o Esteri, ne služi Bogu na slavu. Međutim, Bog izvršava svoju volju preko ljudi koji usprkos svemu druge vode na stranputicu. Da Bog ne pruža svoju zaštitničku ruku, odigrali bi se neobični događaji. Ali Bog utječe na ljudski um da bi izvršio svoje namjere, iako osoba preko koje djeluje i dalje ide pogrešnim putem. Gospodin ostvaruje svoje planove preko ljudi koji ne prihvaćaju Njegove mudre pouke. U Njegovoj ruci je srce svakog ovozemaljskog vladara i savija ga kamo god hoće kao potoke.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1139)

Zbog časa kao što je ovaj

“Tko zna nisi li se baš i popela do kraljevske časti zbog časa kao što je ovaj?” (Estera 4,14)

“Bio je određen poseban dan kad će Hebreji biti pobijeni, a njihova imovina oduzeta. Kralj nije imao pojma o dalekosežnim posljedicama koje bi izazvalo potpuno ostvarenje ovoga proglasa. Sam Sotona, prikriveni začetnik cijeloga plana, pokušavao je očistiti Zemlju od onih koji su čuvali spoznaju o pravome Bogu. ... Proglasi Medijaca i Perzijanaca nisu se mogli opozvati; naizgled nije bilo nade, svi Izraelci su bili osuđeni na propast.

Međutim, urote neprijatelja bile su onemogućene Silom koja vlada nad sinovima čovječjim. Prema Božjoj providnosti, Estera, Hebrejka koja se bojala Višnjega, postala je kraljica medo-perzijskoga kraljevstva. Mordokaj je bio njezin bliski rođak. Pritisnuti nevoljom, odlučili su se obratiti Kserksu i moliti za svoj narod. Estera se trebala nepozvana pojaviti u njegovoj blizini kao posrednik. Mordokaj je rekao: ‘Tko zna nisi li se baš i popela do kraljevske časti zbog časa kao što je ovaj?’...

Kriza s kojom se Estera suočila zahtijevala je brzu i ozbiljnu akciju; ali oboje, i ona i Mordokaj, dobro su shvaćali da će svi njihovi naponi biti uzaludni ako Bog ne bude moćno djelovao u njihovu korist. I zato je Estera uzela vremena za razgovor s Bogom, izvorom svoje snage. Kazala je Mordokaju: ‘Hajde, sakupi sve Židove koji se nalaze u Suzi. Postite za me; tri dana i tri noći ne jedite niti pijte. I ja ću tako postiti sa svojim djevojkama. Tako pripremljena ući ću kralju i unatoč zakonu, pa treba li da poginem, poginut ću.’ (Estera 4,16)” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 382,383)

“Svskom domaćinstvu i svakoj školi, svakom roditelju, nastavniku i djetetu koje je obasjala svjetlost Evanđelja, upućeno je u ovom sudbonosnom času pitanje postavljeno kraljici Esteri u onom značajnom trenutku izraelske povijesti: ‘Tko zna nisi li se baš i popela do kraljevske časti zbog časa kao što je ovaj?’” (*Odgoj*, str. 234)

Ljudski proglasi nasuprot Božjim

“Tada, obuzet gnjevom protiv Žene, Zmaj ode da vodi rat protiv ostalih iz njezina potomstva, protiv onih koji vrše Božje zapovijedi i čuvaju Isusovo svjedočanstvo.” (Otkrivenje 12,17)

“Preko kraljice Estere Gospodin je na moćan način izbavio svoj narod. U vrijeme kada se činilo da im spas niotkuda ne može stići, Estera i žene s kojima je stupala u dodir, posteći, moleći se i brzo djelujući, suočile su se s problemom i donijele spasenje svojem narodu.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1140)

“Teška iskustva koja je doživio Božji narod u vrijeme Estere, nisu bila ograničena samo na te dane. ... Isti duh koji je u davna vremena navodio ljude da progone pravu Crkvu, i u budućnosti će ih nagovarati da zauzmu isti stav prema onima koji ostanu vjerni Bogu. ... Ukaz koji će konačno biti proglašen protiv Božjeg naroda ostatka bit će vrlo sličan proglasu koji je Ahasver izdao protiv Hebreja. Danas neprijatelji prave Crkve u maloj skupini koja poštuje zapovijed o danu odmora vide Mordokaja pred vratima. Poštovanje koje Božji narod ukazuje Božjem zakonu stalni je ukor onima koji su odbacili strah Gospodnji i gaze Njegov dan odmora, subotu. ...

Ugledni ljudi na visokim položajima pridružiti će se bezakonicima i nasilnicima i dogovarati se protiv Božjeg naroda. Bogatstvo, umne sposobnosti i obrazovanje ujediti će se da njegove pripadnike izlože prijeziru. Nasilnički vladari, svećenici i vjernici urotiti će se protiv njih.

Glasom i perom, hvalisanjem, prijetnjama i ismijavanjem nastojat će potkopati njihovu vjeru. Lažnim opisima i ljutitim pozivima ljudi će potpirivati strasti u narodu. Budući da neće moći reći ‘riječ je Gospodnja’ protiv branitelja biblijskog dana odmora, pribjeći će nasilnim zakonskim mjerama da nadoknade taj nedostatak. Da bi sebi osigurali popularnost i sljedbenike, zakonodavci će se pokoriti zahtjevima da se uvede zakon o nedjelji. Međutim, oni koji se boje Boga, ne mogu prihvatiti ustanovu koja krši propise Dekaloga. Na tom bojnopolju vodit će se posljednja velika bitka u sukobu između istine i zablude. Mi nismo ostavljeni u nedoumici što se tiče svršetka. Danas, kao i u vrijeme Estere i Mordokaja, Gospodin će obraniti svoju istinu i svoj narod.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 384,385)

Četiri mladića u Babilonu

“Ovoj četvorici dječaka dade Bog znanje i razumijevanje svih knjiga i mudrosti.” (Daniel 1,17)

“Daniel i njegovi drugovi uživali su prednosti dobrog obrazovanja i odgoja u svojem djetinjstvu, ali oni nisu bili dovoljni da učine od njih ono što su postali. Došlo je vrijeme kad su oni morali raditi sami, kad je njihova sudbina ovisila o njihovom vladanju. Tada su odlučili ostati vjerni načelima primljenim u djetinjstvu.” (*Poruka mladima*, str. 147,148)

“Kakva li je životna zadaća bila dana tim plemenitim Hebrejima! Kad su se opraštali s domom svojeg djetinjstva, kako su malo sanjali o svojem visokom određenju! Vjerni i nepokolebljivi, pokorili su se božanskom vodstvu tako da je preko njih Bog mogao ispuniti svoju namjeru.” (*Odgoj*, str. 49)

“Daniel i njegovi drugovi u Babilonu bili su u mladosti prividno veći miljenici sreće nego Josip u prvim godinama života u Egiptu; ipak, i oni su bili podvrgnuti ispitu karaktera skoro isto tako teškoj. Iz razmjerne jednostavnosti svojih judejskih domova, ovi mladići kraljevskog roda bili su dovedeni u najveličanstveniji od svih gradova, na dvor najvećeg monarha i bili izdvojeni za posebnu službu kralju. Na tom pokvarenom i raskošnom dvoru bili su okruženi teškim kušnjama. ... Nalog da im se hrana donosi s kraljevskog stola izražavala je kraljevu naklonost i brigu za njihovo blagostanje. Ali budući da je jednim dijelom bila prinesena na žrtvu idolima, hrana s kraljeva stola bila je namijenjena idolopokloničkoj službi i da su mladići prihvatili ovaj izraz kraljeve naklonosti, smatralo bi se da su se sjedinili s njime u odavanju počasti lažnim bogovima.” (Isto, str. 46,47)

“Povijest o Danielu i njegovim drugovima zabilježena je na svetim stranicama da bi služila na korist mladima svih vjekova. Ovim primjerom vjernosti načelima umjerenosti Bog govori danas mladima i djevojkama zapovijedajući im da prihvate skupocjeno svjetlo koje je On dao o predmetu kršćanske umjerenosti i da žive u skladu sa zakonima zdravlja.” (*Poruka mladima*, str. 148)

Izvor mudrosti

“Samo neka ti Jahve poda razum i mudrost kad te postavi nad Izraelom zato da se držiš Zakona Jahve, svoga Boga!” (1. Ljetopisa 22,12)

“U stjecanju babilonske mudrosti, Daniel i njegovi prijatelji bili su mnogo uspješniji od ostalih vršnjaka; međutim, njihovo obrazovanje nije bilo rezultat slučajnosti. ... Povezali su se s Izvorom svake mudrosti, proglasivši spoznaju Boga temeljem svojega obrazovanja. Ispunjeni vjerom, molili su za znanje i živjeli onako kako su se molili. Svojim ponašanjem omogućili su Bogu da ih blagoslovi. Izbjegavali su sve što bi oslabilo njihove snage, koristili svaku priliku da prošire svoje znanje na svim područjima. Usvojili su pravila života koja su im osiguravala umnu snagu. Nastojali su steći znanje samo s jednim ciljem — da mogu proslaviti Boga. Shvaćali su da moraju steći bistrinu uma i usavršiti kršćanski karakter ako žele biti pravi predstavnici prave vjere usred lažnih neznabožackih vjera. Bog je bio njihov učitelj. Stalno moleći, savjesno učeći, ostajući u vezi s Nevidljivim, oni su hodili s Bogom kao Henok.

Istinski uspjeh u bilo kojoj grani poslovanja ne dolazi kao posljedica slučajnosti, okolnosti ili sudbine. On je rezultat Božje providnosti, on je nagrada za vjeru i razboritost, za valjanost i ustrajnost. Visoke duševne vrline i plemenita moralna snaga ne stječu se slučajno. Bog daje prilike; uspjeh dolazi kad ih iskoristimo. ...

Njegova je milost određena da u nama ‘proizvodi i htijenje i djelovanje’ ali nikada nije zamjena za naše napore. Kao što je surađivao s Danielom i njegovim prijateljima, Gospodin će surađivati i sa svima onima koji nastoje ispuniti Njegovu volju. Udjeljujući svojega Duha, Bog će poduprijeti svaku dobru namjeru, svaku plemenitu odluku. Oni koji hode putem poslušnosti, suočavat će se s mnogim preprekama. Snažni, potajni utjecaji možda će ih vezivati uz svijet, ali Gospodin je sposoban da onemogućiti svaku silu koja pokušava pobijediti Njegove izabranike; u Njegovoj snazi oni mogu svladati svaku kušnju, pobijediti svaku teškoću.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 307,308)

Bez kompromisa

“Jer one ću poštovati koji mene poštuju.” (1. Samuelova 2,30 — Daničić)

“Iskustvo Daniela i njegovih drugova primjer je pobjede načela nad popuštanjem prohtjevima. Ono nam pokazuje da načelnost u vjerskim pitanjima može pomoći mladim ljudima da svladaju želje tijela i da ostanu vjerni Božjim zahtjevima, iako uz velike žrtve.

Što bi bilo da su se Daniel i njegovi drugovi dogovorili s neznabožackim službenicima i pristali da pod pritiskom okolnosti uzimaju hranu i piće uobičajeno među Babiloncima? Ovo jedno kršenje načela oslabilo bi njihovu privrženost dobru i odbojnost prema zlu. Popuštajući apetitu, oni bi se odrekli svoje tjelesne energije, bistrine uma i duhovne snage. Jedan pogrešan korak vjerojatno bi izazvao drugi, sve dok veza s Nebom ne bi bila prekinuta i dok ne bi bili odneseni bujicom kušnji. ...

Zato što se Daniel oslanjao na Boga s nepokolebljivim povjerenjem, na njega se spustio proročki duh. Dok je od ljudi učio kako treba obavljati dužnosti na dvoru, Bog ga je poučavao da otkriva tajne budućih vremena i da ih objavljuje budućim naraštajima, u simbolima i slikama, čudesne događaje koji će se zbivati u posljednje dane.” (*The Youth’s Instructor*, 25. lipnja 1903.)

“Božja je namjera da čovjek uvijek napreduje, svakoga dana dostižući višu točku na putu savršenstva. On će nam pomoći ako mi budemo željeli pomoći sebi. Naša sreća ovdje i u budućem svijetu ovisi o napretku u jednome. Na svakom koraku trebamo se čuvati svega što vodi neumjerenosti.

Draga mladeži, Bog vas poziva na posao koji možete izvršiti Njegovom milošću. ... Budite kao Daniel, čisti u ukusu, apetitu i navikama. Bog će vas nagraditi staloženošću, bistrinom uma, snažnim prosuđivanjem i oštrim zapažanjem. Mladi koji se drže čvrstih i nepokolebljivih načela, uživat će blagoslove tjelesnog, umnog i moralnog zdravlja.” (*The Youth’s Instructor*, 9. srpnja 1903.)

Svjedočenje

***“Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sam ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao.”
(1. Korinćanima 9,27)***

“Kao što je pozvao Daniela da svjedoči za Njega u Babilonu, Bog poziva i nas da budemo Njegovi svjedoci u današnjem svijetu. I u najmanjim i u najvećim životnim pothvatima On želi da ljudima otkrivamo načela Njegova kraljevstva. Mnogi čekaju da im se povjeri neko veliko djelo, dok svakoga dana propuštaju prilike za pokazivanje vjernosti Bogu. Iz dana u dan ne obavljaju svoje male životne dužnosti iz cijeloga srca. ...

U životu pravoga kršćanina ništa nije beznačajno. U očima Svemogućega svaka dužnost je važna. Gospodin točno procjenjuje svaku priliku za službu. Neiskorištene mogućnosti isto se tako unose u izvještaj kao i one koje smo iskoristili. Nama će biti suđeno na temelju onoga što smo trebali postići, a nismo, zato što se nismo poslužili svojim sposobnostima da proslavimo Boga.

Plemenit karakter nije posljedica slučajnosti; on se ne može pripisati posebnoj naklonosti ili darovima Providnosti. On je rezultat samodiscipline, pokoravanja niže naravi višoj, predavanja sebe u službu Bogu i bližnjima. ...

Tijelo je najvažniji posrednik preko kojega se um i duša pripremaju za izgradnju karaktera. Zato neprijatelj duše usmjera svoje kušnje s ciljem da njima oslabi i umanji tjelesne snage.

...

Tijelo se mora staviti pod vlast viših sila čovjekova bića. Volja mora zavladati strastima, a ona sama se mora pokoriti Bogu. Vlast trebaju preuzeti kraljevske sposobnosti razuma, posvećene božanskom milošću. Umna snaga, tjelesna izdržljivost i dužina života ovise o nepromjenljivim zakonima. Tko poštuje te zakone, može pobijediti sebe, svoje sklonosti, ‘Poglavarstva, Vlasti i Vrhovnike ovoga mračnog svijeta’ i suočiti se ‘s duhovima pakosti ispod neba’ (Efežanima 6,12).” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 308,309)

RUJAN

1. rujna

Pod Božjom upravom

“Daniel progovori i reče: ‘Blagoslovljeno bilo ime Božje odvijeka i do vijeka, jer u njega je mudrost i sila. I on je taj koji mijenja vremena i razdoblja; miče kraljeve i postavlja kraljeve, mudrost daje mudrima, a znanje onima koji poznaju razboritost.’ (Daniel 2,20.21 — Varaždinska Biblija)

“Pogledajte judejskog sužnja, smirenog i spokojnog, u nazočnosti vladara najmoćnijega svjetskog kraljevstva! Već svojim prvim riječima odbio je čast pripisati sebi i uzdignuo je Boga kao izvor svake mudrosti. Na zabrinuto kraljevo pitanje: ‘Jesi li kadar kazati mi san koji sam usnio i što znači?’, Daniel je odgovorio: ‘Tajnu koju istražuje kralj ne mogahu kralju otkriti mudraci, čarobnici, gataoci i zaklinjači; ali ima na nebu Bog koji objavljuje tajne, i on je saopćio kralju Nabukodonozoru ono što će biti na svršetku dana.’ ...

U zapisima o ljudskoj povijesti, jačanje naroda, uzdizanje i propast kraljevstava naizgled ovisi o volji i vještini čovjeka; oblikovanje događaja u velikoj mjeri izgleda kao rezultat njegove moći, ambicije ili prkosa. Međutim, u Božjoj riječi zastor je povučen u stranu i mi vidimo u svim igrama i protuigramima ljudskih interesa, sila i strasti, iznad njih i iza njih, oruđa Milostivoga koja tiho i strpljivo ostvaruju namjere Njegove volje. ...

U povijesti narodâ istraživači Božje riječi mogu pratiti doslovno ispunjavanje božanskih proročanstava. Babilon, na kraju uzdrman i slomljen, nestao je zato što su se njegovi vlastodršci u blagostanju smatrali neovisnima o Bogu i slavu svojega kraljevstva pripisivali ljudskim dostignućima. ... Kraljevstva koja su nastala nakon njega bila su još gora i pokvarenija; padala su sve niže na ljestvici moralnih vrijednosti.

Vlast svih upravljača na Zemlji potječe s Neba; od načina na koji se služe vlašću ovisi i njihov uspjeh. ... Prepoznati ostvarenje tih načela u očitovanju božanske snage koja ‘ruši i postavlja kraljeve’ — to znači razumjeti filozofiju povijesti.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 313–318)

Babilonski vođa

“Ali ima na nebu Bog koji objavljuje tajne, i on je saopćio kralju Nabukodonozoru ono što će biti na svršetku dana.” (Daniel 2,28)

“Daniel je potražio Gospodina kada je bila izdana naredba da se pobiju svi mudraci u babilonsko kraljevstvu zato što nisu znali ispričati ni protumačiti san koji je kralj zaboravio. Nabukodonozor je tražio ne samo tumačenje sna, već i njegovu primjenu. ... Oni su izjavili da kraljeva zapovijed ... nadilazi sve što je ikad bilo zahtijevano od bilo kojeg čovjeka. Kralj se razbjesnio i postupio isto kao i svi ljudi koji imaju veliku vlast i neukročene strasti. Donio je odluku da se svi oni moraju pogubiti, a budući da su se Daniel i njegovi drugovi ubrajali među mudrace, trebali su podijeliti njihovu sudbinu.” (*Sons and Daughters of God*, str. 214)

“Daniel je bio ispunjen Duhom Isusa Krista i molio se da babilonski mudraci ne budu pobijeni. Kristovi sljedbenici ne posjeduju Sotonine osobine koje navode ljude da se raduju boli i patnji Božjih stvorenja. Oni imaju duh svojeg Učitelja koji je rekao: ‘Ja sam došao da nađem i spasim što je izgubljeno. Nisam došao zvati pravednike, nego grešnike na obraćenje.’ (Luka 19,10; 5,32) Da je Daniel posjedovao onaj isti vjerski žar koji se danas u crkvama vrlo brzo razgori i kojim su ljudi vođeni kada muče, tlače i uništavaju one koji ne služe Bogu prema njihovim zamislima, on bi rekao Arjoku: ‘Ovi ljudi koji tvrde za sebe da su mudraci obmanjuju kralja. Ne posjeduju znanje koje tvrde da imaju i trebaju biti pogubljeni. Oni ne poštuju nebeskog Boga, služe idolima i njihov život ni na koji način ne odaje čast Bogu — neka umru; ali mene izvedi pred kralja i ja ću mu protumačiti san.’

Preobražavajuća Božja milost pokazala se u Njegovom sluzi koji se najiskrenije molio za život upravo onih ljudi koji su poslije potajno kovali planove da mu oduzmu život. Ovi ljudi postali su ljubomorni na Daniela zato što je stekao naklonost kralja i knezova i bio poštovan kao najveći čovjek u Babilonu.” (*Letter 90*, 1894.)

Četvorica u užarenoj peći

“Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas izbaviti.” (Daniel 3,17)

“Međutim, Bog nije zaboravio svoje. Kad su Njegovi svjedoci bili bačeni u peć, Spasitelj im se osobno pokazao i zajedno su hodali usred plamena. U nazočnosti Gospodara vrućine i hladnoće, oganj je izgubio moć da uništava.

Sa svojeg kraljevskog prijestolja kralj je promatrao događaje očekujući da će ljudi koji su mu odrekli poslušnost biti zauvijek uništeni. Međutim, njegov osjećaj pobjede iznenada se promijenio. Dostojanstvenici koji su stajali oko njega vidjeli su da mu je lice probljedjelo kad je ustao s prijestolja i napregnuto se zagledao u zažareni plamen. Uplašeni vladar okrenuo se prema svojim doglavicima i upitao: ‘Nismo li bacili ova tri čovjeka svezana u oganj? ... Ali ja vidim četiri čovjeka, odriješeni šeću po vatri, i ništa im se zlo ne događa; četvrti je sličan sinu Božjemu.’

Kako je ovaj neznabožački kralj mogao prepoznati Božjeg Sina? Hebrejski zarobljenici koji su zauzimali povjerljive položaje u Babilonu, svojim su mu životom i karakterom prikazivali istinu. Kad su bili pitani da objasne razloge svoje vjere, odgovarali su bez oklijevanja. Jednostavno i otvoreno su objavljivali načela pravednosti učeći tako one oko sebe o Bogu kojemu su služili. Govorili su o Kristu, Spasitelju koji će doći; u liku Četvrtoga usred ognja kralj je prepoznao Božjega Sina. ...

Onaj koji je hodao s hebrejskim junacima po užarenoj peći, bit će sa svojim sljedbenicima gdje god se našli. Njegova stalna nazočnost tješit će ih i održavati. Usred vremena nevolje, nevolje kakve nije bilo od početka vremena — Njegovi izabranici ostat će nepokolebani. Sa svim svojim četama zla Sotona neće moći uništiti ni najslabijega od Božjih svetih. Anđeli koji su silni krepošću zaštitit će ih i radi njih će se Gospodin otkriti kao ‘Bog nad bogovima’, sposoban da zauvijek spasi one koje se u Njega uzdaju.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 323—326)

Nabukodonozor ponižen

“Svi, koji stanuju na zemlji, jesu kao ništa prema njemu. On što hoće radi s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim. Nema nikoga, da bi mu smio ruku ustaviti i upitati ga: ‘Što radiš?’” (Daniel 4,35 — Šarić)

“Posljednji san koji je Bog dao Nabukodonozoru i kraljevo iskustvo u vezi s njim sadrže pouke od presudnog značenja za sve one koji rade u Božjem djelu. Kralja je mučio san koji je očito pretkazivao neku nevolju i koji nitko od njegovih mudraca nije uspio protumačiti. Vjerni Daniel stao je pred kralja, ali ne da bi mu uputio laskave riječi niti da bi pogrešnim tumačenjem sna pribavio kraljevu naklonost. Na njemu je počivala svečana dužnost da babilonskom kralju kaže istinu. ...

Nabukodonozor nije obratio pozornost na poruku s Neba. Godinu dana nakon što je primio opomenu, hodajući palačom, rekao je u sebi: ‘Nije li to taj veliki Babilon što ga ja sagrađih?’ Nebeski Bog pročitao je kraljevo srce i čuo riječi hvale koje je šapatom uputio sebi. ... ‘Kad s neba dođe glas ... Kraljevstvo ti se oduzelo; bit ćeš izgnan iz društva ljudi, sa životinjama ćeš poljskim boraviti; hranit ćeš se travom kao goveda, i sedam će vremena proći nad tobom dok ne spoznaš da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim, i da ga on daje kome hoće. I smjesta se riječ izvrši na Nabukodonozoru.’” (*Review and Herald*, 8. rujna 1896.)

“Sedam godina Nabukodonozor je služio kao čudo svim svojim podanicima; sedam godina bio je ponižavan pred očima cijeloga svijeta. A onda mu se vratio razum i on se ponizio obrativši se Bogu nebeskom, i priznao da je Božja ruka upravljala njegovim kažnjavanjem. U javnom proglasu priznao je svoju krivnju i da ga je samo velika Božja milost vratila na položaj. ...

Božja namjera da najveća svjetska kraljevstva trebaju Njemu odati slavu, sad se ispunila. Ovaj javni proglas u kojemu je Nabukodonozor priznao Božju milost, dobrotu i vlast, bio je posljednje djelo u njegovom životu koje je sveta povijest zabilježila.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 331)

Daniel, Božji izaslanik

“Tada su vrhovni činovnici i satrapi gledali da nadu kavgod povod tužbi protiv Daniela u njegovoj službi, ali nisu mogli otkriti nikakva povoda ni pogreške, jer je bio vjeran, i nije mu se mogla dokazati nikakva krivnja ili mana.” (Daniel 6,4 — Šarić)

“Daniel, prvi čovjek na dvoru najvećega svjetskog kraljevstva, bio je istodobno i Božji prorok koji je dobivao svjetlo božanskog nadahnuća. Čovjek koji je imao iste strasti kao i mi, opisan je nadahnutim perom kao biće bez mane. Usprkos najoštrijoj provjeri neprijatelja, njegovi poslovni pothvati bili su bez mane. On je primjer onoga što može postati svaki poslovni čovjek kad se njegovo srce obrati i posveti Bogu i kad njegove pobude postanu prave pred Bogom. ...

Daniel je svojim plemenitim dostojanstvom i nepokolebljivim poštenjem, iako još mlad, zadobio ‘dobrohotnost i smilovanje’ neznačajnog službenika pod čiju je upravu bio stavljen. ... Brzo se uzdigao na položaj prvog službenika babilonskoga kraljevstva. Tijekom vladavine nekoliko kraljeva, propadanja starog i uspostavljanja novoga svjetskog kraljevstva, njegova mudrost i državnička vještina, njegova taktičnost, učtivost, istinska dobrotu srca i privrženost načelima bili su takvi da su čak i njegovi neprijatelji bili primorani priznati da ne mogu na njemu ‘naći ništa zbog čega bi ga prekobili, jer bijaše vjeran’.

Ljudi su Danielu ukazali čast da nosi državničke odgovornosti i da čuva tajne kraljevstva svjetskog značenja, ali mu je i Bog ukazao čast da bude Njegov izaslanik i da dobije mnoga otkrivenja o tajnama budućih vjekova. Svoja predivna proročanstva, koja je sam zapisao u knjizi koja nosi njegovo ime, od sedmoga do dvanaestog poglavlja, ni on sam nije mogao shvatiti u potpunosti; ali prije nego što je njegovo životno djelo bilo završeno, dobio je blagoslovljeno obećanje da će mu ‘na kraju dana’ — u završnom razdoblju povijesti ovoga svijeta — biti dopušteno da se ponovno pojavi na svojem mjestu i svojoj baštini. ...

Mi možemo, kao Daniel i njegovi drugovi, živjeti za ono što je istinito, plemenito i neprolazno. Učeci u ovom životu načela kraljevstva našega Gospodina i Spasitelja ... možemo se pripremiti da o Njegovom dolasku uđemo zajedno s Njim kroz vrata u Grad.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 346—348)

Bog je poslao svojeg anđela

“Tada kralj naredi da dovedu Daniela i da ga bace u lavsku jamu. Kralj reče Danielu: ‘Bog tvoj, kome tako postojano služiš, neka te izbavi.’” (Daniel 6,17)

“Daniel je bio na visokom položaju. Sotonski tužitelji, ovi zli anđeli, poticali su u visokim dužnosnicima i knezovima zavist i ljubomoru. ... Onda su ga ovi Sotonini pomagači odlučili uništiti uz pomoć njegove vjernosti Bogu. ...

Kralj nije imao pojma o lukavim spletkama koje su bile smišljene protiv Daniela. Premda mu je bio poznat kraljev proglas, Daniel se i dalje pred otvorenim prozorom klanjao svojem Bogu. Njemu je bilo toliko važno da se u molitvi obraća Bogu da je zbog toga bio spreman staviti život na kocku.” (*Sujedočanstva za Crkvu*, sv. 1. str. 260)

“Bog nije spriječio Danielove neprijatelje da ga bace u lavsku jamu; dopustio je zlim anđelima i pokvarenim ljudima da u toj mjeri izvrše svoju nakanu samo zato da bi izbavljenje svojega slugu učinio još zapaženijim i poraz neprijatelja istine i pravde još potpunijim. ... Hrabrošću jednog jedinog čovjeka koji je odlučio stati na stranu pravde umjesto na stranu državne politike, Sotona je trebao biti pobijeden, a Božje ime uzdignuto i proslavljeno.

Sljedećeg jutra u ranu zoru kralj Darije požurio je do jame i povikao ‘žalosnim glasom Danielu: Daniele, slugo Boga živoga, je li te Bog, kome postojano služiš, mogao izbaviti od lavova?’

Prorok mu je odgovorio: ‘O kralju, živ bi o do vijeka! Moj je Bog poslao svog Anđela; zatvorio je ralje lavovima, te mi ne nau-diše.’ ...

Daniel u lavskoj jami bio je onaj isti Daniel koji je stajao pred kraljem kao pročelnik visokih državnih službenika i kao prorok Svevišnjega. Čovjek čije se srce oslanja na Boga bit će isti u vrijeme svoje najveće nevolje kao i u doba blagostanja, kad ga je obasjavalo svjetlo božanske i ljudske naklonosti. ... Sila koja izbavlja od fizičkih nezgoda i nevolja isto tako spašava od većih zala, omogućujući Božjem sluzi da sačuva poštenje i čestitost u svim okolnostima i da pobjeđuje uz pomoć božanske milosti.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 344—346)

Dijeljenje tereta

“Ja obratih svoje lice prema Gospodinu Bogu nastojeći moliti se i zaklinjati u postu, kostrijeti i pepelu. Ja se moljah Jahvi, Bogu svome, priznajući.” (Daniel 9,3,4)

“I dalje zabrinut za sudbinu Izraela, Daniel je ponovno počeo proučavati proročanstva proroka Jeremije. Ona su bila vrlo jasna — tako jasna da je na temelju tih svjedočanstava, zapisanih u knjizi, shvatio ‘broj godina, koje se — prema riječi koju Jahve uputi proroku Jeremiji — imaju ispuniti nad ruševinama Jeruzalema: sedamdeset godina’ (Daniel 9,2).

S vjerom koja se temeljila na sigurnoj proročkoj riječi, Daniel je počeo moliti da Bog što prije ispuni svoja obećanja. Molio je da Božja čast ostane neokrnjena. U svojim molitvama potpuno se izjednačio s onima koji nisu uspjeli ostvariti božanske namjere, priznajući njihove grijehе kao svoje.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 353)

“Kakva je molitva sišla s Danielovih usana! Kakvu je poniznost duše otkrila! U riječima koje su se uzdizale Bogu mogla se prepoznati toplina nebeskog ognja. Nebo je odgovorilo na molitvu šaljući svojega glasnika Danielu. Molitve upućene na isti način u današnje vrijeme izvojevat će pobjede s Bogom. ‘Mnogo može molitva pravednika ako je žarka.’ (Jakov 5,16) Kao i u stara vremena, kada su molitve bile upućivane i oganj se spuštao s neba i spaljivao žrtvu na žrtveniku, tako će kao odgovor na našu molitvu nebeski oganj ući i u našu dušu. Svjetlo i sila Duha Svetoga uselit će se u nas. ...

Nemamo li i mi toliko veliku potrebu da se obratimo Bogu kao Daniel? Obraćam se onima koji vjeruju da živimo u posljednjem razdoblju ovozemaljske povijesti. Pozivam vas da na svoje duše preuzmete teret naših crkava, škola i ustanova. Bog koji je čuo Danielovu molitvu, čut će i našu kada Mu pridemo skrušenog srca. Naše potrebe su isto toliko hitne i teškoće velike. S istom snagom trebamo težiti cilju i u vjeri iznijeti svoj teret pred velikog Nositelja tereta. Srca u naše vrijeme trebaju biti isto toliko duboko ganuta kao i u vrijeme kada se molio Daniel.” (*Review and Herald*, 9. veljače 1897.)

Božja ruka sve pokreće

“Ja govorim Kiru: ‘Pastiru moj!’ I on će sve želje moje ispuniti govoreći Jeruzalemu: ‘Sagradi se!’ I Hramu: ‘Utemelji se!’” (Izaija 44,28)

“Gospodin ima svoje izvore. Njegova ruka sve pokreće. Kada je došlo vrijeme da se obnovi Njegov hram, Bog je djelovao na Kira kao na svojeg slugu da shvati proročanstva koja se odnose na njega, i osigura slobodu židovskom narodu.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 4, str. 1175)

“Danielovo izbavljenje iz lavske jame Bog je iskoristio da pozitivno utječe na misli Kira Velikog. ...

Kad je kralj pročitao riječi koje su više od stotinu godina prije njegova rođenja najavile na koji će način Babilon biti osvojen, kad je čuo poruku koju mu je uputio Vlada svemira ... njegovo je srce bilo duboko ganuto i on je odlučio obaviti zadaću koju mu je odredila božanska volja (Izaija 45,5.6.4.13). Pustit će judejske zarobljenike na slobodu; pomoći će im da obnove Hramu Gospodinu! Pisanim proglasom, objavljenim ‘po svemu svojem kraljevstvu’, Kir je objelodanio svoju namjeru da se pobrine za povratak Hebreja i obnovu njihova Hrama. ...

Glasovi o ovom proglasu stigli su i u najudaljenije pokrajine u kraljevstvu i među prognanicima je zavladao velika radost. Mnogi su, poput Daniela, proučavali proročanstva, tražili Gospodina i molili Ga da ispuni svoje obećanje o zalaganju u korist Siona. ...

Zerubabelu ... Kir je povjerio odgovornost zapovjednika skupine koja se vraćala u Judeju; a s njime je udružio i Ješuu, sina Josadakova, velikog svećenika. Dugo putovanje preko pustinjskih prostranstava proteklo je sretno i radosna skupina, zahvalna Bogu za Njegove mnogostruke blagoslove, odmah se prihvatila posla da ponovno podigne ono što je bilo razoreno i uništeno.” (*Izrael-ski proroci i kraljevi*, str. 354—356)

“Gospodin Bog Svevladar kraljuje. Svi kraljevi, svi narodi Njegovi su, pod Njegovom su vlašću i upravom. Njegovi izvori su beskonačni. Mudri čovjek je rekao: ‘Kraljevo je srce u ruci Jahve kao voda tekućica; vodi ga kuda hod hoće.’ (Izreke 21,1) Onaj koji daje ‘pobjedu kraljevima’ budno promatra one o čijim djelima ovise sudbine naroda.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 4, str. 1170)

Prepreke su ispit vjere

“Jer, tko je prezreo dan skromnih početaka?” (Zaharija 4,10)

“Prigodom obnavljanja Gospodnjeg doma Zerubabel se suočavao s mnogostrukim teškoćama. Od samog početka protivnici su ‘plašili ljude Judeje i smetali im u gradnji’ ‘te im oružanom snagom zabraniše radove’ (Ezra 4,4.23). Međutim, Gospodin se umiješao i stao na stranu graditelja, progovorio je preko svojeg proroka i rekao Zerubabelu: ‘Što si ti, goro velika? Pred Zerubabelom postaješ ravnica!’ ...

U svekolikoj povijesti Božjeg naroda velike planine teškoća, naizgled neprelazne, uzdizale su se pred onima koji su nastojali izvršiti namjere Neba. Gospodin dopušta takve prepreke da okuša našu vjeru. Kad smo pritiješnjeni sa svih strana, tada je najbolje vrijeme da se pouzdamo u Boga i u snagu Njegova Duha. Čeličnije žive vjere dovodi do povećanja duhovne snage, razvija nepokolebljivo povjerenje. Na taj način duša stječe snagu za pobjedu. Pred jurišima vjere nestaju prepreke koje Sotona stavlja na put kršćanina jer mu i sile Neba dolaze u pomoć. ‘I ništa vam neće biti nemoguće!’ (Matej 17,20)

U svijetu je običaj da se sve započinje uz veliku buku i hvalisavo. Bog želi da dan malih stvari bude početak slavne pobjede istine i pravednosti. On katkad čeliči svoje radnike dopuštajući razočaranja i prividne neuspjehe. Njegova je namjera da nauče svladavati teškoće.

Ljudi su često u kušnji da pokleknu pred nevoljama i preprekama s kojima se suočavaju. Međutim, ako od samog početka pa sve do kraja održe povjerenje u Boga, On će im prokročiti put. ... Pred neustrašivim duhom i nepokolebljivom vjerom Zerubabela, velike planine teškoća pretvorit će se u ravnicu; i ruke Onoga koji je postavio temelj, ‘njegove će ruke’ dovršiti posao.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 378)

Ezra, učenik i učitelj

“Jer je Ezra nastojao svim srcem proniknuti Zakon Jahvin, vršiti ga.” (Ezra 7,10)

“Rođen kao pripadnik Aronove loze, Ezra je dobio svećeničku naobrazbu. Upoznao se osim toga i sa spisima maga, astrologa i mudraca medo-perzijskoga kraljevstva. Međutim, nije bio zadovoljan svojim duhovnim stanjem. Čeznuo je za uspostavljanjem potpunoga sklada s Bogom, čeznuo je za mudrošću koja će mu pomoći da ostvari božansku volju. ... To ga je navelo da se posveti marljivom proučavanju povijesti Božjeg naroda, zapisanoj u spisima proroka i kraljeva. Pretraživao je povijesne i pjesničke dijelove Biblije da shvati zašto je Bog dopustio da Jeruzalem bude razoren a Njegov narod odveden u sužanjstvo u daleku nezabožaćku zemlju. ...

Proučavao je upute objavljene na Sinaju i u dugom razdoblju lutanja pustinjom. I dok je sve više i više spoznao o Božjem postupanju prema Njegovoj djeci, dok je sve bolje shvaćao svetost Zakona koji je bio objavljen na Sinaju, Ezra je srce bilo ganuto. Doživio je novo i temeljito obraćenje i odlučio pozorno proučiti izvještaje svete povijesti i to znanje iskoristiti da donese blagoslov i svjetlo svojem narodu.

Ezra se potrudio da i svoje srce pripremi za posao koji mu je, bar prema njegovom uvjerenju, predstojao. Iskreno je tražio Gospodina i molio se da bude mudar učitelj u Izraelu. I dok je učio kako da svoj um i volju pokori božanskom nadzoru, njegov je život bio obogaćen načelima pravog posvećenja koja su u kasnijim godinama imala pozitivan utjecaj ne samo na mlade koji su tražili njegovu pomoć, već i na sve ostale koju su dolazili u dodir s njim. ...

Ezra je postao Božji predstavnik, učio je ljude oko sebe načelima koja vladaju Nebom. ... Bez obzira na to je li se nalazio u blizini dvora medo-perzijskoga kralja ili u Jeruzalemu, svojim osnovnim životnim zvanjem smatrao je posao učitelja. Dok je drugima prenosio istine koje je naučio, povećavala se njegova radna sposobnost. Postao je čovjek pobožnosti i revnosti. Bio je Gospodnji svjedok svijetu svjedočeći o snazi biblijske istine da oplemeni čovjekov svakidašnji život.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 386,387)

11. rujna

Znanje zahtijeva djelovanje

“Taj Ezra ... bio je književnik vješt Mojsijevu Zakonu, koji je dao Jahve, Bog Izraelov.” (Ezra 7,6)

“Prošlo je više od dvije tisuće godina otkako je Ezra ‘nastojao svim srcem proniknuti Zakon Jahvin i vršiti ga’, ali protjecanje vremena nije oslabilo utjecaj njegova pobožnog primjera. Tijekom mnogih stoljeća izvještaj o njegovome posvećenom životu potaknuo je mnoge da odluče ‘svim srcem proniknuti Zakon Jahvin i vršiti ga’.

Ezrine su pobude bile uzvišene i svete; u svemu što je činio bio je pokretan dubokom ljubavlju prema dušama. Sućut i nježnost koje je on pokazivao prema onima koji su griješili, namjerno ili zbog neznanja, trebale bi biti primjer svima koji žele izvršiti obnovu. ...

Ne može se govoriti o slabljenju ili jačanju Gospodnjeg Zakona. Kakav je uvijek bio, takav će i ostati. On je uvijek postojao i uvijek će postojati kao pravedan, dobar i savršen. Ne može se ukinuti ni promijeniti. ‘Dati mu čast’ ili ga ‘osramotiti’, to su samo ljudski pojmovi! ...

Kršćani se moraju pripremati za ono što će uskoro snaći svijet kao najveće iznenađenje i tu pripremu trebaju obaviti marljivim proučavanjem Božje riječi i nastojanjem da svoj život usuglase s njezinim propisima. Bitna pitanja vječnosti zahtijevaju od nas nešto više od samo neke umišljene religije, religije riječi i oblića pobožnosti u kojoj istina ostaje u predvorju srca. ...

Ako su sveti u Starom zavjetu davali tako blistavo svjedočanstvo o vjernosti, zar ne bi trebali i oni koje je obasjala nagomilana svjetlost vjekova dati još značajnije svjedočanstvo o snazi istine?” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 396—398)

“Hoćemo li dopustiti da nas Ezrin primjer nauči kako bismo se morali koristiti svojim poznavanjem Svetoga pisma? Život ovog Božjeg sluga trebao bi nam biti nadahnuće da služimo Gospodinu srcem, umom i snagom. Svatko od nas ima određeni posao, a on se može obaviti samo posvećenim naporima. Moramo prvo spoznati Božje zahtjeve, a zatim ih provoditi u život. Tada možemo sijati sjeme istine koje će uroditi plodom za vječni život.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1134)

Bog je njihov zaštitnik

“Jer bih se stidio moliti od kralja vojske i konjanika da nas štite putem od neprijatelja; izjavili smo, naprotiv, kralju: ‘Ruka je Boga našega ispružena da blagoslovi sve one koji ga traže; njegova snaga i gnjev njegov nad onima su koji ga ostavljaju’” (Ezra 8,22)

“Ezrina vjera da će Bog učiniti veliko djelo za svoj narod, navela ga je da Artakserksu govori o svojoj želji da se vrati u Jeruzalem i tamo oživi zanimanje za proučavanje Božje riječi i da pomogne svojoj braći u obnovi Svetoga grada. Dok je Ezra izražavao neograničeno pouzdanje u Boga Izraelova i u Njegovu savršenu sposobnost da zaštiti svoj narod i da se pobrine za nj, kralj je bio duboko ganut. ... Proglasio ga je posebnim predstavnikom medo-perzijskoga kraljevstva i dao mu velike ovlasti za ostvarenje namjera koje su mu bile na srcu. ...

I tako je ponovno Judejcima u dijaspori bila pružena mogućnost da se vrate u zemlju s čijim su posjedovanjem bila vezana obećanja domu Izraelovu. ...

Pred njima je bilo putovanje koje će trajati nekoliko mjeseci. Ljudi su sa sobom uzimali žene i djecu i imovinu, osim velikog blaga koje je bilo namijenjeno Hramu i njegovim službama. Ezra je bio svjestan da ga na putu čekaju neprijatelji spremni da opljačkaju i unište i njega i njegovo društvo, ali nije od kralja tražio nikakvu oružanu pratnju. ...

U ovom slučaju Ezra i njegovi pratioci vidjeli su priliku da proslave Božje ime pred neznabošcima. Vjera u moć živoga Boga ojačat će ako sami Izraelci sada pokažu neograničenu vjeru u svojega božanskog Vođu. Odlučili su se stoga potpuno osloniti na Njega. Neće tražiti nikakvu vojničku pratnju. Neće neznabošcima pružiti nijednu priliku da ljudskoj snazi pripisuju slavu koja pripada jedino Bogu. Nisu mogli dopustiti da se u mislima njihovih neznabožackih prijatelja pojavi makar i tračak sumnje u iskrenost njihovog oslanjanja na Boga svojih otaca. ... Jedino kad pred očima budu imali Gospodnji Zakon, kad se budu trudili da ga ispune, bit će zaštićeni. ... ‘I tako smo postili i molili Boga svoga na ovu nakanu, i on nas usliša.’” (Ezra 8,23) (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 388—391)

Sveta namjera

“Ah, Gospode, neka uho tvoje bude pažljivo na molitvu sluge tvoga ... udijeli danas sreću sluzi svome i učini da nađe milost pred ovim čovjekom.” (Nehemija 1,11)

“Nehemija, jedan od hebrejskih izgnanika, zauzimao je utjecajan i ugledan položaj na perzijskom dvoru. Kao kraljev peharnik slobodno je dolazio u kraljevu blizinu. ... Preko tog čovjeka ... Bog je namjeravao donijeti blagoslov svojem narodu u zemlji njihovih otaca. ...

Hebrejski je domoljub saznao da su u Jeruzalemu, izabranom gradu, nastali teški dani. Izgnanici koji su se vratili trpjeli su nevolju i sramotu. ... Djelo obnove je zaustavljeno, službe u Hramu ometane, a narod u stalnom strahu budući da je najveći dio gradskih zidina i dalje bio razrušen. ...

Nehemija je često izlijevao svoju dušu pred Bogom moleći za svoj narod. Međutim, sada, dok je molio, u njegovim se mislima počela oblikovati sveta namjera. Odlučio je da će, ako dobije dopuštenje od kralja, ako nabavi oruđa i gradu, sam preuzeti zadaću obnavljanja jeruzalemskih zidina. ...

Četiri mjeseca Nehemija je čekao povoljnu priliku da svoj zahtjev iznese kralju. ... Morao je obaviti sveti zadatak i bila mu je potrebna kraljeva pomoć; shvatio je da o načinu na koji će iznijeti svoju želju ovisi hoće li dobiti kraljevo dopuštenje i osigurati njegovu potporu. ‘Zazvah Boga nebeskoga’ — kaže on. Tijekom te kratke molitve Nehemija je stupio u blizinu Kralja nad kraljevima i privukao na svoju stranu silu koja može obratiti srca kao što se skreću riječni tokovi.

Molitva kakvom se Nehemija molio u času svoje potrebe sredstvo je koje kršćaninu stoji na raspolaganju u okolnostima kad ostali oblici molitve nisu mogući. ... U času iznenadne teškoće ili opasnosti, duša se može obratiti Onomu koji je obećao da će priskočiti u pomoć svojim vjernim i odanim sljedbenicima kad god zavape k Njemu. U svim okolnostima, u svim prilikama, duša opterećena žalošću i brigama, ili pod udarom okrutnih kušnji, može naći sigurnost, potporu i pomoć u nepresušnoj ljubavi i snazi Boga koji drži svoje obećanje.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 400—402)

Čovjek od akcije

**“Pošto sam utvrdio vrijeme koje je odgovaralo kralju, pu-
sti me da odem.” (Nehemija 2,6)**

“Nehemija nije sjedio prekrštenih ruku dok je preklinjao Boga za pomoć smatrajući da nema više nikakve brige ni odgovornosti u ostvarivanju svoje namjere da obnovi Jeruzalem. Razboritošću dostojnom divljenja i pomnim planiranjem, nastavio je pripreme kako bi osigurao uspjeh tog pothvata. ...

Primjer ovog svetog čovjeka treba poslužiti kao pouka svim Božjim ljudima da se nije dovoljno samo moliti u vjeri, već i marljivo i vjerno raditi. S koliko se teškoća susrećemo i koliko ometamo djelovanje Providnosti u našu korist samo zato što smatramo da razboritost, predviđanje i planiranje do najsitnijih detalja nema mnogo zajedničkog s vjerom. Ovo je velika pogreška. Naša je dužnost da negujemo i koristimo svaku silu koja će nas učiniti uspješnijim radnikom za Boga. Ozbiljno promišljanje i zrelo planiranje i danas su ključni za uspjeh svetih pothvata kao što je bilo u Nehemijino vrijeme. ... Ljudi molitve trebaju biti spremni na akciju. Oni koji su spremni i voljni, pronaći će načine i sredstva za rad. Nehemija ništa nije prepuštao slučajnosti. Sredstva koja nije imao tražio je od onih koji su mu ih mogli pružiti.

Gospodin i dalje pokreće srca kraljeva i vladara u korist svojeg naroda. Oni koji rade za Njega trebaju iskoristiti pomoć koju ljudi, potaknuti od strane Boga, daju za napredak Njegovog djela. ... Ovi ljudi možda ne osjećaju naklonost prema Božjem djelu, nemaju vjeru u Krista niti poznaju Njegovu Riječ; ali njihove darove zbog toga ne treba odbiti. ...

Dok god smo na ovome svijetu, dok god Božji Duh radi s ljudima, trebamo primati blagoslove, ali i prenositi. Mi trebamo svijetu prenijeti svjetlo istine koja je otkrivena u Pismu, a od svijeta trebamo primiti ono što je Bog zapovjedio ljudima da učine u korist Njegovog djela. ... O kad bi kršćani mogli potpunije shvatiti da je njihova prednost i dužnost da negujući ispravna načela, iskoriste svaku Nebom danu prigodu za unapređenje Božjeg kraljevstva na ovom svijetu.” (*The Southern Watchman*, 15. ožujka 1904.)

Gradimo

"I objasnih im kako je dobrostiva ruka Boga moga bila nada mnom. ...'Ustanimo — povikaše oni — i gradimo!' I ukrijepiše im se ruke na dobro djelo." (Nehemija 2,18)

"Došljak je žalosna srca promatrao razrušene obrambene zidove svojega voljenog Jeruzalema. Zar nebeski anđeli ne gledaju na stanje Kristove crkve na isti način? Poput stanovnika Jeruzalema, navikli smo se na zlo koje vlada i često u svojem zadovoljstvu ne činimo nikakav napor u borbi protiv njega. Ali kako na ta zla gledaju bića koja posjeduju nebesku svjetlost? Zar ona, poput Nehemije, ne gledaju žalosna srca na razrušene zidove i vrata nestala u vatri?" (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1136)

"Nehemija je imao kraljevski nalog koji je obvezivao stanovnike da surađuju s njim u obnavljanju gradskih zidina, ali on se nije oslanjao na svoj autoritet. Umjesto toga nastojao je zadobiti povjerenje i naklonost ljudi znajući da je zajedništvo srca kao i zajedništvo radnih ruku nužno za obavljanje velikog djela koje im je predstojalo." (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 406)

"I danas postoji u crkvi potreba za Nehemijama — ne za ljudima koji će se samo moliti i propovijedati, već za ljudima čije su molitve i propovijedi poduprte čvrstom i određenom namjerom. ... Uspjeh koji je pratio Nehemijine napore pokazuje što mogu učiniti molitve, vjera i mudra, odlučna akcija. ... Duh koji pokazu vođe, u velikoj će se mjeri pokazati u narodu. Ako vođe koji kažu da vjeruju u svečane, važne istine koje će staviti na kušnju svijet u ovo vrijeme, ne pokazu usrdnu predanost u pripremi ljudi da opstanu u dan Gospodnji, moramo očekivati da Crkva bude bezbrižna, besposlena i sklona uživanju. ...

Nehemija je bio obnovitelj, veliki čovjek podignut za važno vrijeme. Kada je došao u dodir sa zlom i različitim protivljenjima, u njemu se javila nova hrabrost i žar. Njegova energija i odlučnost nadahnule su stanovnike Jeruzalema, a snaga i hrabrost zamijenili su malodušje i obeshrabrenje. Njegove svete namjere, uzvišena nada i radosna posvećenost poslu vršile su utjecaj na druge. Narod je poprimao oduševljenje svojega vođe u čijem je djelokrugu svaki čovjek postao Nehemija, pomažući i utvrđujući ruke i srce svojega susjeda." (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1137)

Oni koji se drže po strani

“Do njega su popravljali Tekojani; ali njihovi velikaši ne sagnuše vrata svojega pod službu Gospodu svojemu.” (Nehemija 3,5 — Šarić)

“Među prvima koji su se nadahnuli Nehemijinim duhom revnosti i ozbiljnosti bili su svećenici. Zbog svojega utjecajnog položaja ovi su ljudi mogli mnogo učiniti na unapređenju, ali i na sprečavanju djela; zato je njihova spremnost za suradnju već od samog početka mnogo pridonijela uspjehu. Većina glavara i starijehina u Izraelu plemenito je izvršila svoju dužnost i ti vjerni ljudi dobili su častan spomen u knjizi Božjoj. Bilo je i drugih, nekih plemića iz Tekoe, koji ‘ne sagnuše vrata svojega pod službu Gospodu svojemu’. Uspomena na ove površne slugu uprljana je sramotom i sjećanje na njih prenosi se kao opomena budućim naraštajima.

U svakom vjerskom pokretu ima i onih koji se, iako znaju da se radi o Božjem djelu, ipak drže po strani odbijajući uložiti i najmanji napor da bi pomogli. Za takve bi bilo dobro da se sžete izvještaja koji se čuvaju na Nebu — knjige u kojoj ništa nije izostavljeno niti pogrešno zapisano, i iz koje će im se suditi. U njoj je zapisana svaka zanemarena prilika da se obavi neka služba za Boga; ali u njoj je sačuvana i vječna uspomena na svako djelo vjere i ljubavi.

Protiv nadahnjujućeg utjecaja Nehemijine nazočnosti primjer tekojanskih knezova nije imao nikakvih izgleda. Narod je uglavnom bio nadahnut domoljubljem i revnošću. Sposobni i utjecajni ljudi organizirali su različite slojeve građana u čete i svaki je starijehina bio odgovoran za podizanje određenog dijela zida. O nekima je zapisano da su zidali ‘sučelice svojim kućama’.

Sada, kad je posao stvarno započeo, Nehemijina energija nije se umanjila. Neumorno i budno nadgledao je radove, upućivao radnike, zapažao smetnje, rješavao probleme. ... Usprkos mnogim zaduženjima, Nehemija nije zaboravljao izvor svoje snage. Njegovo srce postojano se uzdizalo Bogu, velikom Nadgledniku svega. Uzvikivao je: ‘Bog naš borit će se za nas!’ Ove su riječi grmjele i odjekivale radujući srca svih radnika na zidu.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 407,408)

Nesveti savez

“Bog naš borit će se za nas.” (Nehemija 4,20 — Šarić)

“Ipak, obnavljanje obrane Jeruzalema nije išlo bez smetnji. Sotona je nastojao pokrenuti protivljenje i unijeti obeshrabrenje. ... Međutim, rujanje i ismijavanje, protivljenje i prijetnje, izgleda da su samo nadahnjivali Nehemiju na još čvršću odlučnost i poticali ga na još veću budnost. On je shvatio da mu u ovom ratu s neprijateljima prijete mnoge opasnosti, ali se nije pokolebao u svojoj hrabrosti. Sam kaže o tome: ‘Mi smo tada zazvali Boga našega i postavljali smo dnevnu i noćnu stražu da bismo zaštitili grad.’...

Pokraj Nehemije stajao je trubač, a na različitim dijelovima zida bili su postavljeni svećenici sa svetim trubama. Narod je bio rastrkan na poslu, ali kad bi se opasnost pojavila na bilo kojem mjestu, odjeknuo bi znak svima da potrče bez odgađanja. Nehemija kaže: ‘Tako smo obavljali posao od rane zore do prvih zvijezda. Polovica je bila naoružana kopljima.’ ... Nehemija i njegovi momci nisu izbjegavali teškoće ni naporan rad. Ni danju ni noću, čak ni tijekom kratkog vremena koje su odvajali za spavanje, nisu skidali odjeću niti su se odvajali od svojeg oružja.

Protivljenje i obeshrabrenje s kojima su se graditelji u Nehemijino doba suočavali od strane neprijatelja ili od strane lažnih prijatelja, znakovite su pojave u iskustvu koje će i danas stjecati oni koji rade za Gospodina. Kršćani će biti kušani ne samo gnjevom, prijezirom i okrutnošću neprijatelja, već i ravnodušnošću, nedosljednošću, mlakošću i podmuklošću takozvanih prijatelja i pomagača. ...

Sotona će se koristiti svakim neposvećenim elementom da bi ostvario svoje namjere. Među onima koji tvrde da podupiru Božje djelo ima i onih koji se ujedinjuju s Božjim neprijateljima i na taj način Njegovo djelo izlažu napadajima Njegovih najgorčenijih protivnika. Čak i oni koji žele da Božje djelo napreduje, ipak će slabiti ruke Njegovih slugu slušajući, prenoseći i upola vjerujući klevetama, hvalisanju i prijetnjama Njegovih neprijatelja. ... Odgovor vjere i danas će biti isti kao i Nehemijin: ‘Bog naš borit će se za nas’, jer je Bog u ovom poslu i nijedan čovjek ne može spriječiti Njegov konačni uspjeh.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 408—411)

Ne zaboravite siromašne

“Nade li se kod tebe kakav siromah, netko od tvoje braće, u kojem god gradu u zemlji što ti je Jahve, Bog tvoj, dadne ... širom rastvori svoju ruku i spremno mu daj što mu nedostaje.” (Ponovljeni zakon 15,7.8)

“Katkad su nakon povratka prognanika iz Babilona bogati Hebreji postupali potpuno suprotno ovim naredbama. Kad bi siromasi morali pozajmljivati da bi platili porez kralju, bogataši bi im davali novac, ali su tražili visoke kamate. Stavljajući hipoteku na zemlju siromaha, postupno su svoje nesretne dužnike bacili u najcrnje siromaštvo. Mnogi su morali prodati svoje sinove i kćeri u ropstvo; izgledalo im je kao da nemaju nikakve nade da će popraviti svoje stanje i otkupiti svoju djecu ili svoju zemlju, nikakvih izgleda osim da upadaju u sve teže nevolje, sve veću nestašicu i ovisnost. A pripadali su istom narodu, bili su djeca istog Saveza kao i njihova sretnija braća. ...

Kad je Nehemija čuo za ovo okrutno tlačenje, duša mu se ispunila odvratnošću. ... Odmah je uvidio da će morati odlučno stati na stranu pravednosti ako želi prekinuti taj nasilnički običaj utjerivanja dugova. Energično i odlučno, što je i bila njegova karakteristika, bacio se na posao da olakša teret svojoj braći.

Činjenica da su nasilnici bili bogataši čija mu je potpora bila nužna u obnovi grada, ni za trenutak nije utjecala na Nehemiju. Oštro je ukorio knezove i starješine i kad se oko njega okupilo veliko mnoštvo naroda, iznio im je Božje zahtjeve koji su se odnosili na njihov slučaj. ...

U ovom izvještaju nalazimo važnu pouku. ‘Jer je pohlepa za novcem izvor svih zala.’ (1. Timoteju 6,10) U ovom je naraštaju želja za dobitkom strast koja obuzima srce mnogih. ... Svi smo mi dužnici u očima božanske pravde, ali nemamo ništa čime bismo otplatili svoj dug. Međutim, Božji Sin, koji nam se smilovao, platio je cijenu našeg otkupljenja. On je postao siromah da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili. Djelima velikodušnosti prema Njegovim siromasima mi možemo dokazati da smo iskreno zahvalni za milost koja nam je ukazana.” (*Izraelski proroci i krajevci*, str. 413—416)

“Ne mogu sići“

“Zauzet sam velikim poslom i ne mogu sići: posao bi zastao kad bih ga ostavio da dođem k vama!” (Nehemija 6,3)

“Bog je izabrao Nehemiju zato što je bio spreman surađivati s Gospodinom u djelu obnove. ... Kada je vidio pogrešna načela na djelu, nije se sklanjao u stranu kao promatrač i nije ih svojom šutnjom odobravao. Nije dopuštao da ljudi pomisle da se opredijelio za pogrešnu stranu. Čvrsto i nepokolebljivo stajao je na strani pravde.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 3, str. 1135)

“Knez tame upotrijebit će svako sredstvo ne bi li naveo Božje sluge da sklope savez sa Sotoninim predstavnicima. ... Slično Nehemiji, oni trebaju odlučno odgovoriti: ‘Zauzet sam velikim poslom i ne mogu sići.’ Božji sluge mogu mirno nastaviti svoj posao znajući da će naponi koje ulažu opovrgnuti laži koje su zlobnici izmislili da bi im naštetili. Kao i graditelji jeruzalemskih zidina, oni ne smiju dopustiti da ih u poslu ometu prijetnje, ruganje ili laži. ...

Kako se vrijeme svršetka bude približavalo, Sotona će svojim kušnjama sve snažnije navaljivati na Božje sluge. Služit će se ljudskim orudima da se naruga onima ‘koji grade zid’ da bi ih oklevetao. Ali ako graditelji budu ‘silazili’ da se odupru napadima svojih neprijatelja, samo će usporiti djelo. Oni moraju onemogućivati nakane svojih protivnika, ali ničemu ne smiju dopustiti da ih odvoji od posla. Istina je jača od zablude, a pravda će pobijediti zlo. ... U Nehemijinoj čvrstoj odanosti Božjem djelu i u isto tako čvrstom oslanjanju na Boga leži razlog neuspjehu njegovih neprijatelja da ga podlože svojoj moći. Nemarna duša pada kao lak plijen kušnji, dok u životu koji pred sobom ima plemeniti cilj zlo teško nalazi uporište. ...

Bog je osigurao božansku pomoć u svim okolnostima u kojima se naše ljudske snage pokazuju nedovoljnima. On nam daje svojega Duha Svetoga da nam pomogne u svakoj neprilici, da ojača našu nadu i sigurnost, da prosvijetli naš um i očisti naše srce. On pruža prilike i otvara kanale za rad. Kad bi Njegov narod pratio dokaze Njegove providnosti i kad bi i bio spreman za suradnju s Njim, postigao bi blistave rezultate.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 420,421)

Gradi — popravljaj — obnovi

“I ti ćeš graditi na starim razvalinama, dići ćeš temelje budućih koljena. Zvat će te popravljачem pukotina, i obnoviteljem cesta do naselja.” (Izaija 58,12)

“U djelu obnove koje danas treba biti obavljeno, potrebni su ljudi koji po ugledu na Ezru i Nehemiju neće uljepšavati ni izgovarati grijeh niti će izbjegavati da brane Božju čast. Oni na kojima počiva teret ovoga posla neće ostajati mirni kad se čini zlo niti će zlo pokrivati ogrtačem lažnog milosrđa. Oni će imati na umu da Bog ne gleda tko je tko i da je strogost prema nekolicini zapravo milost prema mnogima. Oni će također imati na umu da onaj koji ukorava za zlo, uvijek mora biti nadahnut Kristovim duhom.

U svojem radu Ezra i Nehemija bili su ponizni pred Bogom, priznavali su svoje grijehe i grijehe naroda i tražili pomilovanje kao da su sami bili prijestupnici. ... Nehemija nije bio svećenik; on nije bio ni prorok niti je pokazivao želju za visokim titulama. Bio je obnovitelj koji se pojavio u važnom trenutku. Njegov je cilj bio da njegov narod bude prav pred Bogom. Nadahnut uzvišenim namjerama, upregnuo je sve snage svojega bića da ih ostvari. ... Kad bi se suočio sa zlom i protivljenjem dobru, zauzimao bi tako odlučno držanje da je i narod bio potaknut na novu revnost i hrabrost. ...

Djelo obnove koje su obavili povratnici iz sužanjstva pod vodstvom Zerubabela, Ezre i Nehemije, daje sliku rada na duhovnoj obnovi do koje treba doći u završnim danima povijesti ovoga svijeta. ... Božji narod ostatka, koji će stajati pred svijetom kao obnovitelj, treba pokazati da je Božji zakon temelj svake trajne obnove i da subota iz četvrte zapovijedi treba stajati kao spomenik stvaranja, kao stalni podsjetnik na Božju silu. Jasnim i određenim rečenicama oni trebaju upozoravati na poslušnost svim propisima Dekaloga. Potaknuti Kristovom ljubavlju, trebaju surađivati s Njim u obnavljanju starih ruševina. Oni trebaju popraviti pukotine, obnoviti ceste do naselja.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 429—432)

Jedan od Božjih velikih ljudi

“Dakako, bit će velik pred Gospodinom. Sigurno neće piti ni vina ni opojna pića; napunit će se Duhom Svetim još u majčinoj utrobi.” (Luka 1,15)

“Prema nebeskim zapisima o plemenitim ljudima, Spasitelj je rekao da nitko nije bio veći od Ivana Krstitelja. Zadaća koja je njemu povjerena bila je takve naravi da je zahtijevala ne samo tjelesnu snagu i izdržljivost, već i najviše umne i duševne kvalitete. Pravilna tjelesna priprema za ovo djelo bila je tako važna da je Nebo poslalo najvišeg anđela s porukom koja je sadržavala upute za djetetove roditelje.” (*Služba liječenja*, str. 235)

“Kao roditelji trebali su vjerno surađivati s Bogom u oblikovanju Ivanovog karaktera, karaktera koji će mu trebati za izvršavanje uloge koju mu je Bog namijenio. ... Ivan je bio dijete njihovih kasnih godina, dijete čuda, pa su roditelji mogli zaključiti da će se, stoga što ima izvršiti poseban posao za Gospodina, On za njega i pobrinuti. No oni nisu tako zaključivali. Preselili su se na mirno mjesto u unutrašnjosti, gdje im sin neće biti izložen kušnjama gradskog života ili biti pozvan na odbacivanje roditeljskih savjeta i uputa koje će primati.” (*Odgovorno roditeljstvo*, str. 15,16)

“Ivan se u pustinji mnogo spremnije mogao odreći sebe, vladati svojim apetitom i oblačiti se u skladu s prirodnom jednostavnošću. U pustinji nije bilo ničeg što bi njegov um odvojilo od razmišljanja i molitve. Sotona je imao pristup Ivanu čak i kada je ovaj zatvorio svaki prilaz kojim je mogao ući. Međutim, njegove životne navike bile su toliko čiste i prirodne da je mogao uočiti neprijatelja i oduprijeti mu se snažnim duhom i odlučnim karakterom.

Pred Ivanom je bila otvorena knjiga prirode sa svojom neiscrpnom riznicom savjeta. Težio je za Božjom naklonošću, Duh Sveti je počivao na njemu i u njegovom je srcu rasplamsao žar za velikim poslom pozivanja ljudi na obraćenje, na uzvišeniji i svetiji život. U oskudici i teškoćama osamljeničkog života, Ivan se pripremao da upravlja svojim tjelesnim i umnim snagama da bi, nepoljuljan okolnostima, mogao stajati među ljudima poput stijena i planina u pustinji koje su ga okruživale trideset godina.” (*The Spirit of Prophecy*, sv. 2, str. 47)

U duhu Ilijinom

“On će ići pred njim s Ilijinim duhom i snagom, da vrati srca otaca prema djeci, a nepokorne nazoru pravednika, te pripremi Gospodinu sklon narod.” (Luka 1,17)

“Bog je pozvao Zaharijina sina na veliku zadaću, najveću zadaću koja je ikada bila povjerena ljudima. ... Ivan je trebao ići kao vjesnik Jahve, nositi Božju svjetlost ljudima. On će dati novi smjer njihovim mislima. Dojmljivo im je morao prenijeti svetost Božjih zahtjeva i njihovu potrebu za Božjom savršenom pravednošću. Takav vjesnik mora biti svet. On mora biti hram u kojem će prebivati Božji Duh. Da bi ispunio svoju zadaću, on mora imati zdrav tjelesni sustav, umnu i duhovnu snagu. Stoga je bilo nužno da vlada svojim željama i strastima. On je morao biti sposoban vladati sobom kako bi mogao stajati među ljudima nepokrenut okolnostima, kao stijene i planine u pustinji.

U doba Ivana Krstitelja bila je vrlo raširena pohlepa za bogatstvom, ljubav prema raskoši i razmetljivosti. Osjetilna zadovoljstva, gozbe i pijanke izazivale su bolesti tijela i izopačenost, umrtvljujući duhovno zapažanje i umanjujući osjetljivost prema grijehu. Ivan je trebao stajati kao obnovitelj. Svojim suzdržljivim životom i običnim odijelom trebao je ukoriti pretjerivanja svojeg vremena. Zbog toga su upute dane Ivanovim roditeljima pouka o umjerenosti koju je dao anđeo s nebeskog prijestolja. ...

U pripremanju puta za prvi Kristov dolazak, on je bio predstavnik onih koji će pripremiti narod za drugi Kristov dolazak. Svijet se predao ispunjavanju svojih želja. Bujaju zablude i laži. Umnažaju se Sotonine zamke za uništenje duša. Svi koji žele savršenu svetost u strahu Božjem, moraju naučiti pouku o umjerenosti i samosvladavanju. Više sile uma moraju pokoriti želje i strasti. Osnova za stjecanje umne snage i duhovne pronicavosti je ta samodisciplina koja će nam omogućiti da razumijemo i provedemo u život svete istine Božje riječi. Zbog toga umjerenost nalazi svoje mjesto u djelu pripreme za drugi Kristov dolazak.” (*Isusov život*, str. 64,65)

Jasna poruka

“Pripravi se, Izraele, da susretneš Boga svoga!” (Amos 4,12)

“Dok je živio u pustinji, Ivana Krstitelja je podučavao Bog. On je u prirodi proučavao Božje objave. Pod vodstvom Božjeg Duha proučavao je proročke spise. I danju i noću Krist je bio predmet njegovog proučavanja i razmišljanja, sve dok mu srce i dušu nije ispunilo viđenje slave. Gledao je Kralja u Njegovoj krasoti, a sebe je izgubio iz vida. Promatrajući veličanstvenost svetosti, shvatio je da je slab i nedostojan. Dužnost mu je bila da ljudima objavi Božju vijest. Trebao je stajati zahvaljujući Božjoj sili i Njegovoj pravdi. Bio je spreman poći kao nebeski glasnik ne plašeći se ljudskog, jer je imao pred očima Božanstvo. ...

Ivan je objavio svoju vijest bez pomnjivo razrađenih dokaza i osjetljivih pretpostavki. Snažan i ozbiljan, ali ipak pun nade, začuo se njegov glas iz pustinje: ‘Obratite se — jer je blizu kraljevstvo nebesko!’ (Matej 3,2) ... Neuki seljaci i ribari iz okolice, rimski vojnici iz Herodovih vojarni, vojni starješine s mačem o boku spremni da uguše sve što bi moglo mirisati na pobunu, lakomi ubirači poreza iz svojih carinarnica i svećenici iz Velikog vijeća opasani molitvenim opasačima — svi su oni slušali kao začarani; i svi su odlazili ... ganuti u dubini srca sviješću o svojim grijesima. ...

U naše doba, neposredno prije nego što se na nebeskim oblacima Krist pojavi po drugi put, treba izvršiti djelo slično Ivanovom. Bog poziva ljude koji će pripremiti narod da se održi u veliki dan Gospodnji. ... Kao narod koji vjeruje u skori Kristov dolazak, moramo objaviti vijest: ‘Pripravi se, Izraele, da susretneš Boga svoga!’ (Amos 4,12) Naša vijest mora biti isto onako izravna kao Ivanova. On je korio kraljeve za njihovo bezakonje. Iako mu je život zbog toga bio u opasnosti, bez oklijevanja je objavljivao Božju riječ. I naše djelo u ovo vrijeme mora biti isto tako vjerno obavljeno.

Da bismo mogli objaviti vijest kakvu je Ivan objavio, moramo steći duhovno iskustvo kakvo je on imao. U nama se mora izvršiti isto djelo. Moramo vidjeti Boga i gledajući Njega, izgubiti sebe iz vida.” (Propovjednici Radosne vijesti, str. 40,41)

Živa žrtva

“Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu — kao svoje duhovno bogoštovlje.” (Rimljanima 12,1)

“Godinama je Gospodin skretao pozornost svojeg naroda na zdravstvenu reformu. To je jedna od velikih grana pripreme za dolazak Sina Čovječjeg. Ivan Krstitelj išao je naprijed u duhu i sili Ilijinoj da pripremi put Gospodinu. ...

Ivan se odvojio od prijatelja i udobnog života. Jednostavnost njegovog odijevanja, odjeća satkana od devine dlake, bila je stalni prijekor pretjerivanju i razmetanju židovskih svećenika i naroda općenito. Njegova prehrana, čisto vegetarijanska, sastavljena od rogača i meda divljih pčela, bila je prijekor popuštanju apetitu i proždrljivosti koja je svuda prevladavala. ... Oni koji trebaju pripremiti put Kristovom drugom dolasku, prikazani su vjernim Ilijom, kao što je Ivan došao u duhu Ilijinom da pripremi put Kristovom prvom dolasku. Veliki predmet reforme treba pokrenuti i probuditi um javnosti. Umjerenost u svemu treba biti povezana s pozivom da se Božji narod odvrti od idolopoklonstva, žderanja i pretjerivanja u odijevanju i drugim stvarima.

Samoodricanje, poniznost i umjerenost koja se zahtijeva od pravednika koje Bog posebno vodi i blagoslivlja, treba iznijeti narodu kao suprotnost razuzdanosti i navikama koje uništavaju zdravlje ljudi koji žive u ovo izopačeno doba. ... Nigdje nije moguće naći tako veliki razlog za tjelesno i moralno propadanje kao u odbijanju ovog važnog predmeta. Oni koji popuštaju apetitu i strastima i zatvaraju oči pred svjetlom iz straha da će vidjeti grešna uživanja kojih se nisu voljni odreći, krivi su pred Bogom. Tko se god okrene od svjetla u jednom slučaju, otvrdnut će svoje srce i zanemariti svjetlo u drugom. Tko god krši moralne obveze u pogledu jela i odijevanja, priprema put za kršenje Božjih zahtijeva kad je riječ o vječnim interesima. Naše tijelo ne pripada nama. Bog traži da vodimo brigu o toj nastambi. On ju je dao nama zato da prikazemo svoja tjelesa kao živu žrtvu, svetu i prihvatljivu.” (Svjedočanstva za Crkvu, sv. 3, str. 56,57)

Spreman da istupi

“Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29)

“Neko je vrijeme Krstiteljev utjecaj na narod bio veći od utjecaja poglavara, svećenika i knezova. Da je sebe proglasio Mesijom i da je podignuo ustanak protiv Rima, svećenici i narod sjatili bi se pod njegov stijeg. Sotona je bio spreman nametnuti Ivanu Krstitelju misli koje potiču častohleplje svjetovnih osvajača. Međutim, imajući pred sobom dokaz o svojoj moći, on je odlučno odbio ovo privlačno potkupljivanje. Pozornost koja je bila usmjerena na njega on je preusmjerio na Isusa. Sad je vidio kako se val omiljenosti u narodu okreće od njega k Spasitelju. Iz dana u dan mnoštvo se oko njega smanjivalo. ...

Ivanovi su učenici došli k njemu ... govoreći: ‘Rabbi, eno onaj koji je bio s tobom s onu stranu Jordana, i komu si ti u prilog svjedočio, krsti, i svi idu k njemu.’ Tim je riječima Sotona kušao Ivana. Premda je Ivanova zadaća očito bila pri kraju, on bi još mogao ometati Kristov rad. Da je pokazao samosažaljenje i izrazio žalost ili razočaranje zbog toga što je potisnut, sijao bi sjeme razdora, poticao zavist i ljubomoru i ozbiljno usporavao napredak Evanđelja.

Po naravi Ivan je imao mane i slabosti uobičajene za ljudski rod, ali dodirom božanske ljubavi i on se preobrazio. On je prebio u sredini neuprljanoj sebičnošću i častohlepljem, visoko iznad kužnog ozračja ljubomore. ... Svjedočenje o uspjehu Spasiteljeva djela bilo je njegova radost. ...

Gledajući u vjeri na Otkupitelja, Ivan se uzdignuo do visine samoodricanja. Nije težio da privuče ljude k sebi, već da uzdigne njihove misli sve više i više, sve dok one ne počinu na Božjem Janjetu. On je bio samo glas, uzvik u pustinji. Sad je radosno prihvatio tišinu i povučенost, da bi se oči svih mogle okrenuti k Svjetlosti života. Oni koji su vjerni svojem pozivu kao Božji vjesnici, neće tražiti počasti za sebe. Ljubav prema sebi nestat će u ljubavi prema Kristu.” (Isusov život, str. 131,132)

Ja se moram umanjivati

“Ovo je moje veselje sad doseglo vrhunac. On mora rasti, a ja se umanjivati!” (Ivan 3,29.30)

“U svakom razdoblju ovozemaljske povijesti Bog ima svoje sluge preko kojih obavlja svoje djelo. ... Ivan Krstitelj imao je posebnu zadaću zbog koje je bio rođen i za koju je bio određen — zadaću da pripremi put Gospodnji.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 5, str. 1115)

“Kada su Ivanovi učenici, nakon što je Isus započeo svoju službu, došli k Ivanu žaleći se da sav narod slijedi novog Učitelja, Ivan je pokazao da jasno razumije svoj odnos prema Mesiji i da je rado dočekao Onoga kojem je pripremao put.” (*Testimonies for the Church*, sv. 8, str. 333)

“Ivan je bio pozvan da bude vođa obnove. Zbog toga su njegovi učenici bili u opasnosti da svoju pozornost usredotoče na njega smatrajući da uspjeh rada ovisi o njegovu trudu, gubeći iz vida činjenicu da je on bio samo oruđe preko kojega je Bog djelovao. Međutim, Ivanov rad nije bio dostatan da postavi temelj kršćanskoj Crkvi. Kad je ispunio svoju zadaću, trebao je izvršiti drugu koju njegovo svjedočanstvo nije moglo postići. Njegovi učenici to nisu razumjeli. Kada su vidjeli Krista kako dolazi preuzeti rad, bili su ljubomorni i nezadovoljni.

Još postoje iste opasnosti. Bog poziva nekog čovjeka da obavi određeno djelo; i kad ga je obavio prema svojim sposobnostima, Gospodin dovodi druge da ga nastave i unaprijede. Međutim, kao i Ivanovi učenici, mnogi smatraju da uspjeh djela ovisi o prvom radniku. Pozornost je usmjerena na ljudsko umjesto na božansko, nastupa ljubomora i Božjem se djelu nanosi šteta. Tako nezasluzeno poštovan čovjek dolazi u kušnju da njeguje samopouzdanje. On ne shvaća svoju ovisnost o Bogu. Ljudi su naučeni oslanjati se na čovjekovo vodstvo ... te bivaju odvedeni od Boga.

Božje djelo ne treba nositi ljudski lik i natpis. S vremena na vrijeme Gospodin će uvesti razna oruđa preko kojih se najbolje može izvršiti Njegova namjera. Sretni su oni koji se žele poniziti izgovarajući zajedno s Ivanom Krstiteljem: ‘On mora rasti, a ja se umanjivati.’” (*Isusov život*, str. 133,134)

Što ga je učinilo velikim?

“Zaista kažem vam, između rođenih od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja. Ali najmanji u kraljevstvu nebeskom veći je od njega.” (Matej 11,11)

“Što je Ivana Krstitelja učinilo velikim? On je zatvorio svoj um pred mnoštvom običaja koje su isticali učitelji u židovskom narodu i otvorio ga za mudrost odozgo. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, str. 445)

“Ivan Krstitelj nije bio osposobljen za uzvišeni poziv niti je postao Kristov preteča druženjem s čuvenim ljudima u narodu i školama u Jeruzalemu. On je otišao u pustinju gdje njegov um nisu mogli oblikovati običaji i učenja ljudi, i gdje je nesmetano mogao održavati zajednicu s Bogom.” (*Fundamentals of Christian Education*, str. 123)

“Ivan Krstitelj bio je ispunjen Duhom Svetim od rođenja i ako je ikada postojao čovjek na kojega ne bi mogla utjecati izopačenost njegovog vremena, to je sigurno bio on. Pa ipak, nije se oslanjao na svoju snagu. Odvojio se od svojih prijatelja i rođaka da se njegove prirodne sklonosti ne bi pokazale kao zamka. Nije se bez potrebe izlagao kušnjama niti je išao tamo gdje bi ga raskoš i udobnost ovozemaljskog života mogle navesti da ugadanjem sebi i popuštanjem apetitu oslabi svoje umne i tjelesne snage. ...

On se izložio oskudici i samoći u pustinji, gdje je mogao sačuvati sveti osjećaj Božje veličine i u tišini proučavati veliku knjigu prirode. ... Takvo ozračje bilo je za njega pogodno da se moralno sve više usavršava i da mu pred očima stalno bude strah Božji. Kao Kristov preteča, Ivan se nije upuštao u beskorisne razgovore niti se izlagao izopačenom utjecaju svijeta. Plašio se utjecaja na svoju savjest, da mu se grijeh ne prestane činiti toliko strašnim. Odlučio je život provoditi u pustinji, gdje njegova osjetila neće biti izložena pokvarenom utjecaju okruženja. Zar se ne bismo trebali poučiti iz primjera ovoga čovjeka kojem je Krist ukazao čast i rekao: ‘Nijedan između rođenih od žena nije izašao veći od Ivana Krstitelja.’” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 108,109)

U tamnici radi Krista

“Jer vam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujete u njega, nego i da trpите za nj.” (Filipljanima 1,29)

“Ivan Krstitelj je prvi objavljivao Kristovo kraljevstvo i bio prvi u stradanju. ... Našao se okružen zidovima tamničke samice. ... Kako je tjedan za tjednom prolazio ne donoseći nikakve promjene, u njega se polako uvlačila potištenost i sumnja. Njegovi ga učenici nisu zaboravili. ... Ali postavljali su pitanje zašto ovaj novi Učitelj, ako je Mesija, ne čini ništa što bi utjecalo na Ivanovo oslobođenje. ...

Kao i Spasiteljevi učenici, Ivan Krstitelj nije shvatio narav Kristova kraljevstva. Očekivao je da će Isus sjesti na Davidovo prijestolje i kako je vrijeme prolazilo a Spasitelj nije zahtijevao nikakvu kraljevsku vlast, Ivan je postao zbunjen i uznemiren. ... Bilo je trenutaka kad su njegov duh mučila šaputanja demona, a sjenka strahovite bojazni nadvijala se nad njim. Je li moguće da se dugo očekivani Osloboditelj još nije pojavio? ...

Međutim, Ivan se nije odrekao svoje vjere u Krista. ... Odlučio je poslati poruku Isusu i o tom Ga upitati. To je povjerio dvojici svojih učenika. ... Učenici su došli k Isusu sa svojom viješću: ‘Jesi li ti onaj koji ima doći, ili da drugoga čekamo?’... Spasitelj nije odmah odgovorio na pitanja učenika. Dok su stajali čudeći se Njegovoj šutnji, bolesnici i jadnici dolazili su k Njemu da ih izliječi. ...

Tako je protekao dan i Ivanovi učenici sve su vidjeli i čuli. Najposlije ih je Isus pozvao k sebi i rekao im da idu i kažu Ivanu što su vidjeli. ... Dokaz o Njegovom božanstvu vidio se u prilagođavanju potrebama čovječanstva koje je patilo. ...

Učenici su odnijeli vijest i to je bilo dovoljno. ... Kristova djela nisu samo objavljivala da je On Mesija, već su pokazivala na koji će se način uspostaviti Njegovo kraljevstvo. ... Razumijevajući jasnije narav Kristova poslanja, podčinio se Bogu za život ili smrt, onako kako će to najbolje poslužiti dobru djela što ga je volio.” (*Isusov život*, str. 163—166)

Najveća čast

“I ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a duše ne mogu ubiti! Bojte se radije onog koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu.” (Matej 10,28)

“Za mnoge umove sudbina Ivana Krstitelja obavijena je dubokom tajnom. Oni postavljaju pitanje zašto je morao propadati i umrijeti u zatvoru. Naš ljudski pogled ne može prodrijeti u tajnu ove mračne providnosti, ali to ne može nikada poljuljati naše povjerenje u Boga kad se sjetimo da je Ivan bio samo sudionik u Kristovim stradanjima. ...

Isus nije posredovao radi oslobođenja svojega sluga. Znao je da će Ivan izdržati kušnju. Spasitelj bi rado došao k Ivanu osvjetliti sumornost tamnice svojom nazočnošću. Međutim, On se nije namjeravao staviti u ruke neprijateljima i dovesti u opasnost vlastito poslanje. Rado bi oslobodio svojega vjernog slugu. Ali zbog tisuća koje će u budućim godinama morati poći iz tamnice u smrt, Ivan je trebao ispiti čašu mučeničke smrti. Kad Kristovi sljedbenici budu čamili u samicama ili ginuli od mača, sprava za mučenje ili lomača ... kakva će potpora njihovim srcima biti pomisao da je Ivan Krstitelj, o čijoj je vjernosti dao svjedočanstvo i sam Krist, prošao kroz slično iskustvo!

Sotoni je dopušteno da oduzme zemaljski život Božjem vjesniku; ali onaj život koji je ‘sakriven s Kristom u Bogu’, uništavatelj nije mogao dosegnuti (Kološanima 3,3). Likovao je što je Kristu nanio bol, ali nije uspio pobijediti Ivana. Smrt ga je samo zauvijek postavila izvan domašaja sile kušnje. ...

Bog nikada ne vodi svoju djecu drukčije nego što bi ona sama izabrala da budu vođena kad bi mogla sagledati kraj od početka i razabrati slavu namjere koju ispunjavaju kao Njegovi suradnici. Ni Henok koji je odveden na Nebo, ni Ilija koji se uznio u ognjenim kolima, nisu bili veći ni poštovaniji od Ivana Krstitelja koji je umro sâm u zatvoru. ‘Jer vam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujete u njega, nego i da trpite za nj.’ (Filipljanima 1,29) Od svih darova što ih Nebo može dati ljudima, zajednica s Kristom u Njegovim mukama najveće je povjerenje i najviša počast.” (Isusov život, str. 172,173)

Istiniti svjedok

“Ivan nije učinio ni jednoga čuda, ali sve što je rekao za ovoga čovjeka bilo je istinito. I ondje mnogi povjeroše u njega.” (Ivan 10,41.42)

“Dok je Zahariji objavljavao Ivanovo rođenje, andeo je izjavio: ‘Dakako, bit će velik pred Gospodinom.’ (Luka 1,15) Što čini veličinu prema ocjeni Neba? Ne ono što svijet smatra veličinom; to nije bogatstvo, položaj, plemenito podrijetlo ili intelektualni darovi sami po sebi. ... Bog cijeni moralnu vrijednost. Ljubav i čistoća osobine su koje On najviše vrednuje. U Gospodnjim očima Ivan je bio velik kad se pred članovima Velikog vijeća, pred narodom i svojim učenicima suzdržao od traženja počasti za sebe i uputio na Isusa kao na Obećanoga. Njegova nesebična radost u Kristovoj službi najuzvišenija je plemenitost koja je ikada otkrivena u jednom čovjeku. ...

Osim radosti koju je Ivan nalazio u svojoj zadaći, njegov je život bio obilježen boli. Njegov se glas rijetko čuo, osim u pustinji. Dijelio je sudbinu osamljenih. Nije mu bilo dopušteno da vidi rezultat vlastita truda. Nije imao tu prednost da boravi s Kristom i bude svjedok javnog pokazivanja božanske sile praćene još većom svjetlošću. On nije mogao vidjeti kako se slijepima vraća vid, kako bolesni ozdravljaju i mrtvi ustaju u život. Nije vidio svjetlost koja je svijetlila iz svake Kristove riječi obasjavajući slavom obećanja proroštva. Najmanji učenik koji je vidio Kristova silna djela i slušao Njegove riječi bio je u ovom smislu mnogo povlašteniji od Ivana Krstitelja i stoga je rečeno da je veći od njega. ...

Ivanu nije bilo dano da prizove oganj s neba ili da podiže mrtve kao što je činio Ilija, niti da vješto rukuje Mojsijevim moćnim štapom u Božje ime. Bio je poslan da oglasi Spasiteljevu pojavu i pozove narod da se pripremi za Njegov dolazak. Tako je vjerno ispunio svoju zadaću da je narod, sjećajući se što ga je učio o Isusu, mogao reći: ‘Sve što je rekao za ovoga čovjeka, bilo je istinito.’ Takvo svjedočanstvo o Kristu trebao je dati svaki Učiteljev učenik.” (*Isusov život*, str. 168,169)

LISTOPAD

1. listopada

Dodi i vidi

“Filip susretne Natanaela i rekne mu: ‘Našli smo onoga o kome je Mojsije pisao u Zakonu, i Proroci također! To je Isus, sin Josipa iz Nazareta.’” (Ivan 1,45)

“Filip je pozvao Natanaela. ... Da je Natanael imao povjerenja u rabinsko vodstvo, nikada ne bi našao Isusa. On je postao učenik zato što je sam promatrao i prosuđivao. Tako je i danas u životu mnogih koje predrasude zadržavaju da prihvate dobro. Kako bi različit bio rezultat kad bi ‘došli i vidjeli!’ ...

Poput Natanaela, i mi trebamo proučavati Božju riječ za sebe osobno i moliti se za prosvjetljenje Duhom Svetim. Onaj koji je vidio Natanaela pod smokvom, vidjet će i nas na tajnom mjestu molitve. Anđeli iz svijeta svjetlosti blizu su onih koji u poniznosti traže božansko vodstvo.

Pozivanjem Ivana, Andrije, Šimuna, Filipa i Natanaela otpočinje osnutak kršćanske Crkve. Ivan je svoja dva učenika uputio Kristu. Tada je jedan od njih, Andrija, našao svojeg brata i pozvao ga Spasitelju. Zatim je pozvan Filip, a ovaj je otišao tražiti Natanaela. Ovi primjeri trebaju nas poučiti o značenju osobnih napora, o upućivanju neposrednih poziva našim rodacima, prijateljima i susjedima. ...

Postoje mnogi kojima je potrebna služba kršćanskih srca punih ljubavi. Mnogi su propali, a mogli su biti spašeni da su njihovi susjedi, obični muškarci i žene, uložili osobni napor za njih. Mnogi čekaju poziv. U svakoj obitelji, susjedstvu, gradu, tamo gdje živimo, postoji rad koji trebamo izvršiti kao Kristovi misionari. Ako smo kršćani, ovaj će rad biti za nas radost. Čim se tko obrati, u njemu se rađa želja da i drugima ispriča kakvog je dragocjenog prijatelja našao u Isusu. Spasonosna i posvećujuća istina ne može biti zatvorena u njegovom srcu. ...

Nakon što je Isus uzašao na Nebo, Njegovi su učenici Njegovi predstavnici među ljudima, i jedan od najdjelotvornijih načina pridobivanja duša za Njega jest primjerom pokazati Njegov karakter u svakidašnjem životu. ... Dosljedan život obilježen Kristovom krotkošću, sila je u ovom svijetu.” (*Isusov život*, str. 100—102)

2. listopada

Pod smokvinim drvetom

“Isus opazi Natanaela gdje mu se približava pa reče za nj: ‘Evo pravog Izraelca, bez lukavstva.’” (Ivan 1,47)

“Natanael je čuo kada je Ivan, pokazavši na Spasitelja, rekao: ‘Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!’ (Ivan 1,29) Natanael je pogledao u Isusa, ali je bio razočaran izgledom Spasitelja svijeta. Može li Onaj na kome se vide tragovi rada i siromaštva, biti Mesija? Isus je bio radnik; mukotrpno je radio zajedno s ostalim skromnim radnicima, pa je Natanael odlučio otići. Međutim, nije donio konačan sud o Isusovom karakteru. Kleknuo je ispod smokvinog drveta tražeći od Boga odgovor je li taj čovjek doista Mesija. Tada je došao Filip i rekao: ‘Našli smo onoga o kome je Mojsije pisao u Zakonu, i Proroci također!’ Međutim, riječ ‘Nazaret’ ponovno je u njemu probudila nevjerovanje. Rekao je: ‘Iz Nazareta može li što dobro izići?’ Bio je pun predrasuda, ali Filip se nije borio protiv njih; jednostavno je odgovorio: ‘Dođi i vidi!’...

Zar ne bi bilo dobro da i mi odemo pod smokvino drvo i molimo Boga da nam otkrije što je istina? Zar Božje oko neće počivati na nama kao i na Natanaelu? Natanael je povjеровao u Gospodina i uzviknuo: ‘Rabbi ... ti si Sin Božji! Ti si kralj Izraelov.’” (*Selected Messages*, sv. 1, str. 414,415)

“Njegovo je nevjerovanje nestalo, a vjera, snažna i živa, obuzela je njegovu dušu. Isus je pohvalio Natanaelovu vjeru i povjerenje.

Mnogi se nalaze u istom položaju kao Natanael. Oni su puni predrasuda i nevjerovanja zato što nikada nisu došli u dodir s istinama za posljednje vrijeme niti s ljudima koji vjeruju u njih. Morat će prisustvovati sastanku punom Kristovog Duha da bi njihovo nevjerovanje nestalo. Bez obzira na to s čim se sve trebamo suočiti, s kakvim protivljenjem, kakve sve napore trebamo uložiti da bismo ljudima približili istinu nebeskog podrijetla, moramo javno posvjedočiti o svojoj vjeri kako bi iskrene duše mogle vidjeti i čuti i osobno se uvjeriti. Naša je dužnost da kažemo kao Filip: ‘Dođi i vidi!’” (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 37,38)

Isusov novi učenik

“Isus im reče: ‘Hajdete za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni odmah ostaviše mreže i podoše za Njim.” (Marko 1,17.18)

“Ti galilejski ribari bili su skromni i neobrazovani ljudi, ali Krist, Svjetlo svijeta, imao je velike mogućnosti da ih osposobi za položaj za koji ih je izabrao. Spasitelj nije prezirao obrazovanje jer kad njime upravlja Božja ljubav i kad je posvećeno Njegovoj službi, oplemenjen um je blagoslov. Ali On je zaobišao mudre ljude onoga vremena zato što su bili tako puni samouzvišenja da nisu mogli suosjećati s čovječanstvom koje pati i postati suradnici s Čovjekom iz Nazareta. U njihovom fanatizmu bilo im je ispod časti da ih Krist uči. Gospodin Isus tražio je suradnju onih koji će postati provodnici Njegove milosti. ...

Isus je izabrao neobrazovane ribare zato što nisu bili školovani na predajama i pogrešnim običajima svojeg vremena. Oni su bili prirodno daroviti, ponizni i poučljivi, ljudi koje je On mogao odgajati za svoj rad. U svakidašnjem životu ima mnogo ljudi koji strpljivo obavljaju jednolične i mukotrpane poslove, nesvjesni da posjeduju takve moći koje bi ih, kad bi ih razvili, izjednačile s najcjenjenijim ljudima u svijetu. Potreban je dodir vješte ruke da probudi te uspavane sposobnosti. Takve je ljude Isus pozvao da budu Njegovi suradnici i dao im prednost da se druže s Njim. Nikada veliki ljudi u svijetu nisu imali takvog učitelja. Kad su prošli Spasiteljevu poduku, učenici više nisu bili neznalice i neobrazovani. Postali su Mu slični umom i karakterom, ljudi su znali da su bili s Isusom.” (*Isusov život*, str. 189,190)

“Onaj koji je pozvao galilejske ribare, još uvijek poziva ljude u svoju službu. On želi iskazati svoju silu preko nas isto tako kao i preko svojih prvih učenika. Koliko god bili nesavršeni i grešni, Gospodin nam pruža svoju božansku poduku kako bismo, ujedinivši se s Kristom, mogli činiti Božja djela.” (*Isto*, str. 234)

“Hajde za mnom!”

“Poslije toga Isus izide i opazi carinika imenom Levija gdje sjedi u carinarnici, te mu reče: ‘Hajde za mnom!’ On ostavi sve te ustade i pođe za njim.” (Luka 5,27.28)

“Od svih rimskih službenika u Palestini, carinici su bili najomraženiji. Nameti uvedeni silom stalno su smetali Židovima podsjećajući ih da su izgubili neovisnost. Ubirači poreza nisu bili samo oruđa rimskog tlačenja, već iznuđivači koji su se za svoj račun bogatili na teret naroda. Židov koji bi prihvatio ovu službu iz ruku Rimljana, smatran je izdajicom časti svojeg naroda. Preziran je kao otpadnik i svrstavan u najneuglednije pripadnike društva.

Ovom društvenom sloju pripadao je Levije-Matej koji će biti pozvan u Kristovu službu nakon četvorice učenika u Genezaretu. Farizeji su procjenjivali Mateja prema njegovom zanimanju, ali je Isus u ovom čovjeku vidio srce otvoreno za prihvaćanje istine. Matej je slušao Spasiteljevo učenje. Kad mu je Božji Duh otkrio njegovu grešnost, želio je potražiti pomoć od Krista, ali naviknut na rabinsku isključivost, mislio je da ga ovaj Veliki Učitelj neće zamijetiti.

Sjedeći jednog dana u svojoj kućici za ubiranje novca, carinik je vidio Isusa kako se približava. Neizmjerno iznenađen, čuo je riječi koje su mu bile upućene: ‘Hajde za mnom!’

Matej ‘ostavi sve te ustade i pođe za njim’. Nije bilo oklijevanja, dvoumljenja, razmišljanja o unosnom poslu koji treba zamijeniti siromaštvom i nevoljama. Za njega je bilo dovoljno što će biti s Isusom, što će moći slušati Njegove riječi i sjediniti se s Njim u Njegovom radu. ...

Matej u svojem bogatstvu, a Andrija i Petar u svojem siromaštvu stavljeni su pred istu kušnju; svaki od njih posvetio je svoj život istom cilju. U trenutku uspjeha, kad su mreže bile pune ribe a poticaji staroga načina života najjači, Isus je kraj mora zatražio od učenika da napuste sve zbog Radosne vijesti. Tako se svaka duša iskušava je li u njoj jača želja za prolaznim dobrima ili želja za druženjem s Kristom.” (Isusov život, str. 211,212)

5. listopada

Carinik nije bio odbačen

“Jer ljubav mi je mila, ne žrtve, poznavanje Boga, ne paljenice.” (Hošea 6,6)

“Pozivanje Mateja da postane jedan od Kristovih učenika izazvalo je veliko negodovanje. Izborom carinika za svojeg neposrednog pratioca, Veliki je Učitelj vrijeđao vjerske, društvene i narodne običaje.” (*Isusov život*, str. 212)

“Zahvalnog i poniznog srca, Matej je želio pokazati da cijeni što mu je ukazana čast. Priredio je veliku gozbu za Spasitelja i pozvao svoje drugove u poslu, zadovoljstvima i grijehu. Ako je Isus pozvao njega koji je bio toliko grešan i nedostojan, On će sigurno prihvatiti i njegove drugove, koji su, mislio je Matej, mnogo dostojniji od njega. Matej je želio da i oni osjete prednosti Kristove milosti i ljubavi. Želio je da znaju da Krist ne prezire carinike i grešnike. Želio je da Ga upoznaju kao blaženog Spasitelja. ...

Isus nikada nije odbio poziv na ovakvu gozbu. Njegov je cilj bio da sjeme istine posije u srca svojih slušatelja — da svojim prijaznim razgovorom privuče srca ljudi k sebi. Krist je svakim svojim postupkom želio postići određeni cilj, i pouka koju je dao ovom prigodom bila je pravovremena i prikladna. Ovim postupkom objavio je da čak i carinici i grešnici nisu isključeni iz Njegove nazočnosti. ...

Farizeji su promatrali Krista dok je sjedio i jeo s carinicima i grešnicima. ... Ovi samopravedni ljudi, koji nisu osjećali da im je potrebna pomoć, nisu cijenili Kristov rad. Zauzeli su stav koji im je onemogućio da prihvate spasenje koje je im je On donio. Nisu željeli doći k Njemu da bi primili život. Jadni carinici i grešnici osjećali su da im je potrebna pomoć i prihvatili su pouke i pomoć koju im je Krist pružao.” (*The Signs of the Times*, 23. lipnja 1898.)

“Za samog Mateja Isusov primjer na gozbi bio je trajna pouka. Prezreni carinik postao je jedan od najodanijih evanđelista idući u svojoj službi stopama svojeg Učitelja.” (*Isusov život*, str. 213)

Juda, sebični učenik

“Ali ima među vama nekih koji ne vjeruju. Jer je Isus od početka znao koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati.” (Ivan 6,64)

“Dok je Isus pripremao učenike za rukopoloženje, jedan koji nije bio pozvan nastojao im se nametnuti. Bio je to Juda Iskariotski, čovjek koji je tvrdio da je Kristov sljedbenik. ... Juda je vjerovao da je Isus Mesija i pridruživši se apostolima, nadao se da će osigurati sebi visok položaj u novom kraljevstvu. ...

Učenici su željeli da Juda postane jedan od njih. Imao je izgled koji je ulijevao poštovanje, bio je oštrouman, djelotvoran i darovit i oni su ga preporučili Isusu kao čovjeka koji će Mu pružiti značajnu pomoć u radu. ... Kasniji će im Judin život pokazati koliko je opasno dopustiti bilo kakvom svjetovnom prosuđivanju da djeluje u odlučivanju o podobnosti ljudi za Božje djelo. ...

Ipak, kad se pridružio učenicima, Juda nije bio neosjetljiv prema ljepoti Kristova karaktera. Osjećao je utjecaj božanske sile koja je privlačila duše Spasitelju. ... Spasitelj je čitao Judino srce; On je znao dubinu grijeha kojem će Juda podleći ako ga Božja milost ne oslobodi. Povezujući ovog čovjeka sa sobom, On ga je postavio tamo gdje je iz dana u dan mogao biti doveden u dodir s izvorom nesebične ljubavi. Kad bi otvorio svoje srce Kristu, božanska milost izgnala bi demona sebičnosti, pa bi čak i Juda mogao postati podanik Božjeg kraljevstva.

Bog uzima ljude takve kakvi jesu ... i priprema ih za svoju službu ako žele prihvatiti Njegov red i učiti od Njega. Oni nisu izabrani zato što su savršeni, već unatoč svojem nesavršenstvu; zahvaljujući poznavanju i vršenju istine, Kristovom milošću mogu biti preobraženi u Njegovo obličje.

Juda je imao iste prilike kao i drugi učenici. Slušao je iste dragocjene pouke. Međutim, vršenje istine kao što je Krist zahitijevao razilazilo se s Judinim željama i ciljevima te on nije želio napustiti svoje zamisli da bi primio mudrost s Neba.” (Isusov život, str. 231,232)

Bez izgovora

“Jer je pohlepa za novcem izvor svih zala. Budući da su joj se neki predali, zalutali su od vjere i proboli sami sebe mnogim teškim mukama.” (Timoteju 6,10)

“Kako je nježno postupio Spasitelj sa svojim budućim izdajicom! U svojem nauku Isus se zadržavao na načelima dobroćinstva koja su udarala u sam korijen pohlepnosti. Iznio je Judin gnjusni karakter lakomosti i višeput je ovaj učenik razumio da je ocrtan njegov karakter i istaknut njegov grijeh, ali nije želio priznati i napustiti svoju nepravdu. Bio je sam sebi dovoljan i umjesto da se odupre kušnji, nastavio je slijediti svoje nepoštene postupke. ... Isus mu nikada nije uputio oštar ukor zbog njegove lakomosti, već je s božanskim strpljenjem podnosio ovoga grešnog čovjeka, čak i dok mu je davao dokaz da čita njegovo srce kao otvorenu knjigu. Izložio mu je najuzvišenije pobude za pravilno postupanje, pa za odbacivanje nebeske svjetlosti Juda nije imao nikakvo opravdanje.” (*Isusov život*, str. 232)

“Sotona igra životnu igru za svaku dušu. On zna da je istinsko suosjećanje ispit čistoće i nesebičnosti srca i učinit će sve što je u njegovoj moći da zatvori srce za potrebe drugih. ... On će pokrenuti mnoge događaje da bi spriječio izražavanje ljubavi i naklonosti. Tako je i Judu upropastio. Juda je stalno mislio na svoju korist. On u tome prikazuje velik dio onih koji danas tvrde da su kršćani. Stoga trebamo proučavati njegov slučaj. Mi smo isto tako blizu Kristu kao i on. Međutim, ako nas druženje s Kristom ne sjedini s Njime, ako ne probudi u nama iskrenu ljubav prema onima za koje je Krist dao svoj život, nalazimo se u istoj opasnosti kao Juda. ...

Moramo se čuvati prvog skretanja s pravog puta jer jedan prijestup, jedan propust da pokažemo Kristov duh, otvara put čitavom nizu drugih sve dok umom ne ovladaju neprijateljeva načela. Ako se njeгуje, duh sebičnosti postaje najsnažnija strast koju ništa ne može iskorijeniti osim Kristove sile.” (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 264,265)

Sijač sukoba

“Naprotiv, tko želi biti velik među vama, neka bude vaš poslužnik! A tko želi biti prvi među vama, neka bude vaš sluga.” (Matej 20,26,27)

“Juda je među učenike unio duh suparništva. ... Njega je pokretala nada u sebične dobitke u svjetovnom kraljevstvu koje će, kako je očekivao, Krist uspostaviti. Iako je priznavao božansku silu Kristove ljubavi, Juda se nije pokoravao njezinoj vlasti. Nastavio je cijeniti svoje vlastito prosuđivanje i gledišta i njegovati sklonost prema kritiziranju i osuđivanju. Kristove pobude i postupci, koji su tako često nadmašivali njegovu moć shvaćanja, budili su u njemu sumnju i neslaganje i on je svoja vlastita sumnjičenja i ambicije neopazice prenosio na učenike. Velik dio njihovih prepirki oko prvenstva i njihovog nezadovoljstva Kristovim metodama potjecao je od Jude.” (*Odgovj*, str. 81)

“Pokretao je rasprave i neugodne osjećaje, ponavljajući dokaze koje su protiv Kristovih tvrdnji navodili književnici i farizeji. ... Iznosio je takve tekstove iz Pisma koji nisu imali nikakve veze s istinama koje je Krist objavljivao. Ovi tekstovi, izdvojeni iz cjeline, zbunjivali su učenike. ... Ipak, Juda je sve ovo činio tako kao da je naoko vrlo savjestan. I dok su učenici tražili dokaze koji potvrđuju riječi Velikog Učitelja, Juda bi ih gotovo neosjetno poveo na drugu stazu. ... U svemu što je Krist rekao svojim učenicima bilo je nečega s čime se Juda u svojem srcu nije slagao. ...

Ipak, Juda se nije otvoreno protivio niti je izgledalo da sumnja u Spasiteljeve pouke. Nije otvoreno gundao sve do gozbe u Šimunovoj kući. Kad je Marija pomazala Spasiteljeve noge, Juda je pokazao svoju pohlepnu narav. Isusov ukor duboko ga je ogorčio. Povrijeđeni ponos i želja za osvetom srušili su brane i njime je zavladao pohlepnost kojoj je tako dugo popuštao. To će postati iskustvo svakoga koji ustraje u igri s grijehom. Osnovni oblici urođenih sklonosti prema grijehu, kojima se ne opiremo i koje ne pobjeđujemo, podliježu Sotoninoj kušnji i on po svojoj volji porobljuje dušu.” (*Isusov život*, str. 594,595)

Jedinstvo u raznolikosti

“I on postavi Dvanaesticu da ga prate, da ih šalje da propovijedaju.” (Marko 3,14)

“Ove prve učenike obilježavala je izrazita raznolikost. Oni su trebali biti učitelji svijeta, a ipak su se po svojim karakternim crtama jako razlikovali. Tu je bio Matej Levi, carinik, pozvan iz života poslovne aktivnosti i podložnosti Rimu; revnitelj Šimun, nepomirljivi neprijatelj carskog autoriteta; Petar, nagao, samouvjeren i dobroga srca, i Andrija, njegov brat; Juda Judejac, ugladen, sposoban, ali lakomog duha; Filip i Toma, vjerni i iskreni, ali sporoga srca da vjeruju; Alfejev sin Jakov i Jakovljevi sin Juda, manje istaknuti među braćom, ali energični ljudi, uporni u svojim manama i vrlinama; Natanael, kao dijete po iskrenosti i povjerenju, i sinovi Zebedejevi, častoljubivi, ali vjerna srca. ...

Od dvanaesticu učenika četvorica su trebala imati vodeću ulogu, svaki na svojem području. Da bi ih za to pripremio, Krist ih je poučavao predviđajući sve. Jakov, koji je trebao umrijeti trenutačnom smrću od mača; Ivan, koji je najduže od sve braće trebao slijediti svojeg Učitelja u radu i progonstvu; Petar, pionir u probijanju vjekovnih pregrada i u propovijedanju neznabožičkom svijetu; i Juda, koji se u službi isticao iznad svoje braće, a koji je ipak u svojem srcu kovao planove o čijim je posljedicama malo mislio.” (*Odgoj*, str. 76,77)

“Da bi uspješno obavljali djelo na koje su bili pozvani, ovi učenici, koji su se toliko razlikovali po prirodnim osobinama, po odgoju i životnim navikama, morali su postići jedinstvo osjećaja, misli i djelovanja. Kristov je cilj bio da izgradi to jedinstvo. ... Cilj Njegovog truda oko njih izražen je u Njegovoj molitvi Ocu: ‘Da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno.’ (Ivan 17,21)” (*Isto*, str. 76)

“Apostoli našega Gospodina nisu imali ništa što bi im donijelo slavu. Bilo je očito da uspjeh njihova rada pripada jedino Bogu. Život ovih ljudi, karakter koji su izgradili i silno djelo što ga je Bog učinio preko njih, potvrđuju ono što će On učiniti za sve koji su poučljivi i poslušni.” (*Isusov život*, str. 190)

10. listopada

Nijedan nije bio savršen

“Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama.” (2. Korinćanima 4,7)

“Svi apostoli imali su ozbiljne mane kad ih je Isus pozvao u svoju službu. Čak i Ivan, koji je došao u najprisniju vezu s poniznim i krotkim Spasiteljem, po svojoj naravi nije bio ponizan i popustljiv. On i njegov brat nazvani su ‘sinovi groma’. Dok su bili s Isusom, svako ponižavanje pokazano prema Njemu probudilo je u njima srdžbu i ratobornost. Plahovitost, osvetoljubivost, kritički duh, sve je to bilo u voljenom učeniku. Bio je ponosit, želio je biti prvi u Božjem kraljevstvu. Međutim, iz dana u dan, nasuprot svojem nasilničkom duhu, promatrao je Isusovu nježnost i blagost i slušao Njegove pouke o poniznosti i strpljivosti. Otvorio je srce božanskom utjecaju i postao ne samo slušatelj, već i izvršitelj Spasiteljevih riječi. Njegovo ja bilo je sakriveno u Kristu. Naučio je nositi Kristov jaram i ponijeti Njegovo breme.

Isus je ukoravao svoje učenike, opominjao ih je i upozoravao; ali Ivan i njegova braća nisu Ga napustili; izabrali su Isusa bez obzira na prijekore. Spasitelj se nije povukao od njih zbog njihovih slabosti i pogrešaka. Oni su do kraja dijelili Njegove kušnje i učili pouke iz Njegova života. Promatranjem Krista preobrazili su svoj karakter. ...

Krist kao svoje predstavnike među ljudima nije izabrao anđele koji nisu nikada pali, već ljudska bića, ljude s istim sklonostima poput onih koje žele spasiti. ...

Budući da su i sami ugroženi, oni poznaju opasnosti i poteškoće puta i stoga su pozvani da dopru do drugih koji se nalaze u sličnoj ugroženosti. Postoje duše zbunjene sumnjom, opterećene slabostima, slabe u vjeri i nespremljene da se uhvate za Nevidljivoga; ali prijatelj kojega mogu vidjeti, koji dolazi k njima umjesto Krista, može postati alka koja će pričvrstiti njihovu kolebljivu vjeru za Krista.

Zajedno s nebeskim anđelima trebamo sudjelovati u predstavljanju Isusa svijetu.” (*Isusov život*, str. 232—234)

Sumnje i pitanja

“Ali im Isus odmah reče: ‘Ođvažni budite! Ja sam, ne bojte se!’” (Matej 14,27)

“Uđoše u lađicu. I bili su na putu prema Kafarnaumu.’ Napustili su Isusa s nezadovoljstvom u srcu. ... Gundali su zato što im nije bilo dopušteno da Ga proglašaju kraljem. Okrivljavali su sebe što su se tako lako pokorili Njegovoj zapovijedi. ...

Njihov um i srce obuzelo je nevjerođanje. Zaslijepilo ih je častohleplje. ... Zar Krist nikada neće preuzeti kraljevsku vlast? Zašto Onaj koji je posjedovao takvu silu nije otkrio svoj pravi karakter i učinio njihov put manje bolnim? Zašto nije spasio Ivana Krstitelja od nasilne smrti? Učenici su tako razmišljali sve dok na sebe nisu navukli veliku duhovnu tamu. Pitali su se nije li Isus možda neki varalica, kako su tvrdili farizeji.

Učenici su tog dana bili svjedoci Kristovih veličanstvenih djela. Činilo se kao da je Nebo sišlo na Zemlju. Sjećanje na taj veličanstveni, slavni dan trebalo ih je nadahnuti vjerom i nadom. Da su bez opterećenja u srcu razgovarali o ovom danu, ne bi došli u kušnju. ... Njihove su misli bile uznemirene i nerazborite, a Gospodin im je dao nešto drugo što će potresti njihovu dušu i zaposliti njihov um. Bog to često čini kad ljudi sami sebi stvaraju terete i nevolje. ...

Neprimjetno im se približavala velika bura, a oni za nju nisu bili spremni. ... Zaboravili su na svoje nezadovoljstvo, svoje nevjerođanje i nestrpljivost. Svi su radili kako bi sačuvali lađu od potonuća. ... Do četvrte noćne straže mučili su se veslajući. Tada su umorni shvatili da su izgubljeni. Čeznuli su za prisutnošću svojeg Učitelja jer im je more u buri i mraku pružalo pouku o njihovoj bespomoćnosti.

Isus ih nije zaboravio. ... U trenutku kad su mislili da su izgubljeni, zraka svjetla otkrila je tajanstvenu priliku koja im se približavala po vodi. ... Njihov se voljeni Učitelj okrenuo, Njegov glas utišao je njihov strah: ‘Ođvažni budite! Ja sam, ne bojte se!’ Ne bojte se; Ja sam, ne plašite se.” (*Isusov život*, str. 304—306)

12. listopada

Tajni razgovor

“On nas spasi ne po djelima što ih u pravednosti mi učinismo, nego po svojem milosrđu: kupelji novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom.” (Titu 3,5)

“Nikodem je zauzimao visok i povjerljiv položaj u hebrejskom narodu. Bio je visokoobrazovan, izrazito obdaren i uvaženi član Velikog vijeća. Kao i drugi, i on je bio pokrenut Isusovim učenjem. ...

Žarko je želio razgovarati s Isusom, ali Ga zbog straha nije htio javno potražiti. ... Pričekao je dok grad utone u san, pa Ga je onda potražio. ...

‘Rabi,’ rekao je, ‘znamo da si od Boga došao kao učitelj.’... Ovim riječima želio je smišljeno izraziti i izazvati povjerenje, ali su one, zapravo, pokazivale nevjerovanje. On nije priznavao Isusa za Mesiju, već samo za Učitelja poslanog od Boga. ...

Isus je upravio pogled na govornika kao da proniče u dubinu njegove duše. U svojoj beskonačnoj mudrosti On je gledao čovjeka koji traži istinu ... neposredno, ali svečano i ljubazno, istaknuo je najvažnije: ‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.’ (Ivan 3,3) ...

Nikodem je slušao propovijedi Ivana Krstitelja o pokajanju i krštenju. ... Ipak, vijest Ivana Krstitelja koja je pokretala ljude da ispituju svoje srce nije ga uspjela osvjedočiti o vlastitom grijehu. On je bio strogi farizej i ponosio se svojim dobrim djelima. Bio je nadaleko poštovan zbog svoje darežljivosti i velikodušnosti i podupiranja službe u Hramu, osjećajući sigurnost u vjerovanju da je zadobio Božju naklonost. Uznemirila ga je misao o kraljevstvu koje je tako čisto da ga on u svojem sadašnjem stanju ne može naslijediti. ...

S obzirom na svoje izraelsko podrijetlo smatrao je da mu je zajamčeno jedno mjesto u Božjem kraljevstvu. Smatrao je da mu nije potrebna nikakva promjena i stoga su ga iznenadile Spasiteljeve riječi. Bio je pogođen njihovom neposrednom primjenom na njega. Farizejska ponositost borila se protiv iskrene želje čovjeka koji je tražio istinu.” (Isusov život, str. 123—125)

13. listopada

Kao što vjetar puše

“Odgovori mu Isus: ‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko.’” (Ivan 3,5)

“Nikodema su ove riječi zaprepastile i razljutile. Sebe je smatrao ne samo obrazovanim, već i pobožnim i religioznim. ... Nije mogao uskladiti ovaj nauk o obraćenju sa svojim razumijevanjem ustanovljene vjere. Nije mogao na zadovoljavajući način objasniti nauk o obraćenju; ali Isus mu je slikovito pokazao da on ni ne može biti utvrđen na poseban način. Isus je istaknuo činjenicu da čovjek ne može vidjeti vjetar, ali može zapaziti njegovo djelovanje. Nikodem možda nikada neće moći objasniti proces obraćenja, ali će moći uočiti rezultate. Našem pogledu nije otkrivena sila koja djeluje. ... Nijedno ljudsko mišljenje najučćenijih ljudi ne može objasniti djelovanje Duha Svetoga na ljudski um i karakter; pa ipak, mogu vidjeti Njegov utjecaj na život i djela. ...

On nije bio spreman priznati istinu jer nije mogao shvatiti sve što je bilo u vezi s djelovanjem Božje sile. Ipak, prihvatio je činjenice iz prirode iako ih nije mogao objasniti ili bar razumjeti. Kao i drugi ljudi iz prošlih vjekova, i on je gledao na obrede i ceremonije kao na nešto što je u vjeri važnije od dubokog i snažnog djelovanja Božjeg Duha.” (*The Review and Herald*, 5. svibnja 1896.)

“Mi možemo laskati sebi samima, kao što je činio Nikodem, da nam je život čestit, a moralni lik besprijekoran te misliti da ne moramo poniziti svoje srce pred Bogom kao ostali grešnici; ali kad Kristova svjetlost obasja našu dušu, vidjet ćemo da smo okaljani, shvatit ćemo da su naše pobude sebične, da je neprijateljstvo prema Bogu oskrvnulo svako naše djelo. Tada ćemo shvatiti da je naša pravednost kao ‘okaljana haljina’ i da nas jedino Kristova krv može očistiti od prljavštine grijeha i obnoviti naše srce ‘na njegovu sliku’.” (*Put Kristu*, izd. 2012., str. 27)

Nanovo rođen

“Onaj koji radi što je pošteno dolazi k svjetlu, da bi se očitovalo da su njegova djela učinjena u Bogu.” (Ivan 3,21)

“Nikodem je došao Gospodinu u želji da s Njim razmijeni gledišta, ali Isus mu je otkrio temeljna načela istine. Rekao je Nikodemu: Tebi nije potrebno teorijsko znanje, već duhovna obnova. Ne moraš zadovoljiti svoju radoznalost, već ti je potrebno novo srce. ...

Uvidio je da najstroža poslušnost samo slovu Zakona, primjenjivanom u izvanjskom životu, nijednom čovjeku ne daje pravo na ulazak u nebesko kraljevstvo. Prema ljudskoj procjeni njegov je život bio pravedan i častan, ali u Kristovoj je nazočnosti osjećao da je njegovo srce nečisto a njegov život nesvet. ... Dok mu je Spasitelj objašnjavao novorođenje, čeznuo je da se ova promjena izvrši i u njemu. ... Isus je odgovorio na neizgovoreno pitanje: ‘Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako mora biti podignut Sin Čovječji, da svatko tko vjeruje u njega ima život vječni.’...

Nikodem je primio pouku i prihvatio je. Istraživao je Sveto pismo na nov način, ne radi teorijskih rasprava, već da bi primio život za svoju dušu. Počeo je gledati nebesko kraljevstvo kad se pokorio vodstvu Duha Svetoga. ...

Određeno vrijeme Nikodem nije javno priznavao Krista, već je promatrao Njegov život i razmišljao o Njegovom nauku. Na savjetima Velikog vijeća u više navrata spriječio je planove svećenika da Ga unište. ...

Nakon Gospodnjeg uzašašća, kad su se učenici rasijali zbog progonstva, Nikodem je važno istupio naprijed. Upotrijebio je svoje bogatstvo podupirući mladu Crkvu za koju su Hebreji očekivali da će biti uništena Kristovom smrću. U vrijeme opasnosti on, koji je bio tako obazriv i sumnjičav, bio je čvrst kao stijena hrabreći vjeru učenika i dajući novčana sredstva za napredak djela Evanđelja. Oni koji su ga prije poštovali, sad su mu se rugali i progonili ga. Postao je siromašan u zemaljskim dobrima, ali se nije pokolebao u vjeri koja se u njemu rodila za noćnog razgovora s Isusom.” (*Isusov život*, str. 124—130)

15. listopada

Susret na Jakovljevom zdencu

“A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjeti. Štoviše, voda koju ću mu dati postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni.” (Ivan 4,14)

“Kad je sjeo da se odmori na Jakovljevom zdencu, Isus je dolazio iz Judeje, gdje je Njegov rad imao malo ploda. ... Bio je malaksao i umoran, a ipak nije zanemario priliku da progovori ženi koja je bila tuđinka, odvojena od Izraela, i živjela u otvorenom grijehu.” (Isusov život, str. 144)

“Dok je žena razgovarala s Isusom, Njegove su riječi snažno utjecale na nju. ... Shvatila je žeđ svoje duše, koju vode sa sikarskog zdenca ne mogu nikada ugasiti. Ništa što je dosad došlo u dodir s njom nije u njoj probudilo uzvišeniju potrebu. Isus ju je osvjedočio da čita tajne njezina života; ipak, osjećala je da joj je On prijatelj koji je sažaljeva i voli. Premda je čistoća Njegove nazočnosti osuđivala njezin grijeh, On nije izgovorio nijednu riječ optužbe, već joj je govorio o svojoj milosti koja može obnoviti dušu. ...

Ostavivši vrč, vratila se u grad kako bi odnijela vijest i drugima. ... Srcem što je kiptjelo od radosti, žurila je svojim putem da odnese drugima dragocjenu svjetlost koju je primila.

‘Dođite da vidite čovjeka koji mi reče sve što sam učinila!’ rekla je ljudima u gradu. ‘Da On nije Mesija?’ Njezine riječi dirnule su njihovo srce. Njezino je lice imalo nov izraz, a cijela njezina pojava pokazivala je promjenu. Poželjeli su vidjeti Isusa.” (Isto, str. 139,141)

“Čim je našla Spasitelja, Samarijanka je dovela druge k Njemu. Dokazala je da je puno uspješniji misionar od Njegovih učenika. ... Njihove misli bile su usmjerene na veliko djelo koje treba izvršiti u budućnosti. Nisu vidjeli da se upravo oko njih nalazi žetva koju treba sabrati. Ali preko žene koju su prezirali, sav je grad doveden da sluša Spasitelja. ...

Samarijanka nam pokazuje kako djeluje stvarna vjera u Krista. Svaki pravi učenik rađa se u Božje kraljevstvo kao misionar. Onaj koji pije od vode, postaje izvorom života. Primateelj postaje davatelj.” (Isto, str. 144,145)

16. listopada

Od sumnje do vjere

“Isus mu reče: ‘Ako ne vidite čudesne znakove, vi nipošto nećete vjerovati.’” (Ivan 4,48)

“Kao bljesak svjetlosti, Spasiteljeve riječi upućene kraljevskom činovniku razotkrile su njegovo srce. Uvidio je da je iz sebičnih pobuda tražio Isusa. Njegova kolebljiva vjera pojavila se pred njim u svojem pravom karakteru. S dubokom boli shvatio je da bi njegova sumnja mogla njegovog sina stajati života. Znao je da se nalazi u nazočnosti Onoga koji može čitati misli i kome je sve moguće. U dubokoj duševnoj patnji uzviknuo je ponizno moleći: ‘Gospodine ... sidi prije nego mi umre dijete!’ Njegova vjera čvrsto se uhvatila za Krista, kao što je to učinio i Jakov kad je, boreći se s Anđelom, uzviknuo: ‘Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.’ (Postanak 32,26)

Kao i Jakov, on je nadvladao. Spasitelj se ne može udaljiti od duše koja se iznoseći svoju veliku potrebu čvrsto drži Njega. ‘Idi,’ rekao je On, ‘tvoj je sin živ.’ Kraljevski činovnik je s mirom i radošću koju nikada prije nije poznavao otišao od Spasitelja. Ne samo što je vjerovao da će njegov sin ozdraviti, već je s čvrstim povjerenjem uzvjerovao u Krista kao svojeg Otkupitelja. ...

Kao i uciviljeni otac, mi često tražimo Isusa u želji za nekim zemaljskim dobrom, i tek nakon uslišenja našeg zahtjeva pokazujemo povjerenje u Njegovu ljubav. Spasitelj nam želi dati veći blagoslov nego što tražimo, odgadajući odgovor na naše traženje da bi nam pokazao zlo našeg srca i našu duboku potrebu za Njegovom milošću. On želi da odbacimo sebičnost, što će nas navesti da Ga potražimo. Priznavanjem svoje bespomoćnosti i prijeke potrebe, trebamo se potpuno povjeriti Njegovoj ljubavi.

Plemić je želio vidjeti ispunjenje svoje molitve prije nego što bi povjerovao, ali morao je prihvatiti Isusovu riječ da je njegova molba uslišana i da mu je poklonjen blagoslov. Mi također trebamo naučiti ovu pouku.” (*Isusov život*, str. 147–149)

“Pred nama je dan kada će Sotona ... učiniti mnoga čuda kojima će ojačati vjeru svih onih koji traže ovakve dokaze. Kako će strašno biti stanje onih koji zatvaraju oči pred svjetlošću istine i traže čuda koja će ih utvrditi u obmani!” (*Evangelizam*, str. 448,449)

17. listopada

Nisam dostojan

“Zaista, kažem vam, tolike vjere ne nadoh ni u koga u Izraelu.” (Matej 8,10)

“Stotnik nije sumnjao u Kristovu silu. ... On nije vidio Spasitelja, ali izvještaji što ih je čuo nadahnuli su ga vjerom. ... U Kristovom nauku, kako mu je bilo izneseno, našao je ono što je ispunjavalo potrebu njegove duše. Sve što je bilo u njemu duhovno, prihvatilo je Spasiteljeve riječi. Međutim, osjećajući se nedostojnim da dođe pred Isusa, obratio se hebrejskim starješinama da zamole za izlječenje njegovog slugu.” (*Isusov život*, str. 250)

“Ali na putu k stotnikovu domu Isus je primio poruku od samog stotnika: ‘Gospodine, ne muči se dalje, jer nisam dostojan da uđeš pod moj krov.’ (Luka 7,6) Ali Isus se ne zaustavlja na putu, tako da stotnik osobno dolazi upotpuniti i potvrditi svoju poruku: ‘Zato se i ne smatrah dostojnim da pristupim k tebi — nego reci riječ, i ozdravit će sluga moj!’ ‘Jer i ja koji sam podložnik imam pod sobom vojnike te jednom velim: Idi! i ide; drugome: Dođi! i dođe; i svome sluzi: Učini to! — i učini.’ ...

‘Idi! Neka ti bude’, rekao je Krist, ‘kako si vjerovao! I njegov sluga ozdravi u isti čas.’ (Matej 8,13)

Hebrejski su starješine stotnika preporučili Kristu zbog ljubavi koju je pokazao prema njihovom narodu. On je zaslužan, govorili su, jer ‘nam načini sinagogu’. Ali stotnik je za sebe rekao: ‘Nisam dostojan.’” (*Služba liječenja*, str. 31)

“Njegovo je srce bilo ganuto Kristovom milošću. Uvidio je svoju nedostojnost, ali nije se bojao tražiti pomoć. Nije se uzdao u svoju dobrotu; njegov dokaz bila je njegova velika potreba. Stotnikova vjera uhvatila se za Krista kakav On jest. Nije vjerovao u Njega samo kao u čudotvorca, već kao u Prijatelja i Spasitelja ljudskog roda.

Na taj način svaki grešnik može doći Kristu. ... Odričući se svakog oslanjanja na sebe, možemo gledati na golgotski križ i reći:

‘Moje su ruke prazne,

U Tvoj križ samo uzdam se.’” (*Isusov život*, str. 251,252)

18. listopada

Bogu su mrske društvene razlike

“Ali nema razlike između Židova i Grka; isti je Gospodin sviju, bogat za sve koji ga zaziivlju, jer: Tko god zazove ime Gospodnje, spasit će se.” (Rimljanima 10,12,13)

“Najedanput, žena Kanaanka, koja dođe iz toga kraja, povika: ‘Smiluj mi se, Gospodine, Sine Davidov! Kćer mi vrlo muči zli duh.’ (Matej 15,22) Narod iz ovoga kraja imao je staro kanaansko podrijetlo. Bili su idolopoklonici i stoga prezreni i omrznuti od Hebreja. Ovom je narodu pripadala i ova žena koja je sada došla k Isusu. Bila je poganka. ...

Krist nije odmah odgovorio na ženinu molbu. On je prihvatio ovu predstavnicu prezrena roda kao što bi učinili Hebreji. ... Žena je iznosila svoj slučaj s još većom ozbiljnošću padajući pred Njegove noge i vičući: ‘Gospodine, pomози mi!’ ...

Ona se odmah pokorila Kristovom utjecaju i pokazala vjeru u Njegovu sposobnost da joj usliša molbu. Ona je molila za mrvice koje padaju s Gospodareva stola. Ako može dobiti pravo jednog psa, voljna je da je smatraju psom. Nije posjedovala narodne i vjerske predrasude ili oholost koja bi utjecala na njezino ponašanje i odmah je priznala Isusa kao Otkupitelja i kao Onoga koji može učiniti sve što od Njega traži.

Spasitelj je zadovoljan. On je okušao njezinu vjeru u sebe. ... Okrenuvši se k njoj s izrazom sažaljenja i ljubavi, rekao je: ‘O ženo, velika je tvoja vjera. Neka ti bude kako želiš!’ Od tog je trenutka njezina kći ozdravila. Zli duh je više nije uznemiravao.

...

Feničanka se vjerom suprotstavila preprekama koje su bile podignute između Hebreja i neznabožaca. Nasuprot obeshrabrenju, ne gledajući na okolnosti koje bi je mogle navesti da posumnja, pouzdala se u Spasiteljevu ljubav. Krist želi da se i mi tako pouzdamo u Njega. Blagoslovi spasenja pripadaju svakoj duši. Ništa drugo osim vlastitog izbora ne može spriječiti nijednog čovjeka da preko Evanđelja ne postane u Kristu sudionik u obećanjima.

Društvene razlike su mrske Bogu. On ne priznaje ništa što ima takvo obilježje. U Njegovim očima duše svih ljudi imaju jednaku vrijednost.” (Isusov život, str. 324—328)

Mora biti osobno

“Ozdravit ću ako se samo dotaknem njezove haljine.” (Matej 9,21)

“Ove je riječi izgovorila u sebi jedna siromašna žena koja je dvanaest godina trpjela bolest od koje je njezin život postao bremenom. Sav svoj novac potrošila je za liječnike i lijekove, da bi joj se na kraju priopćilo kako je njezina bolest neizlječiva. Ali kad je čula za Velikog Liječnika, njezine su nade ponovno oživjele. ... Ona mu se u više navrata pokušavala približiti.” (*Isusov život*, str. 28)

“Počela je očajavati kad joj se On, krčeći put kroz mnoštvo, približio. ... Ali usred te zbrke nije mogla razgovarati s Njim, niti uhvatiti više od trenutačnog prolaska Njegove pojave. ... Dok je prolazio, posegnula je naprijed i uspjela dirnuti samo rub Njegove odjeće. Tog trenutka znala je da je iscjeljena. U tom jednom dodiru bila je usredotočena vjera njezinog života; njezinu bol i slabost odmah su zamijenili snaga i savršeno zdravlje.

Sa zahvalnim srcem pokušala se izvući iz mnoštva, ali Isus je iznenada zastao. ... Spasitelj je mogao razlikovati dodir vjere od nemarnog dodira neopreznog mnoštva. Takvo povjerenje ne smije ostati nezamijećeno. ... Uviđajući da je zatajivanje uzaludno, ona je dršćući stupila naprijed i bacila se pred Njegove noge. Sa suzama zahvalnicama opisala je svoje patnje i kako je našla iscjeljenje. Isus joj je nježno rekao: ‘Kćeri, tvoja te vjera ozdravila, hajde u miru!’ Nije pružio priliku za praznovjerje u kojem bi se iscjeljenje smatralo podarenim zbog samog čina dodira Njegove odjeće. Iscjeljenje je ostvareno ne samim dodirom s Njim, već vjerom koja se uhvatila za Njegovu božansku silu. ...

Tako je i u duhovnom životu. Govoriti površno o vjeri, moliti se bez duševne gladi i žive vjere, nema nikakvu vrijednost. Formalna vjera u Krista koja Ga prihvaća samo kao Spasitelja svijeta ne može nikada donijeti izlječenje duši. ... Nije dovoljno samo vjerovati o *Kristu*; mi moramo vjerovati u *Njega*. Jedina vjera koja će nam koristiti jest vjera koja Ga prihvaća kao osobnog Spasitelja, koja usvaja Njegove zasluge kao svoje.” (*Isusov život*, str. 276,277)

20. listopada

Što mi još treba?

“Neki ga član Velikog vijeća zapita: ‘Dobri Učitelju, što moram činiti da baštinih život vječni?’” (Luka 18,18)

“Mladiću koji Ga je upitao što treba činiti da bi dobio vječni život, Isus je odgovorio: ‘Znaš zapovijedi.’” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 219,220)

“Božji je karakter izražen u Njegovim zapovijedima, i ako želiš biti u skladu s Bogom, načela Njegovog zakona moraju postati temelj svakog tvojeg djelovanja. ...

Na riječi: ‘Vrši zapovijedi’, mladi glavar je upitao: ‘Koje?’ ... Krist je govorio o Zakonu koji je proglašen na Sinaju. Naveo mu je nekoliko zapovijedi s druge ploče Zakona. ...

Mladić je odgovorio bez oklijevanja: ‘To sam sve držao od svoje mladosti. Što mi još treba?’ Njegovo shvaćanje Zakona bilo je formalno i površno. Ocjenjivan prema ljudskim mjerilima, njegov je karakter bio bez mane. Njegov vidljivi život bio je stvarno, bar u velikoj mjeri, besprijekoran i on je mislio da se njegovoj poslušnosti Zakonu ne može prigovoriti. Ipak, potajno je strahovao da nešto nije u redu između njegove duše i Boga. To ga je i navelo na pitanje: ‘Što mi još treba?’

Krist mu je odgovorio: ‘Ako želiš biti savršen, hajde prodaj sve što imaš i podaj novac siromasima, pa ćeš imati blago na nebu! Onda dodi i slijedi me! — Kad mladić ču te riječi, udalji se žalostan, jer je posjedovao veliko imanje.’

Sebičnost je prijestup Zakona. To je Isus htio pokazati mladiću pa ga je podvrgnuo ispitu koji će pokazati sebičnost njegovog srca. Prikazao mu je slabu točku njegovog karaktera. Mladić nije želio nikakvo daljnje prosvjetljenje. On je njegovao idola u svojem srcu; svijet je bio njegov bog. Tvrdio je da drži zapovijedi, ali nije slijedio načelo koje je značilo pravi život i duh svih zapovijedi. Nije njegovao istinsku ljubav prema Bogu i bližnjemu. Ovaj nedostatak pokazivao je da nema ničega što bi ga moglo osposobiti za nebesko kraljevstvo. Svojom sebičnošću i ljubavlju prema svjetovnim dobitcima prekršio je sva načela nebeskog kraljevstva.” (*Isusove usporedbe*, str. 268,269)

21. listopada

Nije položio ispit

“Nato ga Isus pogleda, zavoli ga i rekne mu: ‘Jedno ti nedostaje: Hajde, prodaj sve što imaš, podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu! Onda dođi, slijedi me!’” (Marko 10,21)

“Krist je promatrao lice ovog mladog čovjeka kao da čita njegov život i ispituje njegov karakter. Zavolio ga je i želio mu je podariti mir, milost i radost koji bi sasvim izmijenili njegov karakter. ...

S kakvom je ozbiljnom, brižnom čežnjom, s kakvom gladi u duši Spasitelj promatrao mladića nadajući se da će prihvatiti poziv Božjeg Duha! ... Poglavar je brzo razabrao sve što su Kristove riječi obuhvatile i postao žalostan. ... Da se odrekne svojeg zemaljskog blaga koje je vidljivo, radi nebeskog blaga koje je nevidljivo — bilo je prevelik rizik. Odbio je ponudu vječnog života i otišao u stalnu službu svijetu.

Tisuće ljudi prolaze kroz ovu kušnju birajući između Krista i svijeta; i mnogi biraju svijet. Kao i mladi glavar, oni se okreću od Krista govoreći u svojem srcu: Ne želim ovog čovjeka za svojeg vođu. ... Svi trebaju razmotriti što znači željeti Nebo, a ipak mu okrenuti leđa zbog postavljenih uvjeta. Razmislite o tome što znači reći Kristu: ‘Ne.’ Glavar je rekao: Ne, ja Ti ne mogu dati sve. Govorimo li i mi isto? ...

Imanje je povjereno poglavaru da bi se pokazao kao vjerni povjerenik; ova dobra trebao je podijeliti na blagoslov onima koji su bili u oskudici. Bog i danas povjerava ljudima sredstva, darove i prilike kako bi postali Njegovim posrednicima u pomaganju siromašnima i onima koji pate. Onaj koji koristi povjerene darove kako je Bog odredio, postaje Spasiteljevim suradnikom. ...

Onima koji se poput mladog glavara nalaze na visokim, povjerljivim položajima i imaju veliko imanje, može izgledati kao prevelika žrtva odricanje od svega da bi slijedili Krista. Ali to je pravilo koje vrijedi za sve koji žele postati Njegovi učenici. Poslušnost se mora pokazati u svemu što se prihvati. Samoodricanje je bît Kristova nauka.” (*Isusov život*, str. 425—428)

22. listopada

On je stavio sve na pravo mjesto

“Da, Sin Čovječji došao je da traži i spasi što je izgubljeno.” (Luka 19,10)

“Starješina carinički’ Zakej bio je Židov, kojega su njegovi sunarodnjaci mrzili. Njegov položaj i bogatstvo bili su nagrada za poziv kojeg su se gnušali i smatrali ga simbolom nepravde i iznuđivanja. Ipak, bogati carinski službenik, prema je to tako izgledalo, nije bio potpuno okorjeli svjetovni čovjek. Ispod pojave svjetovnosti i oholosti nalazilo se srce spremno za božanski utjecaj.

Zakej je slušao o Isusu. ... U cariničkom starješini probudila se čežnja za boljim životom. ... Osjećao je da je grešnik u Božjim očima. Ipak, ono što je čuo o Isusu rasplamsalo je nadu u njegovom srcu. Pokajanje i obnova života mogli su se ostvariti čak u njegovom životu; zar nije jedan od najpovjerljivijih učenika novoga Učitelja carinik? Zakej je odmah počeo slijediti uvjerenje koje je njime ovladalo nadoknađujući štetu onima kojima je nanio nepravdu.

Već je počeo ispravljati svoje prošle korake, kad je Jerihonom prostrujala vijest da Isus ulazi u grad. Zakej Ga je odlučio vidjeti. ... U nazočnosti mnoštva ‘Zakej stade te reče Gospodinu: Evo, polovicu svog imanja, Gospodine, dat ću siromasima. I ako sam koga u čemu prevario, vratit ću četverostruko.’ ‘Reče mu na to Isus: Danas je došlo spasenje ovoj kući.’” (*Isusov život*, str. 450—452)

“Ima i onih kojima su bile pružene vrlo oskudne prilike, koji su hodili putem zablude zato što nisu znali za bolje i koje će obasjati zrake svjetla. Kao što je Kristova riječ došla Zakeju: ‘Treba da se danas zadržim u tvojoj kući’ (Luka 19,5) — tako će biti upućena i njima i tada će se vidjeti da su srca onih koje smo smatrali otvrdnulim grešnicima nježna kao srce djeteta zato što se Krist udostojao da ih zapazi. Mnogi će doći iz velikih zabluda i grijeha i zauzeti mjesto onih koji su imali prilike i prednosti i nisu ih cijenili. Oni će se uračunati među Božje izabranike, među Njegove dragocjene odabranike; kada Krist dođe u svojem kraljevstvu, oni će stajati pokraj Njegovog prijestolja.” (*Isusove uspo- redbe*, str. 158)

Bogataš i Bog

"[Ako bezbožnik] vrati zalog, plati oteto i stane živjeti po zakonima života, ne čineći bezakonja — živjet će, neće umrijeti!" (Ezekiel 33,15)

"Čim se Zakej pokorio utjecaju Duha Svetoga, odbacio je svaki nečasni postupak. Pokajanje nije pravo ako ne izazove promjenu života. Kristova pravednost nije ogrtač kojim će se pokrivati nepriznati i neostavljeni grijesi. ...

Poput Zakeja, svaka obraćena duša objavit će ulazak Krista u svoje srce time što će odbaciti nepravedna djela koja su obilježavala njezin život. Poput cariničkog starješine, takav će pružiti dokaze svoje iskrenosti time što će nadoknaditi nanesenu štetu. ...

Ako smo drugima učinili nepravdu nekim nepravednim poslovnim postupkom ... ako smo prevarili u trgovini ili ako smo obmanuli nekog čovjeka, čak ako je to bilo i u okvirima zakona, trebamo priznati svoje djelo i nadoknaditi štetu, koliko je god to u našoj moći. Pravo je da nadoknadimo ne samo ono što smo uzeli, već i sve ono što bi se s vremenom prikućilo pravilnom i mudrom uporabom dok su ta sredstva bila u našoj svojini.

Spasitelj je rekao Zakeju: 'Danas je došlo spasenje ovoj kući.' Blagoslovljen je bio ne samo Zakej, nego s njim i sav njegov dom. ... Oni su bili isključeni iz sinagoga zbog prijezira rabina i vjernika; ali sada, najčasniji dom u cijelom Jerihonu okupio se oko božanskog Učitelja da u svojoj kući sluša riječi života.

Kad Krista primamo kao osobnog Spasitelja, dolazi spasenje duši. Zakej je primio Isusa ne samo kao prolaznog gosta u svojem domu, već kao Onoga koji će prebivati u hramu bića." (*Isusov život*, str. 453,454)

"Kad je bogati mladi knez otišao od Isusa, učenici su se čudili govoru svojeg Učitelja: 'Kako je mučno ući bogatašu u kraljevstvo Božje!' Uzviknuli su jedni drugima: 'Tko se onda može spasiti?' Sad su imali dokaz istinitosti Kristovih riječi: 'Što je ljudima nemoguće, Bogu je moguće.' (Marko 10,24,26; Luka 18,27) Vidjeli su kako jedan bogataš Božjom milošću ulazi u kraljevstvo." (*Isto*, str. 452)

24. listopada

Dala je sve što je imala

“Tada Isus pozva k sebi svoje učenike te im reče: ‘Zaista, kažem vam, ova je siromašna udovica ubacila više nego svi drugi koji su ubacivali u blagajnu. Jer svi ubaciše od svoga viška, a ona od svoje neimaštine: ubacila je sve što je imala, sve svoje uzdržavanje.’” (Marko 12,43.44)

“Isus je bio u predvorju gdje su se nalazila spremišta za darove i pozorno je promatrao one koji su dolazili priložiti svoje darove. Mnogi bogataši donosili su velike iznose novca i razmetljivo ga prilagali. Isus ih je sa žalošću promatrao, ali ništa nije govorio o njihovim velikodušnim darovima. Ubrzo se Njegovo lice razvedrilo kad je vidio siromašnu udovicu kako se tiho približava, kao da se boji da će biti primijećena. ... Čim je dobila priliku, brzo je ubacila svoje dvije leptе i žurno se okrenula da ode. Međutim, dok je ovo činila, zamijetila je Isusa koji ju je pozorno promatrao.

Spasitelj je pozvao svoje učenike i usmjerio njihovu pozornost na udovičino siromaštvo. Tada su riječi Njegove pohvale doprle do njezinog uha. ... Suze radosnice ispunile su njezine oči kad je osjetila da je njezin čin prihvaćen i cijenjen. ... Isus je razumio njezinu pobudu. Vjerovala je da je Bog odredio službu u Hramu i željela je učiniti najviše što može da bi je poduprla. Učinila je što je mogla i njezino djelo trebalo je postati spomenikom koji će očuvati sjećanje na nju kroz sva vremena, i biti njezina radost u vječnosti. Njezino je srce išlo s njezinim darom; njegova vrijednost procijenjena je ne vrijednošću novčića, već ljubavlju prema Bogu i zanimanjem za Njegovo djelo koje ju je pokrenulo na ovaj čin. ...

Bogati su davali od svojeg obilja, a mnogi od njih da bi ih ljudi vidjeli i poštovali. Njihovi veliki darovi nisu ih lišili udobnosti ili čak raskoši; nisu zahtijevali nikakvu žrtvu i stoga se po vrijednosti nisu mogli usporediti s udovičinom leptom. ... Njezin primjer samopožrtvovnosti djelovao je trajno na tisuće srca u svakoj zemlji i u svakom naraštaju. On se obraćao i bogatima i siromašnima, pa su njihovi darovi povećali vrijednost njezinog dara. Božji blagoslov nad udovičnim leptama učinio ih je izvorom velikih uspjeha. To se isto događa sa svakim darom koji se daje i svakim djelom koje se učini s iskrenom željom da bude na slavu Bogu. On je povezan s ciljevima Svemogućega. Njegov utjecaj na dobro ne može izmjeriti nijedan čovjek.” (*Isusov život*, str. 506,507)

25. listopada

“Brineš se i uznemiruješ za mnoge stvari”

“Marta, Marta! — odgovori joj Gospodin — brineš se i uznemiruješ za mnoge stvari; ipak je malo ili samo jedno potrebno. Marija je doista, izabrala najbolji dio koji joj se zato neće oduzeti.” (Luka 10,41.42)

“Dok je Krist iznosio svoje divne pouke, Marija je sjedila kraj Njegovih nogu kao predana slušateljica puna poštovanja. Zauzeta brigom oko pripreme objeda, Marta je jednom prigodom došla Kristu rekavši: ‘Gospodine! Tebi nije ništa stalo do toga što me moja sestra ostavila samu da poslužujem? Reci joj da mi pomogne!’ To je bilo u vrijeme Kristova prvog posjeta Betaniji. Spasitelj i Njegovi učenici upravo su stigli sa zamornog pješačenja iz Jerihona. Marta se brinula za njihovu udobnost i u svojoj brižljivosti zaboravila je ljubaznost koju duguje svojem gostu. ...

To ‘jedno’ što je bilo potrebno Marti bio je blagi duh odanosti, dublje znanje o budućem besmrtnom životu i vrlinama nužnim za duhovno napredovanje. Trebala se manje brinuti za prolazno, a više za ono što će trajati vječno. Isus želi poučiti svoju djecu da iskoriste svaku priliku kako bi stekla ovo znanje koje će ih učiniti mudrima za spasenje. Kristovom djelu potrebni su promišljeni, energični radnici. Postoji široko polje za Marte koje će biti gorljive za djelotvorni vjerski rad. Međutim, neka one najprije sjednu zajedno s Marijom kraj Isusovih nogu. Neka marljivost, točnost i snaga budu posvećene Kristovom milošću, pa će tada život biti nepobjediva sila na dobro.” (*Isusov život*, str. 430)

“Razlog što se mladi, pa i oni u zrelim godinama, tako lako zavedu na staze kušnje i grijeha jest što ne proučavaju Božju riječ i ne razmišljaju o njezinim istinama kako bi trebalo. Nedostatak čvrste, nepokolebljive volje koji se odražava u karakteru, nastaje zbog zanemarivanja svetih uputa Božje riječi. Oni ne usmjeravaju svoj um na ono što će ih nadahnuti čistim, svetim mislima i odvratiti od onoga što je nečisto i neistinito. Malo je takvih koji se opredjeljuju za ono bolje, koji dolaze pred Kristove noge, kao što je učinila Marija, da prime pouke od božanskog Učitelja. Malo je takvih koji Njegove riječi slažu u srce i provode ih u svojem životu.” (*Služba liječenja*, str. 291)

26. listopada

Dar ljubavi

“Ona je učinila što je mogla.” (Marko 14,8)

“Šimun iz Betanije smatrao se Isusovim učenicom. Bio je jedan od nekolicine farizeja koji su se otvoreno pridružili Kristovim sljedbenicima. Priznao je Isusa kao Učitelja i nadao se da bi On mogao biti Mesija, ali Ga nije prihvatio kao Spasitelja. Njegov karakter nije bio preobražen, njegova su načela bila nepromijenjena.

Šimun je bio iscijeljen od gube i to ga je privuklo Isusu. Želeći pokazati svoju zahvalnost, prigodom posljednjeg Kristovog posjeta Betaniji priredio je gozbu Spasitelju i Njegovim učenicima. ... Za stolom je Spasitelj sjedio sa Šimunom ... s jedne, i s Lazarom kojega je podigao iz mrtvih s druge strane. Marta je posluživala kod stola, dok je Marija željno slušala svaku riječ s Isusovih usana. U svojem milosrđu Isus joj je oprostio grijehe i pozvao njezinog voljenog brata da izađe iz groba, pa je Marijino srce bilo prepuno zahvalnosti. Čula je kako Isus govori o svojoj smrti koja se približava, i u svojoj dubokoj ljubavi i žalosti željela Mu je iskazati poštovanje. Po cijenu velike osobne žrtve, kupila je alabastrenu posudu ‘prave nardove dragocjene i miomirisne pomasti’ da Mu pomaže tijelo. Ali sad su mnogi izjavljivali da će On uskoro biti okrunjeni kralj. Njezina se bol pretvorila u radost pa je željela biti prva koja će odati poštovanje svojem Gospodinu. Uzevši litru miomirisne pomasti, izlila ju je na Isusovu glavu i noge; zatim je kleknula i u plaču kvasila Isusove noge svojim suzama otirući ih svojom dugom bujnom kosom. ...

Juda je promatrao ovaj čin s velikim nezadovoljstvom. ... Upitao je: ‘Zašto se ova pomast nije prodala za trista denara te to dalo siromasima?’ ... Oko stola je kružilo šaputanje: ‘Čemu ovo rasipanje?’ ... Marija je čula riječi kritike. ... Bez ikakva opravdanja ili isprike namjeravala se povući, kad se začuo glas njezinog Gospodina: ‘Pustite je! Zašto joj dosađujete?’ ... Podigavši svoj glas iznad žamora nezadovoljstva, rekao je: ‘Ona je izvršila djelo ljubavi na meni. Jer siromahe ćete uvijek imati sa sobom, i moći ćete im dobro činiti kad god htjednete; a mene nećete imati uvijek. Ona je učinila što je mogla: pomazala je tijelo moje unaprijed za ukop.’” (Isusov život, str. 455—458)

Miris će se širiti

“Zaista, kažem vam, gdje se god bude — na svem svijetu — propovijedala Radosna vijest, kazat će se, njoj na uspomenu, i ovo što ona učini.” (Marko 14,9)

“Mirisni dar koji je Marija naumila izdašno utrošiti na Spasiteljevo mrtvo tijelo, izlila je na Njegovo živo tijelo. Prigodom pokopa taj bi miris ispunio grob, a sad je obradovao Njegovo srce jamstvom njezine vjere i ljubavi. Josip iz Arimateje i Nikodem nisu ponudili svoj dar ljubavi Isusu za Njegova života. S gorkim suzama donosili su svoje skupocjene mirise za Njegovo hladno, besvjesno tijelo. Žene koje su donijele svoje skupocjene mirise na grob uzaludno su se trudile jer je On uskrsnuo. Ali izljevajući svoju ljubav na Spasitelja dok je bio svjestan njezine odanosti, Marija Ga je pomazala za ukop. A kad je krenuo u tamu svoje velike kušnje, ponio je sa sobom i sjećanje na to djelo, na zalag ljubavi koja će Mu vječno pripadati od onih koje otkupi.

Postoje mnogi koji donose dragocjene darove mrtvima. ... Nježnost, poštovanje i odanost neograničeno se iskazuju onome koji ne vidi i ne čuje. Da su ove riječi bile izgovorene kad su umornom duhu bile toliko potrebne, kad ih je uho moglo čuti a srce osjetiti, kako bi dragocjen bio njihov miris! ...

Krist je objasnio Mariji značenje njezinog djela. ... ‘Jer što je izlila ovu pomast na tijelo moje,’ rekao je On, ‘učinila je to da me pripremi za ukop.’ Kao što se alabastrena posuda razbila i ispunila cijelu kuću mirisom, tako je i Krist trebao umrijeti, Njegovo se tijelo trebalo slomiti, ali On će ustati iz groba i miris Njegova života ispunit će Zemlju. ... Gledajući u budućnost, Spasitelj je s pouzdanjem govorio o svojem Evanđelju. Ono se trebalo propovijedati po cijelome svijetu. I dokle god se Evanđelje bude naviještalo, Marijin dar širit će svoj miris i srca će biti blagoslovljena njezinim nesvakidašnjim djelom. Kraljevstva će se uzdizati i propadati, imena vladara i osvajača bit će zaboravljena, ali djelo ove žene ostat će besmrtno na stranicama svete povijesti. Sve do kraja vremena ta razbijena alabastrena posuda kazivat će priču o neizmjernoj Božjoj ljubavi za pali ljudski rod.” (*Isusov život*, str. 458,459)

28. listopada

Ništa nije previše dragocjeno

“Jer ljubav Kristova nagoni nas.” (2. Korinćanima 5,14 — Šarić)

“Krist se radovao zbog ozbiljne Marijine želje da izvrši volju svojega Gospodina. Prihvatio je bogatstvo čistih osjećaja koje Njegovi učenici nisu i ne bi razumjeli. Ova Marijina želja da učini službu za svojega Gospodina imala je veću vrijednost za Krista od svih skupocjenih ulja na svijetu, zato što je izražavala njezino uvažavanje Spasitelja svijeta. Nagonila ju je Kristova ljubav. Neusporedivo savršenstvo Kristovog karaktera ispunjavalo je njezinu dušu. Ta mirisna pomast bila je simbol njezina srca. To je bio vanjski izraz ljubavi napajane nebeskim potocima sve dok se nije izlila.

Marijino djelo bilo je pouka koja je učenicima trebala pokazati da bi Kristu bio ugodan izraz njihove ljubavi. On je njima bio sve i oni nisu razumjeli da će im uskoro biti uskraćena Njegova nazočnost, da Mu uskoro neće moći pokloniti nijedan dar svoje zahvalnosti za Njegovu veliku ljubav. Kristovu usamljenost, Njegovu odvojenost od nebeskih dvorova i život među ljudima učenici nisu nikada shvaćali ili cijenili kao što bi trebalo. ...

Njihova naknadna spoznaja pružila im je pravi uvid o tome što su sve mogli učiniti za Isusa da su pokazali ljubav i zahvalnost srca. ... Kad Isus više nije bio s njima ... počeli su uviđati kako su Mu mogli pokazati pažnju koja bi donijela radost Njegovom srcu. Nisu više okrivljavali Mariju, već sebe. O kad bi mogli povući svoje prigovore, spominjanje siromašnih kao vrednijih da prime dar nego Krist! Osjećali su žestok samoprijekor dok su ranjeno tijelo svojega Gospodina skidali s križa.

Ista potreba vidi se danas i u našem svijetu. Malo ljudi pravilno cijeni što je sve Krist učinio za njih. Kad bi to činili, izrazili bi veliku ljubav poput Marije i bilo bi obilje mirisnih pomazanja. Skupocjena mirisna pomast ne bi se smatrala propalom. Ništa se ne bi smatralo previše dragocjenim da se pokloni Kristu, nikakvo samoodricanje i samopožrtvovnost previše velikima da se podnesu zbog Njega.” (*Isusov život*, str. 460,461)

Promjena Šimunovog srca

“Zato nemaš isprike — tko god ti bio — o čovječe koji sudiš, jer o čem sudiš drugom, ti samog sebe osuđuješ, budući da ti, suče, običavaš činiti isto.” (Rimljanima 2,1)

“Domaćin Šimun bio je pod utjecajem Judina prigovaranja zbog Marijinog dara, i bio je iznenađen Isusovim ponašanjem. Njegov je farizejski ponos bio povrijeđen. Znao je da mnogi od njegovih gostiju gledaju na Krista s nepovjerenjem i nezadovoljstvom. Šimun je rekao u svojem srcu: ‘Kad bi ovaj bio prorok, znao bi tko je i kakva je ova žena što ga se dotiče: da je grešnica.’

Izliječivši Šimuna od gube, Krist ga je spasio od života jednako smrti. Ali Šimun se sad pitao je li Spasitelj prorok. ... Isus ništa ne zna o ovoj ženi tako slobodnog ponašanja, pomislio je on, u protivnom joj ne bi dopustio da Ga dotakne. ...

Kao što je Natan učinio s Davidom, tako je i Krist svoju pouku u domu sakrio velom ove priče. Bacio je na svojeg domaćina teret izricanja presude samome sebi. Šimun je naveo na grijeh ovu ženu koju je sada prezirao. Ona je doživjela veliku nepravdu od njega. ... Međutim, Šimun je smatrao sebe pravednijim od Marije, pa je Isus želio da uvidi koliko je zapravo bila velika njegova krivnja. Želio mu je pokazati da je njegov grijeh veći od njezinog, toliko veći koliko je dug od pet stotina denara bio veći od duga od pedeset denara. ...

Šimunova hladnoća i nemarnost prema Spasitelju pokazale su kako je malo cijenio milost koju je primio. On je mislio da je počastio Isusa pozvavši Ga u svoj dom. Ali sad je vidio sebe kakav je doista bio. ... Njegova je vjera bila haljina farizejstva. ... Dok je Marija bila grešnica kojoj je oprošteno, on je bio grešnik koji nije dobio oprost. Strogo pravilo pravde što ga je želio usmjeriti protiv nje, osudilo je njega.

Šimun je bio ganut Kristovom ljubaznošću, što ga nije javno ukorio pred gostima. S njim se nije postupalo onako kako je on želio da se postupi prema Mariji. ... Strogo žigosanje učinilo bi da Šimun otvrdne prema pokajanju, dok ga je strpljiva opomena uvjerala u njegovu krivnju. Uvidio je veličinu svojeg duga prema Gospodinu. Njegova je ponositost ponižena, on se pokajao i oholi farizej postao je ponizni, samopožrtvovalni učenik.” (Isusov život, str. 463,464)

30. listopada

Krist vidi naše mogućnosti

“Zato, kažem ti, oprošteni su joj grijesi, i to mnogi, jer je pokazala mnogo ljubavi. A komu se manje oprašta, taj manje pokazuje ljubavi.” (Luka 7,47)

“Mariju su smatrali velikom grešnicom, ali Krist je poznao okolnosti koje su oblikovale njezin život. On je mogao ugasi svaku iskru nade u njezinoj duši, ali to nije učinio. Isus ju je podignuo iz očaja i propasti. Sedam puta čula je kako je ukorio zle duhove koji su vladali njezinim srcem i umom. Čula je Njegovu snažnu viku Ocu za nju. Znala je koliko je grijeh odvratn Njegovoj neokaljanosti i u Njegovoj je sili pobijedila.

Kad je u ljudskim očima njezin slučaj izgledao beznadan, Krist je u Mariji vidio mogućnost da čini dobro. On je vidio bolje osobine njezina karaktera. Plan otkupljenja podario je ljudskom rodu velike mogućnosti, a u Mariji su se one trebale ostvariti. Njegovom milošću postala je dionicom božanske naravi. Ona koja je pala i čiji je um bio prebivalište zlih duhova, bila je u zajednici i službi dovedena vrlo blizu Spasitelja. Baš ona je sjedila kraj Njegovih nogu i učila se od Njega. Baš ona je izlila skupocjenu miomirisnu pomast na Njegovu glavu i prala Njegove noge svojim suzama. Marija je stajala kraj križa i ona Ga je pratila do groba. Marija je bila prva na grobu nakon Njegovog uskrsnuća. Marija je bila prva koja je objavila uskrslog Spasitelja.

Isus poznaje stanje svake duše. Vi možete reći: Ja sam grešan, vrlo grešan. Možda i jeste; ali ukoliko ste gori, utoliko vam je više potreban Isus. On ne odbacuje nikoga koji plače i koji se kaje. Nikome ne kazuje što bi sve mogao otkriti, već svakoj ustreptaloj duši nalaže da se ohrabri. Iskreno će oprostiti svima koji dođu k Njemu tražeći oprost i obnovu. ... On danas stoji kraj kadionog žrtvenika iznoseći pred Boga molitve onih koji traže Njegovu pomoć.

Ljude koji Mu se obraćaju tražeći utočište, Isus uzdiže iznad optužbi i razmirica. Nijedan čovjek ni zli anđeo ne može optužiti ove duše. Krist ih sjedinjuje sa svojom božansko-ljudskom naravi. One stoje pred velikim Nositeljem grijeha u svjetlosti koja izlazi od Božjeg prijestolja.” (Isusov život, str. 464,465)

31. listopada

Petar je skrenuo pogled

“Malovjerni! Zašto si posumnjao?” (Matej 14,31)

“Gledajući u Isusa, Petar je sigurno hodao; ali kad se u samozadovoljstvu okrenuo prema svojim drugovima u lađi, njegove su se oči odvojile od Spasitelja. Vjetar je bio žestok. Valovi su se visoko podizali. ... Za trenutak Krist je bio sakriven od njegova pogleda i njegova je vjera klonula. Počeo je tonuti. Međutim, dok su siloviti valovi prijetili smrću, Petar je podignuo oči s bijesnih valova i upravljajući ih na Isusa, uzviknuo: ‘Spasavaj, Gospodine!’ Isus je odmah dohvatio ispruženu ruku rekavši: ‘Malovjerni, zašto si posumnjao?’

Idući jedan kraj drugoga, dok je Petrova ruka počivala u Učiteljevoj ruci, zajedno su ušli u lađu. Međutim, Petar je sada bio tih i miran. Nije imao razloga da se pred svojom braćom hvali; gotovo je izgubio život zbog nevjerovanja i samouzišenja. Kad je skrenuo pogled s Isusa, izgubio je uporište pod nogama i potonuo je usred valova.

Kad naiđu nevolje na nas, kako smo često i mi slični Petru! Gledamo valove, umjesto da pogled netremice držimo upravljen na Spasitelja. Naši koraci počinju klizati i nabujale vode prelaze preko naše duše. Isus nije pozvao Petra da dođe k Njemu da bi poginuo; On nas ne poziva da Ga slijedimo da bi nas zatim napustio. ...

U ovom slučaju na jezeru želio je otkriti Petru njegove vlastite slabosti — pokazati mu da je njegova sigurnost u stalnoj ovisnosti od božanskoj sili. Usred bura kušnji moći će sigurno hoditi samo ako se u potpunom nepouzdanju u sebe osloni na Spasitelja. U onoj točki u kojoj je mislio da je jak, Petar je bio slab; i sve dok nije shvatio svoju slabost, nije mogao razumjeti koliko je ovisan o Kristu. Da je naučio pouku koju mu je Isus želio pružiti tim iskustvom na jezeru, ne bi doživio neuspjeh kad ga je sustigla velika kušnja.

Bog iz dana u dan poučava svoju djecu. Prilikama iz svakidašnjeg života priprema ih da odigraju svoju ulogu na širokoj pozornici, koju im je Njegova promisao odredila. Rezultat svakidašnjih ispita odredit će njihovu pobjedu ili poraz u velikoj životnoj krizi.” (*Isusov život*, str. 306,307)

STUDENI

1. studenoga

Petar iskazuje svoju vjeru

“A vi — reče im — za koga me držite?” ‘Ti si Krist, Sin Boga živoga!’ odgovori mu Šimun Petar.” (Matej 16,15.16)

“Petar je od početka vjerovao da je Isus Mesija. Mnogi drugi koji su bili osvjedočeni propovijedanjem Ivana Krstitelja i prihvatili Krista, počeli su sumnjati u Ivanovo poslanje kad je bačen u tamnicu i ubijen; oni su sada sumnjali da je Isus Mesija kojega su tako dugo očekivali ... na Davidovom prijestolju; napustili su Ga kad su prozreli da nema takvu namjeru. Međutim, Petar i njegovi sudrugovi nisu se pokolebali u svojoj odanosti. Nepostojanost onih koji su Ga jučer slavili a danas osuđivali, nije uništila vjeru pravih Spasiteljevih sljedbenika. ...

Petar je iskazao vjeru dvanaestorice. Pa ipak, učenici su još uvijek bili daleko od razumijevanja Kristovog poslanja. Protivljenje svećenika i poglavara i njihovo netočno predočavanje nisu ih mogli odvojiti od Krista, ali su ih još uvijek vrlo zbunjivali. Oni nisu jasno vidjeli svoj put. Utjecaj njihovog ranog odgoja, učenja rabina i moć predaje još uvijek su zaklanjali pogled na istinu. S vremena na vrijeme obasjavale su ih dragocjene zrake svjetlosti od Isusa, no, ipak, često su bili kao ljudi koji posrću u tami. Međutim, ovog dana, prije nego što su se suočili s velikom kušnjom vjere, Duh Sveti je u sili počinio na njima. Za određeno su se vrijeme njihove oči odvojile od onoga što je ‘vidljivo’ da bi gledale ‘nevidljivo’ (2. Korinćanima 4,18). Pod ljudskim obličjem prepoznali su slavu Božjeg Sina. ...

Istina koju je Petar priznao temelj je vjere kršćanina. Sâm Krist objavljuje da je to vječni život. Međutim, posjedovanje ove spoznaje nije bio razlog za samouzvišenje. Ovo nije otkriveno Petru njegovom mudročću ni njegovom dobrotom. Ljudski rod sam od sebe nikada ne može dostići spoznaju božanskog. ‘Od neba je više: što još da učiniš? Od Šeola dublje: što još da mudruješ?’ (Job 11,8) Jedino duh posinaštva može nam otkriti duboka Božja djela — ‘ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo’. ‘A nama je to Bog objavio po Duhu. Jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje.’ (1. Korinćanima 2,9.10)” (*Isusov život*, str. 336,337)

U Sotoninoj vlasti

**“On se okrenu Petru i reče: ‘Sotono, idi mi s očiju! Ti si sablazan za me, jer tvoje misli nisu Božje, već ljudske.’”
(Matej 16,23)**

“Sotona se uvijek nastoji nametnuti i postaviti između čovjekove duše i Boga. ... Pouku koja je upućena Petru trebamo pomno proučavati.” (*Letter 65, 1894.*)

“Petar nije želio vidjeti križ u Kristovom radu. Dojam koji su izazvale Petrove riječi bio je u potpunoj suprotnosti s dojmom koji je Krist želio ostaviti na um svojih sljedbenika, pa je Spasitelj bio pokrenut da izgovori jedan od najozbiljnijih prijekora koji je ikada prešao preko Njegovih usana. ...

Sotona je pokušavao obeshrabriti Isusa i odvratiti Ga od Njegovog poslanja, a Petar je u svojoj slijepoj ljubavi dao glas kušnji. Knez zla bio je začetnik ove misli. Njegovo je poticanje bilo iza ovog prenatrženog uzvika. ... Želio je Petrov pogled zadržati na zemaljskoj slavi kako ne bi mogao vidjeti križ na koji je Krist želio usmjeriti njegove oči. Preko Petra Sotona je opet sručio kušnju na Isusa. Međutim, On se na to nije osvrtao; mislio je na svojeg učenika. Sotona se postavio između Petra i njegovog Učitelja da učenikovo srce ne bi bilo ganuto prizorom Kristova poniženja. Kristove riječi nisu izgovorene Petru, već onome koji ga je pokušao odvojiti od njegovog Otkupitelja. ‘Sotono, idi mi s očiju! Nemoj se više postavljati između mene i mojeg zabludjelog sluga. Dopusti mi da budem s Petrom licem k licu kako bih mu mogao otkriti tajnu svoje ljubavi.’

Za Petra je to bila gorka pouka koju je on sporo učio — da Kristova staza na Zemlji vodi kroz duboke duševne patnje i poniženja. Učenik je ustuknuo od sudjelovanja u patnji sa svojim Gospodinom. Međutim, u ognjenoj peći pročišćavanja morao je upoznati njezin blagoslov. Poslije, kad je njegova živahna pojava već bila povijena pod teretom godina i truda, pisao je: ‘Prestanite se čuditi, ljubljani — kao da vam se što neobično događa — požaru koji bjesni među vama da vas iskuša! Naprotiv, radujte se što ste dionici u Kristovim patnjama, da se mogete radovati i veseliti i u čas kad se objavi njegova slava!’ (1. Petrova 4,12.13)” (*Isusov život, str. 340,341*)

3. studenoga

Petar je naučio lekciju

“Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću!” (Luka 22,31.32)

“Odvažan, borben, samopouzdan, hitar u zapažanju i nagao u odlukama, brz u osvećivanju, a ipak velikodušan u opraštanju, Petar je često griješio i često dobivao ukore. Ali isto je tako često dobivao i izričita priznanja i pohvale za svoju usrdnu vjernost i odanost Kristu. Strpljivo, s nepristranom ljubavlju, Spasitelj se trudio oko svojeg plahovitog učenika nastojeći obuzdati njegovo samopouzdanje i naučiti ga poniznosti, poslušnosti i povjerenju. Međutim, lekcija je bila samo djelomično naučena. ... Stalno je dobivao opomenu: Zanimekat ćeš ‘da me poznaješ’ (Luka 22,34)! Ožalošćeno, vjerno srce učenika otvorilo se riječima izjave: ‘Gospodine — reče mu Šimun — ja sam spreman s tobom i u tamnicu i u smrt ići.’ (Luka 22,33) ...

Kad su u sudskoj dvorani bile izgovorene riječi odricanja; kad su Petra ljubav i vjernost, probuđene Spasiteljevim pogledom punim sažaljenja i ljubavi i žalosti, odvele u vrt u kojem je Krist plakao i molio se; kad su njegove suze pokajanja kapale na zemlju koja je bila natopljena kapljama krvi Kristove samrtne borbe — tada su Spasiteljeve riječi: ‘Ja sam molio za te’... bile oslonac njegovoj duši. Krist ga nije prepustio očaju iako je unaprijed znao za njegov grijeh.

Da je pogled koji je Isus bacio na njega izražavao osudu umjesto sažaljenja; da je pretkazujući njegov grijeh prešutio nado, kako bi duboka bila tama koja je okruživala Petra! ...

Onaj koji nije mogao svojeg učenika poštediti tjeskobe, nije ga prepustio samoga njezinoj gorčini. Njegova ljubav nikada ne presušuje niti se odriče. Ljudska bića, i sama predana zlu, sklona su grubom postupanju prema onima koji su u kušnji i koji skreću s pravoga puta. Oni ne mogu ispitivati srce, niti znaju njegove borbe i bol. Oni tek trebaju saznati da postoji ukor koji izražava ljubav, udarac koji ranjava da bi izliječio, opomena koja govori o nadi. ...

Čudesna promjena u Petru bila je plod božanske blagosti. To je životna pouka za sve one koji žele ići stopama Velikog Učitelja.” (Odgoj, str. 78—80)

4. studenoga

Majčina molba puna ljubavi

“Pobjedniku ću dati da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju.” (Otkrivenje 3,21)

“Drugom su prigodom Jakov i Ivan preko svoje majke iznijeli molbu da u Božjem kraljevstvu zauzmu najviše položaje. Bez obzira na to što je Krist uvijek iznova objašnjavao narav svojeg kraljevstva, ovi mladi učenici još uvijek su njegovali nadu u Mesiju koji će preuzeti prijestolje i kraljevsku vlast u skladu s ljudskim željama. ...

Ali Spasitelj je odvratio: ‘Ne znate što ištete. ... Možete li piti kalež koji ću ja piti, i biti kršteni krštenjem kojim sam ja kršten?’ Sjetili su se Njegovih tajanstvenih riječi koje su ukazivale na suđenje i stradanje, ali su s pouzdanjem odgovorili: ‘Možemo!’ Smatrat će najvećom čašću da svoju odanost dokažu tako što će dijeliti sve što će snaći njihovoga Gospodina.

‘Čašu dakle moju ispit ćete, i krstit ćete se krštenjem kojim se ja krstim’, izjavio je Krist. ... Jakov i Ivan sudjelovat će sa svojim Učiteljem u stradanju — jedan će dočekati brzu smrt od mača, a drugi će najduže od svih učenika slijediti Učitelja u radu, poniženju i progonstvu. ‘Ali moje mjesto s desne strane ili s lijeve strane’, nastavio je, ‘ne mogu ja dati; ono pripada onima kojima je pripravio Otac moj.’ (Matej 20,21-23 —Šarić) ...

U Božjem kraljevstvu položaj se ne stječe pristranošću. Ne može ga se zaraditi ni primiti samovoljnom dodjelom. On je rezultat karaktera. Kruna i prijestolje znaci su postignutog stanja — znaci pobjede nad sobom zahvaljujući milosti našega Gospodina Isusa Krista. ...

Onaj koji će stajati najbliže Kristu bit će onaj koji je najviše poprimio Njegov duh samopožrtvovne ljubavi — ljubavi koja se ‘ne hvasta, ne oholi se ... ne traži svoje, ne razdražuje se, zaboravlja i prašta zlo’ (1. Korinćanima 13,4,5), ljubavi koja pokreće učenika kao što je pokrenula i našega Gospodina, da dade sve, da živi, radi i žrtvuje se do same smrti za spasenje ljudskog roda.” (Djela apostolska, str. 340—342)

5. studenoga

Ljubljeni učenik

“Mi dakle ljubimo Boga, jer nas je on najprije ljubio.” (1. Ivanova 4,19 — Šarić)

“Ivan je za razliku od ostalih apostola nazvan učenicom ‘kojega je Isus osobito ljubio’ (Ivan 21,20). ... Primio je mnoge dokaze Spasiteljeva povjerenja i ljubavi. Bio je jedan od trojice kojima je bilo dopušteno da budu očevici Kristove slave na gori preobraženja te Njegovih muka u Getsemaniju; u posljednjim satima muke na križu naš Gospodin je njegovoj skrbi povjerio svoju majku.” (*Djela apostolska*, str. 339)

“Ivan je po naravi težio za ljubavlju, za simpatijom i prijateljstvom. On se privijao uz Isusa, sjedio je kraj Njega, naslanjao se na Njegove grudi. Kao što cvijet upija sunce i rosu, tako je on upijao božansku svjetlost i život.” (*Odgoj*, str. 77)

“Dubina i žar Ivanove ljubavi prema Učitelju nije bila uzrok Kristove ljubavi prema njemu, već posljedica te ljubavi. Ivan je želio biti sličan Isusu i pod preobražavajućim utjecajem Kristove ljubavi postao je krotak i ponizan. Njegovo ‘ja’ bilo je skriveno u Isusu. Više od svih svojih drugova Ivan se pokorio sili tog čudesnog života. ... Ivan je Spasitelja poznao iz iskustva. Pouke njegovog Učitelja urezale su mu se u dušu. Kad je svjedočio o Spasiteljevoj milosti, njegov jednostavni jezik bio je obogaćen ljubavlju koja je prožimala čitavo njegovo biće.

Duboka ljubav prema Kristu navela je Ivana da uvijek želi biti u Njegovoj blizini. Spasitelj je ljubio svu Dvanaestoricu, ali Ivanov je duh bio najprimljiviji. Bio je mlađi od ostalih i s više je djetinjeg povjerenja otvorio svoje srce Isusu. Tako je Isusa volio sve više pa je preko njega ljudima upućen Spasitelj najdublji duhovni nauk. ...

Ivan je o Očevoj ljubavi govorio kao nijedan drugi učenik. Objavio je bližnjima ono što je osjećao u vlastitoj duši očitujući u svojem karakteru Božje osobine. ... S njega je Kristovom svjetlošću zračila ljepota svetosti koja ga je preobrazila. S obožavanjem i ljubavlju gledao je Spasitelja dok sličnost Kristu i zajednica s Njim nije postala njegovom jedinom željom i dok mu karakter nije odražavao karakter njegovog Učitelja.” (*Djela apostolska*, str. 342,343)

6. studenoga

Razlika između Ivana i Jude

“Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 2,6)

“U životu učenika Ivana vidimo primjer pravog posvećenja. U godinama prisnog druženja s Kristom Spasitelj mu je često upućivao opomene i upozorenja, a on je te ukore primao. Kako mu se otkrivao karakter božanskog Sina, Ivan je vidio vlastite nedostatke i ta ga je spoznaja učinila poniznim. ... Moć i nježnost, veličanstvenost i krotkost, snaga i strpljivost koju je svakog dana vidio u životu Božjeg Sina, ispunili su njegovu dušu divljenjem. Svoju uvredljivu, častohlepnu ćud pokorio je preobražavajućoj Kristovoj snazi i božanska je ljubav preobrazila njegov karakter.

U oštroj suprotnosti posvećenju koje se ostvarilo u Ivanovu životu, stoji iskustvo njegovog sudruga učenika Jude. ... Ivan se ozbiljno borio protiv svojih nedostataka, a Juda je potiskivao svoju savjest i popuštao kušnjama tako da su se u njemu sve više utvrđivale zle navike. ...

Ivan i Juda prikazuju one koji tvrde da slijede Krista. Oba su učenika imala iste prilike da proučavaju i slijede božanski Uzor. Obojica su bila tijesno povezana s Isusom i imala prednost da slušaju Njegov nauk. Svaki od njih imao je ozbiljne nedostatke u karakteru i svaki je imao pristup božanskoj milosti koja preobražava karakter. No dok je jedan u poniznosti učio od Isusa, drugi je pokazao da nije izvršitelj riječi, već samo slušatelj. Jedan je, svakodnevno umirući sebi i nadvladavajući grijeh, bio posvećen istinom, dok je drugi, odbijajući preobražavajuću snagu milosti i popuštajući sebičnim željama, pao u Sotonino ropstvo.

Preobrazba karaktera koja se vidi u Ivanovu životu uvijek je posljedica zajedništva s Kristom. U karakteru pojedinca mogu postojati značajni nedostaci, ali kad postane pravi Kristov učenik, sila božanske milosti vrši preobraženje i posvećenje. Gledajući kao kroz staklo Gospodnju slavu, on se mijenja iz slave u slavu dok ne postane sličan Onomu koga obožava.” (*Djela apostolska*, str. 351,352)

7. studenoga

Rob novcu

“Tada jedan od dvanaestorice, imenom Juda Iskariotski, ode glavarima svećeničkim te im reče: ‘Što ćete mi dati, pa da vam ga izdam?’ Oni mu polože trideset srebrnika.” (Matej 26,14.15)

“Juda je po naravi volio novac; ali nije oduvijek bio tako poročan da učini takvo djelo kao što je ovo. Njegovao je zli duh škrtosti, sve dok on nije postao vladajuća pobuda u njegovom životu. Ljubav prema bogatstvu kojem je ropski služio nadvladala je njegovu ljubav prema Kristu. Postavši rob jednom poroku, predao se Sotoni da ga potpuno uvuče u grijeh. ...

Uživao je veliki ugled među učenicima i imao snažan utjecaj na njih. Imao je visoko mišljenje o svojim sposobnostima, a na svoju braću gledao je kao na niže od sebe u prosuđivanju i sposobnostima. Oni ne vide svoje prilike, mislio je, i ne koriste okolnosti. Crkva neće nikada napredovati ako joj vođe budu tako kratkovidni ljudi. Petar je bio žustar i djelovao je bez premišljanja. Ivana, koji je kao dragocjenost čuvao istine koje su silazile s Kristovih usana, Juda je smatrao slabim poslovnim čovjekom. Mateja, odgojena da bude točan u svemu i osobito brižljiva glede poštenja, koji je stalno razmišljao o Kristovim riječima i bio obuzet njima, Juda je smatrao nesposobnim za bilo kakav oštrouman i dalekosežan rad. Tako je Juda brzo procijenio sve učenike i laskao samom sebi da bi Crkva, lišena njegove sposobnosti vještog upravljanja, ubrzo dospjela u poteškoće i poniženje.” (Isusov život, str. 591,592)

“Judina povijest prikazuje žalostan kraj jednog života koji je mogao biti pun časti pred Bogom. Da je Juda umro prije svojeg posljednjeg putovanja u Jeruzalem, smatrali bi ga čovjekom dostojnim mjesta među Dvanaesticom koji bi im puno nedostajao. Odvratnost s kojom su ljudi vjekovima gledali na njega ne bi postojala da nije bilo osobina koje su se otkrile na kraju njegovog života. Postoji razlog zašto je njegov karakter otkriven cijelom svijetu. To je trebala biti opomena svima koji će kao i on iznevjeriti sveto povjerenje. ... Za trideset srebrnika — za cijenu jednog roba — prodao je Gospodina slave na sramotu i smrt.” (Isusov život, str. 591)

Prilika za sve

“Neće svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca.” (Matej 7,21)

“Nisu svi oni koji tvrde da su Kristovi suradnici Njegovi pravi učenici. Među onima koji nose Njegovo ime i koji čak pripadaju krugu Njegovih suradnika, ima onih koji Ga ne predstavljaju svojim karakterom. ... Kukulja će biti u pšenici sve do kraja vremena. ...

U svojoj milosti i velikom strpljenju, Bog se strpljivo odnosi prema onima koji su izopačena karaktera, podmukli ili dvolični. Među Kristovim izabranim učenicima bio je izdajica Juda. Zar bismo onda trebali biti iznenađeni i razočarani kad utvrdimo da među onima koji danas rade za Krista ima takvih koji su licemjerni i podli? Ako je Onaj koji čita srca mogao trpjeti onoga za koga je znao da je Njegov izdajica, koliko strpljenja mi trebamo pokazivati prema onima koji griješe!

Nisu svi kao Juda, čak ni oni koji su naoko puni nedostataka. Petar, koji je bio nagao, brz i samouvjeren, često je odavao negativniji dojam od Jude. Spasitelj ga je češće ukoravao. Ali mi znamo kako je Petrov život bio ispunjen služanjem i žrtvom. Kako je to snažno svjedočanstvo o sili Božje milosti!” (*Služba liječenja*, str. 314,315)

“Krist se povezoao s Judom i plahovitim Petrom ne zato što je Juda bio lakom, a Petar nagao, već zato da bi obojica mogla učiti od Njega, svojega Velikog Učitelja, da bi postali slični Njemu, nesebični, krotki i poniznog srca. U obojici je vidio dobar materijal za oblikovanje. Juda je posjedovao sposobnost da upravlja novcem i da je primio pouke koje je Krist davao koreći sebičnost, prijevaru i pohlepu, čak i u životnim sitnicama, bio bi od koristi Crkvi.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 486)

“Svijet nema nikakvog prava sumnjati u istinitost kršćanstva samo zato što u Crkvi ima i nedostojnih vjernika, niti se kršćani smiju obeshrabriti zbog svoje lažne braće. Kako je to bilo u prvoj Crkvi? Ananija i Safira pridružili su se učenicima. Šimun Mag bio je kršten. ... Juda Iskariotski ubrajao se među apostole. Otkupitelj nije želio izgubiti nijednu dušu; Njegovo iskustvo s Judom zabilježeno je da bi se pokazalo Njegovo beskrajno strpljenje prema izopačenoj ljudskoj naravi; On i nas poziva da takve podnosimo onako kao što je On činio.” (*Isusove usporedbe*, str. 42)

Samo je Isus znao

“Bez sumnje, Sin Čovječji odlazi kako je pisano o njemu; ali jao onomu koji izdaje Sina Čovječjega! Bolje bi mu bilo da se nije ni rodio!” (Matej 26,24)

“Učenici nisu ništa znali o Judinoj namjeri. Jedino je Isus mogao pročitati njegovu tajnu. Ipak ga nije razotkrio. Isus je čeznuo za Judinom dušom. ... Njegovo je srce vapilo: ‘Kako da te dam?’ Silu te ljubavi osjetio je i Juda. Dok su Spasiteljeve ruke prale te prljave noge i dok ih je otirao ubrusom, Judino je srce bilo prožeto poticajem da sada prizna svoj grijeh. Ali on se nije želio poniziti. Njegovo je srce otvrdnulo za pokajanje i stare pobude, otklonjene za trenutak, ponovno su zagospodarile njime. Juda se sada vrijeđao zbog Kristova čina pranja nogu učenicima. Ako se Isus može tako poniziti, mislio je, onda On ne može biti kralj Izraelov. Sve nade u svjetovne počasti u zemaljskom kraljevstvu bile su uništene. Juda je bio uvjeren da ne može ništa dobiti ako slijedi Krista. Budući da je vidio kako, po njegovu mišljenju, Isus sam sebe podcjenjuje, bio je odlučan u namjeri da Ga se odrekne i prizna da je prevaren. Opsjednut zlim duhom, odlučio je izvršiti djelo koje je prihvatio — izdaju svojega Gospodina.” (*Isusov život*, str. 536)

“Izdajica Juda sudjelovao je u obredu Svete večere. On je primio od Isusa znamenje Njegova slomljena tijela i Njegove prolivene krvi. Čuo je riječi: ‘Ovo činite na moju uspomenu!’ Sjedeći u nazočnosti Jaganjca Božjeg, izdajica je premišljao o svojim mračnim ciljevima i njegovao svoje zlokobne i osvetoljubive misli.” (*Isto*, str. 543)

“Na pashalnoj večeri Isus je pružio dokaz o svojem božanstvu time što je otkrio izdajčinu namjeru. Nježno je uvrstio i Judu u službu koju je izvršio za učenike. Ali posljednji poziv ljubavi ostao je bez odgovora. Tada je zapečaćen Judin slučaj i noge koje je Isus oprao, otišle su izvršiti izdajničko djelo.” (*Isto*, str. 595)

“Sve do ovog koraka Juda nije prešao granicu mogućnosti pokajanja. Ali kad je napustio svojega Gospodina i svoje prijatelje učenike, pala je konačna odluka. Juda je prešao graničnu crtu!” (*Isto*, str. 544)

“Koliko njih danas poput Jude izdaje svojega Gospodina?” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 5, str. 1102)

Učenik sporog srca

“Toliko sam vremena s vama — odgovori mu Isus — i ti me, Filipe, nisi upoznao? Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Pa kako veliš: ‘Pokaži nam Oca!’?” (Ivan 14,9)

“Na čelu jedne od skupina u koje su apostoli bili podijeljeni, stoji Filipovo ime. On je bio prvi učenik kojem je Isus uputio jasan nalog: ‘Hajde za mnom.’... On je slušao učenje Ivana Krstitelja i čuo kad je Ivan proglasio Krista za Jaganjca Božjeg. Filip je iskreno tražio istinu, ali je bio spora srca za vjerovanje. ... Premda je glas s Neba proglasio Krista Božjim Sinom, za Filipa je On bio ‘Isus, sin Josipa iz Nazareta’ (Ivan 1,45). Filipov nedostatak vjere pokazao se ponovno kad je nahranjeno pet tisuća ljudi. Isus ga je želio okušati kad je upitao: ‘Gdje da kupimo kruha da jedu ovi ljudi?’ ... Opet, u onim posljednjim trenucima prije raspeća, Filipove su riječi obeshrabrивale vjeru. ... Učenik koji je tri godine bio s Isusom bio je tako spora srca, tako slab u vjeri.” (*Isusov život*, str. 230)

“Želio je da Krist otkrije Oca u tjelesnom obliku, ali Bog se već otkrio u Kristu. Je li moguće, rekao je Krist, da me ne poznaješ iako si išao sa mnom, slušao moje riječi, vidio čuda kada sam nahranio pet tisuća ljudi i liječio bolesne od strašne bolesti gube, vraćao mrtve u život, uskrisio Lazara koji je bio žrtva smrti, čije se tijelo suočilo s raspadanjem? Zar je moguće da ne vidiš Oca u djelima koja čini preko mene? ... Boga nijedno ljudsko biće ne može vidjeti u vanjskom obliku. Samo Krist može predstaviti Oca čovječanstvu.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 5, str. 1141,1142)

“U sretnoj suprotnosti s Filipovim nevjerovanjem bilo je Natanaelovo djetinje povjerenje. On je bio vrlo iskrene naravi, čovjek čija je vjera počivala u nevidljivoj stvarnosti. Ipak, Filip je bio učenik u Kristovoj školi i božanski je Učitelj strpljivo podnosio njegovo nevjerovanje i sporo razumijevanje. Kad se Duh Sveti izlio na učenike, Filip je postao učitelj po božanskom redu. Znao je o čemu govori poučavajući sa sigurnošću koja je osvjedočivala slušatelje.” (*Isusov život*, str. 230,231)

11. studenoga

Na neprijateljskom tlu

“Dakle, tko misli da stoji, neka pazi da ne padne!” (1. Korinćanima 10,12)

“Kad je Isus u predvečerje Judine izdaje opomenuo učenike: ‘Svi ćete se pokolebati’, Petar je samouvjereno izjavio: ‘Ako se doista i svi pokolebaju — ja ipak neću.’ (Marko 14,27.29) Petar nije znao kakva mu opasnost prijeti. Samouvjerenost ga je zavela. Smatrao je sebe sposobnim da se odupre kušnji; ali nakon nekoliko kratkih sati došao je ispit i on se zaklinjući i preklinjući odrekao svojega Gospodina.” (*Isusove usporedbe*, str. 99)

“Petar nije želio da ga prepoznaju. Čineći se ravnodušnim, stupio je na neprijateljsko tlo i postao lakim plijenom kušnje. Da je bio pozvan da se bori za svojeg Učitelja, on bi bio hrabar vojnik; ali kad je prst prijezira uperen na njega, pokazao se kao kukavica. Mnogi koji ne ustuknu u aktivnoj borbi za svojega Gospodina, odriču se svoje vjere kad su izloženi podsmijehu. Druženjem s onima koje bi trebalo izbjegavati, stupaju na stazu kušnji. Pozivaju neprijatelja da ih kuša pa su navedeni da kažu i učine ono što u drugim okolnostima nikada ne bi učinili. Kristov učenik koji u naše vrijeme prikriva svoju vjeru iz straha od stradanja ili sramote, odriče se svojega Gospodina isto tako stvarno kao što je to Petar učinio u sudskom predvorju.” (*Isusov život*, str. 587)

“Kad ga je kukurijekanje pijetla podsjetilo na Kristove riječi, iznenađen i zaprepašten onim što je upravo učinio, okrenuo se i pogledao svojeg Učitelja. U tom je trenutku i Isus pogledao Petra i taj ožalošćeni pogled u kojemu se miješalo sažaljenje i ljubav, pomogao je Petru da shvati sebe. Izišao je i gorko plakao. Taj Kristov pogled slomio mu je srce. Našao se na prekretnici i duboko se pokajao za svoj grijeh. ... Tada je nestalo njegovog samopouzdanja. Nikada se više nisu ponovile stare hvalisave izjave. ...

Petar je pao zbog svoje samodovoljnosti; pokajanje i poniznost pridonijeli su da se ponovno učvrste njegove stope. Izvještaj o njegovom iskustvu može ohrabriti svakog grešnika koji se kaže.” (*Isusove usporedbe*, str. 99,100)

Napokon obraćen

**“Upita ga treći put: ‘Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me?’”
(Ivan 21,17)**

“Ovo pitanje koje ispituje srce bilo je potrebno u Petrovom slučaju, a potrebno je i nama. Djelo obnove nikada ne može biti temeljito ako se ne dosegne korijen zla. Uvijek iznova njegove izdanke treba sjeći kako korijen gorčine ne bi uzrastao i uprljao mnoge; mora biti doegnuta sama dubina skrivenog zla. ...

Kada je Krist i po treći put upitao Petra: ‘Ljubiš li me?’, kušnja je doprla u središte duše. Osuđujući samog sebe, Petar je pao na Stijenu govoreći: ‘Gospodine, ti znaš sve. Ti znaš da te ljubim.’

Svaka duša koja je osramotila Boga i ražalostila Kristovo srce odricanjem od istine i pravde nalazi se pred ovakvim zadatkom. Ako iskušana duša izdrži mučni proces provjeravanja i njezino se ‘ja’ ne osjeti povrijeđenim i uvrijeđenim ovom kušnjom, onda je ona doista umrla sebi i živi u Bogu.

Neki smatraju da se duša, ako se spotakne i padne, nikada više neće moći vratiti na prijašnju razinu, ali slučaj pred nama tome se protivi. ... Povjeravajući mu kao svojem upravitelju duše za koje je dao svoj život, Krist je dao Petru najsnažniji dokaz povjerenja u njegovu obnovu. Bio mu je dan nalog da ne hrani samo ovce, već i jaganjce — što je sveobuhvatniji i suptilniji posao u odnosu na onaj koji mu je dotad bio povjeren.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 5, str. 1152)

“Petar je sad bio dovoljno ponizan da shvati Kristove riječi i bez daljnjeg ispitivanja ovaj nekada tako nemirni, hvalisavi i samopouzdana učenik postao je smiren i skrušen. Sada je slijedio svojega Gospodina — Gospodina kojega se odrekao. Misao da se Krist nije odrekao njega, da ga nije odbacio, bila je za Petra svjetlo, utjeha i blagoslov. Osjećao je da može biti razapet po izboru, s glavom nadolje. ... On, koji je tako blisko sudjelovao u Kristovoj patnji, sudjelovat će i u Njegovoj slavi kada sjedne ‘na prijestolje svoje slave’.” (Isto)

Kaifa

“Razderite srca, a ne halje svoje! Vratite se Jahvi, Bogu svome.” (Joel 2,13)

“Među Hebrejima je postojao običaj da prigodom smrti prijatelja razderu odjeću, ali svećenici se nisu smjeli povoditi za ovim običajem. ... Sve što su svećenici nosili moralo je biti cijelo i bez ikakve mane. Tim sjajnim službenim haljinama prikazan je karakter Velikog Uzora, Isusa Krista. Bog nije mogao prihvatiti ništa drugo osim savršenstva u odijevanju i stavu, u riječima i duhu. On je svet i Njegova slava i savršenstvo moraju biti prikazani u zemaljskoj službi. ... Smrtni čovjek može razderati svoje srce pokazujući skrušen i ponizan duh. Bog to prihvaća. Ali na svećeničkim haljinama nije se smjela načiniti nikakva poderotina, jer bi to narušilo prikazivanje nebeskih vrijednosti.” (*Isusov život*, str. 584,585)

“Kada je Krist sebe proglasio Sinom Božjim, Kaifa, praveći se da je užasnut, razderao je svoje haljine i optužio Sveca Izraelova za bogohuljenje.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 5, str. 1104)

“On je učinio upravo ono što je Gospodin zapovjedio da se ne čini. Izrekao je presudu Kristu kao bogohulniku, a sam je bio pod Božjom osudom. ... Svećenička odjeća koju je razderao da bi ostavio snažan dojam na narod i pokazao da se zgražava nad grijehom bogohuljenja pokrivala je srce ispunjeno pokvarenošću.” (Isto, str. 1105)

“Koliko se pravi Veliki svećenik razlikovao od nepoštenog i pokvarenog Kaife! Krist je stajao pred nepoštenim velikim svećenikom, čist i neporočan, bez trunke grijeha. Krist je žalio zbog prijestupa svakog ljudskog bića. On je ponio čak i Kaifinu krivnju, iako je poznavao licemjerje koje je počivalo u njegovoj duši dok je pretvarajući se razderao svoju odjeću. Krist nije razderao svoju, Njegova duša je bila razderana. Njegova odjeća u obliku ljudskog tijela bila je razderana dok je On, nositelj grijeha cijelog ljudskog roda, visio na križu.” (Isto)

“Mnogi koji danas tvrde da su kršćani izlažu se opasnosti time što razdiru svoju odjeću i izvana pokazuju pokajanje, dok im srce ostaje tvrdo i nepokoreno. Zato mnogi i dalje griješe u svojem kršćanskom životu. Samo izvanjsko pokazivanje žalosti je pogrešno. Takvo pokajanje nije ‘spasonosno obraćenje’ (2. Korinćanima 7,10).” (Isto, str. 1104,1105)

Pilat

“Kako Pilat vidje da tim ništa ne postiže i da buka biva samo još veća, uze vodu te opru ruke pred svjetinom, govoreći: ‘Nevin sam od krvi ovog pravednika. To je vaša stvar!’” (Matej 27,24)

“Da je Pilat odmah odlučno stao odbivši osuditi čovjeka za kojega je utvrdio da je nevin, prekinuo bi kobni lanac koji će ga držati okovanog u grižnji savjesti i krivnji dokle god bude živ. Da je proveo u djelo ono što je smatrao da je pravo, Židovi mu se ne bi usuđivali nalagati što da čini. Krista bi ubili, ali krivnja ne bi počinula na Pilatu. Međutim, Pilat se sve više oglašivao o glas svoje savjesti. Našao je izgovor da ne sudi po pravdi i pravičnosti, pa se sad našao gotovo bespomoćan u rukama svećenika i poglavara. Ovo kolebanje i neodlučnost potvrdili su njegovu propast.” (Isusov život, str. 606)

“U strahu i samoosudi Pilat je promatrao Isusa. U prostranom moru podignutih lica, Isusovo je lice jedino bilo mirno. Oko Njegove glave kao da je blistala blaga svjetlost. Pilat je u svojem srcu rekao: *On je Bog*. Okrenuvši se mnoštvu, izjavio je: ‘Ja sam čist od Njegove krvi. Uzmite Ga vi i raspnite. A ja Ga proglašavam pravednim čovjekom. Neka Onaj za koga On tvrdi da je Njegov Otac sudi vama, a ne meni za današnje djelo.’ Tada je rekao Isusu: ‘Oprosti mi za ovo; ja te ne mogu spasiti.’ ...

Pilat je želio osloboditi Isusa. Međutim, uvidio je da ne može učiniti to i sačuvati svoj položaj i čast. Radije je odlučio žrtvovati jedan nevini život nego izgubiti svoju svjetovnu moć. Koliko je mnogo onih koji, da bi izbjegli štetu ili patnje, na sličan način žrtvuju načelo. Savjest i dužnost ukazuju na jedan put, a osobna korist na drugi. ...

Pilat je popustio zahtjevima svjetine. Radije je predao Isusa da bude razapet nego da se izloži opasnosti da izgubi svoj položaj. Ali upravo ono čega se bojao, poslije ga je snašlo. Oduzete su mu počasti, bio je zbačen s visokog položaja i mučen grižnjom savjesti i povrijeđena ponosa, ubrzo nakon raspeća okončao je svoj život. Tako će svi koji čine ustupke grijehu dobiti samo žalost i propast. ‘Neki se put čini čovjeku prav, a na koncu vodi k smrti.’ (Izreke 14,12)” (Isto, str. 612,613)

15. studenoga

Čovjek koji je ponio križ

“Dok su ga vodili, uhvatiše nekoga Šimuna, Cirence, koji je dolazio iz polja, te na njega staviše križ da ga nosi za Isusom.” (Luka 23,26)

“Isus tek što prošao kroz vrata Pilatovog doma kada su križ, koji je bio pripremljen za Barabu, donijeli i položili na Njegova ranjena ramena oblivena krvlju. Ponio je svoj teret samo nekoliko koraka kada se zbog gubitka krvi, prevelikog umora i bolova, bez svijesti srušio na zemlju. Kada se osvijestio, ponovno su križ stavili na Njegova pleća i prisilili Ga da pođe dalje. Teturao je nekoliko koraka noseći težak teret i ponovno pao bez svijesti. Svećenici i glavari nisu imali nimalo samilosti prema svojoj napućenoj žrtvi, ali su uvidjeli da dalje ne može nositi ovo mučno oruđe. Pitali su se kako će pronaći nekoga tko će se biti spreman poniziti i ponijeti križ na gubilište.” (*Undated Manuscript 127*)

“Mnoštvo koje je slijedilo Spasitelja na Golgotu podrugivalo Mu se i ružilo Ga, jer nije mogao nositi drveni križ. Svi su zapazili Njegov slab, nesiguran korak, ali se u srcu onih koji su svakim korakom sve više vrijeđali i ponižavali Božjeg Sina nije pojavilo suosjećanje. ...

Jedan stranac, Šimun iz Cirene, na putu u grad čuo je kako svjetina izgovara uvrede i pogrdne riječi; čuo je kako prezrivo tonom ponavlja: ‘Napravite mjesta židovskom kralju.’ Začudo je zastao pred ovim prizorom i, budući da je riječima i ponašanjem pokazao suosjećanje, uhvatili su ga i natjerali da ponese križ koji Krist zbog težine nije mogao nositi. ... Nošenjem tog drvenog križa do Golgote Šimun je pokazao da je dragovoljno uzeo Kristov križ i da uvijek rado stoji pod njegovim teretom. Njegovo nametnuto suputništvo s Kristom, dok je nosio Njegov križ prema Golgoti, dok je promatrao žalostan i strašan prizor i promatrače ispod križa, približilo je Njegovo srce Isusu. Svaka riječ koja je potekla s Kristovih usana urezala se u Njegovu dušu. ... Šimunovo srce je povjerovalo. ...” (*Manuscript 103, 1897.*)

Opomeni me se

“Pa nadoda: ‘Isuse, sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo!’” (Luka 23,42)

“U agoniji na križu Isusu je došla zraka utjehe. To je bila molba razbojnika koji se kajao. ... Ovaj čovjek nije bio okorjeli zlikovac; našao se na stranputici zaveden lošim društvom. ... Vidio je i čuo Isusa i bio osvjedočen Njegovim naukom, ali su ga svećenici i poglavari odvratili od Njega. Želeći ugušiti osvjedočenje, tonuo je sve dublje i dublje u grijeh dok nije uhvaćen, optužen kao zločinac i osuđen na smrt na križu.

U sudnici i na putu prema Golgoti bio je u Isusovoj blizini. Čuo je kako je Pilat objavio: ‘Na njemu ne nalazim nikakve krivnje!’ (Ivan 19,4) Primijetio je Njegovo božansko držanje i Njegovo milostivo praštanje svojim mučiteljima. ... U njemu se ponovno pojavilo osvjedočenje da je ovo Krist. Okrenuvši se drugom zločincu, rekao je: ‘Zar se ti ne bojiš Boga, kad si sam osuđen tako?’ Zločinci na samrti nisu se više morali bojati ljudi. Ali jednog od njih prožimalo je osvjedočenje da postoji Bog koga se treba bojati, budućnost koja ga je natjerala da strepi. A sad, njegova životna povijest, sva umrljana grijehom, tek što nije završila. ...

Kad je osuđen za zločin, ovaj prijestupnik je pao u očaj i beznade; ali sad su se probudile neobične, plemenite misli. Sjećao se svega što je čuo o Isusu. ... Duh Sveti rasvijetlio je njegov razum i malo-pomalo dokazi su se spojili. U ranjenom, ismijavanom i raspetom Isusu vidio je Jaganjca Božjeg koji je uzeo grijehe svijeta. U njegovom glasu bila je pomiješana nada s boli kad se ova bespomoćna, umiruća duša predala Spasitelju koji je umirao. ‘Isuse, sjeti me se’, povikao je, ‘kada dođeš u svoje kraljevstvo!’

Odgovor je brzo stigao. Glas je bio blag i milozvučan, a riječi pune ljubavi, sažaljenja i sile: ‘Zaista, kažem ti danas, bit ćeš sa mnom u raj. ... Razbojnik koji se kajao doživio je savršeni mir i sigurnost da ga je Bog prihvatio.’ (Isusov život, str. 621—623)

17. studenoga

Više nisu skriveni prijatelji

“Poslije toga dođe Josip iz Arimateje, koji bijaše učenik Isusov, ali tajni zbog straha od Židova, i zamoli Pilata da uzme Isusovo tijelo. I Pilat mu dopusti. Nato Josip dođe i uze njegovo tijelo. Dođe i Nikodem. To je onaj koji je prije k Isusu došao po noći. On donese smjesu od oko sto litara smirne i aloje.” (Ivan 19,38.39)

“Ni Josip ni Nikodem nisu otvoreno prihvatili Spasitelja dok je bio živ. Znali su da bi ih takav korak isključio iz Velikog vijeća, a nadali su se da će Ga svojim utjecajem zaštititi na njegovim zasjedanjima. Izgledalo je da su za neko vrijeme uspijevali, ali lukavi svećenici, zapažajući njihovu naklonost prema Kristu, osujetili su njihove planove. U njihovoj odsutnosti Isus je bio osuđen i predan da se raspne. Sada kad je bio mrtav, nisu više skrivali koliko su Mu privrženi. Dok su se učenici bojali javno pokazati kao Njegovi sljedbenici, Josip i Nikodem hrabro su im priskočili u pomoć. ...

Kad je vidio Isusa podignuta na križu, Nikodem se sjetio Njegovih riječi izgovorenih u noći na Maslinskoj gori: ‘Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako mora biti podignut Sin Čovječji, da svatko tko vjeruje u njega ima život vječni.’ (Ivan 3,14.15)

Te subote dok je Krist ležao u grobu, Nikodem je imao priliku za razmišljanje. Sada je njegov um obasjala jasnija svjetlost pa mu riječi što ih je Isus izgovorio više nisu bile tajanstvene. Osjećao je da je mnogo izgubio što se nije povezo sa Spasiteljem tijekom Njegova života. Sad se prisjećao događaja s Golgote. Kristova molitva za one koji su Ga razapeli i Njegov odgovor na molbu razbojnika koji je umirao govorili su srcu ovog učenog vijećnika. Ponovno je promatrao Spasitelja u Njegovoj agoniji i opet je čuo taj posljednji uzvik ‘Svršeno je!’, izgovoren kao uzvik pobjednika. Ponovno je promatrao Zemlju kako se ljulja, zamračeno nebo, razdrtu zavjesu, razlomljene stijene i njegova se vjera zauvijek utvrdila.

Isti događaj koji je uništio nade učenika, osvjedočio je Josipa i Nikodema u Isusovo božanstvo. Njihova strahovanja svladala je hrabrost čvrste i nepokolebljive vjere.” (Isusov život, str. 640—642)

Nevjerni Toma

“Isus mu reče: ‘Jer me vidiš, vjeruješ. Blago onima koji će vjerovati, a da nisu vidjeli!’” (Ivan 20,29)

“Kad se Isus prvi put sastao s učenicima u gornjoj sobi, Toma nije bio s njima. On je čuo vijest od drugih i dobio mnoštvo dokaza da je Isus ustao, ali njegovo je srce bilo ispunjeno utučenošću i nevjerom. ... Odlučio je ne vjerovati i cijelog ga je tjeđna mučila potištenost koja se činila sve mračnijom nasuprot nadi i vjeri njegove braće. ... Usrdno je volio svojega Gospodina, ali je dopustio da ljubomora i nevjerovanje ovladaju njegovim umom i srcem.” (*Isusov život*, str. 665,666)

“(On) je čvrsto i samouvjerenio izjavio da neće povjerovati dok na Isusovim rukama ne vidi ožiljak od čavala i svoj prst ne stavi na to mjesto, a ruke na Njegovu slabinu gdje Ga je okrutno probolo koplje. ...

Uporno i samouvjerenio je tvrdio da neće vjerovati sve dok svoj prst ne stavi u Njegove rane od klinova i ruku na mjesto probodeno okrutnim kopljem. ...

Kad se Isus ponovno javio svojim učenicima, s njima je bio i Toma. ... Isus mu je dao dokaz za kojim je čeznuo.” (*Rani spisi*, str. 161)

“Srce mu je htjelo iskočiti od radosti pa se bacio pred Isusove noge s uzvikom ‘Gospodin moj i Bog moj!’ Isus je prihvatio njegovo priznanje, ali je nježno ukorio njegovu nevjeru. ...

U postupanju s Tomom Isus je pružio pouku svojim sljedbenicima. Njegov primjer pokazuje kako trebamo postupati s onima čija je vjera slaba i koji ističu svoje sumnje. Isus nije zasipao Tomu prijekorima niti je stupio s njim u raspravu. Sâm se otkrio njemu koji je sumnjao. Toma je bio vrlo nerazuman u određivanju uvjeta svoje vjere, ali je Isus velikodušnom ljubavlju i obzirom porušio sve prepreke. Nevjerovanje se rijetko pobjeđuje prepirkom. ... Ali kada se Isus u svojoj ljubavi i milosti otkrije kao raspeti Spasitelj, s mnogih će se usana koje su se protivile, čuti Tomino priznanje: ‘Gospodin moj i Bog moj!’” (*Isusov život*, str. 666,667)

Vjerska sloboda

“Ali im Petar i Ivan odvrate: ‘Sami prosudite je li pravo pred Bogom da se više pokoravamo vama nego Bogu! A što je do nas, mi ne možemo drukčije nego govoriti što smo vidjeli i čuli.’” (Djela 4,19.20)

“Sljedećeg dana nakon ozdravljenja uzetoga, Ana i Kaifa su se s ostalim hramskim velikodostojnicima okupili na sud i pred sebe izveli zatvorenike. U toj istoj prostoriji i pred ovim istim ljudima Petar je sramotno zanijekao svojega Gospodina. Kad se sada našao na sudu, jasno se toga sjetio. Sad je imao priliku otkupiti se za svoj kukavičluk. ...

Ali Petar, kad je zanijekao Krista u najtežem trenutku, bio je nagao i samouvjeren, potpuno različit od ovog Petra kojeg su doveli pred Veliko vijeće na ispitivanje. On se nakon pada obratio. Više nije bio ohol i hvalisav, već skroman i nepovjerljiv prema sebi. Bio je ispunjen Duhom Svetim i uz pomoć ove sile odlučio je ukloniti mrlju svojeg otpada odajući čast imenu kojega se nekad odrekao.” (*Djela apostolska*, str. 39)

“Načelo za koje su se učenici tako neustrašivo zalagali kad su kao odgovor na zapovijed da više ne govore u Isusovo ime izjavili: ‘Sami prosudite je li pravo pred Bogom da se više pokoravamo vama nego Bogu’, isto je ono načelo kojeg su se sljedbenici Evanđelja nastojali držati u vrijeme reformacije. ...

Ovo načelo i mi čvrsto zastupamo u naše vrijeme. Barjak istine i vjerske slobode što su ga visoko uzdizali utemeljitelji evanđeoske Crkve i Božji svjedoci u prošlim stoljećima, u ovom je posljednjem sukobu povjeren našim rukama. ... Mi trebamo priznati ljudsku vlast kao božanski određeno uređenje i poslušnost njoj učiti kao svetu dužnost, unutar njezina zakonita djelokruga. Ali kad se njezini zahtjevi sukobe s Božjim zahtjevima, Boga moramo slušati više nego ljude. Božju riječ treba smatrati višom od ljudskog zakonodavstva. A ‘tako kaže Gospodin’ ne može se zamijeniti riječima ‘tako kaže Crkva’ ili ‘tako kaže država’. Kristovu krunu treba uzdići iznad kruna zemaljskih vladara.” (Isto, str. 42,43)

20. studenoga

Pogrešno upravljanje Božjim dobrima

“Kad zavjetuješ kakav zavjet Jahvi, Bogu svome, ne oklijevaj da ga ispuniš. Zacijelo će ga Jahve, Bog tvoj, od tebe tražiti.” (Ponovljeni zakon 23,22)

“Kratak ali strašan izvještaj o Ananiji i Safiri zabilježilo je nadahnuto pero za dobro svih koji sebe smatraju Kristovim sljedbenicima. Naš narod ne shvaća u potpunosti značenje i težinu ove pouke. ... Ovaj očit dokaz Božje pravde je zastrašujuć i sve treba ispuniti strahom i drhtanjem da i sami ne bi učinili grijeh koji je doveo do ovakve kazne. ...

Ananija i njegova žena Safira imali su prednost da čuju vijest Evandjelja koju su apostoli propovijedali. ... Pod neposrednim utjecajem Duha Svetoga dali su obećanje da će dati Gospodinu određena dobra; ali kada više nisu bili pod njegovim nebeskim utjecajem, njihova odlučnost je oslabjela. Svoju odluku počeli su dovoditi u pitanje i zanemarili su ispunjenje obećanja koje su dali. ... Prvo su podlegli lakomosti; zatim, stideći se da njihova braća saznaju da su njihove sebične duše zadržale ono što su svečano posvetili Bogu, pokušali su sve prevariti. ... Kada je njihova prijevara bila raskrinkana, bili su kažnjeni trenutačnom smrću.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 462,463)

“Ovaj znak opasnosti nije dan samo prvoj Crkvi, već svim budućim naraštajima kao dokaz koliko Bog mrzi lakomost, prijevaru i licemjerje. ... Ali kad je srce taknuto Duhom Svetim i kad obećamo određenu svotu, onaj koji je obećao, više nema nikakvog prava na posvećeni dio. Ovakva obećanja dana čovjeku smatrala bi se obvezom; nisu li obvezatnija ona koja su dana Bogu? ...

Mnogi su rastrošni u zadovoljavanju svojih želja. Muškarci i žene misle na svoja zadovoljstva i zadovoljavaju svoj ukus, dok Bogu, gotovo nevoljko, donose zakinuti dar. Zaboravljaju da će Bog jednog dana zahtijevati točan račun kako su upotrijebili Njegova dobra, i da više neće primiti ono malo što daju u riznicu kao što nije primio ni dar Ananije i Safire.” (*Djela apostolska*, str. 46,47)

21. studenoga

Mučen zbog Krista

“Nato svi koji su sjedili u Velikom vijeću upru pogled u Stjepana i opaze da mu je lice poput lica andeoskoga.”
(Djela 6,15)

“Prednjačeći među sedmoricom đakona, Stjepan je bio čovjek duboke pobožnosti i snažne vjere. ... Bio je vrlo aktivan u radu za Krista i svoju je vjeru neustrašivo naviještao. Učeni rabini i učitelji Zakona upustili su se u javnu raspravu s njim, uvjereni u laku pobjedu. No ‘ne mogoše odoljeti mudrosti i Duhu kojim je govorio’. ...

Kad su svećenici i starješine vidjeli silu koja je pratila Stjepanovo propovijedanje, ispunili su se ogorčenom mržnjom. ... Zato su uhvatili Stjepana i izveli ga na sud pred Veliko vijeće. ...

Tu je bio i Savao iz Tarza koji je preuzeo vodeću ulogu protiv Stjepana. Poslužio se rječitošću i logikom rabina ne bi li uvjerio narod da Stjepan propovijeda lažni i opasni nauk; ali je u Stjepanu sreo čovjeka koji je odlično razumio Božju nakanu širenja Evanđelja među druge narode. ...

Na okrutnim licima oko sebe zatvorenik je vidio svoj usud, ali se nije pokolebao. U njemu nije bilo straha od smrti. Razbjesnjeli svećenici i razjareno mnoštvo nisu ga mogli uplašiti. Prizor pred njim ustupio je mjesto viđenju. Vidio je pred sobom širom otvorena nebeska vrata i gledajući kroz njih vidio je slavu Božjeg dvora i Krista, kao da je upravo ustao s prijestolja, spreman da brani svojeg slugu.” (Djela apostolska, str. 61—63)

“Božji glasnici progonjeni su tijekom svih stoljeća. Zahvaljujući njihovima nevoljama, spoznaja o Bogu širila se na sve strane. ... Kad su ... kamenovali plemenitog i rječitog Stjepana, djelo Evanđelja nije propalo. Nebeska svjetlost koja je obasjavala slavom njegovo lice, i božanska samilost kojom je odisala njegova molitva pred smrt, bile su kao oštra strijela osvjedočenja revnosnom članu Velikoga vijeća koji je tu stajao. I Šaul, farizej progonitelj, postao je izabrano oruđe da donese Kristovo ime ‘i pred pogane, i kraljeve, i sinove Izraelove’ (Djela 9,15).” (Misli s Gore blaženstava, str. 34,35)

Samo zbog jednog čovjeka

“*Anđeo Gospodnji reče Filipu: ‘Ustani i idi prema jugu, na put koji se spušta iz Jeruzalema u Gazu. On je pust.’ Filip ustade i ode.*” (Djela 8,26.27)

“Zapazite koliko je napora uloženo samo zbog jednog čovjeka, Etiopljanina.” (*Testimonies for the Church*, sv. 8, str. 57)

“Ovaj je Etiopljanin bio poštovan i vrlo utjecajan čovjek. Bog je vidio da će, kad se obrati, drugima prenijeti primljeno svjetlo i izvršiti snažan utjecaj u prilog Evandelju. Božji anđeli okružili su ovog tražitelja istine i on se osjetio privučenim Spasitelju. Djelovanjem Duha Svetoga Gospodin ga je doveo u vezu s Onim koji ga je mogao povesti do svjetla.

Filip je dobio uputu da priđe Etiopljaninu i da mu objasni proročanstvo koje je čitao. ‘Hajde’, rekao je Duh, ‘i primakni se tim kolima!’ ... Čovjeku je srce gorjelo od zanimanja dok je slušao objašnjenje Pisma i kad je učenik završio, bio je spreman prihvatiti ponuđeno svjetlo. Nije svoj svjetlovni položaj iskoristio kao izgovor da odbije Evandelje. ...

Ovaj je Etiopljanin predstavnik brojnog staleža koji trebaju podučiti misionari kao što je bio Filip — ljudi koji će čuti Božji glas i poći tamo kamo ih On šalje. Ima mnogo onih koji čitaju Sveto pismo a ne mogu razumjeti njegovo pravo značenje. Po svemu svijetu muškarci i žene s čežnjom gledaju prema Nebu. Molitve, suze i molbe uzdižu se iz duša koje čežnu za svjetlom, milošću i Duhom Svetim. Mnogi su na granici kraljevstva; samo čekaju da budu primljeni.

Anđeo je vodio Filipa onomu tko je tražio svjetlo i bio spreman prihvatiti Evandelje; anđeli će i danas voditi korake onih radnika koji će Duhu Svetom dopustiti da posveti njihov jezik, a njihovo srce očisti i oplemeni.” (*Djela apostolska*, str. 68,69)

“Onaj koji je Filipa poslao etiopskom rizničaru, Petra rimskom stotniku i malu izraelsku djevojčicu u pomoć Naamanu, vojskovođi aramejskog kralja, šalje danas muškarce, žene i mlade kao svoje predstavnike onima kojima je potrebna božanska pomoć i vodstvo.” (*Služba liječenja*, str. 299,300)

Tabita

“A u Jopi bijaše učenica imenom Tabita, što znači Košuta. Njezin se život sastojao samo od djela ljubavi i djela milosrđa koja je činila.” (Djela 9,36)

“U Jopi, mjestu blizu Lide, živjela je žena imenom Tabita; bila je jako omiljena zbog dobrih djela. Bila je iskrena Isusova učenica i njezin je život bio ispunjen djelima ljubavi. Znala je kome je potrebna odjeća i kome treba pokazati sućut pa je marljivo služila siromašnima i nesretnima. ...

‘Baš u ono vrijeme obolje i umrije.’ ... Nakon što je dočula da je Petar u Lidi, crkva u Jopi poslala je k njemu glasnike. ... ‘Čim stiže, odvedoše ga u gornju sobu; svi se u suzama skupiše oko njega te mu pokazahu haljine i ogrtače koje je radila Košuta dok je bila na životu.’

Apostolovo srce ispunilo se sućuti kad je vidio njihovu tugu. Onda je, tražeći da ožalošćeni prijatelji napuste prostoriju, kleknuo i žarkom molitvom molio Boga da Tabiti vrati život i zdravlje. ... Tabita je bila od velike koristi za Crkvu i Bog ju je odlučio vratiti iz neprijateljeve zemlje kako bi njezina sposobnost i energija i dalje bile na blagoslov drugima, a i zato da ovim očitovanjem sile ojača Kristovo djelo.” (Djela apostolska, str. 83,84)

“Neka djeca i mladi nauče iz Biblije koliko Bog cijeni rad običnog radnika. ... Neka čitaju o Isusu drvodjelji, o Pavlu šatoraru, koji su s trudom ruku povezali najuzvišeniju službu, ljudsku i božansku. Neka čitaju o dječaku čijih je pet kruhova Spasitelj upotrijebio da učini divno čudo i nahrani mnoštvo; o Tabiti krojačici, vraćenju iz smrti da nastavi praviti odjeću za siromašne; o mudroj ženi opisanoj u Izrekama, koja se ‘rukama maša preslice i prstima drži vreteno’ ... koja ‘siromahu dlan svoj otvara, ruke pruža nevoljnicima’. ...

O takvoj ženi Bog kaže: ‘Ona zaslužuje hvalu. Plod joj dajte ruku njezinih i neka je na Vratima hvale djela njezina!’ (Izreke 31,30.31)” (Odgoj, str. 194)

Bez prepreka među narodima

“Molitve su tvoje i milostinje uzišle kao žrtva podsjetnica pred Boga. Zato sada pošalji ljude u Jopu i dozovi Šimuna koji se zove Petar. On je gost u nekog Šimuna kožara čija je kuća uz more. On će ti reći što ti je činiti.” (Djela 10,4-6)

“Jasnoća ovih uputa u kojima je spomenuto čak i zvanje čovjeka kod kojeg je Petar odsjeo, pokazuje da je Nebo upoznato sa životom i poslovanjem ljudi bez obzira na društveni položaj. Bog je upoznat sa životom i radom skromnih radnika jednako kao i sa životom i radom kralja koji sjedi na prijestolju.” (Djela apostolska, str. 84)

“Moje srce je duboko ganuto kad čitam koliko je zanimanje Gospodin pokazao prema Korneliju. Kornelije je bio čovjek na visokom položaju, časnik rimske vojske, ali je živio u strogom skladu sa svjetlom koje je dotada primio. Gospodin mu je poslao posebnu vijest Neba i drugom viješću uputio Petra da ga posjeti i da mu odnese svjetlo.” (Testimonies for the Church, sv. 6, str. 79)

“Kornelije je rado poslušao viđenje.” (Djela apostolska, str. 85)

“Tako je Evanđelje objavljeno strancima i tuđincima, pa su i oni postali sugrađani svetima, članovi Božje obitelji. Obraćenje Kornelija i njegovog doma bilo je prvi plod žetve koju je trebalo prikupiti. Iz ovog doma poteklo je djelo milosti koje je nastavljeno u tom neznabožačkom gradu.

Danas Bog traži duše među ljudima visokog kao i niskog podrijetla. Ima mnogo onih koji su slični Korneliju, ljudi koje Gospodin želi povezati sa svojim djelom u svijetu. Njihove simpatije su na strani Gospodnjeg naroda, ali ih čvrsto drže veze koje ih vezuju za svijet. Potrebna je moralna hrabrost da stanu na Kristovu stranu. Za ove duše, koje su u velikoj opasnosti zbog svojih odgovornosti i veza, treba učiniti poseban napor.” (Isto, str. 88)

“Iz izvještaja o Korneliju možemo naučiti da će Bog voditi svakoga tko je spreman prihvatiti Njegovo vodstvo. Bog je potaknuo srce svojega sluga na molitvu. Pripremio ga je da prihvati svjetlo Njegove istine. Prosvijetlio je Kornelijev um preko osobe koja je već primila svjetlo odozgo.” (In Heavenly Places, str. 322)

Cijelom svijetu

“Tada Petar otvori usta svoja i reče: ‘Uistinu, sad istom shvaćam: Bog nije pristran. Naprotiv, njemu je mio u svakom narodu onaj koji ga priznaje i čini što je pravedno.’” (Djela 10,34.35)

“Dok je Petar još bio u Jopi, Bog ga je pozvao da odnese Evanđelje Korneliju. ...

Ali dosad nijedan učenik nije poganima propovijedao Evanđelje. U njihovim je umovima još uvijek postojao zid razdvajanja, srušen Kristovom smrću, pa je njihov rad bio ograničen na Židove jer su smatrali da pogani nemaju pristupa blagoslovima Evanđelja. Sada je Gospodin nastojao poučiti Petra sveobuhvatnom božanskom planu. ...

Kako je pažljivo Gospodin radio da svlada Petrove predrasude prema poganima koje su, zahvaljujući židovskom odgoju, bile tako duboko usađene u njegov um! Viđenjem o platnu i njegovom sadržaju Gospodin je nastojao odvratiti apostolov um od ove predrasude i naučiti ga važnoj istini da se na Nebu ne gleda tko je tko; da su u Božjim očima Židovi i pogani jednako dragocjeni; da po Kristu pogani mogu postati sudionici blagoslova i prednosti Evanđelja. ...

Za Petra je ovo bila mučna zapovijed; s oklijevanjem je činio svaki korak koji je dužnost zahtijevala od njega. ... Dok je Petar prikazivao Isusa kao jedinu nadu grešnika, on je sam potpunije razumio značenje viđenja koje je primio i njegovo je srce gorjelo duhom istine koju je iznosio. ...

Kad su braća u Judeji čula da je Petar ušao u kuću poganina i propovijedao okupljenima, iznenadila su se i rasrdila. Bojala su se da će takav postupak, koji im se činio drskim, negativno utjecati na njihov nauk. ...

Petar im je ispričao sve što se dogodilo. ... Uvjerena da je Petrov postupak bio izravno ispunjenje Božje namjere i da su njihove predrasude i isključivost potpuno suprotne duhu Evanđelja, slavila su Boga govoreći: ‘Dakle, i poganima je Bog dao obraćenje koje vodi u život!’” (Djela apostolska, str. 84—89)

Anđeli čuvari

**„Tada Petar dođe k sebi i reče: ‘Sad znam uistinu da je Bog poslao svog anđela da me izbavi iz ruke Herodove.’”
(Djela 12,11)**

“Konačno je određen dan Petrova pogubljenja, ali molitve vjernika još su se uvijek uzdizale k Nebu. I dok su sve svoje snage i ljubav ulagali u žarke molitve za pomoć, Božji su anđeli bdjeli nad utamničenim apostolom. ...

Herod je u ovom slučaju poduzeo dvostruke mjere osiguranja. Kako bi spriječio svaku mogućnost oslobađanja, stavio je Petra pod stražu šesnaestorice vojnika koji su ga u smjenama čuvali danju i noću. U ćeliji je bio stavljen između dvojice vojnika i povezan dvama lancima, a svakim je bio pričvršćen za zglob jednog stražara. Uz čvrsto zaključana tamnička vrata i jaku stražu pred njima, bilo je nemoguće svako izbavljenje ili bijeg ljudskim sredstvima. Ali čovjekova potpuna bespomoćnost Božja je prilika. ... Herod je dizao ruku protiv Svemogućega i trebao je doživjeti potpuni poraz. Očitovanjem svoje moći, Bog će spasiti dragocjeni život koji su Židovi planirali uništiti. ... Silni je anđeo poslan s Neba da izbavi Petra.” (Djela apostolska, str. 91,92)

“Nebeske vlasti i sile promatraju borbu koju Božji sluge vode u naizgled obeshrabrujućim okolnostima. Kad kršćani okupljeni pod barjakom svojeg Otkupitelja stupaju u dobru borbu vjere, oni osvajaju nova područja, stječu nove časti. Svi se nebeski anđeli stavljaju u službu poniznom Božjem narodu koji vjeruje; i kad Gospodnja vojska radnika ovdje na Zemlji pjeva pjesme hvale, nebeski zbor priključuje se odavanju hvale Bogu i Njegovom Sinu. ...

Bilo bi dobro zapamtiti da nebeska bića surađuju sa svakim istinskim Božjim djetetom. Nevidljive vojske svjetla i moći služe krotkima i poniznima koji vjeruju i prihvaćaju Božja obećanja. Kerubini i serafini, anđeli jaki u sili, stoje zdesna Bogu, ‘svi službujući duhovi koji se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje’ (Hebrejima 1,14).” (Isto, str. 96,97)

Povezani s Nebom

“Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.” (Psalam 34,8)

“Filipov doživljaj, kad ga je nebeski anđeo uputio na mjesto gdje je sreo čovjeka koji traži istinu; Kornelijev doživljaj, kad ga je posjetio nebeski anđeo s viješću od Boga; događaj s Petrom, kad ga je zatvorenog i osuđenog na smrt anđeo izveo u sigurnost — sve ovo pokazuje usku vezu između Neba i Zemlje.

Izvjestaj o ovim anđeoskim posjetima treba Božjem radniku donijeti snagu i odvažnost. Danas, kao i u apostolske dane, nebeski vjesnici prolaze Zemljom uzduž i poprijeko tješeci žalosne, štiteći neobraćene, zadobivajući srca ljudi za Krista. Mi ih ne možemo osobno vidjeti, ali oni su ipak s nama, vode nas, upućuju i štite.

Nebo se približilo Zemlji onim tajanstvenim ljestvama čije je podnožje čvrsto utvrđeno na Zemlji, dok najviše prečke dosežu do prijestolja Beskonačnoga. Anđeli stalno uzlaze i silaze ovim ljestvama blještavog sjaja noseći pred Oca na nebesima molitve potrebitih i nesretnih, a ljudskoj djeci blagoslov i nadu, odvažnost i pomoć. Ovi anđeli svjetla stvarju oko duše nebesko ozračje uzdižući nas prema nevidljivome i vječnome. Mi ih svojim prirodnim očima ne možemo vidjeti. ... Samo duhovno uho može čuti sklad nebeskih glasova. ...

Bog nalaže svojim anđelima da Njegove izabranike izbave od nesreće, da ih čuvaju od ‘kuge što se šulja kroz tmine’ i od ‘pošasti što hara u podne’ (Psalam 91,6).

Koliko su puta anđeli razgovarali s ljudima kao što čovjek razgovara s prijateljem i vodili ih na zaštićena mjesta. Koliko su puta ohrabrujuće riječi anđela obnavljale klonuli duh vjernih i uzdižući njihov um iznad zemaljske stvarnosti, pomogli da vjerom gledaju bijelu odjeću, krune, pobjedničke palmine grane koje će pobjednici primiti kad se okupe pred velikim bijelim prijestoljem.” (Djela apostolska, str. 95,96)

Pred vratima Damaska

“Kad se na svom putu približi Damasku, iznenada ga obasja svjetlost s neba. On pade na zemlju i ču glas koji mu reče: ‘Savle, Savle, zašto me progoniš?’” (Djela 9,3.4)

“Vjeri i iskustvu galilejskih učenika koji su pratili Isusa pridružili su se u evandeoskom radu vatrena odlučnost i intelektualna snaga jednog rabina iz Jeruzalema. Rimski građanin, rođen u neznabožačkom gradu; Hebrej ne samo podrijetlom, već i životnim odgojem, domoljubnom revnošću i odanošću vjeri; odgojen u Jeruzalemu kod nogu najuglednijih rabina i poučen svim zakonima i predajama otaca, Savao iz Tarza u najvećoj je mjeri dijelio ponos i predrasude svojega naroda. Još kao mladić postao je ugledan član Velikog vijeća. Smatrali su ga čovjekom koji obećava, revnim braniteljem iskonske vjere.

U židovskim teološkim školama Božja riječ je bila potisnuta ljudskim spekulacijama; tumačenja i predaje rabina lišili su je snage. ... Obuzeti divljom mržnjom prema rimskim tlačiteljima, tvrdo su odlučili da svoju nacionalnu veličinu povrate snagom oružja. Mrzili su i ubijali Isusove učenike čija se vijest mira tako očito protivila njihovim častoljubivim planovima. U tom gonjenju Savao je bio jedan od najgorčevitijih i najnemilosrdnijih sudionika. ...

Pred vratima Damaska pojava Razapetoga promijenila je cijeli tijek njegovog života. Progonitelj je postao učenik, a učitelj dak. Dani mraka, provedeni u samoći u Damasku, bili su kao godine u njegovom iskustvu. Starozavjetni spisi, urezani u njegovo pamćenje, postali su predmet njegovog proučavanja, a Krist mu je bio Učitelj.” (Odgoj, str. 56,57)

“Pavao nije smatrao da je učinio veliku žrtvu kada je farijezstvo zamijenio Evanđeljem Isusa Krista. ... Kada je Pavao shvatio da je na pogrešnom putu, došao je u dodir, prema božanskoj svjetlosti, s ljudima koje je želio zbrisati s lica zemlje. ... Poučavao je o Kristu, proslavljao je Krista svojim životom, podnosio je muke radi Krista.” (Manuscript 41, 1894.)

Od Savla do Pavla

“A on dršćući i strepeći reče: ‘Gospodine što hoćeš da činim?’ I Gospodin mu reče: ‘Ustani i idi u grad! Ondje će ti se reći što ti treba učiniti.’” (Djela 9,6 — Šarić)

“U čudesnom Pavlovom obraćenju vidimo djelovanje čudotvorne Božje sile. ... Isus, čije je ime mrzio i prezirao više od svih drugih, otkrio se Pavlu kako bi ga zaustavio u njegovom suludom, ali iskrenom postupanju da bi ovo najbezizglednije oruđe učinio izabranom posudom, koje će objaviti Evanđelje poganima. ... Zbog sjaja nebeskog svjetla Pavao gubi vid, ali mu ga Isus, Veliki Iscjelitelj slijepih, ne vraća. Na Pavlovo pitanje odgovara ovim riječima: ‘Nego ustani, uđi u grad i reći će ti se što ti je činiti.’ Ne samo što je mogao izlječiti Pavlovu sljepoću, nego mu je mogao oprostiti grijeha i reći što će mu ubuduće biti dužnost. Od Krista dolazi sva sila i milosrđe, ali On Pavlu u njegovom obraćenju na istinu nije omogućio da to doživi neovisno o Njegovoj Crkvi koju je nedavno osnovao na Zemlji.

Čudesno svjetlo koje je Pavao dobio tom prigodom zapanjilo ga je i zbunilo. On se potpuno pokorio. Ovaj dio posla za Pavla nije mogao učiniti čovjek, ali je još uvijek bilo nešto što su mogli obaviti Kristovi sluga. Isus ga upućuje svojim oruđima u Crkvi radi daljnje spoznaje dužnosti. Time daje vlast i odobrenje svojoj osnovanoj Crkvi. Krist je obavio djelo objave i osvjedočenja, a sada je Pavao trebao učiti od onih koje je Bog odredio da naučavaju istinu. Krist upućuje Pavla svojim izabranim slugama i tako ga povezuje sa svojom Crkvom. Upravo oni koje je namjeravao uništiti, trebali su biti njegovi učitelji u vjeri koju je prezirao i progonio. ...

Jedan anđeo dobiva nalog da pođe Ananiji i pošalje ga u određenu kuću, gdje se Savao moli da bude upućen što mu je dalje činiti. ... Ananija umjesto Krista dotiče njegove oči da progleda; umjesto Krista polaže ruke na njega, moli u Kristovo ime i Savao prima Duha Svetoga.” (*Sujedočanstva za Crkvu*, sv. 3, str. 377—381)

Samoća u Arapskoj pustinji

“Niti podoh u Jeruzalem k starijim apostolima od sebe, nego odoh u Arabiju, i opet se vratih u Damask.” (Galaćanima 1,17 — Šarić)

“Pavlov život bio je u opasnosti, pa je dobio naredbu od Boga da privremeno napusti Damask. Otišao je u Arapsku pustinju i tamo je u potpunoj samoći imao priliku razgovarati s Bogom i razmišljati. Želio je biti sam s Bogom, ispitati svoje srce, produžiti svoje pokajanje, pripremiti se uz molitvu i proučavanje za djelo koje mu je izgledalo odviše veliko i važno da bi ga mogao uspješno obaviti. Bio je apostol kojega nisu izabrali ljudi, nego Bog, i bilo mu je jasno rečeno da će raditi među neznabošcima.

Dok je bio u Arabiji, nije održavao vezu s apostolima; ozbiljno je tražio Boga svim svojim srcem, odlučan da ne posustane sve dok ne bude siguran da je njegovo pokajanje prihvaćeno i njegov veliki grijeh oprosteno. Nije želio prekinuti borbu dok ne dobije obećanje da će Isus biti s njim u njegovoj predstojećoj službi. Kao što je na svojem tijelu, na očima koje su bile oslijepljene nebeskom svjetlošću, nosio znakove Kristove slave, tako je želio uvijek nositi i obećanje da će ga Krist podupirati svojom milošću. Pavao je uspostavio usku vezu s Nebom; Isus je razgovarao s njim i učvršćivao ga u vjeri dajući mu svoju mudrost i svoju milost.” (*The Story of Redemption*, str. 274,275)

“Svima koji uče u Gospodnjoj školi treba određeno vrijeme kad će u zajednici s Bogom ispitivati svoje srce u hramu prirode. Neka se u njima otkrije život koji nije u skladu sa svijetom, njegovim običajima i navikama; njima treba osobno iskustvo da bi doznali što je Božja volja. Mi moramo osobno čuti Njegov glas kako govori našem srcu. Kad svaki drugi glas ušuti i kad mi u tišini čekamo, ta ‘tišina u duši’ čini da Božji glas postane razgovjetnijim. On nas poziva: ‘Prestanite i znajte da sam ja Bog.’ (Psalam 46,10) Ovo je uspješna priprema za svaki rad za Boga. Onaj tko na ovaj način primi osvježenje, bit će okružen ozračjem svjetlosti i mira usred užurbanosti, napetosti i obveza ovoga života. On će primiti novi dar tjelesne i umne snage. Njegov će život odasati miomirisom; u njemu će se otkriti božanska sila koja će vršiti utjecaj na ljudska srca.” (*Služba liječenja*, str. 27)

PROSINAC

1. prosinca

Pavao uzdiže križ

“Jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to razapetoga.” (1. Korinćanima 2,2-4)

“Pavao se prema ustaljenoj navici koristio govorničkim stilom u svojem propovijedanju. Govorio je pred kraljevima, velikim i učenim ljudima iz Atene, i njegove intelektualne sposobnosti često su mu bile važne u utiranju puta Evanđelju. Pokušao je to ostvariti u Ateni odgovarajući na rječitost rječitošću, na filozofiju filozofijom, na logiku logikom; ali nije doživio uspjeh kakvom se nadao. Shvatio je da je potrebno nešto što nadilazi ljudsku mudrost. ... Morao je primiti silu iz uzvišenog izvora. Da bi osvjedočio i obratio grešnike, Božji Duh mora djelovati i posvetiti duhovni razvoj.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 6, str. 1084)

“Ali za Pavla je križ bio najvažniji predmet. Otkad je zaustavljen u proganjanju sljedbenika razapetog Nazarećanina, nikad se nije prestao hvaliti križem. ... Iz vlastitog je iskustva znao da kad grešnik upozna Očevu ljubav onakvom kakva je vidljiva u žrtvi Njegova Sina i pokori se božanskom utjecaju, dolazi do promjene srca i od tog trenutka Krist postaje sve u životu.

U vrijeme obraćenja Pavla je nadahnula silna želja da pomogne bližnjima da upoznaju Isusa iz Nazareta kao Sina živoga Boga koji može preobraziti i spasiti. Otad je cijeli njegov život bio posvećen nastojanju da prikaže ljubav i snagu Razapetoga. ... Apostolov napor nije bio ograničen na javne govore; bilo je mnogo duša do kojih nije bilo moguće doprijeti na ovaj način. Apostol je proveo mnogo vremena u radu po kućama; tako je mogao razgovarati u kućnom ozračju. Posjećivao je bolesne i nesretne, tješio nevoljne i podizao duh tlačenima. U svemu što je govorio i činio, uzvisivao je Isusovo ime. ...

Pavao je shvatio da sam po sebi nema sposobnosti, već da ga osposobljava Duh Sveti čiji je milostivi utjecaj ispunio njegovo srce. ... ‘Ja’ je bilo skriveno; Krist je bio otkriven i uzvišen.” (*Djela apostolska*, str. 154—158)

2. prosinca

Šatorar i Evanđelje

“U svemu sam se čuvao — i čuvat ću se — da vam ne budem na teret.” (2. Korinćanima 11,9)

“Pavao se bavio izradom šatora. Uzdržavao se zahvaljujući ovom zanatu. Dok je radio, objavljivao je Evanđelje onima s kojima je dolazio u dodir i mnoge duše je iz zablude doveo k istini. Nije propuštao nijednu priliku da govori o Spasitelju i da pomogne ljudima u nevolji.” (*Letter 107, 1904.*)

“Život apostola Pavla neprestano je svjedočio da tjelesni rad nije ponižavajući, da ukazuje na pravu veličinu i uzdiže ljudski, kršćanski karakter. Njegove žuljevite ruke, smatrao je on, nisu oduzele silu njegovom svečanom, razumnom, mudrom i rječitom obraćanju. ... Te žuljevite ruke svjedočile su da nikome nije bio na teret. ... Pružao je potporu svojim suradnicima, i sam pateći od gladi da bi zadovoljio potrebe drugih. Svoje prihode dijelio je s Lukom, a Timoteju je pomagao da pribavi nužne potrepštine za put.” (*Letter 103, 1900.*)

“Pavao se primjerom usprotivio mišljenju, koje se u ono vrijeme počelo širiti u Crkvi, da Evanđelje mogu uspješno propovijedati samo oni koji su oslobođeni svake potrebe za tjelesnim radom. On je na praktičan način pokazao što posvećeni vjernici mogu učiniti u mnogim mjestima u kojima pučanstvo nije upoznalo istine Evanđelja. Njegov je postupak nadahnuo mnoge skromne radnike željom da učine koliko najviše mogu za napredak Božjeg djela i da se istodobno uzdržavaju vlastitim radom. ...

Gospodin se služi različitim oruđima za ostvarenje svoje namjere, i dok neke s posebnim darovima bira da sve svoje snage posvete djelu poučavanja i propovijedanja Evanđelja, mnoge druge, na koje nikad nisu položene ruke, poziva da uzmu udio u spašavanju duša. ... On je nalog primio s Neba i od Neba očekuje naknadu za povjereni posao.” (*Djela apostolska, str. 223,224*)

Korisna lomača

“I mnogi su obraćenici dolazili da priznaju i otkriju svoja vračarska djela. A mnogi od onih koji su se bavili vračanjem donosili su knjige te ih spaljivali naočigled sviju.”
(Djela 19,18.19)

“Spaljivanjem vračarskih knjiga efeški su obraćenici pokazali da se sada gnušaju onoga u čemu su nekad uživali. Magijom su posebno vrijeđali Boga i dovodili u opasnost svoje duše; sad su upravo prema magiji pokazali takvo negodovanje. ... Da su zadržali ove knjige, učenici bi se izložili kušnji; da su ih prodali, izložili bi druge kušnji. Oni su se odrekli kraljevstva tame i nisu oklijevali uništiti njegovu moć bez obzira na žrtvu. Tako je istina trijumfirala nad ljudskim predrasudama i ljubavi prema novcu. Ovim očitovanjem Kristove snage izvojevana je velika pobjeda za kršćanstvo u samoj utvrdi praznovjerja. Glas o onome što se zbilo proširio se dalje nego što je Pavao bio svjestan. Vijesti iz Efeza nadaleko su se pronosile i tako je Kristovo djelo dobilo snažan poticaj. Ovi su prizori ostali ljudima u živom sjećanju dugo nakon što je apostol završio svoje djelo i bili su sredstvo zadobivanja obraćenika za Evanđelje.

Naivno se pretpostavlja da je pogansko praznovjerje nestalo pred civilizacijom dvadesetog stoljeća. Ali Božja riječ i neborive činjenice pokazuju da se ljudi danas bave vračanjem kao i u ono vrijeme. Drevni sustav vračanja u biti je isti kao onaj koji danas poznajemo kao suvremeni spiritizam. Sotona nalazi pristup tisućama umova prikrivajući se pod krinkom pokojnih prijatelja. ...

Ono što su bili vračevi u pogansko doba, to su danas spiritistički mediji, vidovnjaci i proricatelji sreće. Kad bi se mogao podići veo ispred naših očiju, vidjeli bismo kako zli anđeli rabe sve svoje umijeće da prevare i unište. Gdje god postoji utjecaj koji ljude navodi da zaborave na Boga, tu Sotona koristi svoju očaravajuću moć. ... Božji narod danas treba prihvatiti apostolov savjet efeškoj crkvi: ‘I ne budite sudionici u besplodnim djelima tame, već ih radije razotkrivajte!’ (Efežanima 5,11)” *(Djela apostolska, str. 181,182)*

Dok si mlad

“Neka te nitko ne prezire zbog tvoje mladosti! Štoviše, budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!” (1. Timoteju 4,12)

“Timotej bio je običan mladić kada ga je Bog izabrao za učitelja. Međutim, njegova načela su bila toliko čvrsta pod utjecajem ispravnog odgoja da je bio osposobljen za ovaj važan položaj. On je nosio svoje odgovornosti s krotkošću sličnoj Kristovoj. Bio je vjeran, nepokolebljiv i iskren pa ga je Pavao izabrao za svojeg suradnika u poslu i putovanjima. Da se Timotej ne bi suočio s omalovažavanjem zbog svoje mladosti, Pavao mu je uputio sljedeće riječi: ‘Neka te nitko ne prezire zbog tvoje mladosti!’ Pavao je mogao tako postupiti jer Timotej nije imao visoko mišljenje o sebi, već je stalno tražio savjet.

Mnogi mladi u većoj mjeri postupaju prema svojim nagonima nego prema zdravom prosuđivanju. Međutim, Timotej je na svakom koraku postavljao pitanje: ‘Je li ovo put Gospodnji?’ On nije posjedovao nijedan posebno istaknut dar, ali je sve svoje sposobnosti posvetio službi Bogu i to je njegov rad činilo dragocjenim. Gospodin je u njemu prepoznao um koji se može oblikovati i pripremiti za djelovanje Duha Svetog.

Bog će danas upotrijebiti mlade kao što je upotrijebio Timoteja ako se prepuste Njegovom vodstvu. Vaša je prednost da budete Božji misionari. On vas poziva da radite za svoje bližnje. Potražite one za koje znate da su u opasnosti i u Kristovoj ljubavi pokušajte im pomoći. Kako će upoznati Spasitelja ako ne vide Njegove vrline u Njegovim sljedbenicima?” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 7, str. 915)

“Najviši cilj naših mladih ne treba biti težnja za nečim neobičnim. U Timotejevim mislima i radu nije bilo mjesta za to. Oni trebaju imati na umu da u rukama neprijatelja sveg dobra znanje samo po sebi može biti sila koja će ih uništiti. Jedno vrlo inteligentno biće, koje je zauzimalo vrlo visok položaj među anđelima, na kraju je postalo buntovnik; i mnogi umovi koji su postigli visoka intelektualna dostignuća zarobljeni su njegovom silom. Mladi se trebaju predati utjecaju nauka Svetoga pisma, utkati ga u svoja svakidašnja razmišljanja i praktičan život. Tada će posjedovati osobine koje se u nebeskim dvorovima ocjenjuju kao najviše.” (*The Youth’s Instructor*, 5. svibnja 1898.)

“Od djetinjstva“

“I jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Krista Isusa.” (2. Timoteju 3,15)

“Zapažamo prednost koju je Timotej imao zahvaljujući tome što je pred sobom imao pravi primjer posvećenosti i iskrene pobožnosti. Vjera je utjecala na ozračje u njegovom domu. Duhovna sila pobožnosti koja se pokazala u njegovom domu sačuvala ga je od svake nečistoće u govoru i oslobodila svih nedoličnih misli.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 7, str. 919)

“Bog je zapovjedio Izraelcima da svoju djecu uče Njegovim zahtjevima i upoznaju ih s Njegovim postupanjem prema njihovim očevima. Ovo je bila jedna od posebnih dužnosti svakog oca, dužnost koja se nije mogla prenijeti ni na koga drugog. Umjesto strančevih usana, djecu su trebala poučavati dobra srca očeva i majki. Misli o Bogu trebale su biti povezane s svim događajima u svakidašnjem životu. Božja moćna djela izbavljenja Njegovog naroda i obećanje o Otkupitelju koji će doći trebali su se često ponavljati u izraelskim domovima. ... Velike istine o Božjoj providnosti i o budućem životu usađivane su u um mladih. Oni su učeni da Boga vide podjednako u prizorima prirode i djelima otkrivenja. Nebeske zvijezde, drveće i cvijeće u polju, visoke planine, žubor-potoci, sve je govorilo o Stvoritelju. Svečano prinošenje žrtava, bogoslužje u Svetišću i riječi proroka bili su Božje otkrivenje.

Takav je bio Mojsijev odgoj u skromnoj kolibi u Gošenu, Davidov u betlehemskim brdima, Danielov prije nego što ga je zatočeništvo odvojilo od doma njegova oca, tako je vjerna Ana odgojila Samuela. Takav je bio i Kristov život u Nazaretu, takav je bio odgoj zahvaljujući kojem je dijete Timotej s usana svoje bake Loide i majke Eunike (2. Timoteju 1,5; 3,15) primilo istine Svetoga pisma.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 499)

“Roditelji, pred vama je važan posao koji trebate obaviti za Isusa. ... Sotona vezuje djecu za sebe tako čvrsto kao da ih vezuje čeličnim lancima, a vi možete postići uspjeh i dovesti djecu Isusu samo odlučnim osobnim naporima.” (*Selected Messages*, sv. 1, str. 319)

Kao sin

“Marljivo nastoj da se pokažeš pred Bogom kao prokušan, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji valjano propovijeda istinu!” (2. Timoteju 2,15)

“Pavao je volio Timoteja, pravoga sina ‘u vjeri’ (1. Timoteju 1,2). Veliki apostol je često pozivao na stranu mlađeg učenika, ispitivao ga o povijesti Pisma i dok su putovali od mjesta do mjesta, pažljivo ga podučavao uspješnom radu.” (*Djela apostolska*, str. 129)

“Pavlova naklonost prema Timoteju javila se prigodom Timotejevog obraćenja. Njihova privrženost jačala je dok su dijelili nade, opasnosti i mukotrpan rad misionarskog života, sve dok nisu postali kao jedno. Razlika u godinama i različiti karakteri učinili su njihovu međusobnu ljubav još iskrenijom. Vatren, gorljiv i nepopustljiv Pavlov duh našao je mir i utjehu u Timotejevoj naravi koju su krasile blagost, poslušnost i skromnost.” (*The S.D.A. Bible Commentary*, sv. 7, str. 917)

“Pavao je volio Timoteja zato što je Timotej volio Boga. Njegovo poznavanje praktične pobožnosti i istine davalo mu je poseban ugled i utjecaj. ... Pobožnost i utjecaj njegovog doma nije bio beznačajan, već čist, razuman i neiskvaren lažnim osjećajima. ... Božja riječ bila je pravilo kojim se Timotej rukovodio. ... Stalno je pred očima imao najuzvišenije slike. Oni koji su ga u domu poučavali, surađivali su s Bogom u odgoju ovog mladića kako bi bio sposoban ponijeti terete s kojima se suočio u ranim godinama.” (Isto, str. 918)

“Timotej je u svojem radu stalno tražio Pavlov savjet i upute. Nije postupao nagonski, nego je pokazao razložnost i ozbiljnost postavljajući pri svakom koraku pitanje: Je li to put Gospodnji? Duh Sveti je u njemu našao osobu koju je mogao izgraditi i oblikovati u hram u kojem će prebivati božanska prisutnost.

Kad se biblijske pouke utisnu u svakidašnji život, one duboko i trajno utječu na karakter. Ove je pouke Timotej naučio i prema njima živio.” (*Djela apostolska*, str. 129)

Prenošenje baklje

***“Zaklinjem te — pred Bogom i Kristom Isusom koji će suditi žive i mrtve — i njegovim dolaskom i njegovim kra-
ljevstvom: propovijedaj Riječ — pristupi (k vjernicima) —
bilo da im je zgodno, bilo nezgodno — kori, prijeti, opominji
u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke.” (2. Timoteju 4,1.2)***

“U posljednjoj poslanici Timoteju Pavao je pred mladog su-
radnika uzdignuo ideal ukazujući na dužnosti koje prenosi na
njega kao Kristovog propovjednika. ... Pavao ga moli da propovijeda
Riječ, a ne ljudska kazivanja i običaje; da bude spreman po-
svjedočiti za Boga kad god mu se pruži prilika — pred velikim
skupovima i u privatnom krugu, na putu ili kraj ognjišta, prija-
teljima i neprijateljima, bio u sigurnosti ili izložen tegobama i
opasnostima, prijekoru i gubitku.

Bojeći se da bi Timoteja blagi, krotki duh mogao navesti da
izbjegava bitan dio rada, Pavao ga je pozvao da bude dosljedan u
karanju grijeha i da oštro ukorava krivce za velika zla. Ali to treba
činiti ‘u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke’. Trebao je pokazati
Kristovu strpljivost i ljubav. ...

Teško je mrziti i koriti grijeh, a istodobno imati sažaljenje i
nježnost prema grešniku. Što se više budemo trudili da postigne-
mo svetost srca i života, to ćemo biti osjetljiviji za grijeh i odluč-
niji u neodobravanju svakog odstupanja od dobra. Moramo se
čuvati nepotrebne oštine prema krivcu, ali isto tako moramo
paziti da ne izgubimo iz vida strahovitu grešnost grijeha. Prema
zabludjelome trebamo pokazati strpljenje i ljubav nalik Kristovoj,
ali isto tako postoji opasnost da pokažemo tako veliko razumi-
jevanje za njegovu zabludu da će ukor smatrati nezaslužnim pa
će ga odbaciti kao nepriličan i nepravedan. ...

Sve veći prijezir prema Božjem zakonu izaziva sve veću od-
bojnost prema vjeri, sve veću oholost, ljubav prema zadovoljstvi-
ma, neposluh roditeljima i popuštanje sebi; a ljudi koji razmiš-
ljaju, svuda zabrinuto pitaju: Što se može učiniti da se isprave
ova zabrinjavajuća zla? Odgovor nalazimo u Pavlovim savjetima
upućenim Timoteju: ‘Propovijedaj Riječ!’ U Bibliji nalazimo jedina
sigurna načela djelovanja. Ona je prijepis Božje volje, izraz bo-
žanske mudrosti.” (*Djela apostolska*, str. 316—319)

Radnik koji je napustio službu postaje dragocjeni suradnik

“Uzmi Marka i dovedi ga sa sobom, jer mi je vrlo koristan za službu!” (2. Timoteju 4,11)

“Markova majka bila je obraćenica na kršćansku vjeru i njezin je dom u Jeruzalemu bio utočište za učenike. ... Marko se ponudio da Pavla i Barnabu prati na njihovom misionarskom putovanju. U srcu je osjećao Božju naklonost pa se želio potpuno posvetiti evanđeoskoj službi. ...

Put je bio vrlo naporan; bili su izloženi teškoćama i oskudici, a opasnosti su ih vrebale na sve strane. ... Ali Pavao i Barnaba naučili su se uzdati u Božju snagu koja izbavlja. Srca su im bila ispunjena toplom ljubavlju za duše koje ginu. Kao vjerni pastiri u potrazi za izgubljenim ovcama, uopće nisu razmišljali o sebi i svojoj udobnosti. Zaboravljajući na sebe, nisu klonuli kad su bili umorni, gladni i izloženi hladnoći. Pred sobom su imali samo jedan cilj — spasenje onih koji su odlutali iz tora. ...

Upravo se ovdje Marko, svladan strahom i obeshrabrenjem, za neko vrijeme pokolebao u namjeri da se cijelim srcem posveti Gospodnjem djelu. Nenaviknut na teškoće, obeshrabrio se zbog opasnosti i oskudice kojima je bilo popraćeno putovanje. ... On je tek trebao naučiti sučeljavati se s opasnostima, progonstvom i neprijateljstvom. Kako su apostoli napredovali, a moglo se očekivati da će ih očekivati još veće teškoće, Marko se uplašio i izgubivši svu odvažnost, odbio ići dalje te se vratio u Jeruzalem.

Zbog ovog odustajanja Pavao je Marka ocijenio nepovoljno, u jednom trenutku čak vrlo oštro. S druge strane, Barnaba ga je opravdavao zbog njegova neiskustva. Osjećao je da Marko ne bi trebao napustiti propovjedničku službu jer je u njemu vidio osobine koje ga mogu osposobiti za korisnog Kristovog radnika. U godinama koje su slijedile, njegovo zalaganje za Marka bilo je bogato nagrađeno jer se mladić potpuno predao Gospodinu i djelu naviještanja evanđeoske vijesti u teškim područjima. Uz Božji blagoslov i mudro Barnabino poučavanje, Marko se razvio u vrijednog i korisnog radnika.” (*Djela apostolska*, str. 105—107)

Marko i Dima

“Nemojte ljubiti ni svijeta ni onoga što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet, u njemu nema ljubavi Očeve.” (1. Ivanova 2,15)

“Među Pavlovim pomagačima u Rimu bili su mnogi njegovi nekadašnji pratioci i suradnici. S njim je bio Luka, ‘ljubljeni liječnik’. ... I Demas i Marko bili su s njim. ...

Od onih prvih godina kad je prigrlio vjeru, Markovo se kršćansko iskustvo produbilo. Ozbiljnijim proučavanjem Kristova života i smrti stekao je jasnije viđenje Spasiteljeve zadaće, teškoća i sukoba koji su je pratili. Čitajući u ožiljcima na Kristovim rukama i nogama znakove Njegove službe za ljudski rod, i dubinu do koje je išlo Njegovo samoodricanje da bi spasio izgubljene i one koji propadaju, Marko je odlučio slijediti Učitelja na putu samopožrtvovnosti. Sada, dok je dijelio sudbinu sužnja Pavla, razumio je bolje nego ikad prije da je beskonačno velik dobitak zadobiti Krista, a beskonačno velik gubitak zadobiti svijet i izgubiti dušu za koju je prolivena Kristova otkupiteljska krv. Unatoč ozbiljnim kušnjama i teškoćama, Marko je ostao čvrst, mudar i voljeni apostolov pomagač.

Dema, koji je neko vrijeme bio čvrst, poslije je okrenuo leđa Kristovom djelu. Govoreći o tome, Pavao je pisao: ‘Jer me Dema ostavio iz ljubavi prema ovome svijetu.’ (2. Timoteju 4,10) Dema je za svjetovni dobitak dao sve što je bilo uzvišeno i plemenito. Kako je to bilo kratkovidno! Imajući samo svjetovno bogatstvo ili čast, Dema je ipak bio siromašan bez obzira na to čime se mogao ponositi; dok je Marko, time što je odlučio stradati radi Krista, imao vječno blago i bio na Nebu smatran baštinikom Božjim i subaštinikom s Njegovim Sinom.” (*Djela apostolska*, str. 285,286)

“Kada bismo dopustili svojim mislima da se više bave Kristom i nebeskim svijetom, dobili bismo snažan poticaj i pomoć u bitkama koje vodimo za Gospodina. Oholost i ljubav prema svijetu izgubit će snagu ako budemo razmišljali o slavi onog boljeg svijeta koji će uskoro postati naš dom. Pokraj Kristove ljepote sve privlačnosti ovoga svijeta izgledaju bezvrijedne.” (*The Sanctified Life*, str. 91)

Gospodar i sluga

“Ne više kao rob, nego više od roba, kao dragi brat; meni izvanredno drag, a koliko više tebi i po naravi i po Gospodinu!” (Filemonu 16)

“Među onima koji su zahvaljujući Pavlovom trudu u Rimu predali srce Bogu bio je Onezim, poganski rob, koji je, nakon što je učinio zlo svojem gospodaru Filemonu, kršćanskom vjerniku u Kolosi, pobjegao u Rim. Ljubaznim srcem Pavao je nastojao olakšati siromaštvo i nemir bijednog bjegunca i zatim u njegov zamračeni um unijeti svjetlo istine. Onezim je slušao riječi života, priznao svoje grijehe i obratio se Kristovoj vjeri. ... Pavao ... mu je savjetovao da se bez oklijevanja vrati Filemonu, moli za oprost i planira budućnost. Pavao je obećao da će sâm platiti svotu koju je ukrao Filemonu. ... Bila je to ozbiljna kušnja za roba koji se sâm predaje gospodaru kojem je učinio zlo, ali on se iskreno obratio i zato nije ustuknuo pred ovom dužnošću. ...

Pavlova poslanica Filemonu pokazuje kako je Evanđelje utjecalo na odnos između gospodara i roba. Robovlasništvo je bilo ustaljena ustanova u cijelom Rimskom Carstvu pa su se u crkva-ma za koje je Pavao radio nalazili i robovlasnici i robovi. ... Apostolov posao nije bio da samovoljno ili preko noći mijenja uspostavljeni društveni poredak. Takav bi pokušaj spriječio uspješno napredovanje Evanđelja. Ali je iznio načela koja su udarala u sam temelj robovlasništva i koja će, ako se provedu, sigurno potkopati cijeli sustav. ‘Gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda.’ (2. Korinćanima 3,17) Kad se obratio, rob je postao ud Kristova tijela i kao takvog njegov ga je gospodar trebao voljeti i s njim postupati kao s bratom jer je sa svojim gospodarom sada bio subaštinik Božjih blagoslova i prednosti što ih donosi Evanđelje. S druge strane, robovi su trebali vršiti svoje dužnosti ‘ne samo dok ste na oku kao da se ljudima želite svidjeti, već kao robovi Kristovi koji od svega srca vrše volju Božju’ (Efežanima 6,6).

Kršćanstvo stvara čvrstu vezu jedinstva između gospodara i roba, kralja i podanika, propovjednika Evanđelja i poniženog grešnika koji je u Kristu očišćen od grijeha. Oni su oprani istom krvlju, osnaženi istim Duhom i postali jedno u Kristu Isusu.” (Djela apostolska, str. 286—289)

11. prosinca

Utrka pred nama

***“Odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena!”
(Hebrejima 12,1.2)***

“U Poslanici Hebrejima istaknuta je jedinstvena namjera koja treba obilježavati kršćaninovu utrku za vječni život. ... Zavist, zloba, zle misli, klevetanje, lakomost — to su bremena koja kršćanin mora odbaciti da bi mogao uspješno trčati utrku za besmrtnost. Bez obzira na žrtvu, treba odložiti svaku naviku ili postupak koji vodi u grijeh i nanosi sramotu Kristu. ... ‘Ne znate li’, rekao je Pavao, ‘da u trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu!’ Koliko god se trkači trudili, samo jedan dobiva nagradu. ...

Ali tako nije u kršćanskoj borbi. Nitko tko se drži uvjeta neće biti razočaran na kraju utrke. ... Ne dobivaju utrku hitri ni boj hrabri. Najslabiji sveti kao najjači može ponijeti vijenac besmrtnosti slave. ...

Da u kršćanskoj utrci ne bi trčao na nesigurno ili nasumce, Pavao se podvrgnuo ozbiljnoj pripremi. Riječi ‘krotim svoje tijelo’ (DF) doslovce znači da strogom stegom potiskuje želje, pobude i osjećaje. ...

Upravo je ovu iskrenu namjeru da pobijede u utrci za vječni život Pavao želio vidjeti u životu korintskih vjernika. Znao je da je pred njima, žele li dostići Kristov ideal, životna borba u kojoj neće biti odmora. Molio ih je da se trude u okviru Zakona, da iz dana u dan teže za pobožnošću i moralnim savršenstvom. Molio ih je da odlože svako breme i žure naprijed prema cilju — savršenstvu u Kristu.” (*Djela apostolska*, str. 196,197)

“Imajući na umu koliki je ulog, ništa nije malo što može pomoći ili spriječiti. Svaki postupak znači određenu težinu na vagi koja određuje životnu pobjedu ili poraz. A nagrada koju dobivaju oni koji pobijede, bit će razmjerna snazi i ozbiljnosti kojom su se trudili.” (Isto, str. 197)

12. prosinca

Glas radosti

**“Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se!”
(Filipljanima 4,4)**

“Veliki apostol Pavao bio je nepokolebljiv kada su u pitanju bili dužnost i načela; uljudnost je bila njegova izrazita karakterna osobina i zahvaljujući njoj, imao je pristup višim društvenim slojevima. Pavao nikada nije sumnjao u Božju sposobnost ili Njegovu spremnost da mu pruži milost koja mu je potrebna za kršćanski život. ... On nije bio pritisnut oblakom sumnje tražeći put u magli i tami nesigurnosti, žaleći se na nevolje i kušnje. Veseo glas, osnažen nadom i hrabrošću, odjekuje sve do našeg vremena. Pavao je stekao zdravo vjersko iskustvo. Kristova ljubav zaokupljala je njegovu pozornost i upravljala je njime.

Kada bi se našao u obeshrabrujućim okolnostima koje bi imale poražavajući utjecaj na nedosljedne kršćane, on bi ostajao čvrst u srcu, pun hrabrosti, nade i radosti. ... Ista nada i radost vide se na palubi lađe dok u nju udaraju olujni vjetrovi i ona se skoro raspada. Pavao izdaje zapovijedi zapovjedniku lađe i uspijeva sačuvati živote svih putnika. Iako zatvorenik, on je pravi zapovjednik lađe, najslobodniji i najsretniji čovjek na palubi. ...

Kada bi se našao pred kraljevima i dostojanstvenicima na Zemlji, koji su mislili da drže njegov život u svojoj ruci, nije se uznemiravao jer je svoj život predao Bogu u ruke i bio je skriven u Kristu. Svojom ljubaznošću omekšavao je srce ovih moćnih ljudi prijeke naravi, zlih i pokvarenih. ... Prikadnost postupanja i vrlina istinske uljudnosti uvijek su obilježavale njegovo cjelokupno ponašanje. Kada je pružao ruku, što je bio njegov običaj dok govori, čulo bi se zveckanje okova koje nije smatrao sramotom i poniženjem. Gledao je na njih kao na obilježja časti i radovao se što može stradati za Božju riječ i svjedočanstvo Isusa Krista. ... Njegove misli bile su tako jasne i uvjerljive da je raskalašeni kralj zadržtao. ... Milost, poput anđela milosti, činila je da njegov glas postane blag i jasan dok je iznosio poruku o križu, o neizmjerljivoj Kristovoj ljubavi.” (*The Signs of the Times*, 6. studenoga 1879.)

13. prosinca

“Prema cilju“

“Ali kažem samo jedno: zaboravljajući što je nazad, ispružajući se prema onome što je naprijed, trčim prema cilju da postignem nagradu — nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.” (Filipljanima 3,13.14)

“Pavao je učinio velik posao. Bio je mudar učitelj. Mnoge njegove poslanice pune su pouka u kojima se utvrđuju ispravna načela. Radio je svojim rukama jer je bio šatorar i na taj je način zarađivao za kruh. ... Nosio je težak teret za crkve. Najozbiljnije im je ukazivao na pogreške da bi ih mogle ispraviti, a ne da budu prevarene i odvedene daleko od Boga. Uvijek im je pomagao u njihovim poteškoćama; pa ipak izjavljuje: ‘Ali kažem samo jedno.’ ... Nosio je velike odgovornosti u životu, ali je uvijek pred sobom imao to ‘jedno’. Stalni osjećaj Božje prisutnosti primoravao ga je da usmjeri oči u Isusa, Začetnika i Završitelja svoje vjere.” (*Letter 135*, 1897.)

“Veliki cilj koji je poticao Pavla da ide naprijed unatoč oskudici i teškoćama treba navesti svakog kršćanskog radnika na potpuno posvećenje službi Bogu. Pojavit će se svjetovna privlačnost da njegovu pozornost odvraća od Spasitelja, ali on treba neumorno ići k cilju pokazujući svijetu, anđelima i ljudima da je nada u trenutak kad će ugledati Božje lice vrijedna svih napora i žrtava.” (*Djela apostolska*, str. 304)

“Najmanji Kristov učenik može postati stanovnik Neba, baštinik Božje nepropadljive baštine koja ne trune niti vene. O, kad bi svatko izabrao nebeski dar i postao baštinik Božji, uživatelj te baštine na koju ima pravo, sigurnu od bilo kakvog rušitelja, u svijetu bez kraja! O, ne birajte svijet, već izaberite bolju baštinu! Trčite prema cilju da postignete nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Isusu Kristu.” (*Fundamentals of Christian Education*, str. 235)

“Uskoro ćemo biti svjedoci krunjenja našeg kralja. Oni čiji je život sakriven s Kristom, koji su se ovdje na Zemlji borili u dobroj borbi vjere, odsajivat će Otkupiteljevu slavu u Božjem kraljevstvu.” (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 287)

“Prizivam se na cara”

“Pred carskim sudom stojim — odvrati Pavao — tu mi se mora suđenje nastaviti. ... Ako sam doista kriv i ako sam učinio nešto što zaslužuje smrt, ne odbijam umrijeti. Ali ako su neosnovane optužbe kojima me ovi optužuju, nitko me ne može njima na dar dati. Prizivam se na cara.”
(Djela 25,10.11)

“Tako je još jednom, zbog mržnje potekle od vjerske zaslijepljenosti i samopravednosti, Božji sluga bio prisiljen potražiti zaštitu kod pogana. Upravo je ova ista mržnja prisilila Iliju da pobjegne pod zaštitu udovice u Sarfati; ona je prisilila vjesnike Evanđelja da se okrenu od Židova i vijest objave poganima. A Božji narod koji živi u današnje vrijeme, s ovom će se mržnjom tek morati suočiti. Među mnogima koji tvrde da su Kristovi sljedbenici prisutna je ista oholost, formalizam i sebičnost, isti duh tlačenja koji je zauzimao tako visoko mjesto u srcima Židova. ... U velikoj krizi u kojoj će se uskoro naći, vjerni Božji sluge naići će na istu tvrdoću srca, istu okrutnu odlučnost, istu nepopustljivu mržnju.

Svima koji će u taj dan neustrašivo služiti Bogu prema svojoj savjesti bit će potrebna hrabrost, čvrstina i poznavanje Boga i Njegove Riječi; oni koji budu vjerni Bogu bit će progonjeni, njihove pobude napadane, njihovi najplemenitiji naponi pogrešno tumačeni i njihova imena ozloglašena. Sotona će se služiti svom prijevarom da utječe na srce i zamagli razum, da zlo prikaže dobrom, a dobro zlom. ...

Bog želi da se Njegov narod pripravi za krizu koja će uskoro izbiti. ... Samo oni koji su svoj život uskladili s božanskim mjericom, ostat će čvrsti u to vrijeme ispita i kušnje. Kad se svjetovni vladari ujedine s propovjednicima religije da nametnu svoju volju u pitanjima savjesti, tada će se vidjeti tko se stvarno boji Boga i služi Mu. Kad bude vladao najdublji mrak, svjetlo karaktera koji je nalik Božjem najjače će sjati. ... I dok neprijatelji istine sa svih strana zlonamjerno okružuju Gospodnje sluge, Bog će nad njima bdjeti radi njihova dobra. On će im biti kao sjena velike stijene u suhoj zemlji. (Djela apostolska, str. 270,271)

15. prosinca

Božanska zaštita

“Za prve moje obrane nitko mi nije pritekao u pomoć; štoviše, svi su me ostavili. ... Ali mi je Gospodin pritekao u pomoć i jačao me da se mojim posredstvom propovijedanje potpuno izvrši i da ga čuju svi pogani.” (2. Timoteju 4,16.17)

“Kad je pozvan da izide na sud pred cara Nerona, Pavao je bio svjestan da ga čeka sigurna smrt. ... Među kršćanima u Rimu nije bilo nijednog koji bi u ovom teškom času stao uz njega. ... Pavao pred Neronom — kakva očita suprotnost! ... Svijet se tresao od Neronova imena. Navući njegovo nezadovoljstvo značilo je izgubiti imetak, slobodu i život; njegovog neodobravanja bojali su se više od kuge.

Bez novca, bez prijatelja i bez odvjetnika, ostarjeli je sužanj stajao pred Neronom — vladarom čije je lice bilo obilježeno sramotnim strastima što su bjesnjele u njemu, dok je lice optuženog apostola govorilo o srcu pomirenom s Bogom.” (*Djela apostolska*, str. 310,311)

“Kako se od Nerona, ćudljivog, opasnog, bezobzirnog tiranina, moglo očekivati da će shvatiti ili cijeniti karakter i pobude ovog Božjeg sina? ... Toga su se dana suočile vrijednosti dvaju suprotnih sustava odgoja — život neograničenog popuštanja vlastitim slabostima i život neograničenog žrtvovanja samoga sebe. Ovdje su stajali predstavnici dvije strane života — neograničene sebičnosti koja ništa nije smatrala toliko vrijednim da se ne bi moglo žrtvovati na oltaru trenutačnog zadovoljstva, i trajnog samoodricanja, spremnog da se odrekne i samog života radi dobra bližnjih. ...

Narod i suci iznenađeno su ga promatrali. Bili su prisutni na mnogim suđenjima, promatrali su mnoge zločince, ali nikada nisu vidjeli čovjeka koji se ogrnuo tako posvećenom spokojnošću. ... Njegove riječi dirnule su žicu koja je zadrhtala u srcima i onih najokorjelijih. Istina, jasna i uvjerljiva, nadvladala je zabludu. ... Riječi izgovorene u ovom času uzdrmat će narode. ...

Vjeran među nevjernima, častan među nečasnim, stajao je kao Božji predstavnik, a njegov glas odjekivao je kao glas s Neba. ... Njegove riječi zvučale su kao pobjedonosni poklič usred bojne vreve.” (*The Signs of the Times*, 5. prosinca 1906.)

Plemenita borba

**“Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sa-
čuvao. Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi
u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo
meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak.” (2.
Timoteju 4,7.8)**

“Tijekom duge službe Pavao se nikad nije pokolebao u odanosti svojem Spasitelju. Gdje god bio — bilo pred smrknutim farizejima ili pred rimskim vlastima; bilo pred razularenom svjetinom u Listri ili osuđenim grešnicima u makedonskoj tamnici; bilo da se obraća uspaničenim mornarima na lađi osuđenoj na propast ili da stoji pred Neronom u obrani svojeg života — nikad se nije stidio djela koje je zastupao. Jedini veliki cilj njegova kršćanskog života bio je da služi Onomu čije ga je ime nekoć ispunjavalo prijezirom, i od ovog cilja nije ga moglo odvratiti ni protivljenje ni progonoštvo.” (*Djela apostolska*, str. 315)

“Pavao je svojim životom svjedočio za istine koje je naučavao i u tome je bila njegova snaga. Srce mu je bilo ispunjeno dubokim, trajnim osjećajem odgovornosti; radio je u tijesnoj zajednici s Onim koji je izvor pravde, milosrđa i istine. ... Spasiteljeva ljubav bila je trajna pobuda koja ga je održavala u borbi sa sobom i u borbi protiv zla, dok je u službi za Krista išao naprijed ne obazirući se na neljubaznost svijeta i protivljenje svojih neprijatelja.

Crkvi je u ove opasne dane potrebna vojska radnika koji su, kao Pavao, sebe odgojili da budu korisni, koji imaju duboko iskustvo s Bogom i koji su ispunjeni ozbiljnošću i gorljivošću. Potrebni su joj posvećeni, požrtvovalni ljudi; ljudi koji neće izbjegavati tegobe i odgovornost; ljudi koji su hrabri i vjerni; ljudi u čijim je srcima Krist ‘nada slave’; ljudi koji će propovijedati ‘Riječ’ usnama dodirnutim svetim ognjem. ...

Hoće li naši mladi ljudi prihvatiti svetu zadaću iz ruku svojih otaca? Pripremaju li se da popune mjesta ispražnjena smrću vjernih? Hoće li poštovati apostolovu molbu, čuti poziv na dužnost usred poticaja na sebičnost i slavaljublje koji vrebaju mlade?” (Isto, str. 319,320)

17. prosinca

“Ljubite jedan drugoga“

“U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijehе. Ljubljeni, ako je Bog nas tako ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga.” (1. Ivanova 4,10.11)

“Nakon Kristova uzašašća Ivan se pokazao kao pouzdan, ozbiljan radnik za Učitelja. ... Ljubav za Krista, koja je gorjela u njegovom srcu, poticala ga je da se ozbiljno, neumorno trudi za bližnje, posebno za svoju braću u kršćanskoj Crkvi.

Krist je od prvih učenika tražio da ljube jedan drugoga kao što je On njih ljubio. ... Nakon silaska Duha Svetoga, kad su učenici pošli navješćivati živog Spasitelja, njihova jedina želja bila je spasenje duša. Uživali su u ugodnoj zajednici sa svetima. Bili su obzirni, brižljivi, nesebični, spremni na svaku žrtvu radi istine. U svakidašnjem druženju otkrivali su ljubav na koju ih je Krist obvezao. ...

Ali postupno je došlo do promjene. Vjernici su u drugima počeli tražiti nedostatke. ... Izgubili su iz vida Spasitelja i Njegovu ljubav. ... Svjestan da bratska ljubav nestaje iz Crkve, Ivan je vjernicima govorio o stalnoj potrebi za ovom ljubavi. ... Najveća prijetnja Kristovoj crkvi nije protivljenje svijeta. Zlo koje vjernici njeguju u svojim srcima prijeti najvećom katastrofom i bez ikakve sumnje prijeći napredak Božjeg djela. Nema sigurnijeg načina slabljenja duhovnosti od njegovanja zavisti, nepovjerenja, nalaženja pogrešaka i zloslutnosti. S druge strane, najsnažnije svjedočanstvo da je Bog poslao svojeg Sina na svijet jest postojanje sklada i jedinstva među raznolikim ljudima koji tvore Njegovu Crkvu. ...

Nevjernici promatraju vrši li vjera onih koji se nazivaju kršćanima posvećujući utjecaj na njihov život; oni brzo primjećuju nedostatke u karakteru, nedosljednost u postupcima. ... Svi su kršćani članovi iste obitelji, svi su djeca istog nebeskog Oca i imaju istu blaženu nadu u besmrtnost. Veze kojima su povezani trebaju biti vrlo prisne i nježne. ... ‘Ne ljubimo riječju i jezikom,’ piše apostol, ‘nego djelom i iskreno.’” (*Djela apostolska*, str. 344–347)

Unutarnje i vanjske opasnosti

“Ljubljeni, nemojte vjerovati svakom duhu, već duhove podvrgnite kušnji da vidite jesu li od Boga, jer su se pojavili mnogi lažni proroci u svijetu.” (1. Ivanova 4,1)

“Kako su godine prolazile i kako je rastao broj vjernika, Ivan je radio sa sve većom vjernošću i ozbiljnošću za svoju braću. Vremena su bila puna opasnosti po Crkvu. Svuda je bilo soton-skih prijevara. Sotonini su izaslanici pogrešnim tumačenjem i klevetama nastojali pobuditi protivljenje Kristovom nauku i zbog toga su Crkvi prijetile podjele i krivovjerja. ... Tako su mnogi bili uvedeni u labirint skepticizma i laži.

Ivana je ispunila tuga kad je vidio da se ove otrovne zablude uvlače u Crkvu. Vidio je opasnost kojima je Crkva izložena pa je brzo i odlučno djelovao. Ivanove poslanice odišu duhom ljubavi. Čini se kao da ih je napisao perom umočenim u ljubav. Ali kad je došao u dodir s onima koji su kršili Božji zakon, a tvrdili su da žive bez grijeha, bez oklijevanja im je ukazao na njihovu strašnu zavedenost. ...

Mi smo opunomoćeni da jednako kao ljubljani apostol prepoznajemo one koji tvrde da prebivaju u Kristu, a prestupaju Božji zakon. U ove posljednje dane postoje zla slična onima koja su prijetila napretku Crkve i u ovim pitanjima trebamo pažljivo slijediti nauk apostola Ivana. ... Dok s jedne strane trebamo ljubiti duše za koje je Krist umro, s druge strane ne smijemo vršiti kompromis sa zlom. Ne smijemo se ujediniti s buntovnicima i to nazivati ljubavlju. Bog u ovo vrijeme zahtijeva od svojeg naroda da zastupa pravdu isto tako nepokolebljivo kao što je to činio Ivan protiveći se zabludama koje upropašćuju duše. ...

Govorio je ono što je znao, što je vidio i čuo. ... Govorio je iz srca prepunog ljubavi prema Spasitelju i nije bilo sile koja bi zaustavila njegove riječi. ...

Neka svaki vjernik temeljem vlastitog iskustva potvrdi ‘da je Bog istinit’ (Ivan 3,33). On može svjedočiti o onome što je vidio i čuo i osjetiti Kristovu silu.” (*Djela apostolska*, str. 348—350)

19. prosinca

Neporočan u srcu i životu

“Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.” (1. Ivanova 3,3)

“Ivan je bio učitelj svetosti i u svojim je poslanicama Crkvi iznio nepogrešiva pravila za ponašanje kršćana. ... Ivan je naučavao da kršćanin mora uvijek biti čistog srca i života. Kao što je Bog svet u svojem okruženju, tako i pali čovjek vjerom u Krista treba biti svet u svojem. ...

Ima onih koji tvrde da su sveti, da su potpuno Gospodnji, koji se pozivaju na Božja obećanja, a ne vrše Njegove zapovijedi. Ovi prijestupnici Zakona prisvajaju sve što je obećano Božjoj djeci; to je drsko s njihove strane jer nam Ivan kaže da će se prava ljubav prema Bogu očitovati u poslušnosti svim Njegovim zapovijedima. Nije dovoljno vjerovati u teoriju istine, ispovijedati vjeru u Krista. ... ‘Tko tvrdi: Poznajem ga, a ne vrši njegove zapovijedi,’ pisao je Ivan, ‘lažac je, i u njemu nema istine.’ ...

Ivan nije naučavao da se spasenje zarađuje poslušnošću, već da je poslušnost plod vjere i ljubavi. ... Ako ostanemo u Kristu, ako Božja ljubav prebiva u srcu, naši će osjećaji, naše misli i naši postupci biti u skladu s Božjom voljom. ...

Premda se trude da budu poslušni Božjim zapovijedima, mnogima nedostaje mir i radost. Ovaj nedostatak u njihovu životu posljedica je pomanjkanja vjere. Oni idu kao da hodaju po slanom tlu, po isušenoj pustinji. Malo traže, a mogli bi tražiti mnogo jer Božja obećanja nemaju ograničenja. Takvi neispravno prikazuju posvećenje koje dolazi od poslušnosti istini. Gospodin želi da svi Njegovi sinovi i kćeri budu sretni, spokojni i poslušni. Vjerom vjernik dolazi u posjed ovih blagoslova. Vjerom se može nadomjestiti svaki karakterni nedostatak, očistiti svaka nečistoća, ispraviti svaka pogreška, razviti svaka sposobnost.” (*Djela apostolska*, str. 352—355)

Kroz tamu do slave

“A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni.” (2. Timoteju 3,12)

“U iskustvu što ga je Ivan stekao za vrijeme progonstva nalazi se pouka o čudesnoj snazi i utjesi za kršćanina. Bog ne sprečava spletkarenje zlih ljudi, ali čini da se njihovi planovi okrenu na dobro onima koji u nevolji i sukobima ostanu vjerni i odani. ...

Djelo je vjere osloniti se na Boga u najmračnijem času i osjećati, bez obzira na veličinu kušnje i izloženost oluji, da je naš Otac za kormilom. Oko vjere može vidjeti u budućnost i ispravno procijeniti vrijednost vječnog blaga.

Isus svojim sljedbenicima ne pruža nadu u stjecanje zemaljske slave i bogatstva, u život bez nevolja. Umjesto toga poziva ih da Ga slijede na putu samoodricanja i prijekora. Onome koji je došao otkupiti svijet, usprotivile su se ujedinjene sile zla. ... Tako će biti sa svima koji žive pobožno u Kristu Isusu. Progonstvo i prijekor očekuju one koji su nadahnuti Kristovim Duhom. ...

Sotona je u svim vremenima progonio Božji narod. Mučio ih je i ubijao, ali su oni umirući nadvladali. Posvjedočili su o Onome koji je moćniji od Sotone. Zli ljudi mogu mučiti i ubiti tijelo, ali ne mogu dirnuti život koji je s Kristom sakriven u Bogu. Oni mogu muškarce i žene zatvarati među zatvorske zidine, ali ne mogu vezati duh.

Preko nevolje i progonstva u Božjim se izabranicima objavljuje Njegova slava — Njegov karakter. ... Oni slijede Krista i u najtežim sukobima, trpe samoodricanje i doživljavaju gorka razočaranja; ali tako uče što je krivnja i zlo grijeha pa na njega gledaju s gnušanjem. Budući da su dionici Kristovih patnji, oni iza jada vide slavu govoreći: ‘Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama.’ (Rimljanima 8,18)” (*Djela apostolska*, str. 362,363)

21. prosinca

Posljednji od Dvanaestorice

“Blago vama kad vas budu grdili i progonili i kad vam zbog mene budu lažno pripisivali svaku vrstu opacine! Radujte se i kličite od veselja, jer vas čeka velika nagrada na nebesima! Ta, tako su progonili i proroke koji su živjeli prije vas!” (Matej 5,11.12)

“Ivan je doživio duboku starost. Bio je svjedok razorenja Jeruzalema i propasti prelijepog hrama. Budući da je bio posljednji od učenika i prisno povezan sa Spasiteljem, njegova je vijest imala silan utjecaj u isticanju činjenice da je Isus Mesija, Otkupitelj svijeta. ...

Židovski knezovi bili su ispunjeni ogorčenom mržnjom prema Ivanu zbog njegove nepokolebljive odanosti Kristovom djelu. Izjavili su da će njihov trud protiv kršćana biti bezuspješan dokle god u ušima ljudi bude odjekivalo Ivanovo svjedočanstvo. Da bi se zaboravila Isusova čuda i nauk, treba ušutkati glas odvažnog svjedoka.

Zbog toga je Ivan odveden u Rim gdje mu se sudilo za njegovu vjeru. Tu je pred vlastima iskrivljeno prikazano apostolovo naučavanje. Lažni su ga svjedoci optuživali da naučava zavodljiva krivovjerja. ... Ivan se branio jasno i uvjerljivo. ... Ali što je njegovo svjedočenje bilo uvjerljivije, to je dublja bila mržnja njegovih protivnika. Car Domicijan se razbjesnio. Nije mogao osporavati prosuđivanje Kristovog vjernog zastupnika, niti je što mogao učiniti protiv sile koja je pratila njegovo izlaganje istine; ali ga je ipak odlučio ušutkati.

Ivana su bacili u kotao kipućeg ulja, ali je Gospodin sačuvao život svojeg vjernog slugu kao što je sačuvao trojicu Hebreja u užarenoj peći. Kad su bile izgovorene riječi: ‘Ovako će proći svi koji vjeruju u tog varalicu Isusa Krista iz Nazareta’, Ivan je izjavio: ‘Moj se Gospodar strpljivo pokorio svemu što su Sotona i njegovi anđeli mogli smisliti da Ga ponize i muče. On je dao svoj život za spasenje svijeta. Čast mi je što mogu stradati radi Njega. Ja sam slab, grešan čovjek. Krist je bio svet, nevin i neokaljan. Nije učinio grijeha niti se našla krivnja na Njegovim usnama.’

Ove su riječi djelovale i Ivana su iz kotla izvadili oni koji su ga u nj i bacili.” (Djela apostolska, str. 358,359)

Prognan zbog Boga

“Nemoj se bojati muka što te čekaju: davao će ubrzo neke između vas baciti u tamnicu, da ‘budete podvrgnuti kušnji’, i trpjet ćete ‘deset dana’ nevolju. Ostani vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac — život!” (Otkrivenje 2,10)

“Carevom odlukom Ivan je bio prognan na otok Patmos, osuđen ‘zbog riječi Božje i Isusova svjedočanstva’ (Otkrivenje 1,9). Ovdje se, mislili su njegovi neprijatelji, više neće osjećati njegov utjecaj jer će na kraju umrijeti u bijedi i tjeskobi.

Rimske su vlasti kao mjesto progonstva zločinaca izabrale Patmos, goli, stjenoviti otok u Egejskom moru, ali za Božjeg slugu ovo je turobno mjesto postalo vratima Neba. Isključen iz užurbanosti života i aktivnog rada u prethodnim godinama, ovdje je imao društvo Boga i Krista i nebeskih anđela; od njih je primio upute za Crkvu za sva buduća vremena. ... Među liticama i stijenama na Patmosu Ivan je održavao zajedništvo sa svojim Stvoriteljem. Razmišljao je o svojem proteklom životu i pomisao na primljene blagoslove ispunila je njegovo srce mirom. ...

U svojem samotnom domu Ivan je mogao temeljitije nego ikad proučavati očitovanja božanske sile kako su zapisana u knjizi prirode i na nadahnutim stranicama. ... Prijašnjih godina njegove su se oči nagledale brežuljaka prekrivenih šumama, zelenih dolina i plodnih ravnica; uvijek je volio tražiti tragove Spasiteljeve mudrosti i sposobnosti u ljepoti prirode. Sad je bio okružen prizorima koji bi mnogima izgledali turobni i nezanimljivi, ali za Ivana su bili drugačiji. Premda je ovaj okoliš bio pust i gol, plavo nebo nad njim bilo je vedro i prekrasno kao nebo iznad njegovog voljenog Jeruzalema. U divljim, raspuknutim stijenama, u tajanstvenim dubinama, u ljepoti nebeskog svoda čitao je važne pouke. Sve je to govorilo o Božjoj moći i slavi. ...

Stijene su ga podsjećale na Krista, Stijenu njegove snage u čiji se zaklon mogao skloniti bez straha. Od prognanog apostola na stjenovitom Patmosu uzdizale su se najiskrenije težnje duše za Bogom, najtoplije molitve.” (*Djela apostolska*, str. 359—361)

23. prosinca

Držite svoje oružje u pripravnosti

“Do starosti vaše ja ću ostati isti, do vaših sjedina podupirat ću vas. To sam činio; nositi ću vas i dalje, pomagati vas, izbavljati.” (Izaija 46,4)

“Ivanov život vrlo zorno pokazuje na koji način Bog može upotrijebiti ostarjele radnike. Kad je bio prognan na otok Patmos, mnogi su smatrali da Ivan više ne može služiti, da je stara i prelomljena trska, gotova da svakog trenutka padne. Ali Gospodin je vidio da ga još uvijek može upotrijebiti. Premda više nije mogao biti na mjestu gdje je radio prije, nije prestao svjedočiti za istinu. Čak je i na Patmosu uspio steći prijatelje i obraćenike. Njegova vijest bila je Radosna vijest kojom je naviještao uskrslog Spasitelja. ...

Mi trebamo pokazati najnježniju obzirnost prema onima čiji je život bio vezan uz Božje djelo. Ovi ostarjeli radnici stajali su vjerno usred oluja i kušnji. Oni mogu imati slabosti, ali još uvijek posjeduju talente koji im daju za pravo da stoje na svojem mjestu u Božjem djelu. Premda iscrpljeni i nesposobni da nose teže terete koje mogu i trebaju ponijeti mlađi ljudi, savjeti koje mogu dati od najveće su vrijednosti.

Oni su možda činili pogreške, ali su na svojim neuspjesima naučili izbjegavati zablude i opasnosti. Nisu li zato sposobni dati mudar savjet? Oni su podnijeli kušnje i nevolje, i premda su izgubili nešto od svoje živosti, Gospodin ih ne ostavlja po strani. On im daje posebnu milost i mudrost. ... Gospodin želi da mlađi radnici steknu mudrost, snagu i zrelost druženjem s ovim vjernim ljudima. ...

Kad se oni koji su život proveli u Kristovoj službi približe svršetku svoje zemaljske službe, Duh Sveti će ih potaknuti da potanko ispričaju iskustva koja su stekli u Božjem djelu. Novopridošlima u vjeru treba ponavljati izvještaje o Božjem čudesnom postupanju s Njegovim narodom, o Njegovoj velikoj dobroti kad ih je izbavljao iz nevolja. Bog želi da stari i prokušani radnici stoje na svojem mjestu, da učine svoj dio u spašavanju ljudi kako ih ne bi povukla moćna struja zla; On želi da zadrži svoje oružje dok od njih ne bude tražio da ga polože. (*Djela apostolska*, str. 361,362)

“Dovde nam je Jahve pomogao“

“Hvalite Jahvu, prizivajte mu ime, navješćujte među narodima djela njegova! Pjevajte mu, svirajte mu, propovijedajte sva njegova čudesa!” (Psalam 105,1.2)

“Treba često ponavljati ono što je Bog učinio za svoj narod. Koliko često je Gospodin postavljao različite znakove kao podsjetnike na svoje djelovanje u starom Izraelu! Da ne bi zaboravili svoju prošlost, Bog je naredio Mojsiju da ove događaje uobličí u pjesme kojima će roditelji poučavati svoju djecu. Trebali su sabirati podsjetnike i postaviti ih na vidno mjesto. U njihovo čuvanje bili su uloženi posebni naponi kako bi djeci mogli ponoviti cijeli izvještaj kada se budu raspitivala o tome. Tako su se djela Providnosti i izražena Božja dobrota i milost tijekom oslobađanja Njegovog naroda čuvali od zaborava. Upozorenje: ‘Sjećajte se prijašnjeg vremena kada ste, tek prosvijetljeni, podnosili čestu borbu — patnje’ (Hebrejima 10,32), upućeno je i nama. Svojem narodu u ovom naraštaju Gospodin je poznat kao Bog koji čini čuda. ... Često se trebamo prisjećati Božje dobrote i hvaliti Ga zbog Njegovih divnih djela.” (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 364,365)

“Stoga ne odbacujmo svoje povjerenje, budimo potpuno sigurni, sigurniji nego ikada prije. ‘Dovde nam je Jahve pomogao.’ (1. Samuelova 7,12) On će nam pomagati do kraja! Gledajmo spomen-stupove, podsjetnike na ono što je Gospodin učinio da nas utješi i spasi iz ruke neprijatelja koji uništava. Živo se sjećajmo svakog djela nježnog milosrđa koje nam je Bog učinio — suza koje nam je obrisao, boli koje je ublažio, briga koje je uklonio, straha koji je rastjerao, potreba koje je zadovoljio, blagoslova koje je izlio — i tako se ojačajmo za sve što nas očekuje na ostatku našega hodočasničkog puta.

Sukob koji je pred nama može nam donijeti samo nove nevolje, ali na ono što se odigralo u prošlosti, i na ono što će se dogoditi u budućnosti, možemo gledati i reći: ‘Dovde nam je Jahve pomogao.’ (1. Samuelova 7,12) ‘I nek’ ti mir traje koliko i život!’ (Ponovljeni zakon 33,25) Nevolja nikad neće nadmašiti snagu koja nam je dana da je podnesemo. Prema tome, prihvatimo se svojega posla tamo gdje ga nađemo, vjerujući da ćemo, bez obzira na sve što dolazi, dobiti dovoljno snage za podnošenje nevolje.” (*Put Kristu*, izd. 2012., str. 133,134)

25. prosinca

Bogu neka je slava

**“Od istoka sunca do zalaska hvaljeno bilo ime Jahvino!”
(Psalam 113,3)**

“Biblija ima malo pohvala za ljude. Malo se prostora posvećuje nabranjanju vrлина čak i najboljih ljudi koji su dosad živjeli. Ova šutnja nije bez svrhe i bez pouke. Sve su dobre osobine koje ljudi posjeduju Božji darovi. Oni čine dobra djela milošću Božjom u Kristu. Budući da sve duguju Bogu, slava za ono što jesu i što čine pripada samo Njemu. Oni su samo oruđa u Njegovim rukama. Štoviše, kao što sve pouke iz biblijske povijesti uče, opasno je hvaliti i uzdizati čovjeka jer ako tko izgubi iz vida svoju ovisnost o Bogu i pouzda se u vlastitu snagu, sigurno će sagriješiti. Čovjek se sukobljava s neprijateljima koji su snažniji od njega. ‘Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.’ (Efežanima 6,12) Nama je nemoguće vlastitom snagom opstati u borbi i sve što odvrća naš um od Boga, sve što vodi k samouzvišenju i ovisnosti o samome sebi, sigurno priprema put našem porazu. Svrha je Biblije usaditi u nas nepovjerenje u ljudsku silu i potaknuti povjerenje u božansku.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 605)

“Istinski obraćena duša prima svjetlo odozgo. ... Njezine riječi, njezine pobude i djela mogu biti pogrešno tumačeni i lažno prikazivani, ali ona neće mariti za to jer su u pitanju uzvišeniji ciljevi. ... Ona nije slavoljubiva, ne teži za pohvalama ljudi. Njezina je nada na Nebu i ona korača naprijed upravljajući svoj pogled u Isusa. Ona čini ono što je pravo zato što je tako ispravno.” (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 569)

“Svojim dobrim djelima Kristovi sljedbenici ne slave sebe, već Onoga čijom su milošću i silom to učinili. Svako dobro djelo učinjeno je pod utjecajem Duha Svetoga koji je darovan da proslavi Darovatelja, ne primatelja. Kad Kristova svjetlost obasjava dušu, s usana se izlijevaju riječi kojima se iskazuje slava i zahvalnost Bogu. Vaše molitve, vaše ispunjavanje dužnosti, vaša dobročinstva i vaše samoodricanje uopće neće biti tema vaših misli ili razgovora. Isus će biti veličan; ‘ja’ će nestati, a Krist će postati sve u svemu.” (*Misli s Gore blaženstava*, str. 71)

Uzvišeni primjeri

“Neporočni će na svom ustrajat’ putu, čovjek čistih ruku ojačat će još više.” (Job 17,9)

“Sveta povijest iznosi mnogobrojne prikaze rezultata pravog odgoja. Ona iznosi brojne primjere plemenitih ljudi čiji je karakter bio oblikovan prema božanskim uputama, ljudi čiji je život bio na blagoslov bližnjima i koji su u svijetu stajali kao Božji predstavnici. Među ove ubrajamo Josipa, Daniela, Mojsija, Elizeja i Pavla — dvojicu najvećih državnika, najmudrijeg zakonodavca, jednog od najvjernijih obnovitelja i, izuzevši Onoga koji je govorio kao što čovjek nikad nije govorio, najslavnijeg učitelja kojega je ovaj svijet upoznao.

Još u ranim danima života, upravo u času kad su kao mladići ulazili u doba zrelosti, Josip i Daniel bili su otrgnuti od doma i kao zarobljenici odvedeni u neznabožačku zemlju. Osobito je Josip bio izložen kušnjama koje su pratile velike preokrete u njegovom životu. U očevom domu nježno njegovano dijete; u Potifarovoj kući rob, zatim povjerenik i pratilac; svestran, obrazovan učenjem, promatranjem i kontaktima s ljudima; u faraonovoj tamnici državni zatvorenik, nepravedno osuđen, bez nade da će se ikada opravdati ili biti oslobođen; pozvan da stane na čelo zemlje u trenutku velike krize — što ga je osposobilo da sačuva svoju čestitost? ...

Vjernost Bogu, vjera u Nevidljivoga bila je Josipovo sidro. To je bila tajna njegove sile. ...

Svojom mudrošću i pravednošću, neporočnošću i spremnošću da čine dobro u svakidašnjem životu, posvećenošću interesima naroda, i to idolopokloničkog, Josip i Daniel pokazali su se vjerni načelima svojeg odgoja u djetinjstvu, vjerni Onome čiji su bili predstavnici. ...

Kakva li je životna zadaća bila dana tim plemenitim Hebrejima! ...

Iste velike istine koje su bile otkrivene preko ovih ljudi, Bog želi otkriti preko mladeži i djece u naše dane. Povijest Josipa i Daniela pokazuje što će Bog učiniti za one koji Mu se pokore i cijelim srcem nastoje ispuniti Njegovu namjeru.” (Odgoj, str. 44—49)

27. prosinca

“Sve mogu u Isusu Kristu“

“Kad me strah spopadne, u te ću se uzdati.” (Psalam 56,4)

“Samo će svijest o Božjoj prisutnosti otjerati strah koji bi plašljivom djetetu učinio život teretom. Neka ono u svoje pamćenje ureže obećanje: ‘Anđeo Gospodnji stoji oko onih, koji se boje njega, i izbavlja ih.’ (Psalam 34,7 — Šarić) Neka čita prekrasni izvještaj o Elizeju u planinskom gradu, a između njega i četa naoružanih neprijatelja moćni krug nebeskih anđela. Neka čita kako se pred Petrom u tamnici, osuđenom na smrt, pojavio Božji anđeo; kako je Božjeg slugu poveo u sigurnost pokraj naoružanih stražara, kroz masivna željezna vrata s prijevornicama i zasunima. Neka čita o prizoru na moru kad se zatvorenik Pavao na putu prema sudu i gubilištu obratio olujom šibanim vojnicima i mornarima, izmučenima od rada, nespavanja i dugog posta, i izgovorio one velike riječi pune ohrabrenja i nade: ‘A sada vas opominjem da budete odvažni. ... Noćas mi se ukaza anđeo onoga Boga kome pripadam i komu služim te mi reče: Ne boj se, Pavle! Ti treba da dođeš pred cara. Evo, Bog ti milostivo daruje živote svih koji s tobom plove.’ S vjerom u ovo obećanje Pavao je uvjeravao svoje suputnike: ‘Ni jednome od vas neće propasti i vlas s glave.’ Tako se i zbilo. Zato što se na lađi nalazio jedan čovjek preko kojega je Bog mogao djelovati, svi neznabožački vojnici i mornari bili su sačuvani. ‘Tako svi živi izidoše na kopno.’ (Djela 27,22-24; 34,44)

Sve ovo nije zapisano da bismo mogli samo čitati i diviti se, već da bi ista vjera koja je djelovala u Božjim slugama u davnini, mogla djelovati i u nama. Bog će i sada djelovati isto tako snažno kao i nekada gdje god se nađu vjerna srca da budu provodnici Njegove sile.

Neka oni koji nemaju povjerenja u sebe, koje nedostatak samopouzdanja navodi da izbjegavaju brigu i odgovornost, budu poučeni da se oslone na Boga. Tako će mnogi među onima koji bi inače bili samo brojka u svijetu, možda samo bespomoćno breme za druge, biti sposobni reći zajedno s apostolom Pavlom: ‘Sve mogu u Isusu Kristu koji mi moć daje.’ (Filipljanima 4,13 — Karadžić)” (Odgovj, str. 228,229)

Ne trebamo očajavati

“Jer padne li pravednik i sedam puta, on ustaje, a opaki propadaju u nesreći.” (Izreke 24,16)

“Nadahnuto pero, vjerno svojem zadatku, ne skriva grijehе kojima su podlegli Noa, Lot, Abraham, Mojsije, David i Salomon; čak je i Ilija, čovjek tako snažne vjere, klonuo duhom u času teške kušnje. Vjerno su zabilježeni Jonina neposlušnost i Izraelovo idolopoklonstvo. Petrovo sramno nijekanje Krista, oštra prepirka između Pavla i Barnabe, slabosti i nedostaci proroka i apostola, sve je to razotkriveno. ... Nama su otkriveni životi vjernika sa svim njihovim nedostacima i pogreškama, da bi to poslužilo kao opomena i pouka svim budućim naraštajima. Da su bili bez ikakvih nedostataka, oni bi bili više nego ljudi i mi bismo u svojoj grešnosti očajnički sumnjali da ćemo se uzdići na takav stupanj savršenosti. Međutim, gledajući kako su se oni borili i padali, kako su ponovno ustajali i Božjom milošću pobjeđivali, i mi bivamo ohrabreni da nastavimo borbu u svladavanju prepreka koje nam naša izopačena narav stavlja na put.

Bog je uvijek zaslužen kao kažnjavao zločine. Slao je svoje proroke da opomenu krivce, da žigošu njihove zločine i da nad njima izreknu sud. ...

Nama su potrebne upravo takve pouke kakve nam iznosi Biblija jer uz otkrivanje grijehа naglašena je i kazna koja ih neizbježno prati. Žalost i kajanje osvjedočenog krivca, bolno jadicovanje duše ranjene grijehom dopiru kroz vjekove i do naših dana i govore nam koliko je čovjeku danas kao i tada potrebna Božja milost i oprost. ...

Biblijska povijest bodri srca obeshrabrenih ispunjavajući ih nadom i vjerom u Božju milost. Ne trebamo očajavati kada iz tih povijesnih zapisa vidimo da su i drugi prolazili slična obeshrabrenja kao i mi, upadali u slične kušnje, pa ipak su izišli kao pobjednici i primili Božji blagoslov. Zabludjeloj duši riječi nadahnuća uvijek donose utjehu i ohrabrenje. Iako su patrijarsi i proroci bili podložni ljudskim slabostima, ipak su vjerom dobili priznanje i odobravanje Neba, izborili bitku u sili Gospodnjoj i slavno pobijedili. Tako se i mi možemo osloniti na zasluge Kristove žrtve pomirnice i pobijediti u Isusovo ime.” (*Testimony Treasures*, sv. 1, str. 438—442)

Bog ne zaboravlja svoje

“Jao vama, zemljo i more, jer je davao sišao k vama s velikim gnjevom, svjestan da ima samo još malo vremena!” (Otkrivenje 12,12)

“U svim su se vremenima Božji vjesnici izlagali prijeziru i progonstvu zbog istine. Josipa su oklevetali i progonili. ... Davida, tog izabranog Božjeg vjesnika, njegovi su neprijatelji lovili kao divlju zvijer. ... Stjepan je bio kamenovan zato što je propovijedao Krista i to razapeta. Pavla su zatvarali u tamnicu, tukli štapovima, kamenovali i na kraju smaknuli. ... A Ivan je bio prognan na otok Patmos ‘zbog riječi Božje i zbog Isusova svjedočanstva’.

Ovi primjeri ljudske ustrajnosti svjedoče o postojanosti Božjih obećanja — o trajnoj Božjoj prisutnosti i milostivoj potpori. Oni svjedoče o postojanosti vjere koja se uspješno odupire silama svijeta.” (*Djela apostolska*, str. 362)

“Vrijeme nevolje i tjeskobe što je pred nama zahtijevat će vjeru koja može podnijeti umor, odlaganje i glad — vjeru koja neće oslabjeti premda je na ozbiljnoj kušnji.” (*Velika borba*, str. 489)

“Ali će mnogi iz svih naroda i slojeva, svi odreda, bogati i siromašni, crni i bijeli dospjeti u najnepravednije i najokrutnije ropstvo. Voljena će Božja djeca provoditi teške dane, vezana lancima, zatvorena iza rešetaka, osuđena na smrt, neka naizgled ostavljena da umru od gladi u mračnim i odvratnim tamnicama. ... Nijedna ljudska ruka nije im spremna pomoći.

Hoće li Bog u ovom teškom času zaboraviti svoj narod? Je li zaboravio vjernoga Nou kad je pretpotopni svijet bio pohođen kaznama? Je li zaboravio Lota kad je vatra sišla s neba i progutala gradove u ravnici? ... Je li zaboravio Iliju kad mu je Izebela zaprijetila da će doživjeti sudbinu Baalovih proroka? Je li zaboravio Jeremiju u mračnoj i strašnoj tamničkoj jami? Je li zaboravio trojicu hrabrih mladića u ognjenoj peći? Ili Daniela u lavovskoj jami? ...

Premda ih neprijatelji mogu baciti u zatvor, tamnički zidovi ne mogu prekinuti vezu između njihove duše i Krista. Onaj koji vidi svaku njihovu slabost, koji je upoznat sa svakom kušnjom, viši je od svih zemaljskih sila i anđeli će ih posjetiti u samicama donoseći im svjetlo i mir s Neba.” (Isto, str. 493)

Najviše vrijednosti

“Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!” (Matej 6,33)

“Ovo obećanje nikada nije prestalo vrijediti. Ne možemo očekivati Božje odobravanje ako ne ispunimo uvjete pod kojima je to odobravanje obećano. Ako ispunimo te uvjete, naći ćemo mir, zadovoljstvo i mudrost koje ovaj svijet ne može ni dati ni oduzeti. ... Ponizan duh i zahvalno srce uzdići će nas iznad sitnih kušnji i stvarnih teškoća. Ako smo manje usrdni, energični i oprezni u službi Učitelju, naš će se um više baviti sobom preuveličavajući krtičnjake u planine prepreka. ...

Teret Božjeg djela položen na Mojsija učinio ga je snažnim. Čuvajući Jitrova stada dugi niz godina, stekao je iskustvo koje ga je naučilo istinskoj poniznosti. ... Nalog da oslobodi izraelski narod činio mu se preteškim, ali Mojsije je ipak u strahu Božjem prihvatio ponuđeno povjerenje. Zapazite ishod: on ovo djelo nije spustio na razinu svoje nesavršenosti, već je u Božjoj snazi uložio najusrdnije napore da se uzdigne i posveti ovom svetom zadatku.

Mojsije se nikad ne bi pripremio za ovaj tako povjerljiv položaj da je očekivao da Bog obavi posao umjesto njega. Nebesko svjetlo bit će poslano onima koji osjećaju da im je ono doista potrebno i koji ga traže kao sakriveno blago. Međutim, ako se mi prepustimo Sotoninoj vlasti potpuno utonuvši u stanje neaktivnosti, Bog nam neće darovati svoje nadahnuće. Ako ne budemo naprezali svoje snage koje nam je Bog dao do krajnjih granica, ostat ćemo uvijek slabi i bezuspješni. Mnoge molitve i najenergичnije naprezanje umnih sposobnosti nužni su da bismo se pripremili za djelo koje nam je Bog povjerio. Mnogi se nikada ne uzdignu do položaja koji bi mogli zauzeti zato što čekaju da Bog učini za njih ono što bi mogli i sami učiniti snagom primljenom od Njega. Svi oni koji bi mogli biti korisni moraju se za to pripremati uz najstrožu umnu i moralnu disciplinu i tada će im Bog pomoći sjedinjujući svoju božansku silu s njihovim ljudskim naporima. ...

Loše navike ne mogu se svladati jednim jedinim naporom. Samo dugom i teškom borbom možemo pobijediti svoje ‘ja’.” (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 610—612)

Božji plan za mene

“A kad Jahve nad Vojskama odluči, tko da se usprotivi? Kada ruku ispruži, tko da je odvрати?” (Izaija 14,27)

“Svaki sudionik u povijesti zauzima određeno mjesto. Božje će veliko djelo prema Njegovom planu izvršiti svi ljudi bilo da su odlučili stati na stranu dobra, bilo zla. Suprotstavljajući se pravdi, ljudi postaju oruđe nepravde. Međutim, oni na to nisu prisiljeni. Oni ne moraju postati oruđe nepravde, kao što nije morao ni Kajin. ...

Ljudi različitih karaktera, pravedni i nepravedni, zauzet će svoje mjesto u Božjem planu. Karakterom koji su sami izgradili, oni će odigrati svoju ulogu u ispunjenju povijesti. U određenim kriznim trenucima naći će se na mjestu koje su sami pripremili. Vjerni i nevjerni imat će sličnu ulogu da kao svjedoci potvrde istinu. Svi će surađivati u ostvarivanju Božjih namjera poput Ananije, Kaife, Pilata i Heroda. Ubijajući Krista, svećenici su mislili da izvršavaju svoje namjere, ali su nesvjesno i nenamjerno ispunjavali Božji plan.” (*Review and Herald*, 12. lipnja 1900.)

“Dok promatra sićušno sjeme što ga je sam načinio, Bog u njemu vidi prekrasan cvijet, grm ili ponosno stablo s velikom krošnjom. On ovako vidi mogućnosti što ih dobiva svako ljudsko biće. Naše postojanje ovdje na Zemlji ima određenu svrhu. Bog ima namjeru za naš život i On želi da mi ostvarimo najviše vrijednosti u razvitku svojeg karaktera. ...

On očekuje od mladih da njeguju svaki potencijal što ga sadrži njihova osobnost. ... Neka gledaju na Krista kao na svoj Uzor i Ugled. Neka njeguju sveti ideal što ga je On pokazao u svojem životu, naime, uzvišeni cilj da svojim življenjem u svijetu učine svijet boljim. To je djelo na koje su mladi pozvani.” (*Služba liječenja*, str. 249)

“Sada trebaš zauzeti u društvu i životu takav stav koji će ti omogućiti da ostvariš Božje namjere koje On ima s tobom.” (*Po-ruka mladima*, str. 15)

Kratice za djela Ellen G. White

AA	The Acts of the Apostles (Djela apostolska)
AH	The Adventist Home (Temelji sretnog doma)
AUCR	The Australasian Union Conference Record
IBC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1 (2BC itd. za sv. 2—7) (također i 1SDA BC)
BE	The Bible Echo
BTS	Bible Training School
CD	Counsels on Diet and Foods (Savjeti o životu i prehrani)
CE	The Colporteur Evangelist
CG	Child Guidance (Odgovorno roditeljstvo)
CH	Counsels on Health
Ch Ed	Christian Education
ChS	Christian Service (Kršćanska služba)
CM	Colporteur Ministry (Literarni evanđelist)
COL	Christ's Object Lessons (Isusove usporedbe)
CPT	Counsels to Parents, Teachers and Students
CS	Counsels on Stewardship (Upraviteljska služba)
CSW	Counsels on Sabbath School Work
CTBH	Christian Temperance and Bible Hygiene
CW	Counsels to Writers and Editors
DA	The Desire of Ages (Isusov život, Čeznja vjekova)
Ed	Education (Odgoj)
Ev	Evangelism (Evangelizam)
EW	Early Writings (Rani spisi)
FE	Fundamentals of Christian Education
FLB	The Faith I Live By (Vjera kojom živim)
GC	The Great Controversy (Velika borba)
GCB	General Conference Bulletin
GH	Good Health
GW	Gospel Workers (Propovjednici Radosne vijesti)
HR	The Health Reformer
HS	Historical Sketches of SDA Missions
H to L	How to Live

IHP	In Heavenly Places
Letter	Ellen G. White Letter
LS	Life Sketches of Ellen G. White
MB	Thoughts From the Mount of Blessing (Misli s Gore bla- ženstava)
Med Miss	The Medical Missionary
MH	The Ministry of Healing (Služba liječenja)
ML	My Life Today (Moj život danas)
MM	Medical Ministry
MS	Ellen G. White Manuscript
MYP	Messages to Young People (Poruka mladima)
NL	Notebook Leaflet
PHJ	The Pacific Health Journal
PK	Prophets and Kings (Izraelski proroci i kraljevi)
PP	Patriarchs and Prophets (Patrijarsi i proroci)
RC	The Remnant Church
Redem	Redemption: or The Teachings of Christ, the Anointed One
RH	Review and Herald
SC	Steps to Christ (Put Kristu)
SD	Sons and Daughters of God
1SG	Spiritual Gifts, sv. 1 (2SG itd. za sv. 2—4)
SL	The Sanctified Life
1SM	Selected Messages, sv. 1 (2SM za sv. 2)
SpT	Special Testimonies
SR	The Story of Redemption
ST	The Sings of the Times
SW	The Southern Watchman
1T	Testimonies for the Church, sv. 1 (2T itd. za sv. 2—9) (Svjedočanstva za Crkvu)
Te	Temperance
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
1TT	Testimony Treasures, sv. 1 (2TT itd. za sv. 2 i 3)
WM	Welfare Ministry
YI	The Youth's Instructor

“U stara su vremena Abraham, Izak, Jakov, Mojsije, redom krotki i mudri ljudi, i Jošua, mnogostruko sposoban vođa, bili pozvani u Božje djelo. Pjesma i sviranje Marije, hrabrost i pobožnost Debore, djetinja privrženost Rute, poslušnost i vjernost Samuela, nepokolebljiva vjera Ilije, blagotvorni umirujući utjecaj Elizeja — sve je to bilo potrebno. Zato i sada svi koji su primili Božje blagoslove trebaju odgovoriti uključujući se u aktivnu službu; svaki dar mora se upotrijebiti za unapređenje Božjeg kraljevstva i za slavu Njegovog imena.”

(Ellen G. White, *Isusove usporedbe*, str. 203,204)

Bilješka o autorici

Ellen Gould Harmon White jedna je od utemeljitelja Crkve adventista sedmoga dana, spisateljica, predavačica i savjetnica, žena za koju adventisti vjeruju da je imala dar proroštva. Rođena je 26. studenoga 1827. godine u Gorhamu u saveznoj državi Maine, u Sjedinjenim Američkim Državama, kao jedno od osmero djece Eunice i Roberta Harmon.

Tijekom svojih sedamdeset godina aktivne službe Crkvi napisala je sto tisuća stranica rukopisa. Ova dragocjena ostavština Crkvi mogla je ispuniti cjelokupni život Ellen G. White da je sve svoje vrijeme posvetila pisanju.

Njezina služba Crkvi obuhvaćala je mnogo više od samog pisanja, jer njezini dnevni govore o javnom djelovanju, putovanjima, osobnom radu, gostoprimstvu, susretima sa susjedima, o njoj kao o majci, supruzi i domaćici. Njezine ambicije i briga, njezina zadovoljstva i radosti, njezine žalosti i tuge — cjelokupni njezin život — sve je to bilo posvećeno napretku Božjeg djela koje je voljela. Vođena Duhom Svetim ona je uzdizala Isusa Krista i ukazivala na Sveto pismo kao temelj vjere.

Cijeli život posvetila je službi Bogu i bližnjima. Umrula je 16. srpnja 1915. s čvrstim pouzdanjem u Onoga u koga je vjerovala.

Ellen G. White uživa glas najprevođenije autorice u svijetu i najprevođenijeg američkog autora uopće. Primjerice, njezina knjižica *Put Kristu* objavljena je na više od stotinu i šezdeset jezika, u milijunima primjeraka, a samo na hrvatskom jeziku doživjela je više od četrdeset izdanja.

Više: www.whiteestate.org

“Najveća potreba svijeta je potreba za ljudima koji se ne daju ni kupiti, ni prodati, ljudima koji su u dubini svoje duše pošteni i časni, ljudima koji se ne boje nazvati grijeh njegovim pravim imenom, ljudima čija je savjest vjerna dužnosti kao magnetska igla polu, ljudima koji će stajati na strani pravednosti makar se nebo srušilo.”

(Ellen G. White, *Odgoj*, str. 49,50)

www.znaci-vremena.com